JUDE DEVERAUX
Mai presus de timp

For All Time Jude Deveraux Copyright © 2014 Deveraux, Inc.
Lira
Lira şi Cărţi romantice sunt mărci înregistrate ale Grupului Editorial Litera O.P. 53; C.P. 212, sector 4, Bucureşti, România tel.: 031 425 16 19; 0752 101 777 e-mail: comenzi@litera.ro
Ne puteţi vizita pe www.litera.ro/lirabooks.ro
Mai presus de timp Jude Deveraux
Copyright © 2014 Grup Media Litera pentru versiunea în limba română Toate drepturile rezervate
Editor: Vidraşcu şi fiii Redactor: Diana Calangea Corector: Emilia Achim Copertă: Florentina TUdor Tehnoredactare şi prepress: Ioana Criste i
Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a Român u i
DEVERAUX, JUDE
Mai presus de timp / Jude Deveraux; trad.: Gr.t.il .'ioft.
- Bucureşti: Litera, 2014
ISBN 978-606-741-165-2
I. Soft, Graal (trad.)
821.111 (73)-31 = 135.1
Mai presus de timp
Traducere din limba engleză Alexandru Maniu
4?
Lira

capitolul 1
Nantucket
Graydon Montgomery nu-şi putea lua ochii de la tânără. Mireasa şi mirele - vărul lui, Jared - stăteau dinaintea micuţei capele, de-o parte şi de alta a preotului, dar privirea lui Graydon era aţintită în spatele lor, la fată. Purta o rochie albastră potrivită unei domnişoare de

onoare, ţinea în mână un buchet de flori şi era ochi şi urechi la ceremonie. Era drăguţă, însă farmecul ei nu era unul obişnuit. Nu era genul de femeie care să te lase cu gura căscată. Cu chipul oval, ochi de culoarea campanulelor şi o piele impecabilă, părea luată dintr-un ziar ce prezenta poza unei tinere care tocmai şi-a făcut intrarea în înalta societate. Ar fi purtat cu graţie mănuşi lungi şi mărgăritare, fără să dea impresia că tânjea în secret după o pereche de blugi.
Puţin mai devreme, când cei patru nuntaşi aşteptau afară, fusese mare zarvă în capelă. O neînţelegere de ultim moment provocase multă confuzie. în alte circumstanţe, Graydon s-ar fi interesat despre ce este vorba, dar nu şi astăzi. Astăzi tânăra îi răpise toată atenţia. Din capelă răzbătuseră strigăte furioase şi bufnituri de mobilă. Cele două domnişoare de onoare şi celălalt cavaler de onoare se apropiaseră de uşă pentru a vedea ce se petrece, dar Graydon rămăsese locului. Nici măcar nu era curios să afle. Privea hipnotizat la spatele tinerei. Ea avea păr lung şi blond, care i se ondula pe umeri, şi o siluetă frumoasă, nu voluptuoasă, ci ponderată şi delicată. Graydon se ţinuse departe de agitaţie. Abia dacă observase împrejurimile, cortul voluminos destinat mesei de seară şi dansului, pădurea dimprejur atinsă de razele lunii, nici măcar capela puternic iluminată, unde urma să aibă loc cununia. Părea cu gândul fixat la tânăra ca- re-i vorbise cu câteva minute în urmă.
Când i se ceruse s-o însoţească pe domnişoară spre altar, îşi închipuise că va fi o îndatorire uşoară şi plăcută. La urma urmei, era un abonat al covorului roşu şi al ceremoniilor de toate felurile. Dar, când făcuseră cunoştinţă, vorbele ei îl şocaseră... şi încă nu-şi venise în fire.
Când rumoarea din capelă se domoli în sfârşit şi nuntaşii se pregătiră să intre, Graydon se apropie de tânără şi îi întinse braţul. Aceasta îşi aşează mâna pe braţul său, iar Graydon îi zâmbi cu căldură, degetele alune- cându-i graţios într-ale ei. Tânăra îşi trase iute mâna, fără să scoată un cuvânt, făcu doi paşi înapoi şi îi aruncă o privire furioasă, ce nu lăsa loc de îndoială. Trebuia să se abţină de la a-i face orice fel de avansuri, chiar şi fără intenţii necurate. Graydon nu-şi amintea să fi rămas vreodată fără cuvinte, dar confruntat cu furia ei, toate graiurile pe care le cunoştea păreau să se fi şters brusc din mintea lui.

Tot ce putea face era să stea acolo şi să clipească. In cele din urmă, reuşi să încuviinţeze cu o mişcare a capului. Sarcina trebuia dusă la capăt fără atingeri, zâmbete şi alte asemenea atenţii.
Porniră împreună, însă tânăra se ţinu la distanţă. Mâna ei era în continuare pe braţul lui, dar trupurile lor erau separate de câteva palme bune. Graydon îşi semeţi capul, încercând să nu dea glas mândriei sale. Niciodată nu se întâmplase ca o femeie să-l considere... ei bine, respingător. De fapt, nici o femeie nu încercase să-l ţină la distanţă.
Nu era prost. Ştia că cele mai multe dintre flirturile şi linguşirile de care avea parte se datorau „circumstanţelor nefericite ale naşterii sale“, aşa cum le numea el, şi cu toate acestea... Refuzul ei categoric îi rănise orgoliul.
Când sosiră în faţa capelei, tânăra păru uşurată să se îndepărteze de el. O luă la stânga, iar Graydon se duse în partea opusă, în aşteptarea miresei care urma să se apropie însoţită de tatăl ei.
Pe tot parcursul ceremoniei, privirea lui Graydon se furişă pe după mire şi mireasă, în căutarea tinerei.

‘Maipresus de timp
7
Cum o chema? Toby, parcă. Era fără îndoială o poreclă. Graydon era curios să-i afle numele real.
Când ceremonia era pe sfârşite, Graydon simţi bine cunoscuta atracţie numită popular „legătura dintre gemeni", care îi anunţa prezenţa fratelui său. Privi spre stânga, prin grupul de oameni înghesuiţi în capelă. Familiile celor doi şedeau pe scaune, dar în spatele lor stăteau mulţi privitori. Avu nevoie de câteva clipe pentru a-l zări pe fratele său chiar în fundul capelei, ascunzându-se intenţionat printre oameni. Rory nu era îmbrăcat pentru nuntă, dar jacheta lui de piele şi panta-lonii largi se potriveau stilului american. Cel puţin nu purta blugi.
Rory făcu semn către domnişoara de onoare cu părul bălai, care-i captase atenţia lui Graydon. Tânăra îi stârnise curiozitatea, întrucât nu-l văzuse niciodată pe fratele său să se holbeze la o femeie.

El şi fratele său se înţelegeau adesea fără cuvinte, cum se întâmplă uneori la gemenii identici. Dar Graydon nu-i putea împărtăşi fratelui său singurul gând care-i străbătea mintea: Ne poate deosebi. Incruntându-se, Rory îi dădu de înţeles fratelui său că nu pricepe. îşi înclină capul într-o parte, iar Graydon încuviinţă tăcut, semn că urmau să se întâlnească afară cât mai curând posibil. După acest scurt schimb de priviri, Graydon se concentră din nou asupra tinerei, în câteva clipe urmau să traverseze din nou nava bisericii, iar Graydon aştepta momentul cu nerăbdare.

capitolul 2

După încheierea ceremoniei, Toby părăsi capela şi se îndreptă spre cortul mare pentru a vedea ce făceau invitaţii. Tânăra se ocupase de mai toate pregătirile de nuntă, cu toate că nu aceasta-i era meseria. Multe dintre idei i le sugerase Alix, mireasa şi totodată prietena sa, însă Toby pierduse ore fără număr în care nu pusese geană pe geană pentru a duce planurile la îndeplinire. De câteva săptămâni încoace, ori de câte ori cineva avea

o problemă, soluţia era invariabil: „Vorbeşte cu Toby“. Faptul că rezolvase majoritatea problemelor îi dădea fără îndoială o satisfacţie. în acel moment, voia să se asigure că toată lumea se simţea bine şi să se bucure ea însăşi de nuntă.

- Domnişoară Wyndam, scuză-mă că te deranjez, dar aş dori să-mi cer scuze, rosti un glas în spatele ei.

îl recunoscu îndată, întrucât avea un timbru distinct, deopotrivă profund şi plăcut. Chiar prea plăcut. Prea fin. Prea rafinat. Se asemăna prea mult cu genul de bărbaţi pe care maică-sa încerca să-i vâre pe gât. Toby şovăi preţ de câteva clipe, apoi se întoarse. Cu o seară în urmă, ea şi colega ei, de apartament, Lexie, o invitaseră pe mireasă în oraş. în capătul restaurantului stătea un bărbat cu o tânără în poală şi alte două alături, care râdeau la toate glumiţele sale. Când le zărise pe Toby şi pe prietenele sale, bărbatul o săltase pe fata din poală şi venise la masa lor. Zâmbea de parcă se aştepta ca tinerele să-

şi întrerupă conversaţia şi să-i ofere întreaga atenţie. Ce-i drept, era destul de chipeş, dar un ceva anume - poate îngâmfarea sa şi senzaţia ei că era puţin superficial - îl făcuse antipatic din prima. Toby îşi luase poşeta şi părăsise localul, urmată de prietenele ei.
Cu câteva ceasuri în urmă, cavalerul de onoare care-şi prezenta acum scuzele încercase să le convingă pe Toby şi pe Lexie că el era bărbatul din seara precedentă. Dar Toby nu se lăsase păcălită. Indiferent ce raţiuni îi dictaseră gestul, nu-i plăceau mincinoşii.
Se întoarse şi îl măsură din priviri. Semăna cu vărul său îndepărtat, Jared Kingsley, care era prietenul şi gazda lui Toby, doar că bărbatul dinaintea ei era mai tânăr şi, ei bine, mai arătos. Stătea drept şi nemişcat, asemenea unei statui de marmură. Părul îi era pieptănat la perfecţie, iar pe costumul său nu se zărea urmă de scamă sau cută. Era îmbrăcat şi bărbierit impecabil, dând senzaţia că nu era real.
-Nu e necesar să-ţi ceri scuze, rosti ea, trecând pe lângă el. Te rog să mă scuzi, dar trebuie să mă ocup de invitaţi.
- Cum de ţi-ai dat seama? întrebă el.
'Maipresus de timp
9
Toby nu-şi vedea capul de treburi, dar sesiză solicitarea din glasul său.
- Ce anume să-mi dau seama?
- Că astă-noapte ai avut de-a face cu fratele meu în bar, şi nu cu mine.
Toby abia îşi înăbuşi un hohot de râs. Se părea că-i ardea de glume. Din punctul ei de vedere, cei doi nu se asemănau câtuşi de puţin. îşi ţinu nervii în frâu şi îi întoarse privirea, reuşind chiar să zâmbească puţin. La urma urmei, era vărul lui Jared.
-Fratele tău se aseamănă cu un pirat, pe când tu arăţi... ca un... avocat.
Se răsuci pe călcâie şi porni spre cort.
- Deci ne consideri totuşi identici.
Toby se opri din mers. Linguşirile n-aveau trecere la ea, dar bărbaţii care o făceau să râdă îi stârneau interesul. Se întoarse din nou cu faţa la el. Se aflau în zona împădurită ce înconjura cele două corturi şi

capela, care împrăştiau o lumină aproape aurie în întunericul dimprejur.

- Bine, rosti ea, ridicându-şi privirea spre chipul său. Să auzim scuzele.
- Scuzele piratului sau ale avocatului?

Până la urmă, se părea că nu era serios. Toby nu schiţă nici un zâmbet.

- Iartă-mă, dar chiar am treabă.

Se întoarse din nou.

- Fratele meu intră în bucluc, iar eu repar lucrurile. Aşa reuşim să domolim mânia tatei, care mă tem că i-ar pune sănătatea în pericol.

Recunoscu adevărul din vorbele lui şi îl privi în ochi. Toby era expertă în probleme părinteşti.

-De cele mai multe ori... continuă el, ba nu, de fapt, mereu scăpăm basma curată. Eşti prima persoană din afara familiei care se prinde de truc. îmi cer sincer scuze. Când prietena ta a crezut că eu eram cel de seara trecută, din bar, m-am gândit că ar fi mai mică bătaia de cap să-i fac jocul. Până în acea clipă, nici nu bănuiam că fratele meu e aici, pe insulă.

După ce-şi încheie vorba, îşi fixă privirea asupra ei, cu o expresie greu de descifrat. Avea fălci puternice şi nas drept. Ochii săi albastru-închis, adânci, erau străjuiţi de sprâncene stufoase şi negre. Buzele i se arcuiau uşor în sus, gata să încolţească intr-un zâmbet, dar în acelaşi timp expresia lui trăda o anumită intensitate care-o făcea să creadă că bărbatul avea profunzimi pe care se ferea să le dezvăluie celor din jur.

- Poate că m-am pripit puţin, rosti ea,A zâmbind discret. N-ai vrea să intri şi să mănânci ceva? Iţi mulţumesc foarte mult că ai venit în Nantucket să mă conduci în capelă.
- Mi-a făcut mare plăcere.

O fixa cu privirea într-un fel neobişnuit, de parcă nu înţelegea cine - sau ce - era. începea să se simtă stingherită.

- Bine, spuse ea. Te las să, ăă, îţi găseşti fratele.
Şi din nou se întoarse.
-Ai idee unde aş putea sta?
Toby se întoarse, încruntată.
-Credeam că toată lumea a fost cazată în noaptea asta.
Se străduise împreună cu Lexie să găsească fiecărui invitat câte-un pat. Bărbatul dinaintea ei zburase din Mâine anume să-şi îndeplinească rolul de cavaler de onoare. Oare uitaseră să-i găsească loc de cazare?
-îmi pare rău pentru această neglijenţă, dar sunt sigură că vom găsi un pat pentru tine.
- Scuze, n-am fost destul de limpede, rosti el. Am unde sta în seara asta, dar vreau să rămân o săptămână în Nantucket. Mă gândeam să închiriez un apartament.
în alte împrejurări, i-ar fi zis că îi cere imposibilul. Sezonul de vară în Nantucket era de vis, desprins parcă din paginile unui basm. Cald, însă nu fierbinte. Răcoros, dar nu friguros. însorit, dar niciodată arşiţă. Pe deasupra, un vânt adia plăcut pe tot parcursul verii. Paradisul creat de această vreme superbă atrăgea în jur de şaizeci de mii de turişti în perioada verii, şi toate locurile trebuiau rezervate din timp.

“Maipresus de timp 11
Dar bărbatul era rudă cu familia Kingsley, care deţinea câteva case pe insulă.
- îl voi întreba pe Jared, spuse ea. De obicei este prin New York, şi poate-ţi găsim loc la el în casă. Sau poate la pensiune, dar...
Glasul ei se pierdu în vânt. Bărbatul surâse uşor.
-Aveai de gând să spui că mătuşa mea stă acolo şi se pare că s-a... ataşat intr-un fel de tatăl miresei?
Toby zâmbi.
- Da, aşa se pare. Pentru ea stai?
-Vreau un concediu, rosti el. Acasă am foarte puţin timp liber, dar mă gândeam că acum s-a ivit ocazia.
Toby îşi aruncă o privire spre cort. Din câte-şi putea da seama, petrecerea decurgea fără probleme. Ospătarii erau foarte

experimentaţi şi bufetul era ticsit cu mâncare. Grupul de muzicanţi tocmai sosise, şi în curând lumea urma să fie chemată la dans. Momentan, cu toţii mâncau, beau şi râdeau cu plăcere.
Se uită din nou la bărbatul din faţa ei. Cum îl chema? Făcuse cunoştinţă cu foarte multe persoane în ultimele douăzeci şi patru de ore, şi nu-şi mai aducea aminte de toţi.
- De unde eşti? Accentul tău...
Nu-şi încheie vorba. N-ar fi fost politicos să se lege de accentul său discret, abia perceptibil.
Graydon zâmbi.
- Nu-i fac deloc cinste profesorului meu de engleză, şi nici rudelor mele din America. Eu sunt din Lanconia, dar bunicul meu e din Warbrooke, Mâine. Cât eram copil, mergeam în fiecare vară acolo.
-Alături de fratele tău?
- Da. Eram cu fratele meu, Rory, şi cu vreo sută de rude, pe deasupra. A fost o perioadă plină de farmec, probabil cea mai fericită din viaţa mea. Tu eşti născută în Nantucket?
- Nu, nicidecum. Lexie - colega mea de apartament - ar zice că n-am fost binecuvântată cu o asemenea onoare. Ea se trage din moşierii englezi, primii colonişti de pe insulă. Străbunii mei au venit pe Mayflouier, dar

Lexie e de părere că, dacă n-au debarcat în Nantucket, sunt doar nişte disidenţi sărmani şi trişti.
- Nu se numără printre cei binecuvântaţi, rosti el, şi zâmbetul îi însenină chipul. Strămoşii mei erau războinici înveşmântaţi în piei de urs, însetaţi de luptă. Ce-ar crede colega ta despre ei?
-I-ar fi tare milă de tine, rosti Toby, şi amândoi zâmbiră.
Preţ de câteva clipe, rămaseră tăcuţi.
- Mă duc să văd dacă oaspeţii au tot ce-şi doresc. N-ar strica să intri şi tu, să mănânci puţin.
- Dar tu ai mâncat ceva?
Toby oftă.

- N-am mâncat nimic de azi-dimineaţă. Au fost prea multe de făcut. O parte din flori au căzut, avionul cu alimente a întârziat, unul dintre instrumentişti nu se simţea bine, şi să nu uităm de toată secretoşenia... îmi cer scuze, nu cred că erai curios să afli atât de multe. Trebuie să plec.
însă rămase locului.
- Deci, spune-mi, tu te-ai ocupat de toate astea? Tu ai coordonat totul?
-Mai mult sau mai puţin. Mireasa a luat multe hotărâri, iar Lexie m-a ajutat cu pregătirile, dar are numeroase alte responsabilităţi şi...
Toby ridică din umeri.
- Lasă-mă să ghicesc, nu se descurcă cu detaliile, aşa că a lăsat totul în seama ta.
- Exact! rosti Toby. O iubesc pe Lexie, dar când s-a umplut lista de responsabilităţi şi-a luat iute tălpăşiţa.
- Cum venea vorba aia, cu noul şi soarele?
- Nimic nou sub soare? întrebă Toby. La asta te referi, nu-i aşa?
-Da. Când eram copii, ori de câte ori aveam ceva de făcut, fratele meu se ascundea sub o masă acoperită cu o faţă de masă uriaşă. Cred că tata ştia că se ascunde acolo, dar pe-atunci, năzdrăvăniile lui Rory îl amuzau. Tu ce crezi?
- Năzdrăvăniile fratelui tău nu m-au amuzat defel.
-Nu, voiam să zic că...

“Mai presus cCe timp
13
Bărbatul nu-şi duse vorba la capăt şi, pentru prima oară, izbucni în râs, dezvăluindu-şi dinţii albi şi cât se poate de uniformi. Toby îşi relaxă umerii şi aruncă o privire spre cort, dorindu-şi să nu trebuiască să aibă de-a face cu toată lumea.
- Bănuiesc că va trebui să te întorci, rosti el.
-Aşa e. N-am idee cum am ajuns în poziţia asta, dar iată-mă planificator de nunţi.
- Eu, unul, cred că ştiau că o să te achiţi de minune de sarcini, aşa cum s-a şi întâmplat.

- Insinuezi că s-au folosit de mine? îl tachină ea.
- Fără doar şi poate.

Ochii lui râdeau, oglindind lumina ce se răspândea din cort. Cine te cunoaşte atât de bine?

-Jared, vărul tău.

- Ne separă întregi generaţii, dar din nefericire, ne în-rudim. Cred că va trebui să-mi iau revanşa faţă de tine.

Lui Toby îi pieri zâmbetul şi făcu un pas înapoi. Razele lunii păreau mereu să dea bărbaţilor o aură aparte. In câteva clipe ar fi putut s-o ia în braţe.

-Ar trebui să...

-Ce zici dacă aş merge înăuntru să-ţi iau ceva de mâncare?

- Poftim?

-Nu sunt as în planificarea evenimentelor, dar din câte-am văzut, dacă intri acum, se vor strânge toţi în jurul tău, bombardându-te cu întrebări de genul...

- Unde-i ketchupul? Mi s-a pus de două ori întrebarea asta.
- întocmai, încuviinţă el. Dacă rămâi acolo, pitită, aş putea să intru şi să aduc nişte gustări şi băutură. în felul ăsta, poţi să mănânci ceva înainte să intri.
- Nu ştiu dacă e cel mai potrivit lucru, rosti Toby, dar fără convingere în glas.

Plănuise să se furişeze afară odată ce lumea ar fi început să danseze, dar până atunci existau şanse să nu mai rămână nici o firimitură.

-Ai putea să-mi aduci nişte scoici?

- O să-ţi aduc şase scoici abia scoase de pe grătar. Mai doreşti şi altceva?

14

Jude (Deveraux

Brusc, Toby îşi dădu seama că îi chiorăiau maţele de foame, aşa că îl privi în ochi şi surâse.

-O să-ţi aduc câte puţin din toate. îţi place şampania?

- Foarte mult.
- Ciocolata?
- Da, şi mai ales căpşunile trase în ciocolată.

- O să fac tot ce-mi stă în putinţă. Urează-mi noroc.
- Sper să ai noroc din belşug, spuse ea.

-Voi încerca să mă ridic la înălţimea aşteptărilor.

Bărbatul se făcu nevăzut în bezna de-afară, dar apăru peste câteva clipe la coada din faţa bufetului. Coada era destul de subţire, întrucât majoritatea nuntaşilor stăteau la mese. Toby se aştepta să ia o farfurie şi s-o umple cu mâncare, dar bărbatul făcu un lucru ciudat: şopti câteva cuvinte unei ospătăriţe drăguţe. Fata încuviinţă, se făcu iute nevăzută şi se întoarse cu o tavă. Bărbatul se întoarse şi îi aruncă o privire lui Toby, al cărei chip se întrezărea la intrarea cortului, şi ridică din sprâncene, întrebător. Ea încuviinţă. Tava era o idee bună. Sub privirea ei, bărbatul o urmă pe ospătăriţă de-a lungul cozii şi indică diverse feluri de mâncare ce urmau să ajungă pe tava pe care ea - nu el - o ducea. Vorbi cu un tânăr ce stătea în spatele unei mese lungi, iar acesta se întoarse prompt spre grătarul proaspăt instalat, îi spuse ceva unui chelner, se duse la bar şi se întoarse cu o sticlă de şampanie şi două pahare lungi. Nu parcursese nici un sfert din coadă, şi deja trei persoane se străduiau să-i facă pe plac.

- Fascinant, rosti Toby cu glas tare.

-Aici erai! exclamă Lexie, venind alături de ea. Ce faci aici? Şi ce e aşa de fascinant?

Fără să-i arunce o privire, Toby îi făcu semn să iasă din lumină.

- Şşşt. Mă ascund.
- Şi eu.

Lexie se strecură în spatele lui Toby şi trase cu ochiul prin deschizătura cortului.

- De cine te ascunzi? Eu de Nelson şi de Plymouth.

15

Toby scutură din cap când ospătăriţa ridică o bucată de pâine albă cu un cleşte, apoi încuviinţă când în mâna ei apăru o chiflă din făină integrală.

Lexie urmări privirea lui Toby.

- Cel de colo nu-i individul din bar? Cu care ai fost extrem de răutăcioasă, dar te-a condus cu toate astea spre altar? Ai stat aşa departe de el de-aveam impresia că nu mai erai pe insulă.

- N-a fost chiar aşa rău, răspunse Toby. Dar sunt doi.
-Aşa că le-ai dat peste nas amândurora?
Toby încuviinţă spre ospătăriţă, care tocmai ridicase o porţie de salată de varză murată.
- Cum îl cheamă? I-am uitat numele.
- Pe care dintre ei? Pe cel din bar sau pe cel care te-a condus la altar?
- Pe ăsta din biserică. Ce-ţi veni? Am impresia că eşti supărată.
Lexie se retrase de lângă deschizătură.
- Patru persoane mi-au spus că Nelson are la el un inel de logodnă.
- Pentru tine?
- Nu eşti deloc amuzantă, rosti Lexie.
Toby făcu un ultim gest spre ospătăriţă, apoi se întoarse spre prietena ei.
- Ştiai că asta urma să se întâmple. Sunteţi împreună de câţiva ani buni, şi clipa se apropia. Crezi că te va cere în seara asta?
- Tot ce se poate. Tocmai de asta am căutat să-l evit. Şi nu m-ajută cu nimic faptul că Plymouth e aici. Şi de el mă ascund.
Roger Plymouth era şeful lui Lexie, iar în opinia lui Toby vedea mai mult în Lexie decât o secretară. Cu toate că erau colege de apartament de mai bine de doi ani, Toby îl întâlnise destul de recent. Auzise numai lucruri urâte despre el, astfel că întâlnirea îi provocase un şoc. Roger Plymouth era înalt, bine făcut si nespus de chipeş. Era într-atât de frumos, încât adesea oamenii se opreau să se holbeze la el. Dar Lexie se jura că farmecele lui exterioare n-o atingeau câtuşi de puţin şi că era cel mai mare nesuferit de pe pământ.

16
Jude (Deveraux
-Ţi-ai pus vreodată problema că îl tot amâni pe Nelson pentru că te simţi atrasă de Roger Plymouth?
- Cum să-mi pun problema, când nu sunt deloc atrasă de el? Individul e o pacoste şi-atât.

- Ce să zic, spuse neîncrezătoare Toby şi aruncă o privire pe furiş spre deschizătura cortului, întrebându-se când avea de gând să apară bărbatul cu mâncarea.
Lexie o urmărea atent.
-A intrat cu cineva în tufişuri.
- Cine? întrebă Toby.
- Bărbatul care te-a fascinat atât de tare. îl cheamă... Grayson. Ba nu, Graydon Montgomery. Ce ţi-a venit să-i zâmbeşti aşa batjocoritor?
- De când mă ştiu n-am zâmbit cuiva batjocoritor!
- Ha! făcu Lexie. Nu o dată am văzut bărbaţi aduşi în pragul lacrimilor de privirea ta care spunea „Cum cutezi să-ţi închipui că m-ai putea atinge". Mi-aş dori să am talentul tău. Să-i arunc o privire lui Plymouth care să-l pună cu botul pe labe.
-Ar veni în urma ta, ca un căţeluş cuminte. Şi cu cine vorbea Graydon?
- N-am văzut exact, iar apoi au intrat în tufiş. Nu cu o femeie, dacă asta te îngrijora. O să plec când se întoarce. Spune-mi ce să fac cu Nelson şi inelul lui.
-Ar trebui să-i zici „da“ sau „nu“, spuse Toby. Să ştie omul un lucru clar. îl iubeşti?
-Sigur că-l iubesc, dar nu-mi face inima să tresalte. Poate că-i mai bine aşa. O să ne căsătorim, o să ne mutăm în casa pe care-a moştenit-o şi vom avea doi copii. Totul e perfect. Nu vreau mai mult de la viaţă.
Toby aruncă o privire fugară pe după cort, însă nu zări pe nimeni.
- Dar n-ai refuza o aventură, îi spuse prietenei sale. Poate un bărbat aventuros.
Lexie nu luă în seamă ultima ei remarcă.
- Mă gândeam să mergem împreună într-o croazieră. Am paşaport şi...
Nu-şi încheie vorba, cu privirea aţintită la Toby.
-Care-i povestea cu tine şi tipul ăsta, Graydon? Mă gândesc că l-ai iertat pentru că s-a dat drept frate-său.

Şi că tot veni vorba, cum ţi-ai dat seama că nu-s unul şi acelaşi?
- Pentru că avocaţii se deosebesc de piraţi, zise Toby, zâmbind.
- Cum adică?
- Nu contează. Era o glumă.
O privi pe Lexie în ochi.
- Sper că-ţi dai seama că trebuie să confrunţi direct problema. Nelson e un bărbat minunat şi, dacă te măriţi cu el, poţi să-ţi păstrezi slujba la Roger Plymouth şi nu va trebui să părăseşti niciodată insula pe care o iubeşti atât de mult.
- Ştiu, spuse Lexie. Bănuiesc că lucrul cel mai cuminte ar fi să zic „da“ şi să te las pe tine să organizezi nunta. Crezi că ar fi o idee bună să mă îmbrac în negru?
- Lexie, o luă Toby din scurt. Dacă asta simţi, nici să nu te gândeşti să-i spui „da“ lui Nelson.
-Ai dreptate, doar că nu vreau să-mi pun viitorul la cale în seara asta. O, nu!
- Ce s-a întâmplat?
-Cred că l-am zărit pe Plymouth. Nu-mi vine să cred că l-ai invitat aici. Unde stă, acum că i s-a umplut casa de oaspeţi? Sau crezi că s-a vârât în pat cu câţiva dintre ei?
Roger nu era doar frumos, ci şi foarte bogat, şi deţinea o casă în valoare de câteva milioane de dolari, suspendată pe apă. Iniţial anunţase că va fi plecat în perioada nunţii, şi deci se învoise să pună şase dormitoare la dispoziţia oaspeţilor. Dar din cauza unor schimbări de ultim moment, Toby îl sunase şi îl invitase s-o însoţească pe Lexie în capelă.
Fusese fascinant să-l vadă pe bărbat holbându-se la Lexie de parcă ar fi fost cea mai frumoasă şi mai râvnită femeie de pe pământ.
- Nu ştiu unde doarme Roger, spuse Toby după ce mai aruncă o privire pe după cort. Văd că eşti tare interesată de ce face.
- Ca să-l pot evita, rosti Lexie iute. îl placi pe tipul ăsta, Graydon, nu-i aşa?

-Nu ştiu, spuse Toby. Doar ce l-am cunoscut, dar pare de treabă. Plănuieşte să petreacă o săptămână în Nantucket, iar eu m-am oferit să-l ajut cu cazarea. Mă gândeam că ar putea înnopta la Kingsley House, întrucât, cel mai probabil, Jared e plecat la New York.

- De ce te-a întrebat pe tine despre cazare? De ce n-a vorbit cu rudele mai întâi? Şi eu îi sunt verişoară la o adică, şi mai e mătuşa Jilly. Mai mult, de ce n-a pregătit călătoria asta din timp?

- A fost invitat să fie cavaler de onoare de-abia în urmă cu trei zile, spuse Toby. Cred că Nantucket e pe gustul lui. Poate vrea să viziteze insula. Se mai întâmplă.

Mulţi veneau în vizită şi nu mai plecau cu anii.

- Eşti conştientă, sper, că nu te-a slăbit din priviri pe toată durata ceremoniei.

Spre uşurarea ei, întunericul tăinui valul de sânge care-i năvăli în obraji.

-Da, am văzut că s-a uitat de câteva ori în direcţia mea.

- Se uita în direcţia ta?! Hai că e bună asta! Nu cred că şi-a dezlipit o clipă ochii de la tine. Iar acum vrea să petreacă o vreme în Nantucket şi te roagă să-l ajuţi cu cazarea. Foarte interesant.

-Cred că tocmai l-am văzut pe Nelson îndreptân- du-se în direcţia noastră, rosti Toby, cu glas stăpânit. Mi se pare mie, sau are o cutie pentru inel în mână? Cred că a sclipit un diamant acolo.

Lexie se retrase la adăpostul întunericului.

- Las' că mai vorbim noi, rosti ea, înainte să se facă nevăzută.

- N-am nici o îndoială, bombăni Toby în urma ei.

La urma urmei, problema cu Nelson şi logodna dura de multă vreme. De când îl întâlnise pe Roger Plymouth, Toby era convinsă că el era la originea problemei, nicidecum Nelson. Rămasă singură, Toby aruncă o privire în jur, dar nu-l zări pe Graydon. Oftă şi o porni înspre cort. Se părea că nu mai avea de gând să vină, aşa că era timpul să se întoarcă la muncă.

- îmi permiţi să te conduc la masă?

Toby încremeni locului şi nu-şi putu înăbuşi un zâmbet. Când se întoarse spre el, era mult mai stăpână pe sine. Graydon îi oferi un braţ, iar ea îi acceptă invitaţia.

- îmi cer scuze de întârziere, dar am fost deturnat de fratele meu.

- Cu alte cuvinte, ai fost atras într-o cursă?

- Dacă prin asta înţelegi că am fost târât în tufişuri şi muştruluit, da, expresia se potriveşte de minune. Sunt curios, domnişoară Wyndam, ai fraţi sau surori?

- Nu. Sunt singură la părinţi.

-Atunci poate că într-o zi o să-ţi povestesc cât de norocoasă eşti.

- Mi-ar face mare plăcere să te ascult, rosti Toby cu zâmbetul pe buze, ţinându-se de braţul lui.

Puţin mai devreme, Graydon ieşise din cort în urma a trei ospătari care duceau cu ei mâncare şi mobilă. Pregătirile pentru cina intimă duraseră mai mult decât sperase iniţial, dar în cele din urmă reuşise. Se părea că, la rugămintea lui Graydon, un al doilea cort fusese ridicat, mult mai mic decât primul. înăuntru urmau să fie dispuse o masă, scaune şi lumânări, iar apoi el şi domnişoara Wyndam...

- Ce naiba ai de gând?

Glasul fratelui său înăsprit de limba lanconiană îi alungă zâmbetul de pe buze. Planul era s-o cucerească pe tânăra domnişoară înainte să-i ceară sprijinul fratelui său.

- Iau cina în compania unei tinere, spuse Graydon. Vorbim mai târziu.

Atitudinea fratelui său era atât de neobişnuită, încât Rory rămase mut preţ de câteva clipe. Glasul îi reveni însă când Graydon îi întoarse spatele şi dădu să plece.

- Dacă nu vrei să mă autoinvit la cină, ţi-aş sugera să vorbim acum.

Graydon rămase locului, strânse din dinţi şi se răsuci pe călcâie. Aşteptă ca ospătarii preocupaţi cu amenajarea micuţului cort să treacă pe lângă ei, apoi se furişă printre arbuşti, urmat de fratele său.

- Să nu zăbovim prea mult. Domnişoara mă aşteaptă.
Rory părea în continuare complet uluit.
-Ai agăţat o tipă? Tu?! Presupun că e cea după care salivai în timpul cununiei, de te-ai făcut de râsul lumii. Nu zic, e drăguţă, dar nu cât să te înfierbânte. Ţi-aş putea face lipeala cu...
Rory se feri la timp de pumnul ţintit spre chipul său. De n-ar fi fost orele îndelungate de antrenament împreună cu fratele său, Rory ar fi căcut acum la pământ.
- Pe barba lui Naos, ai fost foarte aproape! exclamă Rory, făcând ochii mari.
Graydon îşi potrivi manşetele.
- Bănuiesc că ar trebui să-mi cer scuze pentru această ieşire, dar mi-am cerut de prea multe ori scuze în seara asta. Voiai să-mi spui ceva?
Până în acea clipă, cei doi nu se certaseră niciodată. Dar în seara aceasta, Graydon, cel calm, se lăsase copleşit de furie şi mai că-l lovise pe Rory, cel temperamental. Rory îşi pierdu cumpătul.
-Tu... Ce? Te-ai îndrăgostit de-o tipă?! La prima vedere?
în priviri i se citea uluiala.
-Nu, spuse Graydon. Nicidecum. îi cercetă chipul fratelui său, în lumina slabă. Poate să ne deosebească.
Rory clipi uimit.
- De unde ştii?
- Ştia că n-am fost în bar. Unde ţi-a stat mintea când ai abordat-o?
-N-am făcut aşa ceva. Mă rog, nu pe ea anume. Am văzut trei tipe foarte drăguţe şi le-am salutat. Cea după care ţi s-au aprins călcâiele mi-a aruncat o privire dispreţuitoare, s-a răsucit pe călcâie şi dusă a fost. N-am mai fost refuzat în maniera asta de când... Dacă stau bine să mă gândesc, niciodată. Crezi că îmbătrânim?
- Cred că n-a dorit să fie acostată de un străin.
Pe buzele lui Rory încolţi un zâmbet maliţios.
-Aşa că ai descoperit tu o metodă mai bună de agăţat?
Făcu semn către cortul micuţ.

"Maipresus de timp
21
- Şampanie şi căpşuni trase în ciocolată. Mergi la fix. Americancele astea...
Rory bătu în retragere, simţind că fratele său era gata să lovească din nou.
-Bine, promit că mă potolesc. De unde ştii că ne poate deosebi?
- Cealaltă domnişoară de onoare, cea cu părul închis la culoare, zicea că m-a văzut în bar. Fără să gândesc, i-am zis că am fost acolo. Blonda - o cheamă Toby - s-a supărat pe mine că am minţit.
- Dar te-a iertat până la urmă?
-Aşa sper. Chiar trebuie să plec, dar vreau să-ţi cer o favoare.
- Să aflu mai multe despre ea?
-Nu! se răsti Graydon. Asta e treaba mea. Vreau să rămân aici, continuă el pe un ton mai blând.
îl privi pe fratele lui în ochi.
-Ca să fiu mai precis, am de gând să rămân în Nantucket toată săptămâna.
Rory se strădui să-şi mascheze uimirea. în ciuda faptului că erau gemeni identici, aveau personalităţi foarte diferite. Fratele său era cel responsabil, care punea mereu datoria înaintea... înaintea vieţii. Rory acţiona din instinct şi nu credea defel în datorie.
- Cum o să ascunzi că vei fi plecat atâta vreme? dori Rory să ştie. Când nu poţi să stai departe nici măcar douăzeci şi patru de ore fără să apară consecinţe? Tata va trimite soldaţi în căutarea ta, şi dispariţia va fi dată la ştiri. Toată lumea va pleca în căutarea ta, în speranţa unei recompense.
- Nu prea cred, spuse Graydon, fixându-l cu privirea pe fratele său. Nimeni nu va pleca în căutarea mea pentru că tu îmi vei lua locul.
Rory izbucni într-un hohot de râs.
- Pe străini îi mai poţi păcăli, dar ai noştri vor recunoaşte vicleşugul.
-Cine? Părinţii noştri? Abia dacă-i mai văd la faţă. Crezi că ne vor da de gol rudele noastre Montgome- ry-Taggert? Loialitatea lor faţă de

noi e legendară. Crezi că presa va fi suficient de perspicace încât să-şi dea seama?

22 Jude “Deveraux

- Cum rămâne cu Danna?

Intr-un gest complet neobişnuit - unul care-l caracteriza mai degrabă pe Rory Graydon îşi vârî mâinile în buzunare, iar nonşalanţa lui îl ului pe fratele său.

- Ea nu-şi va da seama nici atât. Ne întâlnim mai rar decât mă văd cu ai noştri. Rory? rosti Graydon, ţintuin- du-l cu privirea. O să faci asta pentru mine.

între ei se căscau ani întregi de cuvinte nerostite. Graydon îl scosese pe Rory din bucluc de sute de ori. încă de mici copii, Graydon luase asupra sa vina pentru boacănele lui Rory. în adolescenţă, devenise ca un joc. Rory făcea trăsnăi, Graydon trăgea ponoasele. Obişnuia să spună:

- Când mă pun în pielea ta, parcă nu mai sunt...
- Prinţul perfect? îi termina Rory gândul.
- Da, răspundea Graydon zâmbind.

Dar cu timpul, cei din jur - şi aveau într-adevăr mulţi slujitori - au început să le prindă şiretlicul. Pe când aveau doisprezece ani, se ştia că, dacă se întâmpla un lucru bun, era mâna lui Graydon. Dandanalele erau specialitatea lui Rory.

Rory privea ţintă la fratele său, care părea să se fi transformat într-un necunoscut.

-Toată tevatura asta din cauza unei tipe care zice că poate să ne deosebească?

Fără să-şi dea seama, Rory luase o poziţie mai dreaptă. Doar gândul că urma să se dea drept frate-său avea un efect imediat asupra sa.

- încă nu dă importanţă lucrurilor pe care le-a văzut.
- Dar se laudă că poate face deosebirea între prinţul moştenitor şi FDP.
- Nu ştie, spuse Graydon.

-Nu ştie că într-o bună zi vei fi regele unui stat? Nu ştie că te vei însura cu fiica unui duce lanconian? Ştie oare că tocmai l-a refuzat pe fratele mai mic în favoarea unui viitor monarh? Dar ce ştie?

Graydon nu-şi scoase mâinile din buzunare.
-Nu ştie nimic. Nici un crâmpei din toate astea.
-Nici măcar legenda despre cea care poate să-i deosebească pe gemenii Montgomery-Taggert?

(Maipresus de timp 23
- Nu, fireşte că nu, Rory, rosti Graydon apăsat. Vreau să văd dacă...
- Dacă ce? întrebă Rory, cu furie în glas. Vrei să vezi dacă poţi să-i răpeşti inima din cauza unei legende idioate? Pe Jura, eşti crud! Nu poţi să faci una ca asta! Ştii că n-ave ţi nici un viitor împreună, că nu te poţi însura cu ea. Nici măcar Danna, aşa blândă cum e, n-ar tolera o amantă blondă şi drăguţă.
- Nu m-am îndrăgostit de fata asta şi nici nu-mi doresc aşa ceva, rosti Graydon, trăgând aer în piept. Vreau să gust puţin din ceea ce tu ai avut cu prisosinţă de la doisprezece ani. Puţină libertate. Ia-o dacă vrei ca pe petrecere a burlacilor mai lungă.
Stătea nas în nas cu fratele lui.
-îmi vei lua locul timp de o săptămână. Ne-am înţeles?
- Bine, rosti Rory, făcând un pas înapoi.
Nu-l văzuse niciodată atât de furios şi de vehement pe fratele său. Aproape că şi-i putea închipui pe strămoşii războinici ai familiei sale.
- O să stau în palat şi voi trăi regeşte. O să fiu servit de dimineaţă până seara. O să beau şampanie la micul dejun.
Graydon se îndepărtă puţin de el.
- Aşa e viaţa ta acum, dar cât eu sunt pe insulă, tu va trebui să-mi preiei atribuţiile acasă. Pot amâna întâlnirile importante, dar va trebui să participi la evenimente caritabile, să faci câteva prezentări şi să tai cel puţin o panglică. Va trebui să te deplasezi oriunde e nevoie de tine. Acum mă duc să iau cina cu o tânără minunată şi...
-Să-i spui, îl întrerupse Rory. Promite-mi că o să-i spui cine eşti, de ce trebuie să te întorci acasă şi de ce nu poţi s-o iei cu tine.
Graydon nu se întoarse, ci se mulţumi să dea din cap o dată, după care se îndreptă spre cort.
Era rândul lui Rory să-şi vâre mâinile în buzunare, rezemându-se apoi de trunchiul unui copac. Fratele său îl lăsase fără aer. Dorinţa lui

ca Rory să-i ia locul nu era neobişnuită, întrucât se jucaseră astfel de când se ştiau.

De regulă, Graydon îi lua locul lui Rory. Ultima oară se întâmplase în urmă cu o lună, când Graydon dorise să scape de îndatoriri şi să-şi ia liber o după-amiază.
Pentru Rory era mereu amuzant să-l vadă pe fratele său cu apucături de puritan luându-i locul. Nu-i stătea în fire lui Graydon să conducă o maşină cu trei sute de kilometri la oră sau să-i cârmuiască barca prin ape tulburi.
- Nu-i vorba doar de mine, îi spusese Graydon, când Rory îi luase în zeflemea aparenta timiditate. La mijloc e soarta întregului regat.
Vorbele fratelui său îi şterseseră zâmbetul de pe buze. Cu alte cuvinte, Rory juca un rol neînsemnat. Doar Graydon conta.
- FDP, bombănise Rory.
Era o expresie inventată de ei când erau copii: „frate de pomană". In cele din urmă, fusese abreviată: FDP.
Succesul lui Graydon la femei dăduse o nouă lovitură stimei sale de sine. Ultima oară, Rory îl convinsese pe Graydon să ia cina cu o fată cu care era împreună de câteva luni. Voia să meargă la o petrecere dată de fosta iubită şi n-avea chef de gelozia actualei sale prietene. Pentru Graydon nu era niciodată uşor să înşele vigilenţa bodyguarzilor săi, dar în acea seară reuşise, iar întâlnirea ieşise perfect. Din acea zi însă, prietena lui Rory îi tot cerea să se poarte ca în seara cu pricina. îi repeta întruna: „Ai fost atâât de romantic".
- Mai aminteşte-mi o dată ce-am făcut, o ruga Rory.
-Ai cântat la lăută şi mi-ai dat să gust acei struguri micuţi. Pe urmă...
Rory îi tăiase vorba, şi de-atunci nu-i mai ceruse niciodată fratelui său să-i ţină locul la o întâlnire. La scurt timp, urmase şi despărţirea.
-Pur şi simplu, te-ai schimbat, îi mărturisise ea în clipa despărţirii. într-o noapte m-ai făcut să mă simt de parcă aş fi fost centrul universului şi pe urmă... ai revenit la apucăturile tale obişnuite.

Apoi, Rory îi ceruse lui Graydon opinia despre fată.

-Drăguţă foc, dar nici un pic de minte. So rog pe mama să-ţi găsească pe cineva?
Graydon se referea la Danna, care fusese aleasă drept soţie pentru viitorul rege. Danna era înaltă, frumoasă, cu o educaţie impecabilă şi pe deasupra fiica unui duce lanconian. Călărea exemplar, cânta divin la pian şi putea găzdui fără probleme un dineu de două sute de persoane. In ce priveşte personalitatea ei, făcea muncă de caritate, reţinea numele tuturor celor pe care-i întâlnea şi era mereu amabilă şi plină de tact. Nu făcea remarci nepotrivite şi nu-şi pierdea niciodată cumpătul în pre-zenţa cuiva.
Una peste alta, Danna era perfecţiunea întruchipată şi urma să se mărite cu Graydon şi să devină viitoarea regină a Lanconiei.
Nu exista decât o singură problemă: Graydon no iubea pe Danna. O aprecia, dar erau prieteni şi atât. Dar la treizeci şi unu de ani împliniţi, Graydon ştia că sosise clipa să se-nsoare pentru a da un moştenitor tronului regal. întotdeauna punea mare preţ pe datorie. Nu-i semăna fratelui său. Nu se putea însura doar din dragoste. Trebuia să găsească o femeie care se putea achita de toate îndatoririle de prinţesă şi mai apoi de regină. Lungi ceasuri petrecute în picioare, un etern zâmbet întipărit pe buze, profund implicată în activităţi caritabile şi aşa mai departe. Acea femeie trebuia să împărtăşească spiritul şi dedicarea lui Graydon, iar în vremurile moderne, o asemenea femeie era aproape imposibil de găsit.
Rory aruncă o privire peste peisajul scăldat în razele lunii. Din cort răzbăteau ritmuri de rock'n roll. Oare fratele său ştia să danseze pe o asemenea muzică? Lui Graydon i se potrivea mai degrabă valsul decât bâţâitul.
Adevărul era că Rory era convins că fratele său se va achita exemplar de sarcină. Va întâmpina poate câteva piedici, dar în final nimic nu-l va putea deturna.
Problema era la Rory. Ştia că putea să-şi îndrepte spatele şi să pretindă că e frate-său. Ferm şi inflexibil, putea să-şi ia alura de

„într-o bună zi voi fi rege“ pe care Graydon şi-o însuşise perfect. Problema era însă că Rory

ascundea un secret îngropat atât de adânc, încât nici măcar fratele său nu-l cunoştea. Rory era îndrăgostit complet şi fără speranţă de femeia pe care fratele său urma s-o ia de nevastă.
Se depărtă de copac şi se îndreptă de spate. Poate că era egoism din partea lui, dar avea de gând să facă tot posibilul ca schimbul să reuşească. Decât nimic, câteva zile în compania Dannei tot erau ceva. Şi primul lucru pe care Rory avea de gând să-l facă era să-i uşureze misiunea lui Graydon, scăpând de colega de apartament a fetei. Rory aflase că tânăra era angajata lui Roger Ply- mouth, un bărbat pe care-l întâlnise de câteva ori. Poate reuşeau să pună ceva la cale.
capitolul 3
De îndată ce Toby zări interiorul micului cort, înţelese ce avea de gând bărbatul, întrebându-se de ce se îndoise vreodată de intenţiile lui.
Zări masa acoperită cu o faţă de masă care atingea podeaua, pe care ardeau lumânări, scaune tapiţate cu material albastru ceţos şi se gândi că era un decor perfect pentru jocul seducţiei. Făcând un pas în spate, îl săgetă cu privirea pe bărbatul despre care tocmai începuse să creadă că e un om de treabă.
-Nu, mersi, rosti cu răceală în glas, amplificată de atmosfera călduroasă a cortului.
Se întoarse spre cortul mare, unde urma să-şi petreacă timpul în compania unor persoane, nu a unor seducători. După vreo douăzeci de paşi, îl auzi:
- Cu ce am greşit?
Intenţiona să meargă mai departe, dar după câţiva paşi se opri şi se întoarse să-l privească. Nu se miş- case din faţa cortului, iar pe chipul lui era întipărită stupoarea.
Toby făcu câţiva paşi în direcţia lui şi îl întrebă:
- Ce ai auzit despre mine ?

Graydon clipi nedumerit. Presupusese că a plecat deoarece aflase că era de viţă regală, iar ea nu voia să aibă

‘Mai presus de timp
27
nimic de-a face cu el. Când femeile din afara ţării sale aflau că avea sânge regesc, se întâmpla una din două: fie îşi luau iute tălpăşiţa, fie li se aprindeau ochii şi căutau să afle câte coroane deţinea. Se părea că tânăra din faţa lui făcea parte din prima categorie. Dar dacă aşa stăteau lucrurile, de ce-l întrebase ce ştia despre ea?

- Nu ştiu prea multe despre tine, răspunse el cu vocea tremurândă. Numele tău este Toby. Eşti prietena miresei şi a celeilalte domnişoare de onoare. Mă tem că nu ştiu mai multe. Trebuia să fi obţinut mai multe informaţii?

Acum era rândul lui Toby să fie nedumerită.

- Dacă nu ştii nimic despre mine, atunci de ce toate astea?

Făcu un semn către cort, care în continuare avea intrarea descoperită, şi unde flăcările lumânărilor dansau nestingherite.

- O, rosti Graydon, care începea în fine să înţeleagă. Ai o gândire tipic americană.

- Cum altfel aş putea gândi?

-Domnişoară Wyndman, îţi datorez scuzele mele sincere. Nu am nici un motiv ascuns în spatele acestei invitaţii. Nu vreau decât să mă aşez la masă şi să mănânc în linişte, iar o conversaţie inteligentă nu mi-ar displăcea. L-aş fi rugat pe fratele meu să-mi ţină companie, dar eşti mai drăguţă decât el şi nu ai apucat să mănânci aşa că... Ridică din umeri. Trebuie să mărturisesc, în această clipă m-am scuzat de mai multe ori în faţa ta decât am făcut-o în tot restul vieţii mele.

Ultima parte a discursului său îi aduse un zâmbet pe buze.

-Te simţi adesea bulversat de gândirea noastră americană?

-întotdeauna, răspunse el. N-ai dori cumva să te răzgândeşti şi să iei cina alături de mine? Fratele meu este supărat pe mine în acest moment şi nu ar fi o companie plăcută.

- Bine, spuse Toby, şi păşi în interiorul cortului.

Jude (Deveraux
începea să creadă că, pentru prima întâlnire, se purtase prea dur cu acest bărbat. Galant, el îi trase scaunul, apoi se aşeză.
- îmi permiţi? întrebă el, ridicând tacâmurile pentru a o servi. Sunt curios ce ar trebui să ştiu despre tine, care să te facă să nu vrei să iei cina cu un bărbat...
-Nimic, rosti iute, dar el nu-şi luă privirea de la ea, aşteptând.
Deşi semăna oarecum cu Jared care era mereu bronzat, datorită ceasurilor nesfârşite petrecute pe barcă, îşi închipuia că pielea acestui bărbat era în mod natural mai închisă la culoare.
- Câţiva băieţi de pe insulă, şi mă refer chiar la băieţi, se întrec în a mă... să vadă care... mă poate cuceri.
- înţeleg, spuse el în timp ce-i punea scoici în farfurie. Cum spuneţi voi, americanii? Să te-mpingă la necurate?
Ea zâmbi la auzul expresiei demodate.
-Da, asta au încercat să facă, răspunse şi gustă salata.
- Şi nu-ţi face nici unul cu ochiul?
Toby nu era prea încântată de făgaşul pe care o apucase conversaţia, întrucât nu avea de gând să vorbească despre viaţa ei personală.
-Ai spus că fratele tău e supărat pe tine. Pot să ştiu de ce?
- Am avut o ceartă legată de tine.
-De mine? Cum e cu putinţă, rosti ea alarmată. Nu vă cunosc pe nici unul atât de bine încât să fiu prilejul unei neînţelegeri dintre voi.
- M-am exprimat greşit. îmi cer scuze din nou. Fratele meu crede că trebuie să îţi spun ce sunt. Şi că ar fi o cruzime din partea mea dacă nu aş face-o.
încruntată, Toby îl privi printre fuioarele de lumină.
- Cred că ar fi bine să îmi spui despre ce e vorba.
îşi imagină că avea cazier penal, că tocmai ieşise de la dezintoxicare sau că fusese investigat de către Interpol.
- Bunicul meu american s-a căsătorit cu moştenitoarea tronului Lanconiei, iar asta ne face pe mine şi pe fratele meu mai mic prinţi.

- Oh! îi luă o clipă lui Toby să-şi revină. Bunicul tău a făcut o treabă bună?
- Da, răspunse Graydon. A ajutat ţara să se emancipeze, ducând-o în secolul XX. Mulţumită lui ne descurcăm prin forţe proprii. încă suntem destul de demodaţi, fapt care atrage turiştii şi ajută economia. Bunicul meu a abdicat în favoarea părinţilor mei, pe când tatăl meu ajunsese la patruzeci de ani. Părinţii mei s-au descurcat minunat, dar bazându-se mai puţin pe cultura americană.
- Deci, într-o bună zi vei fi rege. Ar mai trebui să ştiu şi altceva despre tine?
-Peste câteva luni va avea loc ceremonia oficială în care se va anunţa logodna mea cu Lady Danna Hexonbath.
Toby îşi luă un răgaz să rumege informaţia primită savurând în acest timp o scoică.
- Deci, te-ai gândit să-ţi iei o scurtă vacanţă înainte de a te confrunta cu responsabilitatea căsniciei şi conducerea unei ţări?
- întocmai, spuse el. Rory îmi va ţine locul.
- Cum adică?
- Frate-meu va juca rolul meu, pentru ca eu să mă bucur de o săptămână de vacanţă.
Neîncrederea din privirea ei îl determină să continue:
-Tu ne-ai deosebit cu uşurinţă, dar nimeni altcineva nu poate. Bunicii noştri ne deosebeau, însă ne-am petrecut copilăria cu ei. Părinţii mei erau ocupaţi cu guvernarea.
Toby zări o scânteie scurtă în ochii lui. Probabil suferise din cauza neglijenţei lor. Dar nu intenţiona să-şi dea gândul în vileag.
- O iubeşti? întrebă Toby.
Cuvintele părură să-l tulbure pe Graydon, iar Toby fu imediat conştientă de greşeala ei. Căldura din ochii lui se risipi, şi se îndreptă de spate.
- Fireşte, răspunse el.
„Minte", îşi spuse Toby în sinea ei. „Sau cel puţin ascunde adevărul. Fie o iubeşte din toată inima şi nu vrea să-şi trădeze sentimentele, fie n-o iubeşte deloc... şi vrea

să ascundă asta. Doar nu s-ar lăsa atras într-o căsătorie aranjată. Nu acum, în secolul XXI!“ Dar conform unui documentar pe care-l văzuse recent, practica aranjamentului era răspândită în mai toată lumea.

- înţeles, rosti Toby. O să mă interesez pentru un loc de cazare.

Ideile vâjâiau deja în mintea ei.

- Cu toate astea...

Şovăi pentru câteva clipe.

- Nu cred că ar trebui să afle nimeni cu ce... te ocupi. Familia va şti, dar restul nu vor şti.

- Mai ales că mă ascund, rosti el aprobator.

-Ai o suită cu tine? Să te ajute cu...

- Să-mi dea de mâncare, să mă conducă de colo-colo, lucruri de genul ăsta?

Toby ezită o clipă, apoi încuviinţă.

- Graţie verişorilor mei din Mâine, sunt un individ perfect funcţional. Dacă-ţi vine a crede, pot să îmbrac singur cămaşa şi să-mi leg cravata şi pantofii.

-Nu voiam să te jignesc, spuse Toby, aruncând o privire furişă spre gura cortului.

Poate era cazul să plece.

- Dar ca să fiu sincer, sunt lucruri pe care nu ştiu să le fac.

- De pildă?

- Să cumpăr mâncare. Am mai fost la cumpărături, în Mâine, dar n-am plătit. Rory are un card de credit şi mă gândeam să-l împrumut. Ştiu să conduc, dar la noi traficul se opreşte de fiecare dată când merg pe şoseaua principală, aşa că...

Ridică din umeri, lăsând-o să-şi închipuie cum decurgeau lucrurile.

Toby clipi. Şi-l închipuia stând în casa uriaşă a lui Jared, murind încet de foame. II vedea mort într-un accident de maşină, pentru că nu cunoştea semnificaţia indicatoarelor. în Nantucket nu existau semafoare, dar erau câteva sensuri giratorii prin care turiştii săgetau la viteze năucitoare, claxonând pe oricine ar fi cutezat să le taie calea. Erau într-adevăr periculoase!

- Dacă Jared ar putea să...

Mai presus de timp
31
Amuţi. Jared era plecat la firma de arhitectură, iar ea şi Lexie lucrau normă întreagă. Era vară şi toată lumea era ocupată.
- Cred că e mai bine să stai cu cineva.
- Sugerezi că aş avea nevoie de-un îngrijitor? o tachi- nă el, cu zâmbetul pe buze.
-Toţi avem nevoie de companie. Cred că ar fi bine să stai în oraş, ca să te poţi deplasa mai uşor la restaurante. De-a lungul anilor, Victoria a petrecut mult timp în oraş, dar n-a deţinut niciodată o maşină.
- Cine-i Victoria?
- Roşcată, îmbrăcată în verde?
- O, da, îmi amintesc de ea.
- Toţi bărbaţii şi-o amintesc.
Victoria era o femeie înaltă, frumoasă, ale cărei forme aduceau teribil de mult cu o clepsidră. Faptul că era de vârsta mamei lui Toby nu-i scădea cu nimic din farmec. Bărbaţii o studiau cu aceeaşi intensitate.
- Unde stă când vine pe insulă?
- Kingsley House, răspunse Toby.
- Perfect, rosti Graydon, zâmbind. O să-mi fie colegă de cameră?
- Aveam impresia că urma să te logodeşti.
- îmi place să fiu înconjurat de frumuseţe, fie ea în-truchipată într-o pictură de Van Dyck sau într-o femeie superbă, care poartă haine atât de strânse încât pot zări dantela dedesubt.
Inocenţa cu care rostise ultimele cuvinte o făcu să râdă.
- Nu cred că asta ar fi pe placul doctorului Huntley, care se pare că a pus ochii pe Victoria. S-ar putea să se mute cu el, dar casa lui e tare mică. O să-ţi găsesc ceva. Lexie trebuie să ştie mai multe.
Graydon îi întinse platoul cu căpşunile trase în ciocolată.
-Nu vreau să par obraznic, dar tu unde locuieşti?
- Puţin mai jos de Kingsley House. Şi că tot veni vorba de obrăznicii, dacă urmează să te logodeşti, de ce eşti curios să afli unde stau?

-Nu încercam să te ademenesc în vreun fel. însă până acum n-am întâlnit pe nimeni din afara familiei care să ne poată deosebi. Sunt unii care ne cunosc de când lumea, şi tot nu pot să facă diferenţa între mine şi Rory. Faptul că tu ai reuşit să ne deosebeşti m-a legat într-un fel de tine. Unde mai pui că nu vă cunosc decât pe tine şi pe mătuşa Jilly, iar la ea n-am de gând să apelez.
Toby încuviinţă. De curând, mătuşa lui Graydon intrase într-o relaţie cu Ken, tatăl prietenei sale, Alix, şi era limpede, cei doi nu doreau să fie deranjaţi. Şi, într-ade- văr, bărbatul nu părea să cunoască pe nimeni altcineva. Cu toate că nu avea să zăbovească prea mult, putea să-i fie urât de unul singur.
- O să mai întreb, îl asigură ea, deşi nu-şi închipuia un loc unde să-i fie bine.
La hotel? Cu cine s-ar întreţine acolo? Să-l cazeze poate cu unul dintre membrii familiei Kingsley. Dar cine s-ar potrivi cu un asemenea bărbat extrem de manierat? Şi cine s-ar abţine să nu dea în vileag secretul său? Şi ce-ar urma? Nu încăpea îndoială că locuitorii insulei i-ar păstra taina - erau obişnuiţi cu vizitatori de seamă -, dar dacă vestea ar fi ajuns la urechile turiştilor? Ar fi numai bun de pus la expoziţie.
- Simt că mă sfredeleşti cu privirea, mărturisi Graydon. Te asigur că sunt un om obişnuit, făcut din carne şi oase.
- N-are importanţă cum te vezi tu, ci cum te percep ceilalţi.
-Ai o judecată pătrunzătoare.
-Ce păcat că mătuşa lui Jared, Addy, nu mai este în viaţă. Te-ar lua în casa şi sub aripa ei. Şi te-ar îneca în rom.
Graydon râse.
- O perspectivă minunată, dar te asigur că n-am nevoie de protecţia nimănui. Poate când mai ricoşează câte un glonţ, din când în când, dar asta se întâmplă rar.
Vorbise în glumă, dar Toby nu râse. Auzise de prea multe atentate la viaţa regilor şi a prinţilor.
-Ai bodyguard?

-Am acasă, iar pe unul l-am lăsat în Mâine, dar aici am venit singur.
- Dacă te recunoaşte cineva?
- Domnişoară Wyndam, unul dintre avantajele de a fi prinţ întro ţărişoară obscură e că nimeni din afară nu te recunoaşte. Slavă Domnului că nu fac parte din familia regală britanică. Fiecare clipă din viaţa lor e consemnată, dezbătută şi criticată, dar în afara graniţelor, lanconienii nu prezintă nici un interes.
Se feri să-i spună că, în Lanconia, tot ce întreprindea era dezbătut pe prima pagină a ziarelor. Toby, care n-ar fi scăpat nici un amănunt din nunta prinţului William, înţelese brusc şi reversul medaliei. Unde mai încăpea loc de intimitate şi romantism în nunta unui asemenea cuplu?
- Nunta voastră va fi un prilej festiv?
- Da, spuse Graydon. Intr-o catedrală mare şi veche, ticsită cu oameni. Vor fi decretate trei zile de concediu naţional.
-Vorbeai de o ceremonie de logodire. Cum va fi?
Graydon îi întinse farfuria ca să ia ultima căpşună.
-Va fi prima dintr-un şir lung de festivităţi, întinse pe tot parcursul anului.
- Şi toate aceste festivităţi au legătură cu tine?
-Da, rosti Graydon, aplecându-şi fruntea pentru
o clipă. Odată ce logodna va fi anunţată, voi deveni o pradă uşoară. Voi vizita pe rând cele şase provincii, unde voi participa la zile sau săptămâni de jocuri şi festivităţi, şi voi râde la toate glumele obraznice făcute pe seama mea.
- Cum rămâne cu mireasa?
- Potrivit tradiţiei, mireasa e fecioară şi nu ia parte la festivităţi. Va rămâne deci acasă, dar Danna are caii ei şi trebuie să-şi pregătească zestrea.
- Nu mi se pare corect ca ea să se distreze singură, în timp ce tu trebuie să fugi dintr-o parte în alta.
Graydon izbucni în râs.
-Eu văd lucrurile invers. S-ar putea spune că eu m-am ales cu partea leului. O ţin tot în petreceri, pe când ea...

-Apoi vine nunta şi pe urmă...?
- După nuntă, eu şi Danna vom prelua o bună parte din îndatoririle părinţilor mei. Mamei nu-i place să călătorească, aşa că vom merge în State şi în alte ţări, unde vrem să-i convingem pe oameni să ne cumpere produsele sau să ne vândă lucrurile de care avem nevoie.
- Până la urmă eşti un om de afaceri, spuse ea.
-Aşa mi-aş dori să cred, doar că sunt nevoit să port o droaie de uniforme şi să zâmbesc încontinuu.
Toby înghiţi ultima căpşună şi se lăsă pe spătarul scaunului.
- Sunt ultimele tale clipe de răgaz, am dreptate?
- Da, recunoscu el, şi înţelegerea din glasul ei îi aduse un surâs pe buze. Vreau să am o săptămână liberă, să nu-mi spună nimeni unde să merg.
Zăbovi câteva clipe.
- Permite-mi să te întreb ceva. De ce roiesc bărbaţii în jurul tău pe insula asta? Nu încape îndoială, eşti frumoasă, dar mai e şi altceva la mijloc?
- Nu vreau să ies cu nici unul, spuse ea. E o atitudine tipic masculină. Vor să obţină ceea ce nu pot avea. Când...?
Nu reuşi să-şi ducă vorba la capăt, căci Lexie dădu la o parte pânza de la intrare şi o fixă pe Toby cu privirea.
-Scuze de deranj, dar oamenii încep să-şi facă griji din pricina ta. N-au de gând să taie tortul fără tine, iar dacă mă mai întreabă un singur puşti când vine tortul, jur că-l iau de haine şi-l arunc în tort... deşi s-ar putea să-i placă. Copii afurisiţi! Ştii ceva de cheile de la camioneta lui Jared? Pe deasupra, Plymouth vrea să mă trimită mâine-dimineaţă în sudul Franţei, să am grijă de surioara lui. Apoi, Lexie îl văzu pe Graydon. Bună. Noi doi suntem verişori, rosti ea scurt, apoi se întoarse spre prietena ei, în aşteptarea răspunsului.
Toby trase aer adânc în piept.
-Vin în zece minute. în spatele cortului e un frigider albastru. Ia nişte prăjiturele de-acolo şi dă-le copiilor. Cheile de la camionetă sunt pe parasolar. Ai de gând s-o întinzi mâine?
- Da, spuse Lexie. Mâine.

(Mai presus cCe timp
35
Ridică în mod sugestiv mâna stângă.
- Am găsit măcar un motiv să amân toată treaba. Se în-toarse şi îi aruncă o privire lui Graydon. Este minunată Toby, nu-i aşa?
- Intr-adevăr, încuviinţă Graydon.
Lexie zâmbi şi părăsi cortul. Toby se ridică de la masă. Graydon îi imită instantaneu gestul.
- Se pare că e nevoie de mine.
- Cine-i Plymouth?
- Şeful lui Lexie, iar eu, una, cred că este mai mult de-atât.
Ochii lui Graydon scânteiară.
- Cu ce se ocupă?
-Adică din ce-şi câştigă pâinea? Din câte ştiu eu, din nimic. Se bazează pe banii familiei. Cred că joacă întruna. Majoritatea celor care vin aici sunt aşa.
Privi cu coada ochiului spre masă.
- Trimit pe cineva să facă puţină curăţenie.
- Mă ocup eu de asta, se oferi Graydon.
Toby îşi aminti cu câtă uşurinţă îi determinase pe cei trei ospătari să-i pregătească cina în cort. In acea clipă fusese un mister pentru ea, însă un prinţ e capabil de asemenea fapte.
- Să fac o reverenţă? întrebă ea, încercând să pară cât mai serioasă.
- Da, te rog, răspunse el. îmi place când femeile fac plecăciuni înaintea mea.
-Ţine-ţi răsuflarea.
Toby ieşi din cort râzând. Graydon o urmări o vreme cu privirea. O admira pentru ochiul ei pătrunzător şi pentru că nu se lăsase intimidată de... „slujba" lui, aşa cum o numise ea. Niciodată nu se simţise în largul lui atât de repede în compania cuiva. Apoi, brusc îşi reveni din visare. Colega ei de apartament avea de gând să plece a doua zi din ţară, alături de un bogătaş fără ocupaţie. Un scenariu care se potrivea tuturor prietenilor fratelui său - iar Graydon n-avea nici o

îndoială că fratele său era în spatele acestei călătorii. Se adeverea încă o dată faptul că Rory nu era în stare să joace rolul

dorit. Scoase celularul din buzunar şi îi trimise un mesaj scurt: „ACUM!“
capitolul 4
Toby se întoarse în cortul mare ce vuia de muzică şi de larma nuntaşilor, însă nu-şi putea lua gândul de la bărbatul cu care tocmai cinase. Un prinţ! Care, cum-ne- cum, intrase în responsabilitatea ei. îşi înălţă privirea spre panglicile şi florile suspendate sub acoperişul marelui cort alb. Se sfătuise ore în şir cu Lexie şi Alix în privinţa amenajărilor, dar când venise vorba de muncă, Toby fusese singura pe baricade. Legase toate buchetele unul de altul, străduindu-se să creeze impresia că cineva zburdase pe-o pajişte, culegând flori.
îşi roti privirea şi zăbovi asupra fiecărui buchet în parte. Avea impresia că, în acea clipă, toată viaţa ei gravita în jurul nunţilor. Nunta de azi, după care urmau alte două, şi nu în ultimul rând, feerica nuntă a prinţului Graydon, la care-i fugea acum gândul. Oare avea s-o invite, drept răsplată pentru ajutorul primit?
Nu, nu, îşi spuse. Gândurile nu trebuiau să-i alunece pe acel făgaş. Trebuia să îl ajute din principiu. Şe uită în jur pentru a vedea dacă lumea se simţea bine. într-un colţ, un grup de copii mai mari şedeau în tăcere deplină în jurul unei mese rotunde. Cu toţii îşi butonau telefoanele mobile.
Puţin mai devreme, Toby se oprise să-i întrebe cui scriau mesajele. Se pare că îşi scriau unul altuia. Toby clătină din cap, fără să priceapă de ce nu-şi vorbeau, şi îi lăsă în voia lor. Păreau oricum încântaţi de felul în care se desfăşurau lucrurile.
Mireasa, înveşmântată într-o rochie din anii ’50 - des-coperită în podul de la Kingsley House -, dansa cu un băieţel pe nume Tyler. Se ţineau de mâini, iar băiatul avea un surâs angelic întipărit pe chip. Jared se apropie de cei doi şi ceru permisiunea să li se alăture, moment în care pe chipul băiatului se întipări o grimasă de groază. Cu furie în ochi, urlă de se auzi în tot cortul: „Nu!“

“Maipresus de tinvp 37
Toby izbucni în râs, iar Jared o prinse de talie şi o luă la dans.
- Râzi de mine?
îşi apropie buzele de urechea ei, ca să se facă auzit, dar chiar în acea clipă, melodia antrenantă şi zgomotoasă amuţi, iar locul ei fu luat de una lentă.
-Slavă Domnului, murmură el, trăgând-o pe Toby mai aproape.
în timp ce o răsucea pe ringul de dans, mintea lui Jared zbură spre clipa întâlnirii lor. în urmă cu câteva veri, proiectase o aripă nouă, destinată oaspeţilor, la casa unde îşi petreceau părinţii ei fiecare vară, în Nantucket. Tatăl lui Toby, Barrett, zbura cu avionul pe insulă la fiecare sfârşit de săptămână, dar Lavidia, mama lui Toby, rămânea toată vara.
O dată pe săptămână, Jared trecea pe-acolo pentru a verifica desfăşurarea lucrărilor şi, de fiecare dată, era nevoit să asiste la mustrările pe care doamna Wyndam
i le administra frumoasei sale fiice, Toby, de curând absolventa unei facultăţi cu pretenţii, destinată exclusiv fetelor. într-una din zile, doamna Wyndam îi reproşa în gura mare fiicei sale că nu stă dreaptă, că toate hainele ei sunt groaznice şi că, atâta vreme cât n-o preocupa aspectul exterior, putea să-şi ia adio de la căsătorie.
-Mă duc să-mi scap fiica de la ananghie, îi spusese Barrett cu un oftat, pornind cu paşi grei în direcţia celor două femei.
Pe tot parcursul verii, Jared fusese bombardat cu ne-mulţumirile doamnei Wyndam, toate având de-a face cu fiica ei. Cât despre tânăra Toby, aceasta nu părea deloc afectată de observaţiile maică-sii. îşi primea dojana în tăcere, cu ochii în pământ, deloc sfidătoare. Jared avea impresia că fata era imună la tiradele mamei. Toby îşi petrecea zilele de vară în bucătărie, gătind delicatese la cuptor, pe care le oferea muncitorilor, sau îngrij induse de florile din grădină. într-o zi caldă de septembrie, chiar înainte ca familia Wyndam să părăsească insula, Jared o zărise pe Toby îngenuncheată lângă un răzor, cu lacrimi în ochi. Nu era nevoie să afle pricina durerii ei, căci tocmai

atunci o auzi pe maică-sa spunându-i lui Barrett că fiica lor era „imposibilă", fiindcă îl refuzase pe fiul unui in- divid care deţinea un iaht. Jared îi ştia pe tată şi fiu deopotrivă, şi nu şi-ar fi lăsat pentru o singură clipă rudele de sex frumos în compania lor. Bărbatul lăsă jos sulul de schiţe şi se aşeză pe marginea şezlongului.

- Cum ai de gând să rezolvi problema?

Nu era nevoie de introduceri sau lămuriri. Amândoi ştiau despre ce era vorba.

- Ce pot să fac? rosti Toby, cu furie în glas. Era pentru prima oară când o vedea exteriorizându-şi emoţiile. N-am pregătirea necesară să lucrez. Ştiu că, dacă aş fugi de-acasă, tata m-ar ajuta cu bani, dar ce fel de libertate mai e şi asta?

-Ai o grădină minunată, şi am observat aranjamentele florale pe care le faci.

-Minunat! Sunt capabilă să alătur nişte flori ca să arate bine. Cine mă plăteşte pentru asta? II privi ţintă. Florarul? şopti ea.

-Aşa mă gândeam, şi întâmplător cunosc pe cineva care ar avea nevoie de puţin ajutor pentru la iarnă. Asta dacă ai de gând să rămâi în Nantucket.

- Să rămân aici, în casa asta uriaşă? Atât de departe de oraş?

-Faci curat în bucătărie după ce termini de gătit? Te întreb pentru că verişoara mea, Lexie, locuieşte lângă Kingsley House, şi caută o nouă colegă de apartament. Ultima deţinătoare a „funcţiei" prăjea tot ce prindea şi nu curăţa în urma ei.

Un licăr de speranţă scânteie în ochii ei.

- Curăţ, dezinfectez şi dau cu suc de lămâie pe tejghele, ca să miroasă plăcut.

Jared mâzgăli ceva pe spatele unei cărţi de vizită.

-Asta-i numărul meu personal de telefon. Dă-mi de ştire dacă există vreo posibilitate să închiriezi camera. Dar te previn că nu pot s-o opresc pe Lexie mai mult de o zi. Pe urmă va găsi pe altcineva.

Preţ de o clipă, Jared ezită. Era oare alegerea potrivită? N-o cunoştea pe fată şi îi făcea impresia că era o făptură delicată. O văzuse primind în tăcere şi cu seninătate

dojanele mamei sale. Lexie avea o personalitate puternică şi Jared se îndoia că Toby i-ar fi putut face faţă. Dacă era una dintre acele fete care, odată scăpate de sub jugul părintesc, o luau razna? Jared o măsură din priviri, cu gândul pierdut pe potecile viitorului. Ca răspuns la privirea lui, Toby se îndreptă de spate.
-Domnule Kingsley, există şi un alt motiv pentru oferta dumneavoastră?
Preţ de o clipă, Jared nu prinse tâlcul vorbelor ei, dar îi citi temerile în ochi. In mod obişnuit, Jared se bucura de simpatia femeilor, de acceptul lor, dar nu şi în cazul de faţă. Fata îl pusese la locul lui în doi timpi şi trei mişcări. In acea clipă înţelesese cum o persoană aparent fragilă, ca Toby, putea să-i ţină piept mamei sale. Şi simţi numaidecât că, dacă ar fi fost să aibă o soră mai mică, şi-ar fi dorit să fie întocmai ca Toby. Fata reuşise să-i scoată la iveală latura protectoare.
- Nu voiam decât să te ajut şi cred că o să te înţelegi de minune cu Lexie.
îşi înălţă privirea şi-o zări pe mama fetei la fereastră, încruntată, gândindu-se probabil că Jared stătea prea aproape de fiica ei. Se ridică în picioare.
-Dacă îţi surâde oferta, o să am grijă să-ţi găseşti de lucru.
Ar fi vrut să spună „chiar şi dacă va trebui să te angajez eu însumi", dar preferă să tacă.
- Revin mâine la unsprezece, ca să aflu ce hotărâre ai luat.
-Am impresia că o să te-aştept cu bagajele gata făcute.
- O să vin cu camioneta.
Apoi plecase, zâmbind. A doua zi, Toby se mutase cu Lexie, iar din acea clipă Jared veghease neîncetat asupra bunăstării celor două tinere.
- Cum e să fii un om însurat? îl întrebă Toby.
-Perfect Unde-ai fost în seara asta? se interesă el,
în timp ce o învârtea de zor. Aveam de gând să plec în căutarea ta, dar Lex mi-a spus că-mi ia gâtul dacă mişc un deget. Deci?

-Ştiai că bărbatul care m-a condus la altar e prinţ? Un prinţ real, get-beget, care întro zi o să fie rege.
Jared o îndoi uşor de spate.
- Dacă suntem înrudiţi, asta înseamnă că oi fi un fel de duce, nu? Sau poate tot prinţ.
- Prinţul Peştilor, rosti Toby, în timp ce Jared o ridica înapoi. Vrea să rămână o săptămână pe insulă şi are nevoie de linişte şi intimitate.
- Deci nimeni nu trebuie să afle că e aici. Dar n-o să-l dea de gol steguleţele de pe limuzină?
-Jared! Vorbesc serios. Lasă gluma la o parte.
O conduse într-un cerc.
-Niciodată n-ai vorbit aşa despre un bărbat. Ia zi, ce făceaţi voi când nimeni nu vă găsea?
Instinctul său protector ieşea la suprafaţă.
- Luam cina împreună. Prinţul Graydon se va întoarce în ţara sa de baştină pentru a-şi anunţa logodna cu o tânără femeie lanconiană. Peste un an se vor căsători.
-Să înţeleg că americancele nu-s pe gustul lui? Sau are de gând să-şi facă de cap puţin prin Nantucket, înainte să se-ntoarcă la ai lui?
Glasul său trăda limpede nemulţumirea. Toby se trase din braţele lui, dar Jared nu-şi slăbi strânsoarea.
-Bine, nu mai zic nimic. Cu ce te pot ajuta?
-Vărul tău, rosti ea, apăsând fiecare silabă, are nevoie de un apartament cât stă aici. Şi ar fi indicat să aibă un coleg de apartament care să-l mai ajute cu una-alta.
-Adică să-i taie friptura sau cum? Să-l ajute dimineaţa să-şi pună toaletele?
- Habar n-am la ce se pricepe şi la ce nu. Ar putea sta la Kingsley House?
-Locul e plin pentru următoarele două săptămâni. A trebuit să vârâm mai multe rubedenii acolo. în plus, şeful lui Lexie a închiriat şi el un dormitor. N-ar putea sta la voi?
-Avem doar două dormitoare, şi în plus, nu cred că s-ar cădea aşa ceva.
Jared îi aruncă o privire îngrijorată.

-Ţi-a făcut avansuri?
-Nu, nicidecum.

‘Maipresus Se timp
41
Dansul luă sfârşit, iar muzicanţii se pregătiră să iasă în pauză. Jared rămase nemişcat şi o fixă cu ochii.
-Uite ce-i, nu mi se pare normal să apară aici pe nepusă masă şi să aibă pretenţia să-i punem la dispoziţie un palat şi o suită de servitori. N-are decât să se mulţumească cu ce primeşte. Ai o canapea extensibilă în camera de zi, la etaj. Pune-l să doarmă acolo. Va fi şi Lexie cu voi, deci n-o să ai probleme. Dacă i se pare sub demnitatea lui, din partea mea poate să doarmă în maşina cuiva. Mâine, Caleb sau Victoria o să-i găsească ceva mai de durată. Prinţ, neprinţ, e major şi vaccinat şi poate să-şi poarte singur de grijă. Ce zici de nişte tort?
- Mersi, spuse Toby, dându-i de înţeles prin gesturi că se descurcă, şi că poate să-i dea drumul.
Fireşte, Jared avea dreptate, dar se simţea totuşi responsabilă pentru prinţul Graydon. Se uită împrejur la mulţimea de invitaţi. Alix şi Jared tăiau tortul, şi toate privirile erau concentrate asupra lor. Lexie stătea în spatele ospătarilor, iar Toby avu impresia că se ascundea în continuare de bărbaţii din viaţa ei. îşi făcu loc prin mulţime şi se apropie de prietena ei.
- Putem sta o clipă de vorbă?
- Cu mare plăcere, se învoi Lexie, înhăţând două farfurioare cu tort. Ia tu furculiţele.
Toby luă furculiţe, şerveţele şi două pahare de punci, şi ieşiră amândouă din cort.
-Vreau să ştiu ce se petrece, o luă Toby în primire de-ndată ce ieşiră în aerul proaspăt, curat şi sărat din Nantucket.
- Mă gândeam să-ţi pun şi eu aceeaşi întrebare, con- tracară Lexie. Scena din cort cu individul părea scoasă dintr-un roman. Ciocolată, la lumina lumânărilor, îţi mai lipsea un trandafir în păr.
-Tu încerci acum să ocoleşti subiectul?

- Exact, spuse Lexie, şi oftă adânc. Toby, îmi pare rău de situaţie, dar Plymouth caută pe cineva s-o însoţească pe surioara lui de paisprezece ani în sudul Franţei şi mă avea pe mine în vedere.
- Parcă ziceai că nu vrei să călătoreşti cu el.

- Plymouth nu vine. Are treabă pe undeva cu o maşină, cred că vrea s-o conducă, dar i-a promis surorii sale că o va duce în Franţa.
- Dar fata asta n-are părinţi?
- Tatăl lui Plymouth e la a patra soţie. Ultima abia a împlinit douăzeci de ani. Nu vrea să facă pe îngrijitoarea timp de trei luni.
- Trei luni?

-Da, încuviinţă Lexie cu un aer vinovat. Până la 1 septembrie, deci sunt doar două luni şi jumătate, şi totuşi...

Toby ştia că, în acel moment, trebuia să facă eforturi uriaşe pentru a nu fi egoistă. Era o şansă fantastică pentru Lexie. Şi era convinsă că Roger avea să i se alăture la un moment dat. Probabil că, în adâncul ei, şi Lexie era conştientă de acest fapt. Dar poate că în urma acestei călătorii avea să-şi găsească o cale în viaţă.

Pe de altă parte, grădina din spatele casei pe care-o împărţeau era special amenajată pentru creşterea florilor, pe care mai apoi le vindeau. Aveau sere şi multe răsadniţe, şi toate aveau nevoie de plivire, fertilizare şi multă grijă.

- O să-ţi trimit jumătate din chirie, o asigură Lexie. Plymouth îmi dublează salariul pe durata acestor săptămâni, aşa că îmi permit.

Toby i-ar fi spus să uite de chirie, dar se stăpâni. Casa era proprietatea lui Jared, care le lăsa să stea acolo pentru o sumă mult mai modestă decât ar fi obţinut prin închirierea ei unor străini. Cu toate astea, jumătatea ei o ardea la buzunar.

-Jilly te poate ajuta cu florile, rosti Lexie cu rugăminţi calde în priviri. Ştiu că te las de izbelişte, dar chiar vreau să merg în Franţa. Am cunoscut-o anul trecut pe surioara lui Plymouth, şi e o minune de copil. Citeşte întruna, şi Roger zicea că îi place să viziteze muzeele. Ţi-l poţi închipui pe Plymouth într-un muzeu?

Toby nu-l cunoştea defel pe individ, deci i-ar fi fost greu să-şi închipuie ceva despre el. Cât despre Jilly, femeia era îndrăgostită şi părea să aibă ochi doar pentru Ken. Pe deasupra, Ken preda pe continent, unde cei doi

urmau să petreacă o bună bucată de vreme. Toby nu conta pe ajutorul lui Jilly câtuşi de puţin. Totodată, ştia însă că prietenei sale i-ar prii această plecare. Trase aer adânc în piept.

- Fireşte că trebuie să te duci. Nu poţi să ratezi aşa o ocazie. Poate plecarea asta te va ajuta să...

- Mersi!

Lexie lăsă farfuria jos şi o strânse puternic în braţe.

- Mă duc să-mi fac bagajele. Te descurci aici?

Făcu semn către cortul plin cu nuntaşi.

-Fără probleme, spuse Toby, ridicând farfuria şi urmărind-o cu privirea, până ce prietena ei se făcu nevăzută în bezna nopţii.

Pentru un scurt răstimp, Toby rămase afară, cu farfuriile în mână, lăsându-se mângâiată de adierea caldă. Era fără îndoială cea mai neobişnuită zi din viaţa ei. Din clipa în care ea şi prietenele ei intraseră în acel local şi îl zăriseră pe bărbatul din spate, înconjurat de femei, totul se schimbase.

Aruncă o privire în cort. Nuntaşii dansau, mâncau tort, beau şi râdeau. Era momentul potrivit să se întoarcă.

Rory îşi schimbase ţinuta, iar acum purta un smoching leit cu cel al fratelui său. După ce Gray se dusese la blonduţa lui, lui Rory nu-i fusese greu să-l găsească pe Roger Plymouth, care se întreţinea în colţul cortului mare cu trei fete drăguţe. Rory îi făcu semn să iasă. Când se văzură singuri, Roger îi spuse:

-Mi s-a părut că te-am zărit în spate, te ascundeai după nişte oameni. Ai venit împreună cu fratele tău? Cu ce ocazie? Puneţi la cale un bairam regesc?

- Suntem înrudiţi cu familia Kingsley, îi spuse Rory cu nerăbdare în glas. N-avea timp de pălăvrăgeală. Este adevărat că Lexie, domnişoara de onoare, lucrează pentru tine?

- Da, încuviinţă Roger, dând din cap. Este o pacoste. In clipa de faţă nu vrea să audă de mine, dar mă străduiesc în această privinţă.

Mai dă-mi două luni şi-o s-o aduc pe calea cea bună. Plymouth râse, însă în ochi

Jude (Deveraux
i se citea tristeţea. Spuneam asta şi acum un an, şi n-am reuşit mare lucru. Visăm şi noi, nu? Brusc, îşi îngustă privirea. Doar nu te gândeai să-i faci avansuri.
Rory ştia că nu va deprinde în veci obiceiul americanilor de-a spune totul, tuturor.
-Nu, nici gând.
-înţeleg, spuse Roger. Eşti curios despre Lex pentru că frate-tău a pus ochii pe colega ei de apartament. Am văzut cum s-a holbat la ea pe toată durata cununiei. Prima oară am crezut că erai tu, dar ştiu că tu eşti mai subtil de-atât. Frate-tău o privea transpus, ca un şarpe vrăjit de cântecul fachirului.
- Cred că exagerezi, rosti Rory băţos, sărind să-şi protejeze fratele.
- Da, las' că ştiu eu. El e viitorul rege. îmi place ţara aia a voastră. La voi se schiază cel mai bine, şi mânca- rea-i bunicică. Dar, din câte-am auzit, te avertizez că îi va fi mai uşor să-şi poarte coroana decât s-o cucerească pe drăguţa de Toby.
- Cum adică?
-Jumătate din bărbaţii de pe insula asta au încercat să-i intre în pat. Se zvoneşte că „se păstrează pentru seara nunţii11.
-Vrei să zici că...?
- E virgină. Aşa zice toată lumea, spuse Roger. Oricum, mulţi o plac pe fata asta, ascultă la mine. Dacă frate-tău e chitit s-o cucerească doar ca să-şi mai treacă o linie pe răboj, va stârni furia multora, inclusiv a lui Jared Kingsley.
Cu o zi în urmă, Rory ar fi spus că fratelui său nu-i stăteau în fire asemenea purtări, dar astăzi, lumea părea cu susul în jos.
- Fratele meu vrea să petreacă o săptămână în Nantucket şi i-ar plăcea să fie în compania tinerei domnişoare, dar mă tem că prietena ei o să-şi vâre nasul în treburile lor. Fata e...

- Nu-mi spune mie cum e! sări Roger. N-ai idee la ce şiretlicuri recurg ca so ţin aproape de mine. Ascund lucruri şi-apoi mă prefac că le-am pierdut. Făcu o grimasă.

(Maipresus cfe timp 45
Mă crede bătut în cap, dar dacă nu-mi fac jocul, îmi spune „Toby are nevoie de mine" şi pleacă.
-Şi nu poţi să-i dai ceva de făcut, măcar pentru o săptămână? Ştiu eu... o călătorie poate?
- Ştiu că i-ar plăcea să călătorească, şi am tot chemat-o cu mine, dar îmi râde în faţă. Stai aşa! Poate mă ajută soră-mea. Se înţeleg bine. Când ai avea nevoie?
-Acum, în clipa asta, spuse Rory.
- Mă voi strădui, promise Roger, privindu-l în ochi. Poate când mai vin în vizită la voi în ţară mă laşi să dorm în casa ta.
„O propunere de afaceri", se gândi Rory.
-Te vom caza în cea mai străveche aripă din castel. E bântuită, şi fetele ţipă când le duci acolo.
Roger strâmbă din nas.
- Ce bine-ar fi să funcţioneze cu Lexie, dar la cum o ştiu, probabil se va împrieteni cu o fantomă. Să auzi ce poveşti circulă pe-aici despre Kingsley House.
Pentru Rory, ultimele lui vorbe n-aveau nici o noimă, dar nu mai era timp de explicaţii. Avea şi altele de făcut. Ii mulţumi lui Roger, îşi luară rămas-bun şi se despărţiră.
Rory se apropie de cortul mic şi văzu că fratele său şi tânăra erau tot acolo. Lumina împrăştiată de lumânări în contrast cu întunericul de-afară crea senzaţia unui ecran de cinematograf pierdut printre umbre, sporind claritatea peliculei. Cei doi se apropiaseră simţitor unul de celălalt, iar Graydon vorbea cu o însufleţire ce nu-l caracteriza în discuţiile cu străinii. Puţini erau cei în compania cărora Graydon îşi lăsa garda jos, iar aceia îi erau cu toţii rude de sânge. Şi iată-l acum alături de o tânără pe care tocmai o cunoscuse, gesticulând intens şi sporovăind fără griji.
Dar indiferent cât de mult o plăcea Graydon pe această fată, Rory ştia că trebuia să facă un lucru. Trebuia să se convingă că fata îi putea

deosebi cu adevărat. La naiba cu legenda despre cei care-i puteau deosebi pe gemenii Montgomery-Taggert. Rory voia să ştie adevărul. îşi sună asistenta, iar câteva minute mai târziu era îmbrăcat întocmai ca fratele său. Ferit de agitaţia

petrecerii, cu un pahar de şampanie în mână, aştepta să ia sfârşit cina romantică, când se ciocni din nou de Roger Plymouth. Cu un rânjet triumfător, Roger îi spuse că surioara lui găsise o modalitate s-o facă pe Lexie să părăsească insula pentru tot restul verii, şi se părea că Lex era încântată de ofertă.
-A trebuit să promit că n-o să apar în peisaj, dar ceva-mi spune că o să-mi rup vreo două oscioare şi o să mă recuperez alături de ele, dezvălui Roger, râzând. E şansa mea să fiu cu Lexie, şi voi profita din plin de ea. Sper să-ţi facem o vizită, împreună, la castel.
Când Rory ieşi, o zări pe Lexie dând fuga în cortul celor doi şi vorbind cu entuziasm în glas. Ştia că, în clipa în care Graydon prindea de veste că prietena lui Toby fusese chemată de şeful ei bogat şi afemeiat - un individ de teapa lui Rory -, îşi va da numaidecât seama cine pusese totul la cale. Graydon nu credea în coincidenţe, mai ales când fratele său era prin preajmă.
Şi, într-adevăr, nu după mult timp, primi un mesaj de la fratele său, cu un singur cuvânt. „ACUM!“ Asta însemna că Graydon voia să-i vorbească urgent. Rory îi scrise: „Sunt la Kingsley House. Ne vedem acolo“.
Graydon îşi abandonase escorta în Mâine şi venise pe furiş în Nantucket, ceea ce însemna că nu avea maşină. Avea cale lungă de străbătut, până pe Main Street, şi de-acolo pe Kingsley Lane. Chiar şi dacă l-ar fi luat cineva cu maşina, Rory avea suficient timp să descopere adevărul.
îşi îndreptă sacoul şi umerii, îşi puse masca de „viitor rege“ şi se îndreptă spre cortul mare. Avea de gând să-l imite la perfecţie pe fratele său.

capitolul 5

Rory o zări pe Toby în picioare, lângă o masă mare, rotundă, plină de invitaţi, întrebându-i dacă mai au nevoie de ceva. Rămase deoparte şi

o aşteptă să termine, aşa cum ar fi făcut Graydon. în mod normal, ar fi tras-o pe ringul de dans şi ar fi cucerit-o. Iar dacă

"Maipresus Se tirnp
47
ea ar fi protestat, i-ar fi închis gura cu un sărut. Dar acesta nu era stilul lui Graydon.
Când ea se întoarse şi-l zări, păru puţin speriată, dar mai apoi îi zâmbi călduros.
- îmi acorzi acest dans? o întrebă cu politeţea exagerată a fratelui său.
- Desigur, răspunse ea şi îi acceptă mâna întinsă
Rory îşi reaminti să rămână rigid, drept şi distant.
Se bucura că era un dans lent, căci, la unul rapid, probabil nu s-ar fi putut abţine. Era pentru prima dată când stătea atât de aproape de ea, şi era mai drăguţă decât îşi imaginase. Ochii albaştri şi trăsăturile ei cuminţi îi aminteau de Grace Kelly. Se machiase discret, dorind probabil să dea impresia că nu se înfrumuseţase deloc. Cu ochii mai bine accentuaţi şi cu un ruj roşu, ar fi răpit privirea oricui, îşi spuse el.
O conduse cu delicateţe în ring, amintindu-şi mereu că juca rolul fratelui său.
- Ce minunată a fost cina!
- Da? spuse Toby zâmbind. Şi cu cine ai cinat?
-Cu... îi luă o clipă să înţeleagă tâlcul vorbelor ei,
apoi izbucni în râs şi îşi lăsă umerii să-i atârne moale. Te-am păcălit puţin?
-Nici măcar pentru o clipă, spuse ea, şi zâmbetul îi părăsi faţa. Ochii ei albaştri scânteiară furioşi. Spune sincer, te-a trimis fratele tău să mă testezi?
Rory îşi dădu imediat seama de greşeala comisă.
- Nu, spuse el pe un ton serios. Graydon nu ştie nimic despre asta. L-am trimis de-aici, ca să...
-Afli dacă sunt o mincinoasă? Să vezi dacă urmăresc ceva? Ochii fetei licăreau de mânie. Poţi, te rog, să-mi spui de ce contează atât de mult faptul că vă pot recunoaşte?

Rory îi evită întrebarea.
- Cât de multe ţi-a spus Graydon despre el?
- Că va fi rege şi se va căsători cu o tânără de viţă nobilă - cel puţin presupun că e tânără - şi îşi doreşte un pic de linişte până atunci. I-am promis că-l voi ajuta şi-i voi găsi un loc unde să stea în timp ce tu îi preiei îndatoririle. Cu toate astea, în lumina vicleşugului

de prost gust pe care voi doi l-aţi pus la cale, s-ar putea să mă răzgândesc. Nu îmi place să fiu ţinta unor glume nesărate.
Rory simţi cum păleşte. Se părea că fratele său se descurcase bine de unul singur, dar acum era foarte probabil ca el să strice totul. Nu dorea să-şi supere fratele mai mult decât o făcuse deja.
-A sosit timpul să mă ocup de invitaţi, spuse Toby şi dădu să se desprindă de el.
Dar Rory o strânse ferm de mână.
-Vă rog, domnişoară Wyndam, fratele meu nu are nici o vină în toată treaba asta. Se uită în ochii ei şi Toby îi văzu rugămintea din privire. Ar ajuta nişte lămuriri?
- Sigur. După toate cele spuse, adevărul ar fi foarte bine-venit.
Rory o răsuci într-o piruetă.
-Am să-ţi spun, chiar dacă o să am de suferit. Dansezi bine.
Toby îl privi cu asprime.
- Dacă începi să flirtezi cu mine, plec.
- Bine, spuse el, dar în primul rând trebuie să înţelegi că Graydon mă acoperă tot timpul, pentru că nu pot să mă ridic la nivelul aşteptărilor celor din jur. Se pare că m-am născut cu o capacitate infinită de a-mi supăra părinţii. Dar, din păcate, pe mine nu mă interesează dacă o fac. Insă fratelui meu îi pasă. De fapt, lui Gray îi pasă de tot. Oameni fără case, animale rănite, copii analfabeţi. Dacă există o cauză nobilă, Graydon se implică. Şi-atunci când mă vâr în tot soiul de belele, el îmi ţine spatele. Mai bine m-ar lăsa să mă confrunt cu consecinţele propriilor mele acţiuni, dar...
Rory se opri şi răsuflă adânc. Adevărata problemă e că fratelui meu îi pasă de mine. Şi tocmai de-aceea, faptul că ia asupra lui păcatele

mele îl văduveşte de o pauză binemeritată, şi nu e corect. Am şi eu limitele mele.
Când îşi încheie vorba, Rory descoperi că stăteau nemişcaţi pe ringul de dans, iar el, cu un braţ pe talia ei, îi aştepta verdictul.
- Bine, spuse ea în cele din urmă. Am să-l ajut.
Rory îi răsuci mâna şi o sărută.

“Maipresus de timp

- Mulţumesc, spuse el, după care începu să se mişte din nou. Numai că, de această dată, era el însuşi, iar mişcările lui erau mult mai energice.
-Nu poţi dansa aşa cât te dai drept fratele tău, spuse Toby, aproape fără suflare şi încercând să ţină pasul cu el.
-Ştiu, spuse Rory. Chiar arătăm atât de diferit în ochii tăi?
- O, da, spuse ea dându-şi capul un pic pe spate. Sunteţi foarte diferiţi. Reticenţa lui e naturală, pe când a ta e forţată. Şi tu laşi senzaţia că nu ştii unde ţi-e locul. Graydon ştie exact unde e locul său.
Pe măsură ce iuţeau pasul pe ringul de dans, ceilalţi începură să se retragă ca să-i privească. Ambii luaseră multe lecţii de dans şi erau un cuplu frumos, plin de graţie.
-Am vrut să-l protejez de tine, spuse el, dar acum vreau să te protejez pe tine.
Ii aruncă o privire ce părea să vină din străfundul sufletului. îi pierise zâmbetul şi nu o mai tachina.
-Nu te îndrăgosti de fratele meu. îşi ia îndatoririle foarte în serios şi, oricât ar iubi o femeie, va pune mereu îndatoririle faţă de patrie pe primul loc.
Toby înţelegea prea bine, dar nu era îngrijorată. Graydon era prea exotic, prea nelumesc să creadă că l-ar putea iubi vreodată.
-Şi printre îndatoririle lui se numără şi viitoarea lui prinţesă?
-Da.
- Povesteşte-mi despre ea.

- înaltă, frumoasă, cu părul şi ochii negri. Inteligentă. Părinţii ei s-au ambiţionat s-o facă regină, aşa că au pregătit-o în acest scop de când era mică.
O împinse la o lungime de un braţ, apoi o trase înapoi.
-l s-au aprins rău călcâiele după ea?
- Dacă ţi-aş răspunde, mi-aş trăda fratele. Tu trebuie să-l întrebi, spuse şi o întoarse cu spatele lipit de pieptul

lui, împresurând-o cu braţele. Dar te previn că nu-i plac întrebările personale, nici chiar din partea mea.
-Am observat. Pare să aibă un blocaj în acele clipe.
Când dansul se încheie, oamenii din jur le aplaudară prestaţia. Rory făcu o plecăciune spre Toby, iar ea nu se putu abţine să nu facă o reverenţă.
-Alteţa Voastră Regală, murmură ea doar pentru urechile lui, şi părăsiră ringul în hohote.
- Ce Dumnezeu se întâmplă cu fetele? o întrebă Victoria pe Jilly în timp ce se aşeza pe scaunul de alături.
Cele două femei nu erau prietene de mult, dar se apropiaseră după ce Victoria o ajutase pe Jilly să-i câştige inima lui Ken, bărbatul pe care îl iubea.
- Mai întâi aud că Lexie pleacă pentru tot restul verii, apoi Toby dispare întruna şi e de negăsit, iar acum dansează cu acel ins pe care credeam că nu-l place.
Jilly se uita la splendidul cuplu de pe ringul de dans.
O bună bucată de vreme purtaseră o discuţie serioasă, dar acum alunecau pe ring de parcă erau pe gheaţă.
- Nu ştiu nimic de Lexie, dar Graydon - cel cu care dansează Toby - este un Montgomery, aşa că probabil umblă după fuste.
- Şi ce legătură are asta cu Toby? întrebă Victoria.
Ca de obicei, arăta splendid. Părul şaten şi ochii de smarald erau scoşi în evidenţă de costumul din mătase verde - iar ea nu-şi putea lua ochii de la doctorul Huntley, care dansa cu fiica ei, Alix. Victoria nu fusese atât de fericită în toată viaţa ei.
Jilly dădu din mână.

- N-o lua în serios, era doar o glumă în familie.
Victoria ridică o sprânceană, iar Jilly se simţi nevoită să-i dea lămuriri:
- Familia noastră se trage şi din Montgomery, şi din Taggert. Eu sunt o Taggert şi, conform fratelui meu, Michael, suntem sinceri, drepţi, curajoşi şi viteji, în timp ce Montgomery sunt...
Ridică din umeri. Victoria se încruntă.
-Alunecoşi ca şerpii? Nu-mi place asta. Toby este o dulceaţă de fată.

Dădu să se ridice, dar Jilly o prinse de braţ.
-Nu, rosti Jilly, e în regulă. Graydon e bine intenţionat. Dar o să-i ia o veşnicie până să spună ce vrea de la ea, atâta tot.
-Şi crezi că o doreşte pe Toby? întrebă Victoria în- eruntându-se din nou.
Jilly oftă.
-Nu sunt sigură, dar pare să fie atât de curios în
i e-o priveşte, încât e dispus să mai rămână în Nantu-
i ket o vreme. Ştii, Toby îi poate deosebi pe gemeni, iar la noi în familie, ăsta-i mare lucru. Prea mare, ca să-ţi spun sincer.
Victoria fusese o scriitoare de răsunet internaţional şi se dădea în vânt după poveşti frumoase. Minunatul ei chip se descreţi, iar Victoria se rezemă de spătarul scaunului.
- Trebuie să îmi spui totul.
- Nu-i mult de spus, o lămuri Jilly. E doar o zicală în familie. Se spune că oricine reuşeşte să deosebească doi gemeni va fi alesul inimii unuia dintre ei. Iubirea lui Adevărată.
Victoria nu spuse nimic şi îşi întoarse privirea spre ringul de dans, unde Toby şi tânărul cel chipeş continuau să danseze. Invitaţii făcuseră un cerc în jurul lor, dar Toby şi bărbatul nu păreau să-şi dea seama.
- L-am mai văzut undeva înainte? Pare cunoscut.
- Se poate să fi văzut poza lui Graydon în vreo revistă.
- E actor? întrebă Victoria.
- Intr-un fel. Este prinţul moştenitor al Lanconiei.

întorcându-se, Victoria o privi pe Jilly cu o expresie
greu de citit.
- Vrei să spui că prinţul are un frate geamăn identic, şi Toby îi poate deosebi? Şi pentru că poate deosebi un geamăn de altul se presupune că ar fi iubirea adevărată a unuia din ei?
- Da, rosti Jilly cu precauţie.
Nu o ştia pe Victoria prea bine, dar potrivit lui Ken, eforturile ei făcuseră această nuntă posibilă. Sau mai degrabă „vicleniile şi urzelile ticluite de această femeie băgăreaţă“, pentru a reda exact vorbele sale. Cei doi

fuseseră căsătoriţi la un moment dat, aşa că îi erau permise unele exagerări.
- De ce ai privirea asta atât de dezaprobatoare? întrebă Victoria.
- Ştiu că vorbesc prostii, dar dacă legenda este adevărată? Ce se întâmplă dacă Graydon şi frumuşica de Toby se îndrăgostesc? Ce va urma? Mama lui e o harpie şi nu ar permite o asemenea căsătorie în ruptul capului. Şi chiar dacă şi-ar da acordul, cum ar putea Toby să renunţe la intimitatea ei pentru a merge să trăiască într-o ţară străină ca prinţesă? Am fost acolo de mai multe ori şi stilul izolat de viaţă al prinţului Graydon mi se pare groaznic. Iar programul lui zilnic de lucru e criminal.
Victoria o privi pe Jilly cu luare aminte.
- Poate dragostea i-ar mai îndulci viaţa.
-Nu prea cred, începu Jilly, dar apoi clătină din cap. Cine sunt eu să judec? Nu înseamnă că, dacă mie nu-mi place, altuia nu i-ar fi pe plac.
- Şi unde stă prinţul în această seară?
- Stă cu tânărul care l-a luat de la aeroport.
- Wes? se înfioră Victoria.
Jilly nu-l cunoştea pe bărbat, dar urmări privirea Victoriei spre capătul cortului. în colţul cel mai întunecat, îndărătul unei mese, vărul lui Jared îmbrăţişa o tânără foarte drăguţă şi cei doi se sărutau

cu o aprindere ce sfida bunele moravuri. Erau ilustrarea perfectă a frazei „Luaţi-vă o cameră!*1 Brusc, Victoria se ridică în picioare, privind-o pe Jilly.
-Eu cred în dragostea adevărată, spuse ea cu seriozitate, iar dacă ai şansa s-o găseşti, cred că ar trebui să încerci. Simt că e de datoria mea să-i ajut, să uşurez lucrurile.
- Mă ţii la curent cu tot? o întrebă Jilly.
- Cum altfel? spuse Victoria. Mulţumită ţie, Ken nu mai arată ca un câine bătut - lucru pentru care mă învinovăţea pe mine -, aşa că îţi sunt profund îndatorată.
Plecă şi se pierdu în mulţime.
- Draga mea, spuse Victoria, luând-o de braţ în timp ce părăsea ringul de dans, răsuflând din greu.
(Maipresus de timp 53
-Care-i povestea cu cei doi tineri fermecători de
colo?
Toby aruncă o privire spre intrare şi îi zări pe cei doi prinţi, Graydon şi Rory, stând alături. Amândoi erau îmbrăcaţi în smoching şi arătau foarte chipeşi. în acea clipă, Rory parcă urma să primească un pumn de la fra- te-său, iar Graydon părea destul de furios încât să-i satisfacă aşteptările. Toby îşi înăbuşi un zâmbet, ştiindu-se pricina neînţelegerii lor.
- Eh, ca între băieţi, îi spuse Victoriei. Nimic de luat în seamă.
Victoria se apropie de Toby şi îi spuse cu glas şoptit:
- Chiar poţi să-i deosebeşti?
- Da, răspunse Toby, fără s-o întrebe pe Victoria de unde aflase de cei doi. Dar nu văd ce importanţă are acest lucru. Hotărî să schimbe subiectul. Te simţi Dine?
-Fantastic, spuse Victoria, strângându-i braţul cu afecţiune. Te-ai descurcat de minune şi îţi suntem pe veci îndatoraţi. Tocmai de-aceea, aş dori să te ocupi de organizarea nunţii mele.
Toby făcu ochii mari. Victoria era o femeie celebră şi avea mulţi prieteni renumiţi. Cu siguranţă nu şi-ar fi dorit ca la nunta ei să apară buchete de flori sălbatice suspendate de tavanul unui cort. Mai degrabă candelabre de cristal, orhidee aduse din Hawaii, carne de vită din Japonia şi...

-Toby! rosti Victoria. Revino pe pământ!
Toby încercă să-şi adune gândurile, dar nu fu în stare decât să îngaime:
-Nu... cred că... pot...
- Nu vorbi prostii, sigur că poţi. Cununia va fi în capela fiicei mele, şi cum capela e în Nantucket, aici va fi şi nunta.
Fiica ei, Albe, profesa arhitectura, şi imediat după absolvirea studiilor proiectase o capelă de toată frumuseţea. Tatăl ei, Ken, şi Jared, amândoi arhitecţi şi ingineri constructori de meserie, duseseră proiectul la bun sfârşit chiar înainte de nuntă.
Toby începea să-şi recapete stăpânirea de sine.
- Mi-ar fi peste putinţă să-ţi satisfac aşteptările.

-Prostii! ripostă Victoria. Toby, scumpa mea, dă-ţi frâu liber imaginaţiei şi ai încredere în tine.
- La ce fel de nuntă te-ai gândit? întrebă Toby cu glas scăzut, deşi instinctul îi spunea să refuze pe loc.
- Las decizia pe seama ta. Eşti fată isteaţă, deci mă aştept să găseşti tu o tematică potrivită. Mi-ar face plăcere să te ajut, dar am întârziat cu lunile la ultima carte, aşa că propune tu o temă, iar eu voi fi de acord cu ea.
Toby îşi închipui clipa în care-i va prezenta Victoriei treizeci şi unu de tematici de nuntă, iar ea va strâmba din nas la toate.
-Cred că e nevoie de amprenta unui profesionist. Eu sunt la prima mea nuntă, deci nu cred...
-Ai aflat că prinţul tău va înnopta în casa lui Wes Drayton? o întrerupse Victoria, făcând semn către fundul cortului, unde un cuplu se săruta cu atâta patos încât cei doi păreau gata să cadă de pe scaune. Minunat! Jared se duce la ei să-i despartă. Ai fost vreodată în căsuţa aia mică cu două dormitoare unde locuieşte Wes? Sper ca prinţul tău să se odihnească la noapte. N-ar fi frumos să se-ntoarcă în regatul lui... cum îi spune?
- Lanconia.

-Exact. Am fost acolo. Minunat loc. Trăiesc din exportul de minereu către Statele Unite. Sunt convinsă că relaţiile diplomatice dintre cele două ţări nu vor fi totuşi primejduite de gemetele pe care sărmanul prinţ va trebui să le îndure întreaga noapte. Probabil că prinţul e obişnuit cu asemenea zgomote. Bine, draga mea, trebuie să plec.
Victoria îi dădu drumul la braţ şi se răsuci pe călcâie.
-A, să nu uit, Toby dragă, nunta va fi în ultima zi de august. Prietenii mei din Nantucket vor pleca la începutul lui septembrie, şi aş vrea să participe cu toţii. Ne mai rămân două luni, aşa că vreau să-ţi văd planurile cât mai curând. Vai!
Logodnicul ei o prinse de mână şi o trase spre ringul de dans.
-Tare nerăbdător, nu? îi aruncă Victoria lui Toby, care încă nu-şi găsea cuvintele.

'Maipresus cte timp
55
- Ce pui acolo la cale? o luă imediat la întrebări doctorul F. Caleb Huntley.
-Nimic, absolut nimic.
-Lasă gogoşile astea! Fata s-a făcut albă ca varul. Ai bulversat-o complet.
- I-am dat o mică sarcină, atâta tot. Lexie va fi pleca- tă, iar Toby are nevoie de puţin ajutor, aşa că...
Victoria surâse, lăsându-se purtată de ritmul valsului.
- Ce vrei să spui?
-O să văd dacă pot s-o ajut cumva, spuse Victoria. Nu cred că va fi ajutorul de care crede ea că are nevoie, dar va fi un ajutor, oricum.
Caleb o pironi cu privirea. O cunoştea foarte bine pe uleasa inimii sale. Uneltirile ei erau mereu bine intenţionate, dar uneori sfârşeau prost.
- Ce-ai rugat-o să facă?
Victoria aruncă o privire peste umăr, la cei doi prinţi care aşteptau la intrare. Discuţia părea să fi luat sfârşit, nici unul dădea să plece, iar celălalt se îndrepta spre Toby, care rămăsese stană de piatră.
-Unde rămăsesem? întrebă Victoria.
-Sarcina aia... spuse Caleb. Ce-ai rugat-o pe Toby să facă?

- A, despre asta vorbeam. Am rugat-o să se ocupe de nunta noastră. Sper că nu te superi, dar i-am spus că
i rebuie să ne căsătorim la sfârşitul lui august.
II privi întrebător. Până în acea clipă nici unul din ei nu deschisese subiectul căsătoriei, şi Victoria se gândi că ;ir fi trebuit să-l consulte întâi şi pe Caleb.
- La sfârşitul lui august? întrebă el încruntat.
Victoria se opri şi îl privi în tăcere.
- De ce să aşteptăm atât? De ce nu mâine? spuse el şi o învârti în braţe, în timp ce hohotele ei de râs răsunară în toată încăperea.
capitolul 6
-Domnişoară Wyndam, spuse Graydon când se apropie de Toby. Mi-e teamă că va trebui să-mi cer din

nou scuze. Nu mi-am putut ţine fratele în frâu pentru că mi-a dat întâlnire la Kingsley House. De-abia la jumătatea drumului am înţeles ce intenţiona să facă.
Se uita la ea, dar privirea ei rătăcea spre cei de pe ringul de dans.
- S-a întâmplat ceva? întrebă el.
Toby încercă să-şi adune gândurile.
-Va trebui să învăţ să spun „nu".
- Sper că nu te referi la fratele meu acum.
Propunerea Victoriei o zăpăcise atât de tare, încât
vorbele lui Graydon n-aveau nici o noimă. Se uita în direcţia lui, dar nu-l vedea.
-Vino cu mine!
O luă de braţ şi o conduse spre ieşire. în trecere, înşfacă o sticlă cu apă şi un pahar gol de şampanie. îşi croiră drum prin mulţime şi ieşiră în răcoarea nopţii, mergând în tăcere. Se îndepărtară până ce zgomotul şi muzica se estompară îndeajuns de mult. Un arbore căzut le tăia calea. Graydon îşi dezbrăcă sacoul, îl aşeză pe buştean şi îi făcu semn lui Toby să ia loc.
- O să se murdărească.
- Nu contează.

Toby dorea să se odihnească în răcoarea nopţii, dar scaunul improvizat era puţin prea înalt pentru ea.

- îmi permiţi? rosti el, cu mâna întinsă spre talia ei.

Toby încuviinţă, iar Graydon o prinse de mijloc şi o ridică pe buştean. Deschise apoi sticla, umplu paharul şi i-l oferi. Ea bău recunoscătoare şi îi întinse paharul pe jumătate gol.

- Pot să mă aşez lângă tine? făcu el semn către buştean.
- Te rog.

Graydon făcu întocmai.

- Dacă nu fratele meu e pricina supărării tale, atunci cine e?

-Victoria m-a rugat să-i organizez nunta.

- E firesc. Te-ai descurcat de minune astăzi.
- Dar Victoria e o scriitoare de renume! Poate că în ţara ta e mai puţin cunoscută, dar în America, Victoria Madsen e un nume.

- Am auzit de ea, cum să nu. Bunica mea o citeşte cu sf inţenie, cred că şi tatăl meu. De ce n-ar fi organizarea unei nunţi pe placul tău?

-Pentru că-şi doreşte probabil ceva somptuos, ceva ce depăşeşte graniţele perfectului. M-a însărcinat să găsesc o tematică şi n-am nici cea mai vagă idee de unde să pornesc.

- O tematică? Adică o petrecere cu costume?
- Doar familia şi apropiaţii miresei vor fi costumaţi, ilar decoraţiunile trebuie să fie în ton cu costumele. De pildă, un şirag de scoici pe mijlocul mesei, dar Victoria nu s-ar mulţumi în veci şi în pururi cu ceva atât de banal. Şi-ar dori... Habar n-am ce-ar mulţumi-o.

-Ce-ai zice de o tematică lanconiană. Bărbaţii vor nurta piei de urs şi vor învârti suliţe în mâini, iar femeile vor purta tunici scurte şi tolbe cu săgeţi pe spate.

Preţ de o clipă, Toby se gândi că o luase razna, dar apoi zâmbi.

-Victoria şi-ar dori să poarte o astfel de rochie, dar poţi să-ţi închipui bărbaţii în piei de urs?

- Piei mari... spuse el.

- Poate piei de grizzly.
- în ce va consta meniul?
- Capre la proţap.

Teama o părăsea încetul cu încetul.

-Vom avea parte şi de-un turnir?

-Am putea organiza un Honorium. Femeile se luptă între ele, iar câştigătoarea se mărită cu regele. în cazul acesta, cu mirele.

-Nimeni n-ar cuteza s-o înfrunte pe Victoria. Asta era o practică reală?

- Sigur că da, spuse Graydon. Aşa îşi luau regii soţii în ţara mea. Asta până la domnia regelui Lorcan. Câştigătoarea întrecerii era atât de urâtă, încât n-a putut... Ei bine, au rămas fără copii.

Toby zâmbi.

- Astea-s invenţiile tale.

-Nu inventez nimic. De-atunci nu s-a mai desfăşurat decât un Honorium, când frumoasa Jura a câştigat mâna lui Rowan cel Mare. S-au iubit mult şi au avut şase

copii, care şi-au luat soţi şi soţii din toate triburile. Astfel au împlinit visul tatălui lor de a uni toate triburile într-un singur stat.

Toby îl privi, zâmbind.

- M-ai înveselit, dar tot cred că ar trebui să refuz pro-punerea Victoriei. Aştept până Lexie se hotărăşte odată pe cine iubeşte, sau poate până la nunta mătuşii tale cu Ken. Nunţi mai mici, care nu-mi vor pune probleme. Asta, firește, dacă voi fi rugată să le organizez.
- Mătuşa Jilly e din familia Taggert.
- Ce înseamnă asta?

-Cei din familia Taggert sunt de regulă mari, zgomotoşi, exuberanţi şi cei mai mulţi dintre ei vor da năvală în Nantucket cu ocazia nunţii. Va trebui să te ocupi de optsprezece, poate douăzeci de fete. Fete cu coşuleţe în mână.

- Fete cu flori?

-Da. în plus, mătuşa Jilly are mulţi fraţi şi surori, şi cu toţii au lucrat la sporirea familiei. Ca să-i cazezi pe toţi, vei fi nevoită să-i alungi pe

majoritatea locuitorilor din Nantucket, sau riscăm să ne scufundăm cu tot cu insulă sub greutatea familiei Taggert.
-Cu alte cuvinte, nunta lui Jilly nu va fi floare la ureche.
Toby îşi înăbuşea cu greu râsul.
-Ai văzut cum arată bărbaţii Taggert? Fiecare-ar fi în stare să devoreze o vacă întreagă. Vei avea nevoie de-un portavion să aduci suficientă mâncare pentru o cină cu familia Taggert.
Toby nu se mai putu abţine, şi izbucni într-un hohot de râs.
- Vorbeşti despre ei de parcă ar fi troli.
- De unde crezi că s-a inspirat Tolkien?
Toby râse atât de tare, încât Graydon îi oferi paharul, iar ea îl dădu gata dintr-o înghiţitură.
- Mă simt cu adevărat mai bine acum. Deci crezi că sunt la înălţimea proiectului?
-Absolut, rosti el, captivat de razele lunii ce se oglindeau în părul ei.

(Maipresus Se timp 59
Potrivit spuselor lui Rory, Toby îl recunoscuse din prima. Graydon crezuse că nimeni nu-i putea deosebi când erau îmbrăcaţi la fel, şi Rory se străduia în felul său agasant să-l imite. Dar tânăra dinaintea lui reuşise.
Brusc, chipul lui Graydon deveni serios.
- Te-au indispus cumva obrăzniciile fratelui meu?
-Nu, răspunse ea. După primul schimb de replici,
a fost chiar simpatic.
îl privi în ochi.
- Te iubeşte mult.
Graydon fu recunoscător întunericului care-i tăinui îmbujorarea.
- L-am rugat să nu te bată la cap.
-Voia doar să te ajute, spuse ea. Mi-a spus că te animă un puternic simţ al datoriei.
- Fără îndoială, numai exagerări.
- Tot ce se poate, rosti ea, revenind cu picioarele pe pământ.
Graydon coborî şi el şi-şi îmbrăcă sacoul.
-Ar fi cazul să mă întorc, spuse ea. E târziu deja şi lumea începe să plece. Unde mai pui că încă nu ţi-am găsit un loc unde să înnoptezi.

-Ţi-am spus că am găsit deja unde să stau.
- In căsuţa lui Wes. Nu cred că-i o idee foarte bună.
Se răsuci pe călcâie, dar îşi întoarse din nou privirea
la el.
-Ce metal extrageţi voi, atât de preţios pentru americani?
-Vanadiu. Printre altele, se foloseşte la călirea oţelului. Cine a vorbit despre vanadiu la nuntă?
-Victoria. Zicea că vei fi atât de oripilat de experienţa din noaptea asta, încât ţara ta va întrerupe exportul de vanadiu.
Graydon vru să protesteze, dar se abţinu.
- Unde sugera Victoria să înnoptez?
- N-a venit cu nici o sugestie, dar Jared zicea să te culc pe canapeaua extensibilă din camera de zi de la etaj.
Doar anii lungi de exerciţiu în ascunderea emoţiilor îl opriră pe Graydon să strige în gura mare că, în acel moment, Jared era vărul său preferat. Oricât de mult bravase că va rămâne în Nantucket, nu-şi dorea să stea

singur cuc. Drept urmare, nu spuse nimic, aşteptând decizia lui Toby.
- Va fi şi Lexie cu noi, deci la noapte nu-i nici o pro-blemă. Mâine îţi voi găsi un loc mai bun.
-îţi mulţumesc pentru generozitate, spuse el cu o uşoară plecăciune.
- încep să-mi placă obiceiurile voastre lanconiene.
Graydon îi oferi braţul.
- îmi permiţi să te conduc înapoi?
- Doar dacă-mi promiţi că o să alungi cu paloşul tău de oţel călit cu vanadiu urşii care ne vor aţine calea.
Graydon zâmbi.
-Jur pe onoarea mea de prinţ.
Râseră amândoi şi se întoarseră la cort. După ce se despărţiră, Graydon rămase afară şi îl sună pe fratele său.
-Am nevoie de toate hainele pe care le-ai adus cu tine. Află unde stă Toby - undeva pe Kingsley Lane - şi du toate bagajele în camera de zi de la etaj.

-Te-ai mişcat repede, spuse Rory. Sper că-ţi dai seama că, dacă o s-o răneşti pe fata asta, vei stârni furia multora. O să-ţi sară în cap familia Montgomery, familia Taggert, familia Kingsley, toţi. De ce nu te duci în Vegas, de pildă? Ai putea să...
-Avionul spre Mâine decolează mâine la şase dimineaţa. Nu uita, cu cât află mai puţini lanconieni despre acest schimb, cu-atât mai bine. Mă pot baza pe tine?
- Cum să nu, spuse Rory. întrebarea e dacă tu crezi că o să te descurci.
-Nu-ţi face griji în privinţa mea.
Graydon şovăi preţ de câteva clipe.
- îţi mulţumesc. înseamnă mult pentru mine. Rory?
-Da?
-îţi mulţumesc foarte mult pentru ce i-ai spus lui Toby despre mine.
- I-am spus adevărul, nimic mai mult.
Veni rândul lui Rory să ezite.
-Am nevoie de o informaţie fără de care nu cred că aş putea duce planul la bun sfârşit.
Trase aer în piept.

<M ai presus de tinvp 61
-Tu şi Danna... sunteţi amanţi?
Graydon era bucuros că fratele său nu-i putea zări /Ambetul de pe chip. Se strădui să pară cât mai ofensat.
- Pe Naos! Taie-ţi limba! N-am atins-o niciodată!
- Da? întrebă Rory. Vreau să zic, aşa se cuvine, dar mă gândeam că poate aţi... Mă rog, era important să ştiu.
- Fii cât mai formal cu ea, îl sfătui Graydon. Adevărul c că ne vedem foarte rar şi niciodată între patru ochi. Poate reuşeşti să-i pui o vorbă bună pentru mine, aşa cum ai făcut şi cu Toby.
-Tot ce se poate, spuse Rory.
Graydon simţi rânjetul fratelui său prin telefon.
- Dacă ai nevoie de ceva, să mă anunţi. Lorcan ori-cum e atent.
-Am înţeles, rosti Rory, şi pentru câteva clipe, cei Joi fraţi păstrară tăcerea.

Niciodată nu încercaseră o manevră de o asemenea anvergură. Nici măcar nu discutaseră consecinţele unei nereuşite, în caz că vestea vicleşugului lor ar fi ajuns la urechile părinţilor sau ale lanconienilor de rând. Existau probabil şi consecinţe de ordin legal. Indiferent de urmări, cu siguranţă ar fi dezonorat coroana Lanconiei.

- Baftă, spuse Graydon.
- Şi ţie, răspunse Rory. O să mă ocup de Danna. No să bănuiască nimic.
- Mersi, spuse Graydon.

Puse capăt convorbirii, dar rămase nemişcat. Ştia că fratele său era îndrăgostit de Danna. Felul în care o urmărea cu privirea, faptul că devenea mereu taciturn în preajma ei, indiciile erau cât se poate de evidente. Cât despre Graydon, s-ar fi dat cu mare plăcere la o parte, dar nu era atât de simplu.

Cu toate că vorbise întruna deo vacanţă, Graydon avea nevoie de timp pentru a cugeta. Ţara sau fratele? Aceasta era dilema lui. Dacă nu se însura cu Danna, ar f i ieşit un scandal groaznic. Dacă o ceda fratelui său mai mic, ar fi provocat multă furie şi indignare. Adevărul era că toate soluţiile posibile duceau către abdicarea sa,

şi nici asta nu rezolva mare lucru. Rory urma să fie înco-ronat în locul său, dar ar fi detestat noul rol.

Cea mai bună soluţie în clipa de faţă era să-l lase pe fratele său o săptămână cu Danna. Poate că urma să se întâmple ceva, sau avea să născocească o nouă soluţie.

Avusese o mare şansă cu Toby. Era de-a dreptul fas-cinat de capacitatea ei de a-i deosebi. Să fi fost strict de natură fizică? Un anumit limbaj al trupului care-i dădea de gol?

Indiferent de sursa acestei perspicacităţi, era o tânără darnică şi binevoitoare, iar Graydon aprecia enorm ajutorul ei. Hotărâse să facă orice îi stătea în putinţă pentru a rămâne în apartamentul ei, şi nu într-o cameră de hotel. Căuta linişte şi pace pentru a putea medita la problemele sale. Toby râdea la glumele sale, iar el se delecta cu

compania ei. Poate avea să se dovedească plă-cut să se implice puţin în viaţa ei, în acest scurt răstimp petrecut pe insulă.
Cel puţin asta îşi spunea în sinea lui. La drept vorbind, tânăra îl bulversa. încă îi venea greu să înţeleagă de ce îl repezise pe fratele său când venise vorba de ea. De ce se mâniase atât de tare când Rory îl trimisese la plimbare pentru a vedea dacă fata îi putea deosebi cu adevărat. Poate era o reminiscenţă a vremurilor când bărbaţii lanconieni se acopereau cu piei de urs, purtau săbii şi se băteau pentru femei.
Acest gând îi aduse un zâmbet pe buze. Spre bucuria lui, Toby se amuzase copios pe seama glumelor despre strămoşii săi. De altfel, îndeletnicirea lui preferată în acel moment era să-i provoace râsul. îşi vârî telefonul în buzunar şi se întoarse la cort. Nuntaşii erau pe picior de plecare, iar Toby se plimba de la unii la alţii, dorind să afle dacă s-au simţit bine. Cu toţii primiseră cutiuţe cu mâncare şi tort, şi îi zâmbeau cu căldură.
Se părea că, dacă n-o lua cineva de mânuţă, avea să rămână acolo toată noaptea. Şi-o închipuia deja dând târcoale locului la trei dimineaţa, încredinţându-se că totul strălucea de curăţenie.

Poate că, în săptămâna ce urma, lipsit de grijile ţării, ale armatei şi-ale acţiunilor caritabile, ar fi putut să se i ngrijească de o tânără mult prea solicitată. Zâmbi şi in- tră în cort.
capitolul 7
Graydon fu practic nevoit s-o scoată cu forţa din cort. îndată ce nuntaşii plecară, Toby începu să strângă mizeria, să plieze scaune şi să aşeze aranjamentele florale pe masă. A doua zi urmau să fie ridicate de o fundaţie caritabilă din partea locului. Graydon o prinse de braţ şi o trase după el.
-Trebuie să te odihneşti. Mătuşa mea şi Ken ne vor conduce acasă cu maşina.
-Dar mai am de...
- Poate să aştepte până în zori, şi-o să-ţi dau şi eu o mână de ajutor.
Imaginea prinţului moştenitor strângând gunoaie era foarte nostimă, dar Toby nu-şi dădu glas gândurilor, de teamă să nu spună o

grosolănie. De-altminteri, acum că muzicanţii se împrăştiaseră şi invitaţii plecau, Toby simţea tot mai puternic oboseala cu care se luptase toată ziua. De câteva zile funcţiona doar cu adrenalină. Chiar şi în această seară, dacă n-ar fi fost Graydon, n-ar fi mâncat nimic.

- Bine, spuse ea, sunt gata de plecare.

Graydon făcu semn spre intrare, unde Jilly şi Ken îi aşteptau. Jilly îşi plimbă privirea de la Graydon la Toby, dar nu spuse nimic.

De cum porni motorul, Toby adormi pe bancheta din spate a uriaşei maşini de teren, iar capul ei alunecă uşor pe umărul lui. Graydon o atinse puţin pe obraz, pentru a-i sprijini capul, iar ea se cuibări şi mai mult în el.

Jilly se întoarse în scaunul din dreapta şoferului şi îi săgetă pe amândoi cu privirea, încercând să-şi ascundă nemulţumirea.

-Ai încredere în mine, spuse Graydon aproape şoptit. N-o să-i fac nici un rău.

64

Jude “Deveraux

Jilly se întoarse, şi Ken îi strânse mâna. Câteva minute mai târziu, opriră în faţa unei căsuţe.

-Am ajuns, spuse Jilly, întorcându-se spre ei. Ken ar putea să...

-Ah! Cred că am adormit, spuse Toby, trezită de luminile ce se aprinseră în maşină.

Se îndreptă de spate.

-Eşti ruptă de oboseală, spuse Ken, ieşind să-i deschidă portiera.

O prinse călduros de braţe şi spuse:

-N-am cuvinte să-ţi mulţumesc pentru ziua de azi. Ai făcut o treabă excelentă. Totul a fost perfect.

-Victoria m-a rugat să-i organizez nunta cu doctorul Huntley, spuse Toby fără să se gândească.

- Chiar aşa? spuse Ken, ştiind că vorbele ei erau un avertisment.

Uneori bărbaţii reacţionau ciudat când fostele lor soţii se recăsătoreau.

- Mă bucur pentru ea, spuse el. Şi sunt sigur că te vei descurca de minune.

Se aplecă, o sărută pe obraz şi îi şopti în ureche:
-Te ocupi şi de nunta mea cu Jilly? Rămâne între mine şi tine... cel puţin până o cer?
Toby încuviinţă.
Ken urcă în maşină, Toby îi făcu cu mâna lui Jilly, şi cei doi plecară. Toby se întoarse spre Graydon. Întunericul domnea pretutindeni în jur, străpuns doar de lumina de pe verandă.
- Te deranjează dacă o luăm prin spate? Treptele din faţă duc spre camera lui Lexie, şi nu vreau s-o trezesc.
-Te urmez.
Dădură ocol casei printr-o porţiune în care gardul era foarte apropiat de zid. O potecă îngustă şerpuia printre tufe, flori şi pomi stufoşi. La capătul aleii te întâmpinau umbrele câtorva grădini suspendate, o seră şi un pavilion din fier forjat. întreg aranjamentul era scăldat într-o lumină blândă aurie, care dădea grădinii un aer fermecat.
- E superb, spuse Graydon. Tu ai proiectat asta?

“Maipresus cCe timp
65
- O, Doamne, nu! E opera lui Jared. A trebuit să tra-gem de el câteva luni ca să mişte un deget.
- Reputaţia lui e binemeritată.
Toby descuie uşa din spate şi intră. Aprinse lumina ile la intrare, înfăţişându-i lui Graydon o cameră încântătoare şi foarte veche. Tavanul era destul de jos. Mai lipseau câţiva centimetri să dea cu capul de grinzi. Intre grinzi erau straturi de ipsos alb. Zări şi câteva dulăpioare Inzidite, ce păreau să fi fost construite odată cu casa.
- Prima jumătate a secolului al XVIII-lea? întrebă el.
- Da, spuse Toby, impresionată de cunoştinţele sale. lared a cumpărat casa din banii primiţi pe primul proiect de arhitectură şi a tot lucrat la ea, în weekenduri. i 'rede cu tărie că stilurile nu trebuie amestecate.
-Adică?
-Comisia de istorie din Nantucket se împotriveşte cu tărie modificării faţadelor la casele vechi, dar ce faci înăuntru te priveşte, şi dacă te taie capul, poţi să pui oţel inoxidabil şi plexiglas.

- Să înţeleg că ai o pasiune pentru lucrurile vechi.
- Da, aşa e, spuse Toby.

Porni în sus pe trepte, urmată îndeaproape de Graydon.

-Aripa mea favorită din castel a fost construită în secolul al XlII-lea, spuse el. Ba chiar am găsit şi nişte mobilă din vremea aia. Era plină de crestături de sabie.

- Vanadiul ăla e chiar folositor, am impresia.

-Aşa-i. Altminteri, strămoşii mei erau nişte ţintaşi execrabili. „Brocan! Loveşte în duşman, nu în masă".

Toby râse. La etaj, arătă cu degetul spre o uşă şi apoi şopti:

-Acolo doarme Lexie.

Graydon încuviinţă. Când cotiră, se ciocniră de mor-manul de bagaje lăsat acolo de Rory.

-Doamne sfinte, rosti Toby cu glas scăzut, holbân- ilu-se la maldărul de geamantane, ce ocupa jumătate il in peretele de lângă trepte. Printre acestea se numărau două valize din piele în care-ar fi încăput şi-un om, câţiva

saci de marinar, două serviete diplomat, trei geamantane voluminoase şi alte lucruri care scăpau privirii.

-Aşa călătoreşte fratele meu.

- Şi tu cum călătoreşti de-obicei?

-Cu jumătate de armată în urma mea, rosti el încruntat.

- Şi cum te-ai fofilat de-acolo?

- Prin minciună. în această clipă, toată suita mea cu excepţia şefului de securitate e convinsă că am contractat un virus periculos şi sunt ţinut în carantină. Un verişor de-al meu, doctor, din familia Montgomery, a confirmat ştirea. Dacă iese adevărul la iveală, am încurcat-o.

- Ai riscat atâta doar ca să vii la o nuntă?

- Mai degrabă pentru a scăpa din acea cuşcă. Zâmbi, cu privirea pierdută undeva în depărtări. Dar o săptă-mână întreagă este mai mult decât am sperat şi asta numai datorită generozităţii tale nefireşti. îţi rămân veşnic îndatorat.

Toby se simţi puţin cam stânjenită de vorbele sale elogioase.
- Nu cred că mă voi putea revanşa vreodată, rosti el pe un ton atât de delicat şi gutural, încât părea mai degrabă o senzaţie decât un zgomot.
Toby simţi tensiunea clipei. Un bărbat foarte chipeş, lumina diafană...
- Oferă-mi o invitaţie la nunta ta, propuse ea.
-Va fi plăcerea mea. Primul rând e bine?
- Perfect, răspunse ea.
Brusc, să-şi amintească cine şi ce era o ajută să-şi lă-murească anumite aspecte în minte. Graydon o ajută să înlăture pernele de pe canapea şi traseră împreună patul. Se opriră preţ de o clipă, când metalul scârţâi zgomotos, dar din camera lui Lexie nu se auzi nimic, aşa că traseră mai departe. Pe pat găsiră un cearşaf curat, iar Toby îi aduse două pături dintr-un dulap.
- îmi cer scuze, dar va trebui să împărţi baia cu mine, spuse ea. Lexie are baia ei, dar a mea dă în camera asta.
- Timp de trei ani am fost înregimentat în Garda Re-gală, unde am împărţit baia cu sute de bărbaţi.

(Maipresus de timp 67
- Sper că Ia mine e totuşi mai bine.
Instinctul îl îndemnă pe Graydon să strecoare o remarcă sau să-i facă un compliment, dar îşi puse lacăt la K'Ură. Nu dorea să strice totul înainte să înceapă. Făcuse promisiuni fratelui şi mătuşii sale şi n-avea de gând să-şi culce cuvântul.
- Bine, spuse ea, când patul fu aşternut. Eu prima.
Făcu semn către baie.
- Bineînţeles, rosti el politicos.
Toby intră la duş, unde se descotorosi de toate sprayu- i ile şi spuma pe care coafeza le vârâse în părul ei pentru mintă, şi îşi îndepărtă machiajul de pe faţă. Zăbovi mai mult decât şi-ar fi dorit, dar senzaţia de curăţenie era inegalabilă. Se uscă, se dădu cu cremă hidratantă şi îm-brăcă o cămaşă de noapte proaspăt spălată.

Nu ştia ce să facă în continuare. Cum să-i spui unui prinţ că baia tocmai se eliberase? Ce gânduri ridicole! I.a urma urmei, om era şi el. întredeschise uşa spre camera de zi şi trase cu ochiul.
Graydon şedea într-un fotoliu vechi, în colţul opus al camerei. Veioza era aprinsă, iar el ţinea o carte în mâini, lira o monografie entuziasmantă a insulei Nantucket, aparţinând scriitorului Nat Philbrick.
Toby îl privi în tăcere. Chiar şi când era singur stătea cu spatele drept, şi cu toate că îşi dăduse jos sacoul, cămaşa era încheiată până aproape de guler.
La prima vedere părea un tip extrem de formal, dar răspândea un aer care-l făcea uşor de închipuit cu o blană de urs pe umeri şi un paloş în mână. Contaseră probabil şi vorbele fratelui său, care spusese că Graydon ar fi făcut totul pentru ţara lui. Chiar şi dacă asta ar fi însemnat să învârtă o sabie deasupra capului. Graydon îşi înălţă privirea spre ea, parcă ştiindu-se urmărit, şi zâmbi.
- Baia e liberă, spuse Toby, şi se duse ţintă în dormitor, înainte ca el să-i zărească roşeaţa din obraji.
Ce groaznic să se holbeze oamenii întruna la tine, se t>ândi ea. Se vârî sub pătură şi adormi numaidecât.

capitolul 8

Cu toate că era foarte nerăbdătoare să-şi petreacă restul verii în sudul Franţei, Lexie dormise buştean. Poate i se trăgea de la şampanie şi de la toată nebunia împa-chetatului. In orice caz, când se prăbuşise în sfârşit în pat, se cufundase într-un somn adânc. îşi amintea vag zgomotul făcut de Toby în camera de zi şi scârţâitul bă-trânei canapele. Probabil că cineva urma să înnopteze la ei. Impresiile se risipiseră ca o şoaptă în vânt şi Lexie adormise la loc.
Dis-de-dimineaţă se sculă şi se duse la baie. Abia se crăpa de ziuă. La ora şapte îşi dăduse întâlnire cu şeful ei la aeroport. Urmau să plece cu avionul său personal, la care Lexie avea acces pentru prima oară.
Vara, micuţul aerodrom din Nantucket aducea cu j

o parcare pentru avioane private. Sumedenia de avi- i oane mici din preajma gardului dădeau un aer firesc,) creând impresia că fiecare familie deţinea unul. Cele j de dimensiuni mai mari erau parcate mai în spate, pe pistele de aterizare. Umbla o vorbă despre cele două insule mari de lângă Cape Cod: pe milionari îi găseşti în Martha's Vineyard, pe miliardari în Nantucket. Şeful ei, Roger Plymouth, făcea parte din a doua categorie.

Etajul căsuţei închiriate de verişorul ei, Jared, fusese l proiectat cu trei dormitoare şi două băi, dar după căutări îndelungate, Toby şi Lexie descoperiseră în pod mobila necesară pentru a transforma dormitorul din mijloc într-o cameră de zi cu birou. Din când în când, câte-un oaspete înnopta în acea cameră, folosind canapeaua extensibilă pe post de pat.

Duşul era pornit în baia lui Toby, ceea ce însemna că ' prietena ei era trează şi deci putea să-şi ia rămas-bun de la ea. Se simţea vinovată că lăsase grădina în seama ei, dar Jared o asigurase în seara precedentă că va găsi un ajutor pentru Toby.

în timp ce întindea pasta de dinţi pe periuţă, Lexie îşi spuse că va duce dorul insulei pe perioada verii. Lumina I vie, aerul sărat, apusurile de soare, înjuratul turiştilor

care nu se uitau pe unde mergeau - tuturor avea să le ducă dorul. Dar cel mai mult avea să-i simtă lipsa lui Toby. In acea clipă, Lexie murea de curiozitate să afle despre cina liuimă din timpul nunţii. Lumânări, şampanie şi scoici proaspete din golful Nantucket. Aruncase doar o privire iugară, dar ce frumos păruse totul. Oare Toby...

Pe neaşteptate, lovi din greşeală paharul de pe chiuve- iî\, care se sparse pe podea, împrăştiind zeci de cioburi l.i picioarele ei.

- La naiba! strigă ea.
- Nu te mişca, rosti glasul unui bărbat.

Lexie îşi înălţă privirea şi văzu ceva de neînchipuit. I Mn pragul uşii o privea bărbatul care luase cina cu Toby in urmă cu o seară, cu un prosopel alb legat deasupra eoapsei stângi. Pe acea parte, bărbatul era gol din creştet l'ână-n tălpi.

- îmi cer iertare pentru vestimentaţia sumară, spuse el, dar dacă te mişti, o să te tai la picioare.
Lexie nu s-ar fi clintit din loc nici dacă ar fi stat pe-o bombă cu ceas. Bărbatul pentru care lucra era conside- i it „frumos" şi adesea umbla cu bustul dezgolit, astfel că nu se aştepta ca un bărbat aproape dezgolit să aibă un impact asupra ei. Dar bărbatul aflat dinaintea ei avea un trup de atlet olimpic, cu muşchi subţiri şi fără pic de crăsime. Totodată, era ceva neobişnuit în postura lui, eeva imprevizibil. Te aşteptai să arunce poate o femeie pe umăr şi s-o ducă acasă?
Lexie rămase încremenită, cu periuţa de dinţi în mână, urmărindu-l în timp ce bărbatul strângea cioburile de la picioarele ei. Partea descoperită dezvăluia o porţiune întinsă de piele de culoarea mierii. Vestimentaţia lui îi amintea de portul tradiţional al amerindienilor. Ilărbatul îşi înălţă ochii conturaţi de gene negre, stufoase, şi făcu semn spre pachetul de şerveţele de lângă ea.
I exie scoase câteva şerveţele şi i le înmână.
-S-a rezolvat, spuse el, ridicându-se încet de la podea.
Lexie avu o perspectivă cât se poate de clară asupra pieptului său. Muşchi abdominali unul şi unul, pectorali

tari ca oţelul şi o dâră discretă de păr ce se pierdea sub învelişul prosopului.
Lexie nu schiţă nici măcar un gest, holbându-se în continuare. Bărbatul puse paharul spart în coşul de gunoi, se întoarse şi îi aruncă un zâmbet.
- Să-ţi pregătesc micul dejun înainte de plecare?
Lexie reuşi să schiţeze un „da“ din cap, urmărindu-1
în timp ce ieşea din baie cu paşi mari. Avu nevoie de câ-teva clipe să-şi revină. De câte ori în viaţă se-ntâmpla să spargi un pahar, iar un bărbat cu aspect divin să-ţi sară de nicăieri în ajutor?
Se întoarse şi se privi în oglindă: avea pastă de dinţi pe buze, părul complet ciufulit, şi purta un tricou vechi pe care-l furase de la Jared. Şi cu toate acestea, o privise ca pe-o prinţesă înveşmântată într-o rochie de satin.
-Toby, i se adresă reflexiei din oglindă, nici nu ştii în ce te-ai băgat!

-Bună dimineaţa, spuse Lexie când intră în bucătărie.
Graydon stătea lângă aragaz, pe care sfârâiau trei tigăi. Mirosul era îmbătător.
- Tavar nuway, spuse el. Adică „bună dimineaţa1* în lanconiană.
- Ştiam asta, rosti Lexie în glumă, păşind înăuntru.
Nu-şi putea scoate din minte faptul că bărbatul acela avea să devină într-o bună zi rege, şi cu-atât mai puţin imaginea cu prosopul acela minuscul.
Graydon zâmbi.
- Mă cam îndoiesc. Puţini ştiu unde se află Lanconia pe hartă, dar e de înţeles. Suntem ascunşi în munţi şi împrejmuiţi de state puternice.
Privi cu coada ochiului spre aragaz.
- Nu ştiam ce preferi, aşa că ţi-am făcut ouă cu şuncă şi clătite.
- Mănânc orice, atâta vreme cât nu trebuie să gătesc, răspunse Lexie, fixându-l în continuare cu privirea.
Purta pantaloni bleumarin, ce păreau să provină din- tr-o croitorie londoneză, şi un tricou bej inscripţionat pe guler „RM“.

- Unde ai învăţat să găteşti?
Graydon umplu o farfurie şi o îndemnă să se-ndrepte spre micuţa verandă închisă din fundul casei. Era o încapere drăguţă, sau mai bine zis ar fi fost drăguţă dacă fetele n-ar fi folosit-o pe post de cămară. Dar Graydon făcuse curat în colţul din apropierea bucătăriei, elibera- c măsuţa de cutii şi pungi, şi aşternuse tacâmuri elegan- te, luate probabil din dulapul de sus.
- Când ai avut timp să te ocupi de toate astea?
-M-am trezit devreme şi am coborât imediat. Tare drăguţă e încăperea asta.
-Aşa-i, fu de-acord Lexie. Dar eu şi Toby avem două slujbe şi obişnuim să ne-aruncăm lucrurile aici.
- Care e al doilea job?
-Uite-acolo, spuse ea, făcând semn spre seră şi spre răsadurile de flori.

Lexie văzu doar o farfurie pe masă.
-Tu nu mănânci? Sau poate ai de gând s-o aştepţi pe Toby.
-Cu mare plăcere, spuse el, mergând în bucătărie să-şi umple o farfurie.
Se aşeză de cealaltă parte a mesei.
-îmi cer scuze pentru adineauri. Am auzit paharul şi strigătul tău, şi m-am temut să nu-ţi fi secţionat
o arteră.
- Nu, doar picioarele îmi erau puse în pericol. Mulţu-mesc că mi-ai sărit în ajutor.
- Cu mare plăcere.
-Cred că plăcerea a fost de partea mea, spuse ea, ridicând din sprâncene.
Graydon o privi cu atâta intensitate în privire, încât Lexie simţi brusc nevoia să-şi facă vânt. Dar se stăpâni şi
ll privi încruntată.
-Nu ştiu ce intenţii ai în legătură cu Toby, dar te avertizez că nu-i genul care să-şi facă de cap cu bărbaţi care vor puţină distracţie.
Expresia de pe chipul lui Graydon se schimbă brusc. Căldura lăsă locul unei răceli rezervate, care-o făcu pe Lexie să se îndoiască de ce zărise acolo cu câteva clipe mai devreme.

-Domnişoara Wyndam s-a dovedit o prietenă ne-maipomenită, şi nu doresc să schimb nimic. Voi petrece un răstimp pe insulă, apoi mă voi întoarce în ţara mea, unde mă cheamă îndatoririle. N-aş cuteza vreodată să-i fac probleme unei tinere care m-a ajutat atât de mult.
Lexie mesteca şi se gândea la vorbele sale, la tonul său formal.
- Dacă o răneşti, să ştii că dau la ziar.
-Mi se pare corect, spuse el, şi cei doi schimbară o privire plină de subînţeles. Mai doreşti nişte ouă?
-Nu, mersi. Este delicios. Deci, unde ai învăţat să găteşti?
- In Garda Regală Lanconiană, unde intră infanteria terestră, marina şi forţele aviatice... nu că am avea multe nave sau avioane. Dar am fost în serviciu acolo timp de trei ani, iar devotaţii mei supuşi

au fost de părere că ar fi teribil de amuzant să-mi dea cele mai neplăcute sarcini şi cel mai sever antrenament.
- Şă vadă ce hram porţi?
- întocmai.
- La un moment dat, m-au însărcinat să gătesc pentru o sută şi ceva de ofiţeri din regimentul de gardă. A fost o adevărată provocare, aşa că am învăţat iute şi am des-coperit că îmi place să gătesc. Când m-am întors acasă, am început să dau raite prin bucătărie şi să pun tot soiul de întrebări. Mă pricep de pildă la fazani umpluţi sau la alt vânat zburător.

Lexie muşcă dintr-o clătită. Era delicioasă şi avea un gust neobişnuit, de parcă fusese stropită cu lichior.
-Aproape că-mi pare rău că trebuie să plec. Şi nu mă refer doar la clătite.
Graydon răspunse remarcii sale deocheate cu un zâmbet politicos, dar reţinut. Nu era nevoie să-i spună că nu se va petrece nimic între ei. N-o privise cu aceiaşi ochi cu care se uitase la Toby cu o seară în urmă, în intimitatea cortului. Cineva bătu la uşă.
-A sosit maşina.
- Bagajele sunt la etaj?

- Da, spuse ea. Il rogi, te rog, pe şofer să aibă puţină răbdare? Vreau să-mi iau rămas-bun de la Toby.

Se ridicară amândoi deodată. Graydon se îndreptă spre uşă, în timp ce Lexie o luă în goană pe trepte.
Preţ de o clipă, se opri lângă muntele de bagaje proptit de perete. Ai fi zis că prinţul avea de gând să stea câteva luni, nu o săptămână. întunericul domnea în dormitorul lui Toby, care dormea înfăşurată în câteva straturi de pături.
- Hei! spuse Lexie aşezându-se pe marginea patului.

Toby se întoarse pe cealaltă parte şi deschise ochii.
- Plec în câteva clipe şi voiam să-mi iau rămas-bun.

Toby îşi propti o pernă în spate şi se frecă la ochi.
-Deja? Nici măcar n-am avut răgazul să mă obişnuiesc cu ideea.

- Ştiu, spuse Lexie, şi mă simt foarte vinovată. Poate ar fi mai bine să rămân şi să...
-... pierzi o şansă care apare o dată în viaţă ca să mă ajuţi la tăiatul florilor? Perfect. Mai bine nici că s-ar pu-tea. Nelson va fi din cale-afară de bucuros.
Lexie râse.
- O să-mi fie tare dor de tine!
Se luară în braţe, dar Lexie se trase brusc înapoi.
- Ce-ai de gând cu prinţul ăsta?
- N-am nici cea mai vagă idee, spuse Toby. Mă simt de parcă trebuie să port de grijă unui copilaş de nouăzeci de kile.
- Nu-i nici copilaş, şi nici neajutorat.
- Ştii la ce mă refer.
-Toby, tipul e foarte rafinat şi incredibil de arătos. Şi Roger e chipeş, dar nu e sexy.
- Ce tot îndrugi acolo? Sexy? Graydon? Ce Dumne-zeu ai citit în ultima vreme? E un om de treabă care şi-a pus viaţa în slujba ţării sale. Ca să-ţi spun sincer, îmi pare puţin rău pentru el.
-Nu cred că are nevoie de compasiunea cuiva. Ştiu că ţi-ai jurat să nu te culci cu un bărbat până în noaptea nunţii, dar uneori, nici nu ştii...
-Nu mi-am schimbat hotărârea, spuse Toby. Este ale-gerea mea personală.

-Aşa-i, dar bărbaţii ştiu să-ţi sucească minţile. O mână de cioburi şi un prosop prins într-o doară - şi subliniez clar aici „într-o doară“ - pot să-ţi dea uneori jurămintele peste cap.
- Ce s-a petrecut, de zici lucrurile astea?
-Nimic. Serios. Doar că, în privinţa bărbaţilor, tu eşti mai inocentă de felul tău.
- Nu sunt atât de inocentă pe cât crezi.
-Toby, vreau să te simţi bine cu el. Minunat chiar, dacă se poate. După mine, cred că ar trebui să le dai dracului de jurăminte autoimpuse şi să petreci o săptămână în pat cu el. Ceva îmi spune că îţi va oferi momente de neuitat. Dar, indiferent ce faci, nu te îndrăgosti de el.

-Nici nu-mi trece prin minte. Noi n-avem nici un viitor împreună. Şi n-am de gând să mă culc chiar cu oricine.
-Aş vrea să discutăm mai pe îndelete, dar trebuie să fug. Lexie se ridică în picioare. îmi scrii zilnic pe mail?
- Da, spuse Toby.
Se ridică din pat şi o îmbrăţişă pe prietena sa.
- Du-te! Trebuie să mă îmbrac şi să-mi hrănesc prin-ţul. Ce crezi că mănâncă? Limbi de colibri?
Lexie nu schiţă nici un zâmbet.
-Pun rămăşag că te va surprinde. Cred că a făcut deja curat în pivniţă şi în pod.
- Neapărat să-mi scrii ce-aţi făcut azi-dimineaţă.
- Promit, spuse Lexie, după care ieşi din cameră.
N-o surprinse faptul că cele patru valize dispăruseră.
Fără îndoială era mâna prinţului.
- Să-mi povesteşti tot! strigă Lexie.
-Negreşit, îi răspunse Toby prin uşă. Cuvânt cu cuvânt.
La parter, Graydon o aştepta pe Lexie în faţa uşii, cu jacheta ei în mână.
- Lasă-mă să ghicesc. Bagajele sunt în portbagaj.
-Ai ghicit, spuse Graydon.
- Credeam că şeful meu e galant, dar tu depăşeşti ori-ce limite. Las-o mai moale cu şarmul, bine?
‘Maipresus de timp

Graydon abia se abţinu să nu zâmbească, dar ochii li licăriră.
- Cânt la lăută.
Lexie suspină.
- Nu ştiu dacă s-o compătimesc sau s-o invidiez. Pro- mite-mi că o vei lăsa cu un zâmbet pe buze.
-Ai cuvântul meu de onoare, spuse Graydon şi o
sarută frăţeşte pe frunte. Voi avea grijă de ea.
-De asta mi-era teamă, spuse Lexie şi intră în maşină.
Când Toby coborî din dormitor se făcuse deja târziu. In acel moment şi-ar fi dorit să fie deja la locul petrecerii, unde avea mult de muncă. Din bucătărie venea un Iz îmbietor. Probabil că Roger îi trimisese

mâncare lui lexie. Toby se uită după Graydon, dar nu-l văzu, însă prinse cu coada ochiului o mişcare în grădină. Se plimba pe alee, admirând răsadniţele cu flori.

- Probabil că are o armată de grădinari care lucrează pentru el, rosti ea cu glas tare, îndreptându-se spre aragaz pentru a lua o clătită caldă.

Erau neobişnuite, mici şi păreau să conţină făină de ovăz. Nu recunoscu aroma, dar erau delicioase.

- Bună dimineaţa.

Se întoarse şi-l zări pe Graydon în prag, şi pentru prima oară băgă de seamă veranda. Arăta impecabil! Din toată harababura mai rămăseseră masa şi scaunele, iar Toby descoperi cu surprindere un scaun înzidit în peretele îndepărtat al odăii.

- Uau! spuse ea. Ce sentiment puternic de vinovăţie a împins-o pe Lexie să cureţe întreaga încăpere. Arată minunat, nu?

-Da.

- Scuze, spuse ea, sunt nepoliticoasă. Bună dimineaţa.

îl cercetă din priviri şi observă că era îmbrăcat de
picnic, pe când ea purta o pereche de pantaloni de bumbac vechi de când lumea şi-un tricou şi mai vechi. Ce opţiuni avea în privinţa lui? Şi-acum că mai toţi erau plecaţi de pe insulă, unde să-l cazeze pentru restul sejurului?

-Ai gustat din clătitele astea? întrebă ea. Sunt foarte bune. Va trebui să-l întreb pe Roger de unde le-a luat.

-Am gustat puţin, spuse el. Te gândeai să mergi la capelă în dimineaţa asta?

- N-am de ales.

- Te întrebam pentru că, din câte-mi dau seama, cine-va ţi-a luat maşina şi ţi-a lăsat alta-n loc.

Graydon trase draperia. Pe aleea îngustă din lateralul casei se zărea camioneta roşie a lui Jared.

- Nu! spuse Toby. Pun pariu că e mâna lui Wes aici. în dimineaţa asta a dus oameni la aeroport şi la feribot şi probabil a avut

nevoie de locuri suplimentare. Dar ştia că trebuie să fac curăţenie. Cu ce merg eu acum?

- Nu ţi-a lăsat cheile în maşină?

- Sigur sunt acolo pe undeva, dar are cutie de viteze manuală, iar eu mă pricep să conduc doar din cele cu automată. Poate mă ajută Ken.

-Te duc eu, se oferi Graydon.

- Tu? Parcă ziceai că nu ştii să conduci.

-Ziceam că nu cunosc toate indicatoarele, dar am condus o serie de maşini mai mari. Pe deasupra, am promis că te voi ajuta la curăţenie.

Toby şovăi.

- Nu cred că ai ţinuta potrivită pentru strâns gunoaie.

Graydon se posomori.

- Asta-i tot ce-am găsit în valizele fratelui meu.

Toby ar fi vrut să-i găsească o pereche de blugi, dar nu mai avea timp. Cât despre condus, fie îl alegea pe el, fie mai pierdea o oră în căutarea unui şofer.

- S-a făcut, spuse ea. Te dirijez eu.

- Ţi-aş fi recunoscător dacă ai face-o.

Toby ieşi să verifice camioneta. Cineva îi scosese toate proviziile din portbagaj şi le lăsase în spatele camionetei. Graydon îi deschise portiera, invitând-o să intre în bătrâna camionetă, apoi se aşeză la volan, scoase cheile de pe parasolar şi porni motorul.

-Toţi şoferii s-au plâns de camioneta asta, îl avertiză Toby. Cu excepţia lui Jared, firește, dar e camioneta lui. Ziceau că e greu să intri în treapta a doua, şi uneori

schimbătorul se blochează. Şi vezi că aleea e foarte în- gustă. Dacă nu o scoţi drept, s-ar putea să loveşti retrovi- zoarele. Pe deasupra, e greu să vezi dacă vine cineva, deci trebuie să fii atent să nu te lovească vreunul. Şi că tot veni vorba, şoseaua e foarte îngustă şi e cu sens dublu. când am sosit pentru prima oară în Nantucket, mi-a lost foarte greu să mă descurc la volan. Mi-era teamă să nu lovesc oameni

sau maşini parcate, sau să nu intru în cei care veneau de pe sensul opus...
îi pieri glasul, căci Graydon era pregătit să dea în inarşarier şi aştepta să-şi ducă vorba până la capăt.
-Ar mai trebui să ştiu şi altceva? întrebă el.
- Nu cred.
De cum începu să dea cu spatele prin pasajul îngust dintre casă şi gard, Toby îşi ţinu răsuflarea, convinsă fiind că o oglindă cel puţin nu v-a scăpa nevătămată. Dar se înşelă.
Graydon opri pentru a permite unei maşini să treacă, apoi întoarse camioneta cu eleganţă.
- Să ai mare grijă, spuse ea. E vară şi oraşul geme de turişti care se lasă seduşi de peisaj şi uită de şosea.
Chiar în acea clipă, din sensul opus venea o maşină de teren mare şi neagră. La volanul ei şedea o femeie cu celularul lipit de ureche şi ochii pierduţi parcă în zări. Cu răsuflarea tăiată, Toby se prinse cu o mână de scaun şi cu cealaltă de rezemător.
Graydon viră cu uşurinţă spre dreapta, trecând la mi-limetru pe lângă zidul unei case, însă fără să-l atingă. Cu toate astea, nu părea deloc tulburat, de parcă s-ar fi întâlnit zilnic cu astfel de situaţii.
Se opri la capătul aleii, se asigură, apoi coti la stânga pe strada principală. Toby îşi mai slăbi strânsoarea, văzându-l cum schimbă cu eleganţă treptele de viteză.
-Mă gândeam s-o luăm prin centru şi de-acolo pe Cliff Road, spuse el. Sau aveai în minte alt traseu?
-E perfect aşa, spuse ea, măsurându-l din priviri. Ai memorat harta?
- M-am uitat puţin peste ea în avion.
Viră la stânga pe Centre Street.

-N-am avut timp să descopăr insula, dar locul mă încântă.
Toby privi în jur la peisajul familiar. Casele vechi, atât de bine păstrate, prăvăliile deosebite, un sentiment atotprezent al istoriei, toate se regăseau pe insulă. Trecând de cele două magazine de dulciuri, Graydon viră la stânga spre Jared Coffin House, iar Toby

zări în depărtare splendidul Muzeu al Vânătorii de Balene. In spatele clădirii se întindea nesfârşitul ocean.

- Ai condus ceva la viaţa ta, nu? întrebă ea.

- Destul. De cele mai multe ori pe drumuri de ţară, poteci de munte, teren accidentat în general. Două dintre triburile lanconiene locuiesc în orăşele de munte, accesibile doar pe drumuri înguste şi prăpăstioase. îmi place să conduc până acolo, cu toate că-i dau palpitaţii bodyguardului meu, Lorcan.

- Nu mă miră, spuse Toby. Şi cu toate astea, n-ai folosit în viaţa ta un card de credit?

-Niciodată, rosti el cu zâmbetul pe buze. Mă întreb dacă mi-a lăsat Rory cârdul lui.

- Ştii să foloseşti un computer?

- Nu foarte bine, spuse el, dar zâmbetul abia perceptibil din colţul gurii sale o puse pe gânduri.

-Adică nici nu ştii să deschizi un calculator sau să faci programare în timpul liber? Tocmai îmi spuneai că nu te pricepi la condus, şi văd că te descurci de minune.

- Pari dezamăgită, spuse el în timp ce viră pe aleea de lângă capelă.

Fără să-i răspundă, Toby ieşi din maşină, înşfăcă lada metalică de scule din spate şi îşi roti privirea. în preajmă se aflau încă patru camionete. Oamenii strângeau şi împachetau scaunele, urcau generatoarele în maşini şi desfăceau cortul mare. Toby porni spre grupul de oameni care împachetau. Graydon se opri în faţa ei.

-Am impresia că am greşit cu ceva. Sau eşti cumva dezamăgită că nu sunt prinţul din poveste, incapabil să facă lucruri obişnuite?

Spusă astfel, supărarea ei părea într-adevăr ridicolă. Şi totuşi...

- Da, cred că sunt puţin dezamăgită. Oamenii se hră- nesc cu iluzii.

Pentru câteva clipe, Graydon nu-şi putu ascunde uimirea, apoi izbucni în râs.

-Să-nţeleg că nu mai e nevoie să te impresionez? Valetul i-a făcut bagajele fratelui meu, şi pare să fi folosit
o metodă de care încă nu mă prind. Mi-a luat jumătate ile oră să găsesc o pereche de pantaloni şi o cămaşă. SA nu-ţi povestesc prin ce-am trecut ca să mă pot bărbieri! La un moment dat, eram convins că o să stau toată ziua în prosop. Când prietena ta a spart paharul, n aveam practic cu ce să mă îmbrac.
- „O mână de cioburi şi un prosop prins într-o doara, cită Toby. Cred că încep să înţeleg. Eu...
Nu-şi duse până la capăt vorba, căci se auzi ceva în apropiere. îşi întoarse privirea în acea direcţie. Aparent izbucnise o ceartă între un ospătar şi un îngrijitor.
Graydon o privi în ochi.
-Mă pricep la oameni, spuse el. Dacă doreşti, mă ocup eu de situaţie.
Toby îşi aminti cum câştigase bunăvoinţa ospătarilor cu o seară în urmă.
- Eşti invitatul meu. Mă găseşti în capelă.
Graydon se îndreptă spre cei doi certăreţi, iar Toby
îşi luă un răgaz să-l observe. Avea să se comporte ca un autocrat, dând porunci în stânga şi în dreapta? Nici-decum. Luă aminte la nemulţumirea fiecăruia, apoi le spuse ceva cu glas scăzut, şi cei doi plecară, aparent mul-ţumiţi de soluţia găsită de prinţ.
Toby zâmbi şi intră în capelă, unde fu întâmpinată de-o privelişte sinistră! La nuntă participaseră peste două sute de invitaţi, iar majoritatea fuseseră înghesuiţi în acea clădire micuţă. Pe pereţi se zăreau urme de pantofi, pardoseala era mizerabilă şi pretutindeni erau presărate pete de ceară. Să aduci capela la starea de curăţenie anterioară se anunţa a fi o sarcină tare anevoioasă.
La intrarea în parc se afla un robinet,A unde Toby avea de gând să umple nişte găleţi cu apă. înainte însă, trebuia să înlăture urmele de ceară. în timp ce răzuia,

încercă să găsească o tematică potrivită pentru nunta Victoriei. Iniţial se gândi la scoici şi hortensii - care împânzeau insula - dar îşi dădu seama că voia s-o sur-prindă pe Victoria. La un moment dat, îşi

aminti de vorbele lui Graydon, care nu se considera un prinţ din basme, şi pornind pe acel făgaş ajunse în lumea poveşti-lor. Cenuşăreasa. Albă-ca-Zăpada. Basmele erau la modă acum! Uşa capelei se dădu în lături, iar în prag apăru Graydon, înconjurat de o aureolă din raze solare.

- Basme, spuse el.

Nu era nevoie să dea lămuriri. Toby înţelese îndată la ce se referea.

-Tocmai la asta mă gândeam şi eu. Ştii basme lanconiene?

- Da, însă toate sunt pline de sânge şi organe interne. Te-ai gândit la romanele Victoriei?

-Toate sunt pline de crimă şi adulter, şi alte asemenea fărădelegi. Se vând ca pâinea caldă.

- Hei, Gray! strigă cineva. Unde să le pun pe-astea?

-Trebuie să fug. Unde apărea condurul de sticlă?

- In Cenuşăreasa. A fost prima mea alegere, dar poate e prea banal pentru gusturile Victoriei.

Graydon îşi întoarse privirea pentru o secundă, apoi se uită din nou la ea.

- S-a împotmolit o camionetă în mlaştină, şi trebuie s-o scot de-acolo. Ce zici de o tematică medievală, cu o tonă de catifea? Aş putea să-l rog pe Rory să-mi trimită lăuta, pentru atmosferă.

O salută cu un gest şi plecă.

- E prea cald în august pentru catifea, strigă în urma lui, dar Graydon se făcuse nevăzut.

Toby se întoarse la răzuit.

- Lăuta? spuse ea, cu zâmbetul pe buze.

Iată o ocupaţie demnă de un prinţ din basme.

capitolul 9

Graydon şi Toby se străduiră să aranjeze totul aşa cum fusese înainte de nuntă. Toby petrecu ore în şir

i urăţând capela, în timp ce Graydon se îngriji de îm-prejurimi. După ce muncitorii plecară, dădură împreună roată capelei, înarmaţi cu pungi de gunoi, adunând roate mizeriile lăsate în urmă, de la mucuri de ţigară la pantofi uitaţi.

Terminară pe la orele patru ale amiezii. îşi potoliră foamea cu câteva sendvişuri de la Something Natural, discutând în tot acel timp despre ce mai era de făcut. Acum că-şi încheiaseră munca, se uitau unul la celălalt, neştiind ce să facă.
-într-o plasă de pânză din spatele camionetei am văzut nişte prosoape mari, spuse Graydon.
-Pentru plajă, îl lămuri Toby. Jared adoră marea şi e mereu pregătit de baie.
Graydon privi spre ţărmul oceanului, care se întindea la câţiva metri în faţa lor.
-Lanconia e înconjurată de munţi, şi nu mă întâlnesc prea des cu marea. Nu vreau să-ţi răpesc din timp, dar te-ar deranja dacă m-aş dezbrăca până la limita decenţei şi m-aş scălda puţin? Te invit să mi te alături.
Toby nu reuşi să-i desluşească intenţiile şi nu spuse nimic. Graydon se întoarse în direcţia camionetei.
- Dacă vrei, te duc acasă şi mă întorc de unul singur.
Ceva îi spunea că era o încercare din partea lui de-a o pune într-o postură compromiţătoare, şi ar fi trebuit să refuze. Dar făcu taman invers.
- Sunt murdară, spuse ea, şi mi-ar face mare plăcere să înot puţin.
înainte să se poată răzgândi, Toby se apropie de ţărm şi începu să se dezbrace, lăsându-şi doar lenjeria intimă. I se părea că uneori toată lumea se culca cu toată lumea. Din ce auzise, întâlnirile de acest fel sfârşeau mai mereu în pat. Toby îşi dorea ceva mai profund de la viaţă. îşi dorea o relaţie deopotrivă emoţională şi fizică. Lexie îi repeta mereu că nu ştie ce pierde, dar Toby era de altă părere. Adevărul era că Toby nu întâlnise niciodată un bărbat care să-i sucească minţile în aşa fel, încât să uite de sine şi de restul. Indiferent ce gânduri o încercau legate de acest bărbat, era bucuroasă că îşi luase sutienul

albastru cu dantelă şi chiloţii asortaţi. Fără să mai stea pe gânduri, intră în mare. Apa nu era nici caldă, nici rece, ci numai potrivită după o zi de muncă istovitoare.
Când Graydon i se alătură, Toby era cufundată în apă până la gât.
- Ş-ar putea să fie cam rece pentru tine, spuse ea.
- în comparaţie cu temperaturile din Lanconia, insula asta îmi pare tropicală.
în timp ce călca apa, Toby îl urmări cum se dezbracă. Pantofi, şosete, cămaşă. Brusc, căscă ochii. Muşchii trunchiului trădau multe ore de antrenament fizic! Când Graydon se desfăcu la pantaloni, Toby se scufundă cu totul. Când reveni la suprafaţă, Graydon se pregătea să intre în apă. Misterul fusese elucidat: purta boxeri.
- Splendid, spuse el.
Graydon intră în apă şi îşi desfăcu braţele pentru înot.
Toby se trase puţin mai în spate, pentru a-l putea ad-mira. Graydon tăia apa cu naturaleţea şi eleganţa unui atlet. Braţele sale se roteau lent, acoperind suprafeţe mari, fără să stropească în jur. Se îndepărtă atât de mult de ţărm, încât Toby începu să-şi facă griji pentru el. Dar chiar înainte să-i strige să fie atent, Graydon se scufundă în mare. Toby aşteptă să apară la suprafaţă, dar bărbatul se făcuse complet nevăzut. Nici o urmă de vălurele sau de mişcare. Se întoarse în toate direcţiile, scrutând îngrijorată întinderile, dar degeaba. La a treia răsucire, Graydon ţâşni la suprafaţă, la câteva palme distanţă de ea.
- M-ai speriat! spuse ea.
- îmi cer scuze. De vină e antrenamentul din Garda Regală. Spionaj silenţios subacvatic. Cred că au inventat disciplina asta special pentru mine. Un soi de „hai să băgăm spaima în viitorul nostru rege“.
Toby izbucni în râs.
-A funcţionat?
- Da. Timp de şase luni am tremurat de frică. încă mai am coşmaruri cu bătălii subacvatice.

Vorbea sincer sau râdea de ea?
- La tine cum a fost? o întrebă el.

Paşnic, spuse ea, lăsându-se pe spate. Mă bălăceam Iu fiecare vară în piscină şi cam atât.
Graydon se lăsă şi el pe spate şi încercă să plutească,
dar se scufundă numaidecât.
- Pare destul de dificil.
-Ţine de starea mentală, explică Toby. Gândeşte-te la
ceva calm, relaxant.
Se răsuci în apă şi îl privi. Preţ de o clipă, zări o lucire stranie în ochii săi, greu de citit.
- Imposibil, spuse el şi mai încercă o dată, dar bazinul îl trase în jos. îmi vin în minte toate îndatoririle şi mă scufund ca plumbul.
Toby îl prinse de spate şi îl împinse în sus.
-Poftim! Relaxează-te! Limpezeşte-ţi mintea şi gândeşte-te la frumuseţile insulei!
Graydon închise ochii.
- Mai degrabă la o sirenă cu părul blond prins în coa- dă, care mă ajută să plutesc.
- Crezi că i-ar plăcea Victoriei tematica sirenelor?
Graydon deschise ochii şi văzu că Toby se îndepărtase
de el. în clipa următoare se duse la fund şi ieşi la supra- faţă, tuşind.
- M-ai lăsat pradă apelor! exclamă el.
-Am auzit chemarea unui triton şi m-am dus după el. Mi-a oferit un şirag de perle. N-am putut să-l refuz.
Se întoarse şi porni înot. Graydon intră cu totul în apă, o prinse de călcâi şi o trase în jos. Toby fusese mereu sprintenă în apă. Acumulase destulă experienţă în liceu, când scăpase de câţiva băieţi plini de testosteron. îşi sprijini piciorul liber de umărul lui şi făcu o tumbă subacvatică. Ieşi la suprafaţă pentru o gură de aer, apoi se scufundă la loc.
Graydon ieşi cu capul din apăj dar n-o zări. Toby îl prinse de picior şi îl trase în jos. în apă, o privi pentru
o clipă: lenjeria din bumbac fin, trupul ei neted şi cati-felat, părul lung, prins în coadă, ce-i poposea pe umăr. Părea o făptură mitică, divină, din adâncurile mării. Toby se întoarse şi porni înot. Graydon o luă pe urmele

ei, fără s-o scape din ochi. Lanconienele aveau părul şi ochii închişi la culoare, şi din acest motiv o găsea pe Toby foarte exotică.
Şi încă o dată, îşi dori din tot sufletul să mai înnopteze o seară sub acoperişul ei. Ştia că era suficient să-l sune pe Rory pentru a avea cazarea asigurată. Dacă Plymouth plecase într-adevăr din ţară, casa lui era liberă. Va avea la dispoziţie menajeră şi bucătar, o maşină frumoasă şi poate chiar şi o barcă. Plymouth ar fi putut să organizeze serate cu cei mai însemnaţi vizitatori de pe insulă. Femei frumoase, voie bună şi vin - o petrecere a burlacilor în toată regula.
Dar sub privirea lui, Toby ieşi din apă şi păşi pe ţărm. Lenjeria-i devenise străvezie de la atâta apă, iar Graydon se amuză de încercările ei disperate de a-şi potrivi mate-rialul pe trup. Se lăsă pe spate cu braţele desfăcute şi ră-mase aproape nemişcat. Se descurcase mereu cu pluta. Nu atât de bine ca în clipa în care mâinile ei îi atinseseră spatele, dar suficient cât să nu se ducă la fund.
Alături de ea se simţea în largul lui, se simţea bine. Pentru ea era probabil o zi ca oricare alta, dar pentru el era un moment cu totul şi cu totul special. După încheierea studiilor la Universitatea din Lanconia se înrolase în armată, de unde ieşise trei ani mai târziu. întors acasă, descoperise că familia îi pregătise un apartament separat în palatul ridicat de strămoşii săi. Trecerea de la viaţa de campus şi cazarmă la traiul solitar în odăile acelea întortocheate, unde toţi i se adresau cu „domnule1*, îl şocase puternic. Primise în subordine o echipă întreagă şi un tabel cu îndatoriri atât de plin, încât oboseai doar uitându-te la el. Nu-i fusese deloc uşor, dar încetul cu încetul se adaptase. Mai apuca să-şi tragă sufletul doar când Rory se întorcea acasă, sau când vizita Mâine, şi-atunci mai scăpa şi de singurătatea care-l urmărea în obositoarele sale îndatoriri de zi cu zi.
Ziua aceasta însă fusese un adevărat deliciu şi n-ar fi vrut să se termine niciodată. Nu încă, cel puţin. Trebuia să găsească un motiv pentru a rămâne alături de această tânără superbă.

De la depărtare o zări pe Toby înfăşurându-şi un prosop în jurul trupului şi aşezându-se pe altul. Mai înotă puţin şi, în cele din urmă, ieşi din apă.

- Leitmotivul nunţii va fi tritonul, rosti el, aplecându-se după un prosop. Cu perle la tot pasul.

- De ce nu? spuse Toby. Poate găsesc nişte culturişti la Mistum care s-o conducă pe Victoria în faţa altarului.

- Crezi că mirele va fi de acord?

- Bine punctat. Fiica Victoriei a botezat dormitorul maică-sii din Kingsley House Oraşul de Smarald, fiind-

■ i e decorat numai în verde. Ca să se asorteze cu ochii ei. Verde-închis, verde-deschis, verde-gălbui, verde şters, i chiar şi o nuanţă de roşu-verzui. Este foarte drăguţ, dar puţin cam...

-Prea din cale-afară? întrebă el. Nu-i rea ideea. I In verde tematic. Şi cum ai de gând să-i prezinţi toate aceste idei?

-încă nu m-am gândit la asta, spuse Toby. O să-i spun, pur şi simplu.

- Sau ai putea să-i prezinţi nişte schiţe color. îţi spun ilin experienţă că oamenii sunt mai receptivi la prezentări vizuale decât la poveşti.

-Nu prea văd cum aş putea... spuse ea pe un ton nesigur. Mâine am de lucru şi nu cred că am suficient timp la dispoziţie.

-Te ajut eu, se oferi Graydon. Există cumva un magazin cu materiale pentru arte plastice pe insulă?

- Da. Şi încă unul foarte bine aprovizionat, pe Ame- lia Lane.

-Ce zici dacă dau mâine o raită prin magazin, îmi iau cele de trebuinţă şi când te-ntorci acasă lucrăm împreună la schiţe. Şi cu ocazia asta, mă laşi să te ajut ţi în grădină.

Toby recunoscu intenţia din spatele vorbelor sale. Nu-şi dorea un alt loc de cazare, voia să rămână la ea. N-ar fi trebuit să-i satisfacă dorinţa. Cu siguranţă s ar fi găsit un loc pentru el. Dar nu în noaptea asta. Se însera şi nici măcar nu începuseră căutările. îl mai gazduia o noapte, iar a doua zi urma să se intereseze la serviciu.

-Mi-ar face plăcere, spuse ea în timp ce se ridică, cu prosopul bine înfăşurat pe trup.

întoarsă la maşină, Toby se chinui să-şi tragă hainele peste lenjeria umedă.
-Baie, mormăi, trăgând de elasticul umed care se înţepenise.
Cotrobăi în poşetă după telefon şi văzu e-mailul primit de la Lexie. Sunt în New York. Plymouth a plecat în California, iar eu am rămas la apartamentul lui. Este plăcut, chiar confortabil. Cine-arfi zisî Avionul pleacă mâine-dimineaţă.
Ţi-a plăcut micul dejun pregătit de prinţ? Şi cum a amenajat veranda? Ar putea sta la Plymouth acasă, pentru că nu mai stă nimeni acolo. Asta în cazul în care încă mai doreşti să-i faci vânt. Vreau să aflu tot! Lexie.
Pregătise micul dejun? Amenajase veranda? Acum înţelegea mai bine vorbele lui Lexie, care nu-l considera neajutorat pe prinţ. îşi ridică privirea tocmai când Graydon se apropia de maşină. Hainele sale erau atât de curate şi neşifonate, iar părul atât de elegant pieptănat, încât ai fi spus că se întorcea de la un dineu. Urcară în camionetă şi porniră spre casă.
-Vrei să iau nişte sendvişuri pentru cină? întrebă Toby.
- De ce nu?
-Sau poate vrei să găteşti ceva? Şi să amenajezi o cameră?
Graydon râse.
- Cum ai aflat?
- Lexie te-a dat de gol. Dacă eşti atât de activ, ce-o să faci câtă vreme voi fi la lucru?
- O să citesc. Sau o să stau câteva ceasuri la plajă.
- N-ai putut să stai locului nici măcar o oră, şi cu toate astea îţi închipui că vei sta cu ochii-n soare timp de-o săptămână?

- Pot să-ţi dau o mână de ajutor la florărie. Nu taxez mult.
Toby scutură din cap.
- Ce-o să faci tu o săptămână întreagă? înainte ca el să poată răspunde, continuă: De ce nu te muţi într-un loc mai distractiv? Să ai o barcă la dispoziţie, de pildă.
Toby privea ţintă la drum.

- Că tot veni vorba, n-aş vrea să mă plâng, dar ca-napeaua de la etaj îmi aduce aminte de covorul unui fachir. Taie în carne vie.
-Poate de-aia au aruncat-o în podul de la Kingsley 1 louse, rosti ea zâmbind. îmi aduce puţin aminte de l'rinţesa şi bobul de mazăre.
Graydon izbucni în râs, apoi privirile li se întâlniră.
- Nu prea cred, spuse Toby, citindu-i gândurile. Multe saltele? Şiraguri de boabe de mazăre? Nu dă bine ia nuntă. Nunta voastră va avea o tematică anume?
- Habar n-am, nu ţine de mine. E o sărbătoare naţio-nală. Voi fi instruit când să apar şi cu ce să mă îmbrac.
- Vei purta uniformă? Cu decoraţii?
-O grămadă de decoraţii. Toate agăţate pe partea stângă. Timp de patru săptămâni, înainte de nuntă va trebui să ridic greutăţi doar cu dreapta, ca să-mi pot păstra echilibrul.
- Dai mereu lucrurilor o notă hazlie, constată Toby.
-Nu cu toată lumea. Fratele meu e convins că sunt
incapabil de ceea ce el numeşte „distracţie*1.
-Mmm, făcu Toby. Lasă-mă să ghicesc. în opinia lui, distracţie înseamnă maşini rapide, povârnişuri abrupte şi salturi cu paraşuta, asortate firește cu domnişoare îm-brăcate sumar.
- Cred că l-ai citit foarte bine.
Toby şovăi puţin, apoi rosti cu blândeţe:
-Ai putea să te bucuri de lucrurile astea în Nan- tucket.
- Şi să ratez ocazia de-a găsi o tematică de nuntă demnă de pretenţiile Victoriei? Nu, mersi.
Toby nu-şi putu ascunde zâmbetul care-i înflori pe buze. Niciodată nu locuise singură şi n-avea de gând să cunoască senzaţia.

- în regulă, spuse ea. Vei dormi în camera lui Lexie.
-Eşti foarte amabilă. Nici nu m-am gândit că...
- Pe cine vrei să duci de nas? Firește că ţi-ai dorit să înnoptezi la mine. Asta urmăreai de la bun început. Aluziile tale sunt la fel de subtile ca o turmă de elefanţi. Am primit palme mai subtile decât aluziile tale.

Graydon râdea în hohote.
- Ce-i drept, credeam că am fost subtil. Dar am întâlnit atâţia străini şi...
- Lasă teatrul, i-o reteză Toby. M-am săturat de nu-mărul cu sărmanul prinţ. Găteşti, conduci, dai ordine şi aplanezi conflicte. Pe deasupra mai şi umbli aproape dezbrăcat prin faţa prietenei mele...
- Şi înaintea ta.
- Şi înaintea mea. Am ajuns la concluzia că eşti califi-cat să faci orice. Pun rămăşag că ai fi în stare să adminis-trezi o ţară de unul singur. Prin urmare, de ce vrei să stai cu mine? Şi sper să n-aibă de-a face cu sexul.
- Mă răneşti, spuse Graydon, ducându-şi mâna la inimă cu un gest melodramatic. Nu sunt fratele meu. îţi mulţumesc pentru aprecierea legată de administrarea ţării. Tocmai asta şi intenţionez.
Trase maşina pe aleea din faţa casei şi opri motorul, îşi întoarse privirea spre ea, dar Toby nu părea deloc amuzată.
- Nu ştiu ce să-ţi răspund, spuse el. în această clipă, toată viaţa mea pare absurdă. întâmpin nişte probleme pe care nu ştiu cum să le rezolv - nu vreau să te plictisesc cu ele - dar în preajma ta mă simt suficient de relaxat încât să le privesc cu optimism. Ştiu că aş putea să merg în altă parte şi să mă bucur de aşa-zisa distracţie de care vorbeam, dar... Făcu semn către căsuţa ei. De asta am nevoie acum. Un loc retras, o grădină şi o tânără hazlie care-mi vorbeşte despre sirene. Are sens?
-Are, rosti ea. Când am plecat de la ai mei, eram tare speriată. Lexie m-a primit alături de ea şi... Bine. Suntem prieteni şi te las să stai aici până pleci.
Dădu să deschidă portiera, dar se răzgândi.

- Dacă vrei să-mi povesteşti despre necazurile tale, sint ochi şi urechi, rosti ea, ieşind într-un final din
maşină.
Graydon o urmări cu privirea. In acea clipă n-avea în minte decât lenjeria umedă lipită de trupul ei.

Mai zăbovi puţin în maşină, după care scoase lucrurile din spate. Lada roşie de scule era chiar la fund ,.i îl amuza teribil. Puţine femei se puteau mândri i u aşa trusă. Le duse pe toate în micuţa magazie de lftngă seră.
Nu se pricepea prea bine la grădinărit, dar în opinia lui toate florile din seră trebuiau udate. Ridică furtunul încolăcit la podea, deschise robinetul şi merse de Iu plantă la plantă. Era o muncă liniştitoare şi hotă- i i să-şi pună în ordine gândurile legate de Lanconia,
I >anna, Rory şi viitorul său de după căsătorie... Dar roate gândurile îl purtau spre lenjeria albastră cu danielă a lui Toby.
capitolul 10
Cei doi cinau împreună, delectându-se cu frittata gătită de prinţ şi o salată încropită de Toby, când telefonul ei sună. Era Victoria.
- Sper că nu-mi cere chiar în clipa asta să-i spun tema la care ne-am gândit, rosti Toby, înainte să răspundă.
Graydon fu atât de bucuros că spusese „ne-am)lândit“ încât nu mai zise nimic.
- Draga mea, i se adresă Victoria, toată insula vorbeş-te despre bărbatul misterios care înnoptează la tine.
Toby îl privi cu coada ochiului pe Graydon, aşează şer-vetul pe masă, se ridică şi merse în sufragerie. Nu voia i ;t bârfele Victoriei să ajungă la urechile lui.
- Suntem colegi de apartament, nimic mai mult.
- Eu ştiu asta, dar ei nu ştiu. Mi-e teamă că reputaţia ta va avea enorm de suferit.
- Foarte bine, spuse Toby. Nu mai vreau să fiu trofeul de plastic râvnit de toţi bărbaţii.
Victoria râse.

- Minunat mod de-a vedea lucrurile. După cum spu-neam, draga mea, vreau să te rog ceva. Ieri am stat câteva ceasuri la taclale cu Jilly şi am aflat destul de multe despre prinţul tău. Ţara lui e de o importanţă majoră pentru America, întrucât exportă metalul de care avem atâta nevoie. Te-aş ruga să-i ţii de urât până pleacă.

- Cu neputinţă. Trebuie să merg la serviciu.
-Am multe cunoştinţe pe insulă şi sunt sigură că vom găsi pe cineva să-ţi ţină câteva zile locul la florărie. Cu permisiunea ta, fireşte.
Toby se apropie de prag şi îl privi pe Graydon, care stătea în continuare la masă. Se oprise din mâncat şi probabil o aştepta să se-ntoarcă.
- Toby, scumpa mea, îţi iei concediu să-i ţii companie prinţului tău, să-i arăţi insula şi aşa mai departe?
- Da, încuviinţă ea.
-Mă bucur tare mult, spuse Victoria. Cum te descurci cu planurile de nuntă?
- După ce mai strângem câteva idei, avem de gând să facem o prezentare. Ne putem întâlni cu toţii săptămâna viitoare şi...
- Splendid! Ne vedem mâine la două. Trebuie să plec. j Sărută-l pe prinţ din partea mea.
Fără alte cuvinte, Victoria închise. Toby rămase câteva clipe nemişcată în pragul uşii.
-Veşti proaste? o iscodi Graydon, ridicându-se de la masă şi apropiindu-se de ea.
Toby nu răspunse.
- Hai să termini de mâncat până nu se răceşte.
O luă de braţ şi o conduse la masă. După ce se aşeza- i ră, Graydon rosti:
-Spune-mi ce-a zis Victoria.
Toby ridică şerveţelul.
- Mi-a spus că poate să-mi găsească un înlocuitor la florărie pe perioada şederii tale aici.
Graydon nu-şi putu ascunde zâmbetul.
-îmi place ideea. Poate reuşim să vizităm mâine insula asta frumoasă.
-Nu prea cred. Victoria vine mâine la două să-i pre-zentăm ideile pentru nuntă. Şi, apropo, îmi pare rău

i .1 am răspuns la telefon în timpul cinei. Acum că am lost însărcinată - potrivit Victoriei - să veghez la buna Înţelegere dintre ţările noastre, cred că ar trebui să fiu mai atentă la maniere.
- Lasă-mâ să ghicesc. Eşti brusc responsabilă pentru exportul de vanadiu.
Toby încuviinţă.
- încep s-o asemuiesc pe Victoria cu un cal de luptă. Unde vrea, acolo merge.
-Mai degrabă cu o herghelie, cu tot cu călăreţi şi lănci.
- Să mă lupt cu ea în numele tău?
Toby îşi îngustă privirea.
- Ai vrea tu! Trebuie să mă ajuţi cu idei. Diseară, cât t imp ne luăm la trântă cu muntele tău de valize, putem să mai căutăm nişte tematici de nuntă.
După ce strânseră masa împreună, urcară la etaj ca să despacheteze bagajele lui Rory. Graydon nu împachetase şi nici nu despachetase vreodată un geamantan, şi nici nu-şi dorea să înveţe acum. Când o întrebă de materiale pentru desenat, Toby îl trimise la biroul ei, unde găsi un bloc de schiţe vechi şi nişte creioane.
Dormitorul lui Lexie era foarte spaţios, iar într-un colţ se zărea o canapea pentru două persoane şi o măsuţă de cafea.
Graydon se aşeză pe canapea şi desenă rapid câteva schiţe cu ideile pe care le avea, în timp ce Tobby se luptă cu bagajele. înşirară toate ideile care le trecură prin minte, unele dintre ele din cale-afară de năstruşnice. Graydon desenă un războinic lanconian, înveşmântat în piei de urs şi cu suliţa în mână, care-o amuză teribil pe Toby.
-Pe-ăsta să nu i-l arăţi Victoriei, o să-i placă la nebunie, spuse ea. O să-l oblige pe doctorul Huntley să se-mbrace aşa. Asta la ce naiba mai foloseşte?
Graydon aruncă o scurtă privire spre uniforma din lână groasă din mâinile tinerei.
- E uniforma Primilor Lăncieri. Uneori Rory face tre-cerea în revistă a trupelor.

-De ce ar lua uniforma într-un voiaj în Statele Unite?

- în caz de dezastru, ar trebui să...
Toby ridică mâna.
-Nu vreau să ştiu. Minunăţiile astea le voi pune în
spate de tot. Blugii şi cămăşile de stradă în faţă. Va trebui să-ţi găsim nişte tricouri cu inscripţia „Nantucket“.
Brusc, îi veni o idee.
- Ce-ai zice dacă am merge pe-o tematică lanconiană mai modernă. Ce poartă lanconienii azi?
-Blugi şi tricouri pe care scrie „Nantucket“ sau numele altor locuri vizitate.
- Păcat, spuse Toby.
La fundul grămezii descoperi o valiză de aluminiu în care se aflau un laptop, o tabletă^ un e-Book Reader şi câteva dispozitive cu bluetooth. într-o cutiuţă aflată chiar la fundul valizei găsi un portofel din piele.
Toby scoase portofelul şi dădu să spună ceva, dar Graydon părea foarte concentrat la schiţele sale. Deschise portofelul şi zări cârdul de credit şi în jur de trei mii de dolari americani. Dar atenţia îi fu atrasă de o fotografie veche şi uzată ce înfăţişa o femeie tânără. Femeia avea păr lung, închis la culoare, şi ochi arzători, de parcă tocmai se ridicase din pat... sau avea de gând să se culce.
Din câte se părea, Rory o purta la el de ani întregi, întrucât fotografia era foarte ponosită. Şi se părea că fra-tele lui Graydon era îndrăgostit, deşi era greu de înţeles cum se împăca dragostea cu purtările sale uşuratice.
îi aruncă o privire furişă lui Graydon, gata să-i ceară lămuriri, dar hotărî că nu sosise clipa pentru astfel de dezvăluiri. Când ajungeau să se cunoască mai bine, urma să-l întrebe despre iubirile fratelui său.
- Prinde! rosti ea, aruncându-i portofelul.
Graydon îl prinse cu mâna stângă, îl deschise şi scoase cârdul.
- E bun de ceva? întrebă el.
Era un card American Express, din seria Platinum.
-Credit nelimitat, îl lămuri Toby. Cu ăsta putem cumpăra un Rolls Royce, dacă vrei.

Glumise, fireşte, dar Graydon nu schiţă nici un zâmbet.
- Ţi-ai dori aşa o maşină? întrebă el, cât se poate de serios.
- Nu. La ultima zi de naştere, tata a vrut să-mi cumpere o maşină scumpă, dar eu l-am rugat să-mi ia o vitrină
11 igorifică pentru flori.
- Am văzut-o în seră.
Graydon zări panica din privirea ei.
- Am uitat să ud florile.
Toby sări peste trei geamantane şi se grăbi spre uşă.
- Le-am udat eu, spuse Graydon. Când am lăsat lada ilc scule, mi s-a părut că plantele erau puţin uscate, aşa i le-am udat. Am făcut bine?
- Foarte bine, răsuflă Toby uşurată.
Se părea că nu avea să fie o povară, aşa cum crezuse Iniţial. Continuă cu despachetatul şi îi duse ustensilele de bărbierit în baie. Aparatul său de ras nu era electric, ci manual, însoţit de un pămătuf demodat şi lin tub de spumă.
Când întreg conţinutul valizelor fusese aranjat, Uraydon terminase aproape douăzeci de schiţe. Toby se lăsă cu un oftat de uşurare pe canapea alături de el şi cercetă schiţele. Recunoscu tematici cu caracter istoric, din Evul Mediu până în anii ’40, în cadre ce variau de la hambare şi banjouri, la imitaţii de conace, t;en Marele Gatsby. La acestea se adăugau patru basme, unul dintre ele lanconian, cu zâne şi pitici (dar lăsând deoparte eviscerările).
-Desenezi foarte bine. Ce discipline ai studiat la şcoală? îl iscodi Toby în timp ce-şi verifica mesajele de pe celular.
Victoria îi scrisese că tocmai îi găsise o înlocuitoare, t are începea lucrul a doua zi.
-Am studiat din toate, răspunse el, cercetând-o din priviri.
Era atât de aproape de el, cu pielea caldă şi rozalie fi părul ei lung prins în coadă. O vedea din profil şi nu-şi putea dezlipi ochii de pe buzele ei. Se uită imediat In altă parte când Toby se întoarse spre el.

- Eclectic, continuă. Am învăţat câte puţin din totul, dar n-am aprofundat nimic. în copilărie am avut profesor de desen, muzică şi dans, călărie şi scrimă. Tu ce-ai studiat?
- în mare parte istoria artei. Mama ar fi vrut să învăţ arta „vânatului de soţi“, dar n-a găsit un asemenea curs, cu toate că a căutat.
- Este foarte clar că ai mare nevoie de un asemenea curs. De curiozitate, câte propuneri în căsătorie ai refuzat până acum?
Toby izbucni în râs.
- Trei, dar nu-i spune mamei.
îl studie puţin din priviri.
- De unde ştiai că am primit cereri de căsătorie?
-Există femei cu care-ţi petreci timpul şi femei cu care te însori. Tu faci parte din a doua categorie.
- Cum ţi-ai dat seama?
-Doar n-ai vrea să trădez secretul bărbaţilor de pe întreaga planetă.
Toby se ridică în picioare, zâmbind.
-Acestea fiind spuse, cred că mă duc la culcare. Mâine trebuie să...
Un zâmbet încolţi pe chipul ei. Nu trebuie să fac nimic, nu?
-Avem nevoie de nişte acuarele ca să termin tema verde.
- Floare la ureche, şi după ce mergem la cumpărături, putem da o raită pe plajă. Şi de data asta tu o să mun-ceşti din greu şi eu o să stau cu mâinile-n sân.
Făcu semn către valizele goale.
- Sunt un prinţ, rosti el cu trufie în glas. Nu mă ocup de bagaje.
-Vai ce-ţi...
Toby făcu un pas înainte, dar se opri locului.
-Te avertizez că o să-ţi vâr un bob de mazăre sub saltele.
-Au, au, spatele!
Râseră amândoi şi pentru o clipă se simţiră stingheri. Cum urmau să-şi spună „noapte bună“? Graydon nu mai stătu pe gânduri, se ridică în picioare şi îi sărută mâna.

- Noapte bună, domniţă, rosti el cu glas domol.

Prin mintea lui Toby se perindară chipul său, lumina plăcută din încăpere, chemarea adâncă a sirenei ilc ceaţă, şi puţin îi lipsi să nu se lipească de el. Dar
stăpâni.
-Articolele de toaletă le-am pus în baia lui Lexie, aş- n-rnuturile sunt curate şi... ne vedem de dimineaţă.
-Va fi plăcerea mea, spuse el.
Toby intră în dormitor şi închise uşa, dar descoperi i fi era foarte agitată. N-ar fi băgat mâna-n foc, dar avea Impresia că simţea acea senzaţie care le făcea pe liceene M1 chicotească. Graydon nu era asemenea celorlalţi băr-
I 'aţi pe care-i cunoscuse. Nu se folosea de diverse tertipuri ca să o atingă şi nu-i arunca priviri languroase, în speranţa că-i va sări în braţe. într-adevăr, părea s-o vadă mai degrabă ca pe-o prietenă sau ca pe-o rudă.
Foarte bine, îşi spuse Toby, în timp ce-şi lua pijamaua. Bărbatul era ca şi logodit, aşa că n-ar fi trebuit să-l inte-reseze alte femei. Pe de altă parte, nu i-ar fi displăcut să-l ştie măcar puţin atras de ea.
Graydon era la duş. Stătea cu capul rezemat de perete sub jetul de apă rece ca gheaţa - dar nu suficient ae rece pentru a stinge focul ce-i ardea în vintre.
- Irial, Zerna, Poilen, Vatell, Fearen, Ulten, rosti el, enumerând cele şase triburi lanconiene.
Era un truc deprins în copilărie. Când maică-sa (ni-
i iodată tatăl său) îl certa pentru vreo pricină neînsem-nată, Graydon recita această mantră pentru a-şi lua gândul de la cuvintele ei.
în clipa de faţă însă, nu-i fu de folos. Gândurile-l purtau întruna spre Toby, care se afla atât de aproape de el. Despărţiţi de un singur perete. Se văzu cu un paloş în mână, făcând peretele bucăţi pentru a ajunge la ea.
-Prea lanconian, mormăi el, în timp ce ieşea de la duş.
Preţ de o clipă rămase nemişcat, apoi deschise fereastra, ^poftind adierea răcoroasă a nopţii să-i mângâie pielea. îşi aduse aminte că era pe sfert american.

- Şi trebuie să mă port conform principiilor corecti-tudinii politice, rosti el cu glas tare.

Bărbaţii americani nu distrugeau pereţi, nu înfigeau săbii în paturi şi, cu certitudine, nu sfâşiau hainele de pe femei. Se uscă şi se aşeză în pat, dar somnul se lăsă mult aşteptat.
De dimineaţă, Toby se îmbrăcă fără zgomot şi coborî treptele pe vârful degetelor. Avea de gând să-l surprindă cu nişte brioşe din mălai. Dar când intră în bucătărie, îl zări la măsuţa de pe verandă - recent amenajată - cu laptopul în faţă.
- Bună dimineaţa, spuse ea.
Graydon ridică privirea şi un zâmbet larg îi înflori pe chip.
-Bună dimineaţa. Am intrat puţin pe internet să aflu dacă fratele meu a reuşit să ruineze ţara.
- Şi a reuşit? întrebă Toby în timp ce scoase o cutie de mălai din cămară.
- încă nu. în decursul zilei de azi va inaugura o fabrică, şi sunt curios dacă va da foc panglicii şi va săruta trei femei superbe până când funda va fi arsă.
Pentru a doua oară, Toby nu ştia dacă vorbea serios sau în glumă.
-Ţi-au mai venit idei pentru nuntă?
- Ce zici de piraţi? Sau gangsteri americani?
- Nu-i o idee rea. Domnişoarele de onoare vor purta rochii provocatoare cu franjuri şi şiraguri de perle. Cu siguranţă ar fi pe gustul Victoriei.
- Dar tu, dacă ar fi să te măriţi, ce tematică ai prefera?
-Nici una. Eu voi purta o rochie frumoasă şi albă
cu tone de dantelă, iar prietenele mele vor avea rochii albastre. Pretutindeni în jur vor fi flori albe şi albastre. Feţe de masă albastru-deschis şi farfurii albe şi un tort decorat cu albăstrele pe-o parte. Amuţi brusc, ruşinată de acest expozeu îndelungat. Scuze! Ne ocupăm adesea de nunţi la florărie şi am avut timp să cuget la treaba asta.
Ridică din umeri. Graydon se ridică de la masă şi se apropie de ea.

-Nunta pe care ai descris-o acum îmi pare mai inimoasă decât toate temele pe care le-am născocit la un loc.
- Mersi, îngăimă ea, simţindu-se încă stingherită.
Graydon rămase neclintit, iar ea îşi înălţă privirea pre el. In ochii lui zări o scânteiere de o clipă, şi simţi Imboldul de a se apropia de el. Dar Graydon se întoarse Li măsuţă, lăsând-o puţin încruntată. Bun, nu era inte-resat de ea în nici un fel. Foarte bine. Nu era evident că n iubea pe femeia cu care urma să se-nsoare? Un lucru hun, nu? Toby se întoarse la aragaz.
După micul dejun cumpărară acuarele, iar apoi mer- ■>eră până la plaja Jetties şi făcură o plimbare lungă pe ţ 'u m. La început mai născociră câteva idei pentru nun- 1.1, dar apoi discutară despre lucruri mai personale, sau
■ el puţin Toby făcu acest lucru. Graydon dori să afle mai multe despre copilăria ei, despre şcoală şi prieteni, despre ce îndrăgea şi ce detesta.
îi satisfăcu toate curiozităţile, având totuşi grijă să nu Jea detalii prea intime. Când veni vorba de maică-sa,
ii spuse cât de bună gospodină era, dar nu pomeni nimic de suferinţa pricinuită de veşnica nemulţumire legată de Toby.
Graydon era însă mult mai discret decât ea. La un moment dat amintise de nişte probleme care îl măcinau, dar indiferent cum îl trăgea de limbă, nu-i oferi nici o lămurire în plus.
După cejuară prânzul la Brant Point Grill, se întoar- ■eră acasă. în timp ce Graydon picta cu noile acuarele, l'oby făcu un duş şi se pregăti pentru vizita Victoriei.
Coborî scările şi, preţ de o clipă, zări strălulgerarea il in ochii lui. Zăbovise ceva în dormitor şi îmbrăcase o l'luză care se asorta cu culoarea ochilor. Graydon părea încântat de alegerea ei, dar scânteia dispăru brusc, fiind înlocuită de ceea ce Toby numea „masca prinţului". Graydon sesiză că Toby era agitată.
- Sunt sigur că o să-i placă atât de multe dintre ideile noastre, încât mâine vei comanda florile.
Toby oftă.

- Sper să-i placă măcar una.

Desenele stăteau împrăştiate pe masa din sufragerie, în total douăzeci şi şase de schiţe, unele mai simple, altele mai complexe. Graydon adăugase culoare câtorva dintre ele. Urmând sugestia lui Toby, cumpărase toate nuanţele de verde disponibile în magazin, iar apoi le combinase cu alte culori pentru a avea şi mai multe nuanţe la dispoziţie.
Toby încremeni când auzi bătăi în uşă, fiind surprinsă de cât de încordată era.
-Voi fi lângă tine, spuse Graydon, strângându-i încurajator mâna, apoi îi dădu drumul pentru a deschide uşa.
Era Victoria, cu părul castaniu strălucind în razele soarelui şi cu silueta ei de viespe. Purta o bluză de mătase verde şi pantaloni închişi la culoare, croiţi perfect pe talia ei.
-Prinţe Graydon! salută ea când trecu pe lângă el. Mă bucur să te revăd. Toby, dragă, nu te-am văzut niciodată atât de strălucitoare.
-Mă bucur foarte mult să te văd, spuse Toby, pupând-o pe obraz.
-Aveţi nevoie de ceva? Aş putea să-l trimit încoace pe scumpul meu Caleb, care ştie tot ce mişcă pe insula asta. Sau doriţi să fiţi singuri? Ia să vedem prezentarea minunată pe care aţi făcut-o.
Graydon îi aruncă o privire nedumerită lui Toby, din spatele Victoriei. Nu era obişnuit ca oamenii să treacă pe lângă el fără să se prezinte. Uluiala de pe chipul său
o făcu pe Toby să-şi înăbuşe un hohot de râs.
Victoria intră în sufragerie şi se repezi numaidecât la schiţele împrăştiate pe masă. Zăbovi asupra fiecărui desen în parte, încadrată de-o parte şi de alta de cei doi tineri.
-Piraţi! Câtă imaginaţie! Şi basme. Multe basme. Verde. îmi place mult ideea. Banjouri, harfe, viori, muzică berechet
Se opri la capătul mesei şi se uită la cei doi, care aştep-tau cu sufletul la gură.

- Dragii mei, mă tem că răspunsul e nu. Toate sunt Interesante, dar nu m-a convins nici una. Sper să găsiţi , i alte idei. Trebuie să plec.

O sărută pe Toby pe obraz, repetând gestul şi cu

I Sraydon.

- Bine-ai venit în familie! Toby, iubire, să-mi dai de

v t i re când doreşti să-ţi prezinţi adevăratele idei pentru nuntă. Nu trebuie să mă conduceţi. V-am pupat.

Fără alte cuvinte, Victoria ieşi pe uşa din faţă. Toby se prăbuşi pe canapea, urmată de Graydon.

- Am văzut mai demult un uragan mai puţin vijelios >lecât femeia asta, spuse Graydon.

-Ai apucat să scoţi vreun cuvânt pe toată durata vizitei?

- Nu. Şi când te gândeşti că unii aşteaptă cu zilele ca mă cunoască.

- Nu şi Victoria.

Toby îl privi în ochi.

- Care sunt ideile noastre adevărate?

- Nu ştiu, spuse Graydon, apoi se ridică şi îi întinse mâna. Acum vom merge la plimbare prin oraş, să văd puţin din insulă. S-ar putea să fie ultima noastră ocazie, înainte ca Victoria să decidă că trebuie să ne închinăm vieţile în slujba nunţii cu iubitul ei Caleb, bărbatul care le ştie pe toate.

Toby râse, îl prinse de mână şi îl lăsă so ridice.

-Mulţumesc, spuse cu toată sinceritatea. Nu vreau v\ dau greş.

Graydon îi sărută mâna.

- Nu vei da greş, ai promisiunea mea. Aveţi îngheţată nici, în America?

- Americanii au inventat îngheţata, rosti ea, cu multă seriozitate.

- De fapt, mulţi nu ştiu, dar Rowan cel Mare a inven- i at îngheţata. Fugărea un mistreţ sălbatic prin pădure şi voia să se răcorească puţintel. Soluţia lui? îngheţata.

-O minciună gogonată, spuse Toby. Descoperirea

II aparţine Marthei Washington, care a lăsat laptele pe treptele de la intrare.

Continuară pretinsa ceartă de-a lungul aleii, amuzân* du-se copios.
capitolul 11
„A mai rămas o zi“, se gândi Toby, trăgând cu coada ochiului la Graydon. Cei doi şedeau la măsuţa din verandă şi studiau schiţele pentru nunta Victoriei, în douăzeci şi patru de ore, prinţul urma să se întoarcă în Lanconia, iar ea nu avea să-l mai revadă probabil niciodată. Poate doar la nunta lui. Pentru a nu ştiu câta oară, Toby se închipui în primul rând, urmărindu-l cum se însoară cu altă femeie. îşi spuse că, totuşi, nu erau iubiţi, dar în cele şase zile petrecute împreună, se împrieteniseră. Şi pe parcursul acelor zile, nu se despărţiseră nici măcar pentru o clipă. Exploraseră insula pe îndelete şi vizitaseră sătucul Scon- set, în căutarea unor prăvălii deosebite. Se simţise minunat în compania lui Graydon. Era mereu vesel, surâzător şi afabil cu toată lumea. întâmpinaseră un singur moment neplăcut. O femeie îl recunoscuse pe prinţul moştenitor al Lanconiei şi îşi trâmbiţase numaidecât descoperirea. Toby înlemnise şi amuţise. Se aflau într-un magazin de lângă debarcader, şi toţi se opriseră locului, holbându-se la ei. Nepăsător la reacţia lor, Graydon se întorsese spre femeia cu pricina şi rânjise, dând senzaţia că avea un dinte lipsă.

- I-auzi dragă, rostise el, imitând graiul sudist. Crede că-s prinţ. Numa’ tu n-ai ochi să vezi asta.

Toby fusese luată pe nepregătite, dar intrase imediat în joc, imitând la rândul ei accentul sudist.

-Tu, prinţ? Asta-i bună! Da’ văru’ tău Walter, ăla chiar are stofă de prinţ.

- M-ai înnebunit de cap cu Walter! rostise Graydon furios.
- Iar începi?

Toby îşi azvârlise mâinile-n sus a disperare şi ieşise, urmată îndeaproape de Graydon.

“Maipresus de timp

Nu se opriseră din mers până ajunseseră la fântâna de pe Main Street, unde izbucniseră amândoi în râs.

- Dintele tău! sărise Toby.

Apoi, Graydon îi arătase pachetul de coacăze trase în ciocolată pe care-l cumpăraseră mai devreme.

- Crezi că a înghiţit gogoaşa? întrebase Graydon.

-Nici o secundă, dar soţul ei o fi crezut că are vedenii, şi probabil o să-i scoată tâmpeniile din cap.

- Şi eu sunt de aceeaşi părere.

Toată săptămâna decursese în aceeaşi notă. Experienţe plăcute, hohote de râs şi bună înţelegere în toate privinţele. Dar, în opinia lui Toby, lipseau două lucruri, în primul rând, Graydon nu vorbise niciodată despre viaţa lui personală. îi povestise ce şcoală urmase, ce prieteni avea, dar nu-i dezvăluise lucruri mai intime, evitând să răspundă întrebărilor ei mai sensibile. Se eschivase fie printr-o glumă, fie vorbind într-o doară.

Toby îşi spuse că pe undeva era firesc. în calitate de prinţ, trebuia să ţină presa la respect. Nu putea risca să-şi pună sufletul pe tavă în faţa unui străin pe care abia-l întâlnise. Toby şi-ar fi dorit... Cu siguranţă nu ştia ce-şi dorea. Ştia însă că, în clipa în care el devenea prinţul, ea devenea în mod automat ţărăncuţa.

în cd doilea rând, ajunsese să simtă lipsa contactului fizic. îşi aminti de ultima ei conversaţie cu Lexie.

- Ia spune-mi, o iscodi Lexie fără ocolişuri, ai sărit în patul lui?

- Nu, şi nici el nu s-a oferit, răspunse Toby, încercând să-şi imprime o notă relaxată în glas, dar fără succes. Nu îl interesează aşa ceva de la mine.

- Prostii, ripostă Lexie. De ce-ar fi insistat atât de mult să stea cu tine dacă n-avea nici o intenţie de felul ăsta?

- Pentru prietenie, spuse Toby. Am devenit buni prie-teni. Şi-n plus, urmează să se logodească. Sincer acum, nu putem vorbi despre altceva?

- Doar nu te-ai îndrăgostit de el!

- Nu. Mi-e prieten şi nimic mai mult. Când va veni momentul să plece, ne vom despărţi în mod cordial şi asta va fi totul. Spune-mi despre tine.

-Mă plictisesc, mărturisi Lexie. Ultima oară mi-a plăcut fata, dar acum e o sclifosită. N-am reuşit nici măcar s-o scot la o plimbare în afara oraşului. Zice că le-a văzut pe toate.
- îmi pare rău! Biata copilă o fi fost târâtă peste tot în scurta ei existenţă, iar tu vrei să vezi lumea. Dacă te simţi singură, întoarce-te acasă.
- Dar nu mai devreme de sâmbătă, spuse Lexie. După ce pleacă el, nu? îl duci tu la aeroport sau vine o limuzină să-l ia?
-Nu-i genul să umble în limuzine. Uneori uit că e prinţ.
- Mai ales de când te ajută zi şi noapte cu pregătirile pentru nunta Victoriei.
Insinuarea că Graydon era mai degrabă interesat de bărbaţi avea fără îndoială menirea de-a o înveseli. Dar Toby îl văzuse zâmbind ospătăriţelor drăguţe sau holbându-se la o fată cu bikini aproape invizibili. Dimpotrivă, păreau să-i placă toate femeile de pe pământ, cu excepţia lui Toby. încheiară discuţia, după ce făcură promisiuni că se vor suna de cum se ivea ceva interesant.
- Cred că mă dau bătută, îi spuse lui Graydon.
Studiau mormanul de schiţe, fără a fi în stare să gă-sească o idee demnă de interesul Victoriei. Graydon se lăsă pe spătarul fotoliului.
-Aş vrea să cred că putem duce proiectul până la capăt, dar tind să-ţi dau dreptate.
Toby aruncă încă o privire peste schiţe. încercaseră de toate, de la paraşutarea pastorului în mijlocul nuntaşilor, la schiţarea nunţii dorite de Toby. împânziseră masa cu acuarele, iar Toby se ocupase în mare parte de pictatul schiţelor.
- încep să cred că nunta asta trebuie gândită anume pentru firea ei, spuse Graydon. Dacă nu aflăm mai multe despre ea, o să tot orbecăim prin întuneric.
De cum termină de rostit acele vorbe, amândoi ştiură ce aveau de făcut. Se uitară unul la celălalt, ochi în ochi, cu minţile în perfectă armonie.
- Unde? întrebă Graydon.

Toby înţelesese imediat întrebarea. Omul care o cu-noştea cel mai bine pe Victoria era viitorul ei soţ, docto- n il Caleb Huntley, iar Graydon voia să ştie unde puteau
NiVl găsească.
- Caleb e directorul Institutului Naţional de Istorie. Toby se uită la ceas.
- S-ar putea să-l mai prindem încă la lucru.
Toby hotărî să-şi schimbe blugii şi tricoul, aşa că dădu
0 fugă în dormitor. Graydon veni în urma ei.
- Să port cravată?
- O, Doamne, nu! O să arăţi ca un străin. Ia-ţi cămaşa albastră de blugi şi o pereche de pantaloni închişi la culoare.
Toby intră în dormitor şi se dezbrăcă iute, rămânând In lenjeria intimă.
- Şi ia-ţi pantofii ăia cu şiret, te rog, îi strigă prin uşa tntredeschisă.
- Maro sau negri?
- Maro, rosti ea şi rămase cu privirea fixată în dulap. Dulapul ei era de trei ori mai mic decât namila lui
lexie, astfel că hainele stăteau înghesuite. Unde-şi lăsase rochia alb cu roz?
- Ce pantofi? rosti Graydon din prag.
îşi luase pantalonii pe el, dar nu se încheiase la cămaşă. Era desculţ şi ţinea în fiecare mână câte-o pereche de pantofi.
- îmi cer scuze, spuse el când o văzu în lenjerie.
Se întoarse cu spatele, dar rămase locului, cu pantofii In mână.
- Cei din stânga mea, dreapta ta. Trase o rochie din dulap şi se acoperi cu ea. Dacă nu te superi...
- Nu mă supăr, dă-i drumul.
Graydon îi răstălmăcise vorbele. Intră în baie, lăsând uşa întredeschisă. Graydon se aşeză pe marginea patului şi îşi puse ciorapii.
- Ce-l întrebăm pe acest bărbat?
- Nu ştiu, răspunse Toby. îl punem să ne dezvăluie cele mai tainice secrete ale Victoriei. Fanteziile ei ascunse.

îşi trase rochia pe cap, apoi se opri în faţa oglinzii, să se machieze.
- Floare la ureche, rosti el ironic. N-ai din întâmplare un încălţător?
-Caută lângă masă, spuse ea. Poate ar fi bine să fim mai subtili şi să pregătim terenul întâi. Mi-e teamă totuşi că nu va dori ca o persoană neexperimentată ca mine să-i organizeze nunta.
Graydon deschise uşa de la baie şi îşi încheie nasturii de la cămaşă. Toby se dădea cu rimel.
- Ce ştii despre doctorul Huntley?
- Mai nimic. Până la nunta lui Alix nici n-am ştiut că avea o legătură serioasă cu Victoria. Se ţineau de mână şi schimbau priviri mieroase. Am rămas trăsnită. Uite cum îmi arată părul. Trebuie să-l desfac şi să-l mai împletesc o dată.
Se referea la cele câteva şuviţe care-i atârnau pe lângă chip.
- Dă-mi voie, te rog, spuse Graydon, luând peria din mâna ei. începu să pieptene cu delicateţe şuviţele, aranjân- du-le. Toby nu putea decât să-l privească în oglindă. Acest gest simplu, dar nespus de intim al bărbatului care pieptăna părul femeii se apropia de ideea ei de căsătorie. Nu visase niciodată la clipele fierbinţi pe bancheta din spate a maşinii, după care se dădeau în vânt toate fetele prostuţe. în adolescenţă, visa la bărbaţi care-i pieptănau părul. Graydon îşi lăsase capul în jos, cu ochii fixaţi asupra părului ei, iar ea se gândi cât de mult i-ar plăcea să se întoarcă, să-şi petreacă braţele pe după gâtul lui şi să-l sărute.
Apoi îşi îndepărtă iute privirea. „Nu-i al tău“, îşi spuse în sinea ei. „Nu e. Nu poate fi.“ Unde mai pui că, în ultima săptămână, Graydon evitase orice fel de apropiere care ar fi dus la intimitate fizică. De vreo două ori se apropiase de el, în speranţa că o va săruta, dar de fiecare dată el îşi găsise de lucru în altă parte. Se ţineau băieţii scai de ea de la cincisprezece ani, şi acum, dintr-odată, să se confrunte cu refuzul unui bărbat... era dureros. De fapt, orgoliul ei primise o lovitură straşnică.

Când îşi ridică ochii spre el, arboră un zâmbet în-
i l ezător, hotărâtă să-i ascundă faptul că dorea mai mult decât era el dispus să ofere. Graydon o privi în oglindă.
- Mai bine aşa?
- E perfect, mulţumesc mult.
Se strecură pe lângă el şi intră în dormitor. Luă un medalion în formă de inimă din caseta cu bijuterii şi în-cercă să-l prindă la spate. Graydon îi îndepărtă mâinile eu delicateţe şi termină el operaţiunea.
- E un cadou?
-L-am primit de la tata când am împlinit şaisprezece ani.
Preţ de o clipă, amândoi se uitară în oglindă, iar pe Toby o cuprinse din nou dorinţa de a-l privi în ochi. Ca de-obicei, Graydon se îndepărtă de ea.
- Scuză-mă numai o clipă. Ne vedem jos.
Se întoarse în dormitor, închise uşa şi se propti de ea. Ce dracu' făcea? Ar fi trebuit să plece în clipa în care o zărise în lenjeria intimă, dar nu se putuse urni din loc. Ani buni de antrenament şi disciplină se duseseră pe apa sâmbetei. Trupul ei seminud îi aţâţase poftele în asemenea măsură, încât puţin îi mai lipsise să nu se-arunce asupra ei şi să-i smulgă desuurile. Şi pe urmă? A doua zi avea să plece şi să n-o mai vadă niciodată? Poate că Toby şi-ar fi revenit după o aventură de-o noapte, dar era posibil ca el să nu-şi revină. Ar fi fost condamnat să-şi trăiască restul zilelor alături de-o altă femeie, iar Toby...
închise ochii. Era momentul să meargă acasă. Săp-tămâna viitoare un cuplu de ambasadori veneau într-o vizită oficială, iar Rory nu-i cunoştea câtuşi de puţin. Vicleşugul lor ar fi fost repede dat în vileag. Graydon vedea deja titlurile din ziare. „Cei doi prinţi gemeni care au păcălit lumea." Lanconia ar fi ajuns de râsul întregii lumi. Evenimentul ar fi fost consemnat în cărţile de istorie şi, peste o sută de ani, elevii încă vor mai râde pe seama lui. Oare ar publica şi poza lui Toby, alături de poza lui? S-ar scrie în tratatele istorice despre planul lui Graydon care pusese capăt monarhiei lanconiene?

Ştia că trebuia să plece a doua zi, dar gândul la plecare îi străpunse inima. Cu multe eforturi, reuşi să se calmeze şi coborî la parter. Toby îl aştepta jos, foarte frumuşică în rochia ei în dungi alb-roz şi sandale.

- Putem să mergem pe jos până la biroul doctorului Huntley, spuse ea, întâlnindu-i privirea. Te simţi bine? Pari supărat.
- N-am nimic, spuse Graydon tăios.

Ca de-obicei, Graydon nu-şi făcea cunoscute trăirile. Se opriră amândoi în pragul uşii. Dinaintea lor stăteau două persoane care arătau nemaipomenit, un bărbat şi
o femeie.

-Alteţă Regală, spuseră cei doi la unison şi făcură o plecăciune către Graydon.

Când Toby privi spre Graydon, acesta arăta de parcă viaţa lui se încheiase în acel moment. Prinţul deschise uşa larg şi îi pofti pe oaspeţi înăuntru.

capitolul 12

La mai puţin de un ceas după accidentul din Lan- conia, Lorcan şi Daire luară un avion privat spre New York. La aeroportul JFK, cei doi fură escortaţi în grabă spre un avion mai mic, care-i duse în Nantucket. Daire era îngrijorat de rănile pe care le suferise Lorcan, dar nu pomeni nimic în discuţii. Oricum, nu puteau vorbi deschis cu atâţia oameni în jur, fiind obligaţi să trateze totul cu maximă discreţie. Pe deasupra, Lorcan n-ar fi apreciat câtuşi de puţin sugestia lui că nişte jelituri ar fi împiedicat-o să-şi îndeplinească rolul de bodyguard regal. Prinţul Graydon avea nevoie de ea, prin urmare, ea era acolo.

Daire se simţise mereu în largul său înconjurat de oameni, astfel că sporovăise despre vreme şi mulţumise pentru ajutorul acordat. Pe de altă parte, Lorcan fusese tăcută pe toată durata călătoriei lor de partea cealaltă a globului. Era o femeie înaltă, cu păr lung, negru, prins într-o coadă ce-i aiungea până la talie, şi întoarse multe capete. Ea nu le dădu însă importanţă. Cu toate că era

prima călătorie peste hotarele Lanconiei, stătu mereu cu ochii lipiţi de Daire. îl însoţi prin aeroporturi şi ascultă tic poruncile sale. Când tresări involuntar de durere,

I 'aire observă şi o întrebă din ochi dacă era bine. Ea nu spuse nimic, ci încuviinţă scurt din cap. Daire fu nevoit să-şi ascundă satisfacţia. O instruise temeinic.

Când ajunseră la aeroportul din Nantucket, aşteptară deschiderea uşilor şi depozitarea valizelor şi a lăzilor cu care veniseră pe rampă. Daire se ocupă de majoritatea bagajelor, în pofida protestelor ei. Aveau la ei dispozitive ce le permiteau să păstreze legătura cu Lanconia, precum şi echipament de antrenament şi alte lucruri de uz personal. Toate acestea le îndesară în portbagajul unei maşini închiriate.

La adăpostul maşinii, Lorcan îşi făcu curaj să vorbească.

- Cum crezi că-i fata? îl întrebă pe Daire, în timp ce părăseau aeroportul.

Daire ştia despre cine era vorba: fata care-i făcuse atâ-tea necazuri prinţului Graydon.

- Prinţului nu-i place un anume gen de fete. Cu Rory era floare la ureche. înaltă, blondă, frumoasă şi dornică să-l însoţească în toate pericolele în care se-avântă. Dar Gray...

Daire era vărul prinţului Graydon, al şaselea în ordinea la succesiunea tronului, aşa că îşi permitea să-i folosească numele mic. Lorcan nu era din aceeaşi clasă socială cu ei. Se trăgea din tribul Zerna, orfană încă din pruncie, crescută de bunicii ei, care se bucuraseră foarte mult când nepoţica de doisprezece ani primise o bursă la palatul regal. Din acel moment fusese hrănită, îmbrăcată, educată şi, mai presus de toate, antrenată ne banii coroanei. Devenise maestră în arte marţiale, box, scrimă şi în folosirea armelor de toate felurile. Absolvise între primii cinci din promoţia ei şi apoi primise o slujbă din partea familiei regale. Graţie minţii sale iuţi şi a reacţiilor-fulger, salvase viaţa unui văr regal în urmă cu trei ani, şi de atunci îl avea în pază pe prinţul Graydon.

- Habar n-am ce femei îi plac, spuse Lorcan. Nu era geloasă. între cei doi se legase o prietenie trainică, iar Lorcan nu-şi dorea mai mult. Cu siguranţă nu cele care arată ca Danna.
Daire râse.
-De câte ori o fi luat cina săptămâna asta într-un cadru intim cu Rory?
Lorcan strâmbă din nas.
-Oare pe cine s-ar fi repezit Rory să ajute dacă Danna ar fi căzut în acelaşi timp cu regele pe scări?
Cu numai câteva ceasuri în urmă, regele Lanconiei se prăvălise pe treptele de marmură ale palatului său. Rory - dându-se drept Graydon - plonjase în faţa tatălui său pentru a-i atenua căderea. Drept urmare, aterizase pe mâna stângă şi îşi frânsese încheietura. Ar fi păţit-o şi mai rău dacă Lorcan - mereu atentă - n-ar fi plonjat la rândul ei în faţa celor doi, reuşind să amortizeze impactul, dar punându-şi propria sănătate în primejdie. La final, Lorcan zăcea dedesubt, Rory deasupra ei, iar regele în vârful grămezii. Regele suferise cel mai puţin în urma căzăturii, din punct de vedere fizic. Media însă nu aflase un secret bine păzit de familie, şi anume că regele căzuse din pricina unui infarct.
- Rory şi Graydon sunt fascinaţi de ea pentru că ştie să-i deosebească, spuse Daire.
- Sunt curioasă să aflu cum de-a reuşit, spuse Lorcan. Ce crezi că urmăreşte?
- N-am nici cea mai vagă idee. Poate i-a căzut cu tronc de cum l-a zărit.
Se uitară unul la altul şi pufniră în râs.
- Eu, una, sunt de părere că vrea să rămână însărcinată. Poate înţeapă prezervativele sau mai ştiu eu ce...
Daire ridică din umeri.
-Totuşi, este la modă acum pentru familiile regale să aibă un copil din flori. Ia-l de pildă pe Albert de Monaco.
- Credeam că prinţul nostru e mai răsărit la minte.
-Inteligenţa n-are nimic de-a face cu asta, spuse
Daire, cu o urmă de furie în glas. Gray se confruntă cu o căsnicie fără dragoste şi o slujbă pe care nici

un om întreg la minte nu s-ar încumeta s-o primeas-
i ă. Sper sincer că s-a îndrăgostit de ea, sau ea de el... contează mai puţin cine de cine. Eu, unul, voi face tot ce-mi stă-n putinţă să-l ajut. Şi dacă iese şi-un copil,
i u-atât mai bine!
-Prefer să nu mă pronunţ până n-o cunosc mai bine, spuse Lorcan. Fie este o individă de cea mai joasă speţă posibilă în ţara asta, fie deţine un conac, iar prinţul e... e...
-Jucăria ei? Ceasuri nesfârşite de sex sălbatic? Un ră- naz care să-i rămână întipărit în minte în nopţile petrecute alături de Danna, Regina Zăpezilor?
-Acum că pui problema aşa, chiar îmi doresc să se folosească de el, spuse Lorcan.
- Şi dacă tot urmează să înnoptăm acolo, sper că are un conac cu mai multe dormitoare. Nu mă omor prea tare după duşumele.
- îmbătrâneşti şi devii tot mai moale.
- Aşa crezi? întrebă el, aruncându-i o privire fugară.
Daire era de-o seamă cu Graydon şi se antrenaseră împreună încă de mici. După ce Rory începuse circuitul şcolilor cu internat, Daire rămăsese singurul prieten de nădejde al lui Graydon. Ani la rândul se jucaseră împreună, învăţaseră împreună şi îşi împărtăşiseră se-cretele. Dar când cei doi crescuseră, regina hotărâse să-i despartă puţin. Graydon trebuia să urmeze cursuri pre-gătitoare pentru viitoarele sale îndatoriri regeşti.
Cei doi reînnodaseră prietenia de-abia după absolvirea facultăţii şi îndeplinirea stagiului militar. La urma urmei, Daire era singurul om pe care regina îl considera suficient de apropiat de familie şi de înzestrat pentru a urma antrenamentul riguros preferat de Graydon. Când Lorcan fusese însărcinată cu protecţia lui permanentă, se integrase de minune în grup, şi cei trei deveniseră o echipă în toată puterea cuvântului. Asta până când Graydon zburase cu avionul la o nuntă în Nantucket. Din acel moment, lucrurile luaseră o întorsătură neaşteptată, iar schimbările nu conteneau să apară. Rory avea mâna

în ghips, regele fusese ascuns într-un spital din Elveţia, iar Daire şi Lorcan fuseseră trimişi

în Nantucket cu poruncă să-l împiedice pe cel considerat de toţi drept Rory să se-ntoarcă în ţară.
-Am ajuns, spuse Lorcan. Kingsley Lane. Virează aici, te rog.
Toby rămase cu ochii căscaţi la cei doi care-i trecură pragul. Epitetul „splendizi" nu le-ar fi făcut întru totul dreptate. Amândoi erau înalţi, el pe la vreo doi metri, iar ea cu câţiva centimetri mai scundă, cu păr şi ochi negri ca noaptea şi pielea de culoarea chihlimbarului.
Bărbatul părea de vârsta lui Graydon, treizeci şi un pic, iar fata era mai tânără, probabil de-o seamă cu Toby. Erau înveşmântaţi din creştet până-n tălpi în negru, cu un amestec de lână şi piele, punctate pe alocuri de ţesătură argintie. Vestimentaţia şi ţinuta lor imperială erau demne de toată admiraţia, aidoma chipurilor lor: ochi puţini oblici, nasuri lungi şi subţiri, buze cărnoase. Păreau veniţi din vremuri de mult apuse.
De cum intrară, Graydon intră în vorbă cu bărbatul, în ceea ce Toby presupunea că era limba lanconia- nă. Până atunci auzise doar câteva frânturi din graiul lor. Era un limbaj profund, gutural, din trecut, dar tare frumos.
Dar ceva nu era în regulă, căci chipul lui Graydon se posomori tot mai tare pe măsură ce bărbatul îşi continua povestea.
Toby stătu deoparte, aşteptând să afle ce se petrece. După câteva clipe, dădu să-l prindă de braţ pe Graydon, pentru a-l ruga să-i spună şi ei pricina necazului, dar pri-virea tăioasă a femeii o determină să facă un pas înapoi. Ceva îi spunea că, dacă îndrăznea să-l atingă pe prinţ, femeia i-ar fi administrat o corecţie.
într-un târziu, Graydon îi întâmpină după obicei pe cei doi nou-veniţi. Cei doi bărbaţi îşi strânseră braţele reciproc la încheietură, cu o scurtă înclinare a capului. Graydon n-o atinse pe femeie, dar cei doi schimbară un zâmbet plin de căldură. Fără îndoială, cei trei erau foarte apropiaţi. Apoi, Graydon se întoarse către Toby.

-Trebuie să... începu el, dar părea atât de copleşit de
i ele auzite încât nu fu în stare să-şi termine vorba.
- Dacă ai nevoie de mine, mă găseşti afară, rosti ea cu blândeţe,
îi oferi un zâmbet încurajator şi zări recunoştinţa pe chipul lui. Toby străbătu bucătăria şi ieşi pe uşa din spate. Din câte-şi dădea seama, în Lanconia se petrecuse ceva neplăcut, iar cei doi veniseră să-şi informeze prinţul. Spera din toată inima că nu era vorba despre moartea cuiva. Pentru majoritatea oamenilor, moartea unui părinte era o tragedie, dar în cazul lui Graydon, «cea moarte putea coincide cu urcarea pe tron.
Intră în seră şi urmă ritualul zilnic de udare a florilor. Din când în când aruncă priviri fugare spre casă, dar nu zări pe nimeni. Indiferent de natura situaţiei, presimţea că Graydon avea să plece cât de curând. Probabil că femeia urcase deja la etaj să-i facă bagajele, îşi aminti amuzată de vorbele lui Graydon, care nu voia
i audă de bagaje. Oare cei doi erau în temă cu aversiunea lui pentru împachetat? în ochii ei, femeia nu părea ia re pricepută la împăturit pulovere.
Toby ridică frunzele unei muşcate ca s-o poată uda eu temeinicie. în seră, frunzele umede aveau tendinţa '.1 se usuce.
îşi spuse că Graydon va fi nevoit să plece cu o zi mai devreme. Era prinţ şi avea îndatoriri. Nu conta faptul că In ultimele zile uitase complet de originile sale regeşti. Iar acum, că pleca, cine avea s-o mai ajute cu schiţele pentru nunta Victoriei? Ar fi putut să roage pe... în clipa de faţă n-ar fi găsit pe nimeni să-i dea o mână de ajutor. Toby nu se înconjurase niciodată cu o mulţime de prieteni. Avea câţiva prieteni apropiaţi, şi când aceştia erau plecaţi...
Mută şase ghivece cu camelii pe podea şi începu să uireţe şi să dezinfecteze raftul. I-ar fi putut ruga pe lared sau pe Lexie să-i găsească o colegă de apartament pe durata verii. Dar unde mai găsea ea pe cineva ' are să gătească, s-o ajute cu nunta Victoriei... s-o facă
vi râdă?

Tocmai punea ghivecele la locul lor când îl zări pe bărbatul lanconian apropiindu-se de seră. Era nespus de chipeş! Şi felul în care păşea trăda o anumită încordare, de parcă ar fi fost în orice clipă pregătit de acţiune. Toby se duse la uşă, îşi şterse mâinile de şorţ şi îi ieşi în întâmpinare.

- E de rău? întrebă ea. îmi cer scuze, nu doream să fiu nepoliticoasă, dar mi-am dat seama că s-a întâmplat ceva neplăcut. Aş putea să ajut la împachetat7

Bărbatul o privi puţin nedumerit.

-Alteţa Sa m-a trimis să vă informez despre întreaga situaţie.

Pentru o clipă, Toby nu înţelese deloc despre cine era vorba.

- Când pleacă Graydon?
- Nu pleacă. E nevoit să mai rămână aici o vreme, şi am dori să rămânem alături de el. Dacă ne permiteţi, fireşte. Eu şi colega mea am putea folosi celălalt dormitor.

Toby răsuflă uşurată la aflarea veştii că Graydon urma să rămână în Nantucket, alături de ea, şi zâmbi larg.

- Domnule...?
- Daire, spuse el, fără să-i spună titulatura sau numele de familie.

-Un nume cu rezonanţă puternică. Fără să vrei, te duce cu gândul la dare, a îndrăzni. Foarte potrivit, într-adevăr. Ia loc, te rog! Făcu semn către o răsadniţă de flori. în timp ce mă ocup de grădină, te rog să-mi povesteşti ce s-a întâmplat. Era să uit! Va trebui să-ţi găsim un loc de dormit la parter. Asta în cazul în care nu doreşti să împărţi camera cu Graydon. îl privi în ochi. Sau... dacă nu doreşte s-o împartă cu domnişoara.

Daire făcu ochii mari de uimire.

- Cu Lorcan? Lorcan e paznicul lui. Cred că voi ame-ricanii îi spuneţi bodyguard.

Toby tresări.

- E în pericol? L-a ameninţat cineva pe Graydon?

-Nu, spuse Daire, coborându-şi glasul. Vocea bărbatului avea o sonoritate plăcută, dar nu era la fel de adâncă şi de bogată ca a lui Graydon. Graydon nu este

“Maipresus de timp
113
tu primejdie. Eu şi Lorcan am aflat de şiretlicul lor, aşa
i ;1 ne-am oferit să venim aici pentru a-l proteja pe presupusul prinţ Rory. Cu toate astea, va fi nevoie de prezenţa prinţului Graydon în săptămânile ce vor urma.
Toby înlemni, cu mâna pe robinet.
-Săptămâni? De ce nu fac schimbul de pe-acum? Şi înainte ca Daire să răspundă, tot ea ridică mâna şi continuă: Doar dacă nu s-a petrecut ceva între timp, ceva
i are ar da în vileag identitatea unuia din ei. Spune-mi, Ic rog, că Rory nu s-a dat cu motocicleta pe treptele palatului şi şi-a rupt un picior.
Daire izbucni în râs şi trupul lui îşi pierdu din încordare. îi luă furtunul din mână şi spuse:
- Stai, te rog, jos şi te voi lămuri. Dar înainte de toate, de ce să împart dormitorul cu Gray?
Toby îl săgetă cu privirea.
- Nu cunosc obiceiurile lanconiene, dar te asigur că nu vei dormi în acelaşi pat cu mine.
Daire râse din nou, apoi deschise robinetul şi stropi m râtul de flori ce mărginea gardul.
Toby se duse lângă el şi începu să smulgă buruienile pe rând, pe măsură ce avansau de-a lungul răzorului.
I >aire îi povesti cum Rory sărise în ajutorul regelui şi plătise cu preţul încheieturii sale.
- Iar Lorcan s-a ales cu vânătăi, adăugă el, după care evocă şi acţiunea ei eroică.
Toby remarcă modul în care chipul lui se lumina de liccare dată când vorbea despre frumoasa lui tovarăşă.
- Iar ea e...
- Studenta mea. Am instruit-o de când era mică. După cum vorbea, ai fi spus că era bătrân... ceea
ce nu era deloc adevărat.
-Asta înseamnă că ai... cincizeci şi doi, cincizeci
ţi trei?

Preţ de o clipă, Daire rămase blocat, dar ochii lui
«cânteiară.
-Vârsta mea pare să difere de la o zi la alta. Sper ca
I orcan să ia o pauză de la antrenamente, să-mi odihnesc ji eu oasele bătrâne.

Toby îl studie din priviri. Sub învelişul hainelor putea desluşi un trup viguros. Asemenea lui Graydon, îşi spuse.
- Se vede că eşti un bărbat foarte leneş.
Daire îşi întoarse privirea spre ea, iar în ochii lui ardea un foc mocnit, ce-i tăie răsuflarea. Smulse în grabă trei buruieni şi le aruncă în grămadă. Graydon n-o privise niciodată astfel, şi brusc fu năpădită de un val de furie. Bărbatul acesta, pe care abia-l cunoscuse, îi dăduse de înţeles că o plăcea, pe când Graydon...
îşi feri privirea.
- Ce urmează acum?
-Prinţul Graydon n-are ce căuta în Lanconia până ce încheietura lui Rory nu se vindecă. Am putea să-i punem şi lui un ghips, dar doctorii şi-ar da imediat seama. Iar în clipa de faţă, nu dorim să se afle că regele e bolnav sau că fraţii...
încerca să-şi găsească cuvintele...
-S-au folosit de-un şiretlic pueril pentru a păcăli întreaga ţară? îl ajută Toby.
-Văd că înţelegi cum stau lucrurile.
-Asta-mi spune judecata. îşi înălţă capul. Dacă regele e plecat, cine îi preia atribuţiunile? îmi cer scuze, dar nu ştiu mare lucru despre Lanconia. Familia regală se ocupă doar de tăiat panglici sau are şi îndatoriri mai serioase?
Daire oftă.
- De-ar fi doar atât cât înţelege publicul ar fi floare la ureche, dar toţi oaspeţii de marcă doresc să negocieze cu familia regală. Vor să semneze un contract cu regele sau cu prinţul, nu cu sfatul bătrânilor. Vor să fie trataţi cu onoruri, ospătaţi şi amuzaţi în palatul regal.

-Aha, spuse Toby, aşezându-se pe marginea unei ră-sadniţe. Graydon s-ar descurca fără probleme, dar din câte-am înţeles, Rory n-a petrecut suficient timp în Lanconia şi nu e la fel de bine instruit.
Se uită la Daire, care ţinea furtunul într-o mână şi o privea de la înălţime. Toby îşi duse mâna streaşină la ochi, pentru a se feri de razele soarelui.

-Graydon va trebui să se substituie atât regelui, cât şi fratelui său, nu? Şi asta de-aici, din celălalt colţ al lumii.
- înţelegi, deci, cu ce ne confruntăm.
Felul în care rostise ultima remarcă o făcu să zâmbească. Părea mândru de ea.
- Stai o clipă! Cum rămâne cu ceremonia de logodire? Rory nu poate să-i ţină locul fratelui său, nu? Femeia ştie de schimbul dintre ei?
Daire îşi feri privirea, pentru a-şi ascunde zâmbetul. Deci Lady Danna era „femeia"?
-Nu, nu ştie nimic. S-a arătat foarte îngrijorată de leziunea suferită de prinţul Rory, despre care ea crede că ar fi Graydon. Nu trebuie lăsată să jure credinţă falsului prinţ, pentru că odată ce legământul va fi încheiat, nu există cale de întoarcere. Dar eu şi Lorcan plănuim să-l vârâm pe Graydon în ţară pe furiş, în ajunul ceremoniei, şi să-l scoatem apoi prin aceleaşi mijloace. Presa a fost înştiinţată că regele se reface la o staţiune balneoclimaterică, iar o vizită neanunţată a prinţului Rory ar atrage atenţia nedorită asupra problemei. E de preferat ca nimeni să nu afle de infarctul regelui. Dacă regele nu dă semne de însănătoşire după ceremonie, va abdica în favoarea lui Graydon.
Toby privi spre casă. în curând, Graydon urma să devină rege.
- Ce face acum?
-îl instruieşte pe fratele său cum să trateze cu preşedintele unei ţări despre care puţini au auzit până în urmă cu şase ani. O oaie a căzut într-o groapă, iar când au scos-o de-acolo, au găsit patru diamante violet prinse în lâna ei. De-atunci, locuitorii ţării cutreieră ţara-n lung şi-n lat în căutarea oilor cu diamante.

- Cu succes?
-Au mai găsit câteva. Inelul de logodnă al domniţei Danna e bătut cu un astfel de diamant.
- Ce drăguţ, rosti Toby sec.
Lui Daire nu-i scăpă tonul ei.
-Lady Danna nu ştie nimic despre toate acestea. Doar ţie ţi-am încredinţat secretele noastre de stat.

- Nu'ţi face griji, nu dezvălui secretele din principiu.
Daire dădu să spună ceva, dar superba Lorcan apăru 1
în pragul uşii din spatele casei, neagră de supărare.
-Cred că prezenţa mea e solicitată, spuse Daire, făcând o scurtă plecăciune. Mi-a făcut plăcere.
- Plăcerea a fost de partea mea, spuse Toby, şi cei doi schimbară un zâmbet.
După câţiva paşi, Daire se întoarse.
-Dacă doreşti, putem să facem mâine un antrenament împreună.
- Nu sunt prea atletică din fire.
-Ai încredere în calităţile mele de profesor, rosti el, ! privind-o cu ochii săi întunecaţi.
- Bine.
Nu ştia ce altceva să zică.
- Te las pe tine să alegi arma.
Se întoarse şi intră în casă.
-Arma? exclamă Toby, în timp ce trăgea furtunul, apoi îşi spuse că Victoria ar găsi ideea unei nunţi cu specific lanconian pe gustul ei. Două rânduri de bărbaţi ca Daire ar forma o arcadă din spade, pe sub care Victoria şi soţul ei ar trece. Ar fi fost fără îndoială o scenă dramatică.
-Ai zăbovit ceva, spuse Graydon când Daire intră în sufragerie, încăperea transformată de curând în birou de comunicaţii.
Rory era pe ecran.
- Bună, Daire! strigă el. îţi place insula?
Daire răsuci ecranul pentru a-l vedea mai bine.

- N-am apucat să văd mare lucru, rosti el în graiul lanconian, dar străzile sunt largi şi îngrijite.
Cei doi râseră. Rar găseai străzi mai înguste ca în Lan- conia şi în Nantucket.
- Cum e Toby? dori să afle Rory.
- încântătoare. A intuit că tu eşti capul răutăţilor şi m-a întrebat dacă nu cumva te-ai dat cu motocicleta pe treptele palatului şi ţi-ai rupt piciorul.
-Mă simt trădat! rosti el, ducând mâna la inimă. Spune-i că m-am rănit în circumstanţe eroice.

-Aş! făcu Daire. Noroc cu Lorcan, care ţi-a oprit i .vierea. Dacă n-ar fi avut prezenţă de spirit şi îndemânare, v-aţi fi rupt amândoi gâtul.
Lui Rory îi pieri brusc râsul.
- Cum se simte?
Daire se aşeză în faţa ecranului.
- Mai rău decât ar da de înţeles celor din jur.
- Spune-i că-i mulţumesc şi că-mi pare rău că tata-i aşa de corpolent.
- O să-i spun, zâmbi Daire.
- Ştiu că Gray e foarte îngrijorat, şopti Rory. Spune-i i ;1 voi face tot ce-mi stă în putinţă, dar mâine soseşte un ambasador din Rusia. Pe Naos! Habar n-am ce să fac.
Daire se apropie de microfon.
- Ambasadorului îi plac femeile înalte şi vodca, şopti el tocmai când Graydon intra în cameră. Apoi, brusc, i idică glasul. Te sfătuiesc să-i dai fratelui tău ascultare Intru toate.
- Asta şi intenţionam să fac, rosti Rory la fel de tare, In timp ce Daire se depărtă de ecran.
-Culcă-te! îi spuse Graydon fratelui său. Vorbim
mâine.
Stinse ecranul, se lăsă în fotoliu şi se uită la Daire.
- De ce te-ai întins atâta la vorbă cu Toby?
- I-am spus de ce ne aflăm aici, am discutat de cazare, treburi de-astea. Mă mir că dormiţi în camere diferite.

- E fecioară şi plănuiesc s-o las astfel.
-Atunci la ce dracu' am mai venit aici? întrebă Daire, de-a dreptul confuz.
- Păi... începu Graydon, dar nu găsi nici un răspuns verosimil. Am ajutat-o cu pregătirile pentru o nuntă.
Zări amuzamentul în privirea lui Daire.
- Aţi ales culorile deja?
- Ce zici de albastru şi negru, să se asorteze cu ce-o să [lăţeşti când te prind pe teren.
-Abia aştept. Mâncăm şi noi ceva? Dacă nu cumva te-au transformat americanii într-un vagan şi te hrănesc doar cu tofu şi napi.
- în primul rând se spune vegan, iar localnicii de pe insulă mănâncă foarte variat. Mă duc s-o chem pe Toby,

spuse Graydon, dar în clipa aceea telefonul lui Rory sună şi se părea că apelul venea de la palat.
- Trebuie să răspund. 1
-Atunci va fi plăcerea mea so chem pe domnişoara 1
Toby, spuse Daire şi părăsi încăperea înainte ca Gray-l don să poată protesta.
După ce încheie convorbirea, Graydon intră în bucătărie şi îi zări pe Daire şi pe Toby stând alături, la măsuţa curăţată chiar de el, în odaia aranjată de el.
Masa era plină de fel şi fel de mâncăruri lanconi- ene, pe care cei doi le aduseseră cu ei. Carne prăjită, crenvurşti, pateuri, pâine din multicereale, brânzeturi, măsline, struguri muraţi, stafide, alune, ba chiar şi bere lanconiană. Nu întâmpinaseră nici o dificultate la vamă datorită imunităţii lor diplomatice.
-încearcă puţin şi din asta, spuse Daire, dar cum Toby avea ambele mâini ocupate, îi duse el mâncarea i la gură. 1
- Delicios, spuse ea. Ce plantă e asta? N-am mai gus-' tat aşa ceva în viaţa mea.
- Se găseşte pe piscurile munţilor noştri falnici. Dacă doreşti, putem merge acolo odată.
- Mi-ar face mare plăcere!

Când îi văzu, Graydon fu cuprins de aceleaşi senzaţii pe care le încercase în prima seară, când îl lovise pe Rory pentru că o abordase pe Toby. în acea clipă, ar fi vrut să-l strângă de gât pe Daire. Făcu un pas înainte, dar Lorcan veni în spatele său, îşi aşeză mâinile puternice pe umerii săi şi începu să-i maseze gâtul cu buricele degetelor. învăţase în anii de pregătire să aplaneze tensiunile înainte de competiţii şi să îngrijească rănile după încheierea lor.

- Este Daire, îi şopti ea în ureche. Ştii că flirtează cu toate fetele drăguţe.

- Toby nu-i doar o fată drăguţă, mârâi Graydon.

-Te cred, spuse Lorcan, străduindu-se să nu-l ia de sus.

în ochii prinţului, tânăra americancă era unică, dar din câte-şi dădea seama Lorcan, Toby nu părea să-i îm-părtăşească sentimentele. Sărea de la unul la altul fără

pic de ruşine. Dacă izbutea s-o determine pe această tâ-nără uşuratică să-şi dea arama pe faţă, prinţul n-avea să mai fie atât de posomorât la întoarcerea în Lanconia. N-o avea nici pe Danna la inimă, dar domniţa era de preferat acestei tinere care făcea ochi dulci oricărui bărbat care-i ieşea în cale.

Cât despre Daire, care se apropiase atât de mult de blondă încât mai că se atingeau, Lorcan începea să creadă că era mânat de aceleaşi intenţii. Poate că şi el dorea să-i arate prinţului ce hram purta fata pentru care-şi pusese demnitatea în joc.

Toby îşi înălţă privirea şi o zări pe frumoasa Lorcan masându-l pe Graydon, dar privirea^ei era fixată asupra lui Daire. „Curios*1, îşi spuse Toby. Ii zâmbi prinţului şi îl pofti să ocupe un loc.

-Sunt convinsă că eşti lihnit de foame. Vino să mănânci.

Se aşeză alături de ea, dar tăcerea şi chipul posomorât îi trădau tulburarea. Era îngrijorat de starea tatălui său? Sau de ce se va alege de ţara lui, lăsată pe mâna lui Rory?

-încearcă din asta, spuse Toby, aşezând o felie de brânză albicioasă pe un biscuit de secară.

- Nu! rosti Lorcan din cealaltă parte a mesei.

Fusese primul cuvânt în engleză pe care-l rostise
de la sosirea ei.
- De ce? întrebă Toby.
Lorcan spuse ceva în lanconiană.
- Zice că prinţului nu-i place acel sortiment de brânză, explică Daire.
- A, îmi pare rău.
Toby îşi plimbă privirea de la unul la altul şi brusc totul deveni limpede. Aluziile lui Daire, întrebările lui despre dormitoare şi surprinderea cu care întâmpinase răspunsul ei, tonul zeflemitor al lui Lorcan, toate acestea n-aveau nimic de-a face cu Lanconia. Cu toţii făcuseră anumite presupuneri în privinţa ei, iar acum îşi făceau cunoscute concluziile. Din câte-şi dădea seama, cei doi oaspeţi o credeau un soi de vampă, pornită să-l distragă pe iubitul lor prinţ de la îndatoririle sale regale.

Cât despre Graydon... greu de crezut, dar prinţul dădea semne de gelozie! îşi închipuia că avea să-i sară în braţe frumosului Daire?!
Toby puse biscuitul pe farfurie şi trase scaunul.
-Am mâncat destul, spuse ea. Vă las să discutaţi ce-aveţi de discutat.
Se ridică de la masă şi se îndreptă spre uşă. Ieşi, hotă-râtă să meargă încotro o purtau paşii. Avea mare nevoie de-o gură de aer.
Afară începuse să picure. Era o ploaie curată şi do- moală de vară, nu una dintre acele vijelii ce doborau copacii şi smulgeau ţiglele de pe acoperişuri. în Nan- tucket, termenul „furtună11 putea să însemne orice.
Preţ de câteva clipe, Toby rămase în faţa uşii, dar când auzi un zgomot în spatele ei o porni de-a lungul ■ aleii. Tot mergând, zări că uşa vilei de vizavi, proprieta- I tea rudelor lui Graydon, era larg deschisă. Din câte ştia, 1 nu mai locuia nimeni acolo, deci cineva nu încuiase uşa | cum trebuie. Neatenţia făptaşului invita acum vântul şi | ploaia înăuntru. Pe deasupra, Toby voia să stea undeva 1 şi să cugete.

Fugi prin ploaia care deja cădea în rafale şi se adă- 1 posti în casă. Podeaua de marmură băltea de apă. Toby î închise iute uşa, rezemându-se de ea pentru câteva clipe. De-o parte şi de alta a coridorului erau diferite intrări, 1 dar Toby se hotărî s-o ia drept înainte, pe treptele ce j duceau la etaj.
Sus găsi două uşi deschise. Un fulger lumină pentru I
o secundă dormitorul din dreapta, iar Toby intră. Camera era poleită cu un strat gros de praf, iar pe-alocuri ! se zăreau pânze de păianjen. In mijlocul camerei trona j un cadru uriaş de pat, din lemn de mahon. La mărimea 1 lui, probabil ar fi trebuit tăiat în două pentru a fi scos de acolo, se gândi ea. Şemineul cu vatră din lemn acoperea I
o bună parte din perete, şi era sculptat cu un model cu ' trandafiri şi frunze. în fundul încăperii se zăreau două uşi. Toby intră instinctiv pe uşa din stânga şi se trezi j într-o odaie ce se dorea probabil a fi o bibliotecă. Era o cameră micuţă şi foarte comodă.

Şemineul la fel de micuţ era încadrat de rafturi pentru cărţi. Cei doi pereţi laterali erau de asemenea acoperiţi de rafturi goale şi prăfuite. Pe al patrulea perete era
o fereastră dublă, sub care se vedea o canapea veche cu spătar curbat.
Odaia era slab luminată, din pricina ploii de-afară, dar avea un efect liniştitor asupra ei. Când se aşeză pe canapea, împrăştie un nor de praf în jur, dar nu-l luă in seamă.
îşi lăsă capul pe spate şi privi în jur, închipuindu-şi cum arăta odaia odinioară. Rafturile erau grele de cărţi legate în piele, focul dansa zglobiu în vatră, iar ea purta
o rochie albă şi lungă de bumbac. în pofida focului ce ardea în vatră, odaia era răcoroasă, aşa că Toby îşi strân- sc şalul pe umeri. Era un şal roşu cu modele şerpuitoa- re, şi cineva - probabil căpitanul Caleb - îl adusese din ('bina în urma ultimului său voiaj.
Limpezimea acestui ultim tablou îi aduse un surâs pe buze, iar Toby închise ochii şi adormi.
în vis, cineva îi atingea mâna, o săruta şi o ţinea aproape de chipul său neras. Ea zâmbi, căci îl iubea pe bărbatul din faţa ei.

- Toby, rosti o voce gravă.
Când deschise ochii îl zări pe Graydon aplecat deasu-pra ei, părând foarte îngrijorat. Pentru o clipă nu reuşi vVşi limpezească gândurile. Visul îi păruse atât de aievea, încât tresări când văzu rafturile goale şi focul stins, iar rochia albă şi minunatul şal roşu dispăruseră. Se ridică în capul oaselor.
- Pleacă.
Graydon făcu un pas înapoi şi trupul său deveni din- tr-odată ţeapăn.
- Dacă asta ţi-e dorinţa, rosti el formal, după care se răsuci pe călcâie şi porni spre uşă, dar se opri brusc şi îşi Întoarse privirea spre ea.
-Toby, eu...
Când Toby îşi ridică ochii, el zări lacrimi.
-Ştiai că ei mă consideră o femeie cu moravuri uşoare, care îşi doreşte să-ţi laşi ţara baltă? Sau poate

o spioană care te trage de limbă ca să afle informaţii se-crete. Oricum ar fi, în ochii lor sunt vinovată de ceva!
-Ştiu, rosti el cu blândeţe. O să lămuresc imediat lucrurile. îmi voi asuma vina pentru tot ce s-a petrecut.
Toby îl privi în ochi. |
-Nu mai înţeleg ce se întâmplă cu mine. De când te-am întâlnit, lumea mea s-a întors cu susul în jos. Prietena mea Lexie a părăsit insula, eu am fost însărcinată să organizez un eveniment de proporţii şi am încetat să mai lucrez la florărie. Iar tu mi-ai fost alături în fiecare clipă. Ca şi cum tu ai fi autorul tuturor acestor schimbări.
Graydon o asculta din prag şi, cu fiecare cuvânt rostit de ea, părea să devină tot mai ţeapăn.
- Explică-mi de ce, rosti ea, cu lacrimile şiroindu-i pe obraji. Ce se întâmplă între noi? Timp de o săptămână mi-ai fost cea mai apropiată prietenă pe care-aş putea s-o am vreodată. Ne-am plimbat peste tot şi am făcut atâtea împreună. Am savurat fiecare clipă. Dar lipsea... Trase aer în piept. Dar n-a fost nici un pic de intimitate între noi. Nici un fel de contact fizic, nici un secret împărtăşit. N-a existat

o apropiere reală. Am locuit împreună, dar ne-am purtat ca doi străini.
în acea clipă, rigiditatea - de fapt, pavăza sa în faţa lumii - dispăru complet.
-Asta crezi tu? rosti el deopotrivă uluit şi indignat. Cu nimeni n-am împărtăşit asemenea clipe, nici măcar cu fratele meu.
Toby se ridică în picioare. Adunase multă furie, fără să-şi dea seama.
- Eu nu aşa văd lucrurile.
Graydon se încruntă, încercând să înţeleagă ce anume îi provocase răbufnirea.
-Lorcan n-ar fi trebuit să-ţi spună că nu-mi place brânza de Ulten. Nu era locul ei să facă astfel de comentarii.
Toby îşi încleştă pumnii.
-N-are nici o legătură cu brânza. Femeia îmi dădea de înţeles că eşti bărbatul ei.
Lui Graydon nu-i veni să-şi creadă urechilor.

- între mine şi Lorcan nu s-a...
Toby îşi azvârli braţele în sus.
- De ce-s bărbaţii atât de tăntălăi? Cum sunteţi în stare să vă îmbrăcaţi dacă n-aveţi pic de creier în cap?
Graydon făcu ochii mari. Toby oftă prelung şi îşi descleştă pumnii.
-A mai ţipat vreodată o femeie la tine?
- Nu, recunoscu el. Şi trebuie să spun că este foarte derutant. M-am străduit să fiu cât mai galant în toate împrejurările. Am călcat strâmb de câteva ori. De pildă, când te-am văzut în... îşi mişcă braţul în sus şi în jos. N-ar fi trebuit să rămân în cameră când erai îmbrăcată sumar, dar n-am fost în stare să plec.
-Tu chiar nu pricepi?
Toby îşi şterse lacrimile. Nu-i mai venea să plângă. Era doar furioasă.
- Spune-mi, Daire e însurat? întrebă ea dintr-odată.
-Nu.

- E bine de ştiut. Tocmai mi-a propus să mă mărit cu el, dacă n-am nimic împotrivă. în clipa de faţă, nu văd ce-aş putea să am împotrivă.
îşi termină vorba şi se repezi spre dormitorul mare, dar Graydon o prinse de braţ. Avea o mină sălbatică întipărită pe chip.
- N-o să te culci cu prietenul meu.
Toby îi aruncă o privire aspră.
- Din câte ştiam, încă mai posed capacitatea de a-mi face singură alegerile.
Se smuci din strânsoarea lui, făcu un pas înainte, apoi îşi întoarse privirea.
-Vrei să ştii adevărul despre mine? Şi continuă înainte ca el să poată răspunde: Nu mi-am păstrat fecioria pentru nuntă. Am răspândit zvonul ăsta pentru că e la modă. Adevărul e că nici un bărbat n-a trezit în mine acea dorinţă despre care am citit adesea. Pe când eram în facultate, fetele se întorceau în dormitor cu hainele pe dos şi chicoteau întruna. Eu nu eram ca ele! Nici unul dintre băieţii ăia nu mi-a stârnit interesul. Când Daire m-a sorbit din priviri, m-a trecut un gând, dar pe urmă mi-am dat seama că tu eşti o versiune mai scundă

şi mai puţin bronzată a lui, şi că pe tine te doream de fapt, dar... îşi azvârli din nou mâinile în aer. Ce mai contează acum? Oricum nu eşti interesat de mine.
Se întoarse şi se îndreptă spre trepte.
- Despre asta-i vorba? spuse Graydon din spatele ei. Crezi că nu te doresc?
Toby se întoarse şi îl privi cu furie în ochi.
-Fireşte că nu despre asta e vorba. Eşti logodit cu altă femeie. Sau urmează să fii. Te vei însura cu o femeie foarte înaltă - pun rămăşag - cu ochi negri, care de la înălţimile ei ar privi cu dispreţ la o blondă spălăcită ca mine. Pariez că ştie să lupte cu lancea şi cu toate armele din lume. Hei! Nantucket găzduieşte un concurs de aruncat cu harponul, la care Lorcan şi scumpa ta Danna ar putea să participe. Sunt sigură că ar câştiga.

Toby coborî scările în fugă, dar Graydon o ajunse din urmă şi o prinse de umeri.

- Dă-mi drumul!

Dar Graydon nu-şi luă mâinile de pe ea, ci îşi apropie chipul de al ei.

-Cum de nu ţi-ai dat seama? rosti el, cu privirea aproape la fel de mânioasă. Cum de nu simţi prin ce trec în fiecare clipă petrecută lângă tine? Să fiu atât de aproape şi să nu-mi fie îngăduit să te-ating... e un sentiment sfâşietor. Stau noaptea treaz în cameră, la câţiva paşi de tine, şi-mi închipui cum ar fi să intru în pat cu tine şi să te iau în braţe.

-Cum era să ştiu, dacă nu-ţi faci cunoscute sentimentele în nici un fel?

-Visez că te sărut pe gât.

Ochii lui se preschimbară în doi tăciuni aprinşi, ce scânteiau de dorinţă. Când îşi înfipse degetele în braţele ei, Toby nu-l mai văzu înaintea ei pe bărbatul care râdea atât de uşor. Bărbatul acesta nu mai părea să râdă la nimic. Bărbatul acesta arăta precum strămoşii lui lan-conieni. O lipi iute de pieptul său, lipsit de delicateţe.

- Dimineaţa mă aplec deasupra ta ca să mă hrănesc cu parfumul părului tău. Doar o adiere îmi trebuie, nimic mai mult.

- Graydon... şopti, dar el no lăsă să continue.

(Maipresus de timp 125

- Am cunoscut femei de toate naţionalităţile, formele ,.i mărimile, dar nici una nu mi-a trezit dorinţa aşa cum ul făcut-o tu. Glasul său părea mai mult animalic decât uman. Din clipa în care te-am cunoscut mi-am dorit să ic ating, să te mângâi, să fac dragoste cu tine.

Toby se zgâia la el, copleşită. Niciodată nu trăise un moment atât de intens. Pentru prima oară în viaţa ei,

i i a cuprinsă de acel sentiment care stârnea chicotitul ui oftatul fetelor... Şi era minunat! Intens. Niciodată iui se simţise atât de... bine în pielea ei de femeie.

Ispita o ademenea spre buzele lui, asemenea şarpelui biblic... Dar apoi? Se vor tăvăli pe podea?

Zâmbind triumfător în sinea ei şi opintindu-se cu putere, îl împinse înapoi. Iată în sfârşit acea flacără în m bii lui. Emana o căldură înăbuşitoare, care-o chema în braţele lui. în comparaţie cu el, Daire părea un băieţandru. în acel moment îi era clar de ce strămoşii lui graydon câştigaseră coroana.

- Nu, spuse ea cu blândeţe. N-o să mă las purtată de val. Eşti ca şi însurat.

Graydon se lăsă în spate, proptindu-se de balustradă.

- Până acum credeai că nu te doresc, iar acum ştii, şi cu toate astea mă respingi în continuare?

-întocmai. Dar acum am aflat cum mă vezi şi ce se petrece cu noi. îţi voi spune ceva, Graydon Montgo- mery: n-o să mă îndrăgostesc de tine.

Toby deschise uşa de la intrare şi făcu un pas înapoi, invitându-l din priviri să plece. Graydon părea că ar fi vrut să spună ceva, dar pierduse şirul gândurilor. Oricum, era complet uluit. Toby îşi înăbuşi cu greu pornirea de a-l consola. Era furioasă că-şi tăinuise sentimentele faţă de ea, iar acum, în clipa dezvăluirii, se aştepta să-i cadă în braţe. Nu, Toby valora mai mult de-atât! graydon îşi vârî mâinile în buzunare şi ieşi din casă.

capitolul 13

De cum ajunse Graydon afară, Toby alunecă pe podeaua de marmură udă şi se lovi cu capul de uşă. Reuşi

să evite contactul cu podeaua, şi pentru câteva secunde îl urmări pe Graydon păşind pe alee. Umerii săi mereu drepţi atârnau acum a tristeţe. Afară turna cu găleata, dar Graydon nu părea să bage de seamă.

II urmări cu privirea de-a lungul aleii, până în faţa uşii. O parte din ea spera să-şi întoarcă ochii spre ea, dar nu se întâmplă.

Toby închise uşa de la intrare şi se rezemă de ea. Avea nevoie de un răgaz pentru ca furia să se mai domolească. Şi trebuia să cugete la tot ce se întâmpla în viaţa ei în acel moment. Dacă ar fi avut puţină minte în cap, i-ar fi poftit pe cei trei lanconieni să-şi ia tălpăşiţa,

inclusiv pe aproape-însuratul Graydon. In Kingsley House nu mai stătea nimeni, deci ar fi avut unde să se mute.
Dar avea nevoie de timp ca să găsească soluţia potri-vită. Un fulger lumină dintr-odată antreul şi cele două uşi de pe hol. Intră pe uşa din dreapta, aşa cum procedase şi la etaj. Se trezi într-o încăpere de mari dimensiuni, cu un şemineu pe măsură. Alături, zări o uşă de dulap. 1
- L-au pus peste vechiul cuptor, rosti ea cu glas tare, ’ încruntând sprâncenele.
în mod clar, vizitase mult prea multe case vechi din Nantucket. în spate se vedea o uşă şi se îndreptă spre ea. Găsi o odaie mică, în care se zărea o vatră de mici dimensiuni.
Dintr-odată o cuprinse o stare de ameţeală şi îşi duse mâna la frunte. Era umedă. Un nou fulger îi dezvălui sângele de pe degete. Probabil se tăiase la cap când alu-necase. Ar fi trebuit să meargă acasă şi să-şi bandajeze 1 rana, dar gândul la o nouă confruntare cu Graydon
o făcu să ezite. Trebuia să ia toate detaliile în calcul. Ce consecinţe va avea discuţia lor? Prietenia lor se în-l cheiase? Să urmeze oare sfatul lui Lexie şi să huzurească j în următoarele săptămâni alături de Graydon, conşti-j entă de durerea pe care ar fi resimţit-o la plecarea lui? Şi pe deasupra, cum s-ar fi împăcat relaţia lor cu prezenţa şarmantului Daire şi a dispreţuitoarei Lorcan prin preajmă?

(Maipresus de tirrvp 127
Cu cât chibzuia mai mult la asta, cu-atât se simţea mai ameţită. Privi în jur. Odaia era nemobilată, cu excepţia unui pat micuţ, lipit de perete.
- Unde-i masa de joc? şopti ea.
Lipsea şi micuţa canapea tapiţată cu stofa lucrată vie sora bunicii sale, Marjorie. Ce-i drept, avusese tot iimpui din lume să lucreze la ea, după ce rămăsese văduva la douăzeci şi patru de ani.
- Exact vârsta mea, glăsui Toby, şi fu din nou cuprin-
0 de ameţeală.
De unde izvorau aceste gânduri? Trebuia neapărat să-şi oblojească rana.

îşi duse mâna spre clanţă, dar privirea-i zbură spre unul dintre pereţii vechi lambrisaţi. Nu o vedea, dar ştia
1 ,1 acolo era o uşă îngustă. Era ascunsă de lambriuri.
de fapt, era foarte posibil să te uiţi la perete şi să nu-ţi dai seama că acolo era o uşă.
Dar Toby nu numai că ştia de usă, ci cunoştea şi modul în care s-o deschidă. Clanţa ae bronz era ascunsă Iu spatele unui lambriu ce trebuia mutat într-o parte.
1 ra ca şi cum o forţă necunoscută o chema într-acolo,
o împingea de la spate, iar ea încerca să-i reziste. Ştia al înăuntru o aştepta ceva groaznic. Nu! Se întâmplase ceva foarte rău acolo.
Atinse peretele şi încercă să dea bucata de lemn întro parte. De-a lungul anilor - sau mai degrabă de-a lungul veacurilor - lemnul se umflase şi se contractase, iar lacul cu care-l protejase cândva John Kendricks dispăruse complet.
Trase cu ambele mâini de lambriu şi, când reuşi intr-un sfârşit să-l dea la o parte, lacrimile-i curgeau pe obraji, iar sângele îi şiroia pe faţă.
„Aici am murit", îşi spuse ea în gând, apoi rosti cu glas tare:
- Aici am murit.
întinse mâna spre clanţa de bronz, dar nu se încumetă s-o deschidă. în schimb, se îndepărtă de uşă.
-Trebuie să merg acasă, rosti ea. La Garrett.
Afară fulgera.
- Nu. La Silas.

Judfe (Deveraux
îşi duse mâna la frunte şi izbuti să urce în pat. în mintea ei se învârtejeau chipuri şi imagini deopotri* vă stranii şi familiare. Dinaintea ochilor se ivi chipul surâzător al Victoriei. Avea părul prins în coc şi o rochie cu un decolteu atât de generos, încât Toby aproape că roşi. Iar Victoria era tânără, de vârsta ei.
-Te simţi bine? întrebă Victoria. Nu cumva ai băut prea mult cidru? Sau poate că ai dansat prea mult?

Toby îşi duse mâna la tâmplă, dar nu mai părea să sângereze.
- De ce nu rămâi aici să te odihneşti puţin? rosti Victoria, zâmbindu-i cald. Vino când te simţi mai bine.
Toby se ridică în capul oaselor pe canapeaua mică şi privi în jur. Odaia îi părea intr-adevăr cunoscută, dar avu nevoie de câteva clipe s-o recunoască.
- Sunt cumva în Kingsley House?
-Vai mie! Ai băut cam multişor am impresia. Ai uitat că asta e noua casă a căpitanului Caleb? Nu-l cunosc personal pe căpitan, dar toţi sunt curioşi să-i vadă reacţia la întoarcere, când va afla că şeful constructorilor şi-a ţinut nunta în această casă înainte ca bunul căpitan să-i calce pragul. Pe de altă parte, nu moare nimeni de grija unui Kingsley. Din ce-am auzit despre ei, pun rămăşag că într-o bună zi o femeie îi va refuza, doar de dragul de-a o face. Victoria se aplecă spre Toby. Dar tu cunoşti deja senzaţia, nu? Vei înştiinţa familia în seara asta?
Deşi părea să n-o mai doară capul, Toby se simţea la fel de confuză. Observă că purta o rochie asemănătoare cu cea a Victoriei. Era lungă şi albă, cu mâneci scurte bufante, cu decolteu - însă nu atât de generos precum al Victoriei - şi brodată elegant la tiv. îşi amintea vag că ea făcuse înfloriturile, ceea ce era absurd, întrucât nu lucrase cu acul şi aţa în viaţa ei.
-Vrei să zici că ar trebui să-i spun ceva lui Jared? întrebă Toby.
- Scumpa mea, sunt o droaie de Jared pe insulă. La care dintre ei te referi?
-Jared Montgomery Kingsley al şaptelea, spuse Toby, rostind numele complet al prietenului său.

'Maipresus cfe timp

Zâmbind, Victoria o prinse de mână şi o ajută să se ridice de pe micuţa canapea.
- Eu sunt singura Montgomery de pe insulă, şi poţi să fii convinsă că nu m-aş lega de nici un Kingsley. Nişte aroganţi şi încrezuţi cu toţii... Nu-şi duse vorba până la capăt. Dar ştii şi tu toate lucrurile astea.

Victoria o măsură din priviri şi pe chipul ei încolţi un zâmbet de satisfacţie.
-M-am răzgândit. Gata cu ascunsul. Vino şi tu la petrecere.
O luă pe Toby de braţ şi o conduse afară.
- Ce petrecere? întrebă ea cu glas şovăitor.
Victoria izbucni în râs.
-Te-ai cherchelit de-a binelea! E nunta lui John şi a Parteniei, dar îţi înţeleg supărarea. Totul e cât se poate de anost, nu? La nunta mea voi purta o rochie de mătase, cu panglici albastre de satin la mâneci. Şi mă voi mărita cu un bărbat care mă va iubi pe vecie.
- Nu-i puţin lucru.
- Zici asta pentru că tu te mulţumeşti cu puţin.
Când Victoria deschise uşa nimeriră într-o explozie
de zgomot şi lumini: muzică, voie bună şi strălucirea a sute de lumânări. Tabloul ce se înfăţişa dinaintea lor părea extras dintr-un roman de epocă. Salonul mare din capăt în Kingsley House gemea de oameni care parcă erau îmbrăcaţi pentru o ecranizare după Jane Austen. Femeile purtau rochii asemănătoare cu a ei, cu talie înaltă şi fuste lungi şi vaporoase. Bărbaţii purtau sacouri până la brâu şi pantaloni foarte strâmţi.
Trei bărbaţi se opriră în faţa Victoriei, cerşind în linişte o atenţie. Toby nu era deloc surprinsă, întrucât Victoria era de o frumuseţe răpitoare, iar decolteul rochiei sale fura privirea oricui.
-Te descurci? întrebă Victoria.
- Desigur, spuse Toby, cu toate că în acea clipă ar fi luat-o la sănătoasa.
Victoria se apropie de urechea ei şi îi şopti:
-Nu uita că în seara asta trebuie să le spui ce-ai pe suflet.

~ Ce să spun? Şi cui? întrebă Toby, cuprinsă uşor de panică, la gândul că urma să rămână fără însoţitoare.
Victoria râse.
- în locul tău, şi eu aş fi încercat să-mi alung din minte asemenea vorbe grele.
Se îndreptă spre dansatori.

- Mănâncă puţin, o sfătui ea. Să-ţi limpezeşti gândurile şi să prinzi puţin curaj.
Victoria se răsuci pe călcâie, iar Toby rămase locului. „Visez“, îşi spuse ea. Un vis cât se poate de aievea, rodul torentului de emoţii ce-o încercaseră în ultima săptă-mână. Făcu un pas înapoi şi se refugie în spatele unor femei care urmăreau dansul. Acestea îi zâmbiră, semn că o cunoşteau, dar Toby nu-şi amintea să le fi văzut vreodată. Se retrase într-un loc mai ferit, unde se simţea mai în siguranţă, mai puţin copleşită de acest vis mult prea real.
Un cuplu trecu pe lângă ea. El o ţinea strâns de braţ, foarte protector, temându-se parcă să nu-i scape. Brusc, Toby îi recunoscu pe cei doi: Jilly şi Ken, care se cunos-cuseră nu demult, dar erau deja împreună. La vederea lor, Toby se mai destinse puţin. Se părea că umplea visul cu oameni cunoscuţi. întâi Victoria, acum Ken şi Jilly. Faptul că toţi purtau haine de epocă era uşor de înţeles, întrucât Toby se dădea în vânt după adaptările cinematografice ale romanelor lui Jane Aus- ten, şi deţinea o colecţie întreagă de DVD-uri.
-Mă întreb cine va mai apărea în vis, rosti ea cu glas tare.
-Ce ziceai, Tabby? întrebă o femeie mai în vârstă, întorcându-se s-o privească.
Toby zâmbi.
- Asta-i prescurtarea pentru Tabitha?
Alte două femei îşi întoarseră privirile încruntate spre ea.
- Cred că ar trebui să o cauţi pe mama ta.
- Nu, rosti Toby pe un ton plăcut. Asta e visul meu, aşa că mă lipsesc de întâlnirea cu mama.
Le ocoli pe cele două doamne şi se îndreptă spre uşă. Lăsă să treacă trei oameni - nu-i cunoştea pe vreunul

ilintre ei - şi păşi pe coridorul din spate de la Kingsley House.
Casa părea atât de nouă! Totul era proaspăt şi curat, de parcă n-ave a două sute de ani, ci câteva zile. Traversă coridorul şi intră în salonul principal. Era cea mai somptuoasă şi cea mai elegant mobilată încăpere din toată casa. Aici îşi păstra căpitanul Caleb obiectele de preţ aduse din călătoriile sale.

Salonul arăta aşa cum şi-l amintea Toby, doar că era mai gol, şi totul strălucea de curăţenie. Vechea canapea pe care ea si Lexie se odihniseră de-atâtea ori nu era .icolo. Locui ei fusese luat de un divan lung capitonat cu scene maritime: un port şi o corabie, doamne la braţ
111 domni, bărbaţi cu cămăşi largi, pantaloni strâmţi şi cizme şi cărăuşi ce împingeau cărucioare pline cu marfă.
Cei câţiva invitaţi aflaţi în încăpere îi zâmbiră şi o salutară cu o scurtă aplecare a capului.
- Hei, Tabby, să iei tort până nu se termină, rosti un bărbat înainte să părăsească salonul, însoţit de o femeie.
Toby îl asigură că aşa va face, apoi continuă să ex-ploreze încăperea. Pe un dulăpior din colţ zăcea o cutie lungă şi îngustă, toată lăcuită, iar Toby îşi aminti că o văzuse în pod la Kingsley House. încercase s-o deschidă, dar Lexie îi spusese:
- Cheia s-a pierdut în urmă cu mulţi ani.
-Ai putea să chemi un lăcătuş.
- Fii sigură că asta-i prioritatea mea.
Amândouă izbucniseră în râs. Acum însă, cheia se afla la locul ei, ceea ce era firesc în vis, întrucât cutia îi stârnise mereu curiozitatea. Răsuci cheia şi cutia se deschise. înăuntru se găseau doisprezece figurine de jad,
reprezentând felurite animale, perfect aranjate în des-părţituri înveşmântate în satin. Era o reprezentare a zo-diacului chinezesc.
- Ce colecţie minunată, şopti ea.
închise capacul şi răsuci cheia.
-Aici erai! rosti glasul unei femei, atât de familiar încât Toby simţi cum i se face pielea de găină.
„E visul meu“, îşi spuse în gând, şi ţinu pleoapele strâns lipite. „Pleacă!11 îşi spuse. „Pleacă acum!“

-Tabitha? spuse femeia. Valentina spunea că nu te simţi prea bine.
îşi încleştă degetele în jurul cheii şi se întoarse pentru a da piept cu mama sa. Dar pe chipul ei desluşi o expresie uşor diferită. Pe de-o

parte, n-o mai privea cu aceeaşi asprime care parcă spunea că cine ştie ce mare boacănă făcuse. Privirea pe care o îndurase ani la rândul, încă de când era mică. Din câte ştia, mama nu fusese niciodată mulţumită de ea.
Dar femeia din faţa ei no privea deloc astfel. Ce-i drept, nu părea foarte fericită, dar în ochii ei se citea îngrijorarea. Părea realmente preocupată de starea de sănătate a fiicei sale.
-Mamă? şopti Toby.
Femeia îi zâmbi.
-Arăţi de parcă m-ai văzut pentru prima oară în viaţa ta.
-Tot ce se poate, spuse Toby.
Femeia râse, deşi Toby nu-şi amintea so fi auzit vreodată pe maică-sa râzând. Era mereu serioasă şi pusă pe muncă. Se îngrijea de gospodărie, îşi ajuta soţul la treburi şi, mai presus de toate, îi căuta fiicei sale un soţ.
- Hai, dragă, să mănânci şi tu ceva.
Când o luă de braţ, Toby rămase ca trăsnită. Nu era obişnuită cu afecţiunea mamei şi o podidiră lacrimile.
-Valentina avea dreptate. Nu eşti în apele tale în seara asta. Hai să mergem! în curând va veni şi Silas, cu un sicriu. Uneori, oamenii mor când ţi-e lumea mai dragă, nu-i aşa?
Toby râse la remarca ei cinică. Acum o recunoştea într-adevăr pe maică-sa.
-Valentina e femeia roşcată?
- Doar ştii prea bine.
- Fireşte că ştiu, spuse Toby, amintindu-şi că, pe vre-muri, căpitanul Caleb şi Valentina fuseseră îndrăgostiţi.
în timp ce se îndreptau spre uşă, o altă femeie intră în încăpere.
- Lavinia, Tabby, le salută ea, iar cele două îşi înclina-ră politicos frunţile.

în afara spaţiului oniric, în lumea reală, numele mamei sale era Lavidia.
- Lavidia, Lavinia, Toby, Tabby, rosti ea cu glas tare.

- Ai băut suficient cidru, dragă, spuse Lavinia, mân- gâind-o uşor pe cap.
Traversară coridorul şi intrară în sufragerie, unde trona o masă lungă şi îmbelşugată. La masă stăteau câţiva oameni cu nişte farfurii superbe în mână, pe care Toby le văzuse la Muzeul Vânătorii de Balene din Nantucket.
-Farfuriile le-a adus căpitanul Caleb din China? întrebă Toby.
-Tu l-ai ajutat să le despacheteze, rosti mama ei, care inspecta mâncarea.
Când vru să ridice o farfurie, Toby descoperi cheia de la cutie între degetele sale. După cum era de aşteptat, visul răspundea unei dorinţe reale. Dacă o introducea înapoi în cutie, poate avea s-o găsească acolo când se va trezi. Cu zâmbetul pe buze, luă o farfurie şi se întinse după o bucată de peşte cu sos de ciuperci.
- Ce mai face căpitanul Caleb?
Fusese o întrebare nevinovată, dar mama ei îi aruncă
o privire mânioasă, cu care Toby se obişnuise deja.
- Să nu mai aud de căpitani de vas! şuieră ea.
Toby făcu un pas în spate.
- Crede-mă că nu voiam să insinuez nimic. Nu suntem în casa lui?
Lavinia inspiră adânc de câteva ori.
- Normal că-i casa lui, dar nu te lăsa sedusă de como-rile sale. Ştii foarte bine ce înseamnă să te căsătoreşti cu un om al mării.
- Bănuiesc, spuse Toby în timp ce ridică un castronaş eu ceea ce părea a fi o şarlotă. Să-nţeleg că Silas nu s-a înţeles niciodată cu marea.
De cealaltă parte a mesei, Lavinia o săgetă pe fiica ei cu privirea.
-Ce-i cu tine în seara asta? Nu pari deloc în apele tale.A
- îmi reexaminez viaţa, nimic mai mult. Vreau să ştiu ce părere ai despre mine şi Silas. Crezi că iubirea noastră este reală?

-Pe cinstea mea, Tabitha! Pui cele mai nepotrivite întrebări! De vreme ce i-ai jurat credinţă, bănuiesc că e reală.

- Ne-am logodit?
Lavinia zăbovi cu privirea asupra ei o vreme.
- Doar nu-ţi fuge din nou gândul la... la... el?
- Doamne fereşte! spuse Toby. Nu mă gândesc deloc la el.
Oricine ar fi fost acel „el“. Ce visătoare nemaipomenită sunt, se felicită Toby în gând. Nu credeam că posed
o imaginaţie atât de bogată.
Din câte-şi dădea seama, era - sau mai degrabă Tabitha era - îndrăgostită de un bărbat şi logodită cu altul, pe care probabil nu-l iubea deloc. Era fără îndoială o poveste mult mai captivantă decât viaţa ei reală!
- In ce an suntem? întrebă ea.
-Tabitha, începi să mă sperii.
- Nu doream să te sperii. Vreau doar să fiu sigură că Silas e alegerea potrivită, nu el...
Lavinia îşi miji ochii.
- Nu-ţi mai bate capul, oricum, până se întoarce cora-bia lui, vei fi o femeie măritată. El şi fratele lui n-o să-ţi mai fure privirea cu şarmul şi aroganţa lor.
- Şi cine-i frate-său?
Lavinia se aplecă spre Toby.
-Ascultă la mine, Tabitha Weber, căpitanul Caleb nu mai are mult de trăit. E mult prea nesăbuit şi prea plin de sine. Umblă zvonuri despre riscurile pe care şi le-asumă la timona vasului. într-o bună zi, nesăbuinţa o să-i vină de hac, şi-o să-l tragă la fund şi pe Garrett.
Toby asculta cu interes sporit această poveste cu aer romantic, pirateresc, lucru care nu-i scăpă mamei sale.
-Nici să nu te închipui alături de el! sări Lavinia disperată. Câte văduve n-a făcut marea în familia noastră. Avem nevoie de Silas.
Lavinia aşeză farfuria la capătul mesei. Uite şi tu ce mi-ai făcut! îmi bate inima să-mi spargă pieptul. Trebuie să mă întind.
Se ridică în grabă de la masă.
- îmi pare rău, spuse Toby. Nu doream să...

Prea târziu. Maică-sa se făcuse nevăzută. Toby se uită In jur la oamenii care o priveau dezaprobator. Fără în-doială că povestea care-i făcuse atât de mult sânge rău mamei sale era cunoscută tuturor.
Toby puse farfuria pe masă.

- Mă duc să văd cum se simte.

Femeile se uitau la ea cu un aer grav, de parcă asta era exact ceea ce trebuia să facă, iar Toby ieşi.
Se simţea vinovată pentru că n-o căutase pe maică-sa, s-o îmbuneze, dar ce-ar fi putut să-i spună? Să-i promită
că Tabitha se va mărita cu Silas şi nu cu pramatia de ma- rinar? De vreme ce maică-sa programase nunta înainte de întoarcerea corăbiei de pe mări, ce rost avea să facă un jurământ despre care nu ştia nimic?
Toby se întoarse în salonul unde lumea dansa, între-bându-se când avea să se trezească. Spera din tot sufletul că nu suferise o comoţie în urma impactului cu uşa. Visul se prelungise atât de mult, încât se temea să nu fie vorba de comă. Oricum, nimic din jur nu era real, (şi spunea Toby, cu ochii fixaţi pe dansatori. Recunoscu din vedere câţiva locuitori de pe insulă cărora nu le cunoştea numele. Dacă era visul ei, rodul fanteziei sale, de ce nu apărea şi Jared?
Victoria/Valentina nu-l cunoştea după nume. N-avea nici o noimă.
Când dansatorii se retraseră la mese, Toby zări o fetiţă ghemuită la fereastră, pe o canapea, de cealaltă parte a încăperii. Copila stătea aplecată deasupra unei coli de desen, lipită de-o bucată de carton, şi îi părea cumva cunoscută.
Toby ocoli cercul de dansatori şi se aşeză lângă fetiţă.

- Ce desenezi acolo?
- Fereastra, răspunse ea.

Toby o recunoscu şi zâmbi. în lumea reală, fetiţa nu era alta decât Alix Madsen, care avea arhitectura în sânge.

- Dă-mi voie să ghicesc, spuse Toby. Tatăl tău e Ken. Cred că aici poartă numele de John Kendricks, iar astăzi se va însura cu Partenia, adică Jilly.

Fetiţa o cercetă pe Toby cu ochi curioşi.

- Sora mea e Ivy, iar mama noastră a murit.

- îmi pare rău, spuse Toby cu blândeţe. îţi place de noua mămică?
- L-a convins pe tata să-mi dea cuburi de lemn, pentru construit.
- Lăudată fie în veci! spuse Toby, aruncând o privire către dansatori. Se va mânia oare căpitanul Caleb când se va întoarce acasă?
Fetiţa stătea aplecată deasupra desenului.
-A venit deja. L-am văzut. A urcat pe scări.
„ -O. Doamne, spuse Toby. S-a întors dintr-o călătorie îndelungată de pe mare şi şi-a găsit casa întoarsă cu susul în jos. Nici nu-i de mirare că se piteşte. Parcă Alix îmi povestea că Valentina îşi dădea întâlnire cu căpitanul în pod. Poate ar trebui să le dau o mână de ajutor şi să-i sugerez Valentinei să urce acolo pentru o pauză. Se uită la fetiţă. Cu siguranţă îţi ştiu numele, dar care este?
- Alisa, dar toţi îmi spun Aii.
- Splendid, spuse Toby. Ştii cumva cine e Silas şi de ce se albeşte maică-mea la faţă când aude de marinari?
- Trăieşti cu văduvele mării. Mama ta şi sora ta şi fe- meile măritate cu cei trei fraţi ai tăi, cu toate laolaltă, bărbaţii lor s-au înecat pe mare. Tata zice că, fără ajutor ar muri toate de foame, de prostuţe ce sunt.
toby ar fi râS) de n-ar fi fost atâta moarte în viaţa
Tabithei.
-Cred că încep să pricep cum stau lucrurile. Silas e un om important pe insulă.
silas e proprietarul unui magazin mare. Doar magazinul domnului Obed Kingsley e mai mare.
Toby rumega informaţia proaspăt primită - în fapt, invenţiile ei, îşi aminti ea. Totul pornise de la frânturile de conversaţie auzite de la diverse persoane în ultimele săptămâni. Se aplecă spre Aii.
“Cunoşti vreun alt bărbat care mi-e drag?

-Toată lumea ştie asta. E fratele căpitanului Caleb, care vrea să te ia de soţie, împotriva dorinţei mamei tale. Iu trebuie să stai acasă şi să le pui pe fete la muncă.
-Nu mi se pare corect, spuse Toby şi, brusc, o idee trăsnită îi veni în minte: dacă era într-adevăr Tabitha,

iar viaţa ei modernă era doar rodul închipuirii sale, un inod de a scăpa de „fete“?
-Aii, vreau să-mi promiţi că o să desenezi case şi-n continuare. Roagă-l pe tatăl tău să te-nveţe despre con-strucţii şi, într-o bună zi, o să ajungi să schiţezi case în care oamenii vor locui cu plăcere secole de-a rândul. Promiţi?
- Promit, spuse fetiţa nedumerită.
Asemenea lui Alix, din secolul XXI, Aii nu se vedea făcând altceva. Când dădu să se ridice, Toby auzi un zăngănit înăbuşit şi îşi dădu seama că scăpase cheia de la cutia lăcuită în spatele unei perne. Scotoci după ea, dar n-o găsi.
-Tatăl meu n-a terminat de construit casa, spuse Aii.
Toby îi povesti de cheia ce deschidea cutia din salonul principal şi o rugă să-i spună tatălui ei s-o caute. Aii încuviinţă.
-Mă duc să arunc o privire la casa mea. Ce nume poartă şi unde-o pot găsi?
- La capătul străzii principale. Casa poartă numele de ADIO MĂRII PE VECI. Aşa au botezat-o văduvele.
- Mersi, spuse Toby şi părăsi încăperea.
Ce nume lugubru. Marea le răpise bărbaţii, iar ele îşi doreau bărbaţi care să refuze marea. Ceva îi spunea că era tocmai casa în care dormea acum, şi se întrebă dacă îşi datora numele DINCOLO DE TIMP unor vise similare cu al ei.
Toby îşi făcu drum prin mulţime spre uşa de la intrare, unde o văzu pe Valentina, căreia îi sugeră să urce puţin în pod pentru câteva clipe de linişte. Ca de-obicei, era înconjurată de un grup de tineri. Valentina se declară încântată de idee.

Toby trase adânc în piept aerul răcoros, limpede şi sărat de-afară şi se simţi înviorată. Zări mişcare în tufele de-alături şi zâmbi. Probabil doi îndrăgostiţi.
De la Kingsley House făcu stânga. în epoca ei, între Kingsley şi casa cumpărată de familia Montgome- ry-Taggert mai erau trei case, dar în vis era doar o întindere de pământ. Acelaşi peisaj o însoţi şi de cealaltă parte a drumului. Locuitorii insulei Nantucket

se pricepeau la mutatul caselor, astfel că probabil unele fuseseră aduse mai târziu. Sau poate tânăra Aii avea să proiecteze casele ce urmau să umple loturile goale de pământ. Găsi această ultimă presupunere încântătoare.
Străduţa îngustă gemea de oameni şi trăsuri trase de cai, care se îndreptau cu toţii spre Kingsley House, învă-luită într-o aură luminoasă. Ajunse la capătul străzii, în faţa casei unde suferise accidentul, şi se opri în dreptul porţii. Vizavi se zărea casa mult mai mică pe care o îm-părţea acum cu Graydon şi cu ceilalţi doi lanconieni. Se întoarse şi aruncă o privire mai atentă. Casa era învăluită în întuneric şi în tăcere. Oare cine locuia acolo?
Toby deschise poarta şi păşi de-a lungul aleii ce împrejmuia construcţia. Nu dorea să dea imediat buzna înăuntru. Alături, se înălţa un arbore falnic, care nu exista în secolul ei, şi ale cărui crengi atârnau până aproape de pământ. Toby o luă în direcţia copacului.
-Ştiam că o să vii să mă vezi, rosti un glas bine cunoscut.
Bărbatul semăna aproape leit lui Graydon, dar era şi în acelaşi timp nu era el. înainte ca Toby să rostească ceva, un braţ vânjos o prinse de brâu şi o trase înspre el. Prima ei reacţie fu să se elibereze din strânsoarea lui, dar noaptea, aerul, stelele şi senzaţia de familiaritate resimţită în prezenţa lui îi înăbuşiră instinctul.
Nu-i putu rezista - sau poate că nu dorea să-i reziste - şi îşi lipi buzele de-ale lui. Mai sărutase băieţi până atunci, dar, aşa cum îi spusese şi lui Graydon, nu simţise nimic. Altfel stăteau lucrurile acum. Trupul lui lipit de-al ei, buzele lor unite... Chiar sufletele lor păreau

îngemănate. în acea clipă ştia că era altcineva, probabil Tabby, şi mai ştia că îl iubea pe bărbatul acela foarte mult.
-Ţi-a fost dor de mine? şopti el. îi scoase acele de păr şi le lăsă să cadă. Te-ai gândit la mine? Ţi-ai amintit de mine?
- Credeam că nu mă mai vrei, rosti ea, fără să ştie precis dacă vorbea despre ea sau despre Tabitha.
- Mereu îţi vin gânduri dintr-astea, râse el.
Era evident că o tachina. Toby îl atinse pe obraz.

- Chiar azi mi-am jurat că n-o să te iubesc în veci.
- Cum se poate una ca asta, când eu te iubesc atât ile mult? O sărută în palmă. Cu cine vrea să te măriţi' maică-ta?
- Cu un individ pe nume Silas.
Graydon zâmbi şi o sărută pe chip.
- Am venit, şi cu mine ai să te măriţi.
- Dar cum rămâne cu văduvele?
Bărbatul se trase puţin înapoi şi o privi încruntat.
- Am vizitat câteva ţări unde bărbaţii îşi iau mai multe soţii.
Oftă.
-Aşa că o să-mi fac datoria şi o să le iau pe toate, mai puţin pe maică-ta. Nici un bărbat nu i-ar rezista!
-Termină! râse Toby, mângâindu-l din nou pe obraz, îşi trecu degetele prin barba lui scurtă şi îşi dădu seama
i ă era bărbatul din primul vis.
- Mi-ai adus un şal roşu?
- Da, dar cum de-ai ghicit?
- L-am văzut în vis. Eram în odaia micuţă de la etaj, In bibliotecă, şi am visat că purtam şalul. Şi tu mă sărutai pe mână.
-Te-aş săruta din creştet până-n tălpi. Hai să ne Iubim şi mâine vei fi a mea.
- Nu am dreptul să fac asta, spuse Toby. Nu e trupul meu şi nici destinul meu.
Graydon o măsură din priviri.
-Atâta stăpânire a pus maică-ta pe tine, că nici trupul nu-ţi mai aparţine?

-Voiam să zic că e trupul Tabithei, nu al meu.
Bărbatul nu-şi slăbi nici pentru o clipă strânsoarea şi continuă să zâmbească.
- Dacă nu eşti Tabitha, cine eşti atunci?
-Toby. Mă rog, asta-i porecla dată de tatăl meu.
de fapt, mă cheamă Carpathia.
- îmi place. E un nume potrivit pentru o corabie. Şi te iubesc oricum te-ai numi. Te căsătoreşti azi cu mine? O să zidesc o casă pe străduţa familiei mele şi o
să te iubesc pe veci.
- Doar dacă nu ajungi rege, spuse Toby.

140
Jude (Deveraux
Graydon făcu un pas înapoi.
-Nu te înţeleg. înainte să plec, mi-ai spus că o să ne căsătorim în pofida tuturor obstacolelor. în scrisori mi-ai scris acelaşi lucru. Ştiu că maică-ta nu mă are la suflet, dar voi fi un soţ bun.
- Renunţi la mare pentru Tabitha?
Graydon izbucni în râs.
-Sunt marea. Marea trăieşte în mine. Curge prin sângele meu, prin sângele întregii familii.
-Aşa cum Lanconia curge prin sângele lui Graydon, spuse Toby.
-Am auzit de ţărişoara asta sălbatică şi plină de oameni cu suliţe pe umeri. Se spune că în Lanconia, până şi femeile merg la luptă. N-aş vrea să merg acolo. Şi ci- ne-i Graydon ăsta?
-Tu cum te numeşti?
Râzând cu poftă, bărbatul o prinse de brâu şi se învârti cu ea.
- Mi-ai lipsit în fiecare clipă cât am fost plecat. Ţi-am adus atâtea daruri că până şi Caleb a râs de mine. El zice că iubirea lasă un bărbat fără bărbăţie şi a jurat să nu se-nsoare niciodată.
-Nu-ţi face griji, îl aduce Valentina cu picioarele pe pământ.
- Şi cine-i Valentina?
-Valentina e... Mai bine să n-o cunoşti. Toţi bărbaţii sunt înrobiţi de frumuseţea ei.

-Mă cam îndoiesc. Am dat cu ochii de nişte chinezoaice care mi-au tăiat răsuflarea. Au picioruşe mici şi...
- Prefer să n-aud mai multe.
Bărbatul o luă în braţe.
- Numai tu poţi să mă faci să râd atât de tare. Mă- rită-te cu mine acum. în clipa asta. Ţi-am adus un dia-mant mov.
Toby îl îndepărtă puţin şi îl fixă cu privirea.
- Dar acesta era pentru Danna.
- Nu cunosc nici o femeie cu acest nume. L-am cum-părat de la un negustor. Zicea că oaia cuiva a căzut într-o gaură şi...

-A ieşit cu patru diamante mov prinse-n lână, completă Toby.
- De unde-ai ştiut?
- Toby! Toby! Trezeşte-te, se auzi un glas.
- Cred că plec. Nu ştiu dacă mă voi întoarce vreodată. Sărută-mă din nou.
- Cu plăcere, spuse el.
Dar nu mai simţi atingerea buzelor lui, căci se trezi înapoi în casa cumpărată de rudele lui Graydon din Mâine.

capitolul 14

Când se trezi, Toby se aştepta să-l vadă pe Graydon dând roată camerei, cu aceeaşi mină deznădăjduită pe
care o afişase când părăsise casa. Dar, spre surprinderea ei, se crăpase deja de ziuă şi odaia era goală.
Nu încăpea îndoială că cineva fusese acolo. Se trezise cu o pernă curată sub cap, numai bună pentru patul acela bătrân, şi învelită într-o pătură.
Se ridică în capul oaselor şi zări coşul de lângă pat. Înăuntru era o sticlă cu apă, un sendviş atent împachetat şi nişte fructe. Alături, zări nişte haine sport, o pereche de adidaşi şi un plic făcut din acea hârtie groasă pe care aparent numai familiile regale o mai foloseau.
Înăuntrul plicului găsi un bilet de la Graydon. Avea un scris ciudat - îl mai văzuse pe schiţe -, iar litera „R“ se deosebea de stilul american.

Dacă vii acasă, ai dreptul să ne ciomăgeşti pe toţi trei. Suntem la mila ta.
Umilul tău slujitor, Graydon Montgomery
Biletul o amuză şi era fericită că Graydon nu se bo- sumflase în urma discuţiei avute cu o zi în urmă. Nu-i suporta pe cei care se bosumflau! îşi ţuguiau buzele şi aşteptau ca oamenii să-i implore să le spună cu ce le greşiseră. Şi-apoi trebuia să aduci argumente, să explici

si să te târăşti în genunchi ca să te ierte pentru o neînţe- i legere. Nu, mersi!
Urcă treptele şi intră în baia spaţioasă, unde, spre încântarea ei, apa curgea de la robinet. Părul îi ieşise din coadă, dar îşi aminti că Graydon - nu, Garrett - îl despletise. îşi făcu o nouă coadă, zâmbind la amintirea visului. Zece minute mai târziu era îmbrăcată în hainele sport. Toby aruncă o privire în oglinda suspendată de uşă. Nu era o fire atletică şi nici membra vreunui club sportiv, dar ca florăreasă trebuia să ridice multe ghivece cu flori. Una peste alta, era mulţumită că arăta bine în hainele ei mulate.
Când se întoarse în camera de zi pentru coş, aruncă o privire fugară spre peretele căptuşit cu lambriuri care tăinuia uşa. S-ar fi aşteptat ca, în plină zi, camera secretă să nu-i dea fiori de spaimă, dar se înşelase. Ceva îi spu- nea că, dacă deschidea uşa aia şi intra în încăpere, acolo I aveau să-i putrezească oasele.
Toby luă coşul, ieşi din casa cea mare şi traversă în grabă străduţa. Era curioasă ce reacţie va avea Graydon, după ce în urmă cu o seară zbierase la el. Poate n-ar fi trebuit să fie atât de dură. Ar fi putut găsi o formulă mai elegantă de a-i spune ce-avea pe suflet. Firesc ar fi fost să-l invite pe canapea la o discuţie şi să-i înşire în cel mai matur mod posibil lista cu nemulţumiri. Spera că nu-l posomorâse prea tare cearta lor.
Ajunse la uşa de la intrare şi dădu s-o deschidă, dar chiar atunci auzi un zgomot în spatele casei. O luă intr-acolo, şi, pe măsură ce se apropia de grădină, zgomotul creştea în intensitate, un zgomot de oţel lovind oţel. Ultimii metri îi traversă în fugă, apoi se opri brusc, f

Graydon şi Daire purtau pantaloni largi de culoarea i laptelui, vârâţi în cizme negre cu şireturi înalte până la jumătatea pulpei... şi erau cu pieptul dezgolit. Erau încleştaţi într-o luptă cu săbii late ce te duceau cu gândul la Evul Mediu.
Toby se retrase la umbra unui copac şi le urmări an-trenamentul. Daire era puţin mai înalt şi mai vânjos, iar tenul său era puţin mai oacheş decât cel al lui Graydon. Nu-i vorbă, era un bărbat frumos, dar Toby nu-şi

putea dezlipi ochii de pe Graydon. II văzuse deja în boxeri când fuseseră la scăldat, dar majoritatea timpului îl petrecuseră în apă. Pielea lui asudată strălucea în razele soarelui de di-mineaţă. Părul şi ochii închişi la culoare scânteiau. Nu avea pic de grăsime, doar muşchi lungi şi netezi şi câteva fire de păr pe piept. Pantalonii erau lăsaţi atât de jos pe talie, încât V-ul inghinal era expus vederii.
Felul în care se mişca era uluitor. Cei doi îşi dădeau târcoale, iar când Daire se năpusti cu sabia asupra lui Graydon, hotărât parcă să-l taie-n două, Toby făcu un pas în faţă cu intenţia de-a pune capăt luptei. Dar Graydon făcu un salt şi ateriză doi paşi mai încolo, evitând la mustaţă tăişul săbiei.
Graydon râse şi rosti ceva în lanconiană. Daire răspunse cu ceea ce părea a fi o ameninţare şi spintecă văzduhul cu sabia. Graydon se feri cu uşurinţă. Indiferent cât de elegantă şi de maiestuoasă era lupta, Toby ar fi dorit s-o oprească. Dacă Daire îl lovea pe Graydon, ar fi putut să-l rănească destul de urât.
Lorcan ieşi din casă şi o zări pe Toby. Purta aceleaşi veşminte ca şi bărbaţii, dar sânii săi mari erau acoperiţi de un maiou negru. Ţinea în mână o sabie la fel de mare.
Când Toby se întoarse so întâmpine, chipul tinerei se schimonosi. Nici nu voia să ştie ce gândea despre ea acum, după o noapte în care fusese plecată. îşi închipuia oare că petrecuse până în zori? Că îşi făcuse de cap în compania unui harem de bărbaţi? Lorcan se apropie în tăcere de Toby, cu chipul lipsit de expresie.
-Uite ce-i, spuse Toby, nu vreau să iasă cu ceartă. Noi două...

Dar nu-şi duse vorba până la capăt, pentru că Lorcan îngenunche în faţa ei. Executând un ritual exersat probabil de mii de ori, Lorcan îşi întinse braţele, cu pumnii încleştaţi şi palmele în jos. De-a curmezişul braţelor sale era o sabie, iar capul ei era împins atât de mult înainte, încât grumazul îi era expus.
Complet uluită, Toby îşi întoarse privirea spre Graydon. Tocmai în acea clipă, sabia lui Daire părea pornită

să-l despice în două. De această dată, Graydon nu sări din calea ei, iar Toby scoase un ţipăt scurt şi îşi duse mâna la gură.
Daire opri însă avântul paloşului la câţiva centimetri de trupul lui Graydon.
- Sfinte Jura! strigă Daire, apoi din gura lui se revărsară o sumedenie de înjurături lanconiene.
Dar Graydon nici nu-l băgă de seamă, căci privirea sa era fixată asupra lui Toby.
Toby dădu să spună ceva, dar Daire trecu pe lângă ea, se opri lângă Lorcan şi luă aceeaşi poziţie, cu genunchiul la pământ, braţele întinse, capul plecat şi sabia de-a curmezişul braţelor. Toby observă că Lorcan nu se clin-tise un milimetru de când îngenunchease. Apoi Graydon se apropie de ea şi vorbi:
- îţi oferă săbiile în caz că doreşti să le tai capetele.
Iniţial crezu că glumeşte, dar chipul lui Graydon nu trăda nici o urmă de amuzament.
-Ţi-au lezat onoarea şi te-au judecat pe nedrept, o lămuri el.
- Şi datorită legăturii mele cu regele lor, sunt pasibili de pedeapsa cu moartea.
Graydon încuviinţă scurt din cap. Dacă le-ar fi spus să se ridice, aşa cum se gândise iniţial, risca să-i jignească. Prin urmare, se uită în jos la ei.
-Sunt profund mişcată de loialitatea voastră către viitorul rege şi patrie, spuse ea. Dar aş vrea să înţelegeţi că nu toate femeile de pe lumea asta încearcă să pună mâna pe el. Am văzut că n-avea unde să înnopteze şi... I Ei bine, nu mai ştiu cum au decurs lucrurile de-acolo,

dar vă asigur că n-am nici cea mai mică intenţie să stric socotelile coroanei lanconiene. Atât am avut de zis. j Vă rog să vă ridicaţi.
Cei doi rămaseră însă neclintiţi. Toby se uită nedumerită la Graydon.
- Trebuie să le spui că-i ierţi.
- Doar pe tine nu te iert, spuse ea. N-ar trebui să fii şi tu alături de ei?
Toby zări sclipirea ştrengărească din ochii săi.
- Regii nu se predau decât în cazul unui război.

(Maipresus de timp 145
Toby îşi întoarse privirea spre cei doi lanconieni înge-nuncheaţi şi chinuiţi probabil de poziţia incomodă.
-Vă iert, spuse ea. Ridicaţi-vă! Vă rog!
Daire şi Lorcan îşi înălţară capetele. Lorcan avea o mină serioasă, dar ochii lui Daire păreau să râdă. Cei doi se ridicară în picioare.
-Haide, îi spuse Graydon. îţi dau şansa să mă decapitezi.
- Să ştii că este cea mai bună ofertă pe care am primit-o anul acesta.
-Voi mai zăbovi pe-aici câteva săptămâni, aşa că s-ar putea să-ţi prezint şi altele, mai atrăgătoare.
Toby încercă să-şi înăbuşe râsul, dar fără succes.
- Hai să vedem cum te descurci.
Toby luă sabia întinsă de Graydon şi mai că nu căzu tn fund.
- Cât cântăreşte drăcia asta?
-Aproximativ şaisprezece kilograme, răspunse Graydon,A cu sabia îndreptată spre pieptul ei.
- îl aleg pe Daire să mă reprezinte.
Graydon se aplecă uşor înainte şi începu să-i dea tfircoale.
-Am impresia că ne confunzi cu englezii. în Lanco- nia, fiecare om se reprezintă pe el însuşi.
Toby ridică sabia grea şi o înfipse într-o răsadniţă.
-Am o nuntă de planificat, iar acum ştiu exact ce-şi doreşte Victoria.
Porni înspre casă, dar Graydon o prinse de brâu. Pieptul său era aproape lipit de spatele ei, iar buzele sale şoptiră:
- Vrei să mă predau? Vrei să mă târăsc în genunchi şi să-ţi cer iertare?

Ar fi trebuit să-i facă vânt, dar senzaţia pieptului său dezgolit şi asudat pe spatele ei era atât de primordială, de viscerală, încât nu se putu mişca.
-Prefer să-mi spui adevărul. Ai trimis-o pe Lexie în Franţa?
-A fost în totalitate ideea lui Rory, rosti el cu mândrie în glas. N-am avut nici un motiv să mă opun planului său.

-A fost ideea ta să organizez nunta Victoriei? Tu m-ai lăsat fără slujbă o săptămână?
- Nu, aici a fost mâna Victoriei. îi sunt profund înda-torat. Nu mi-ar plăcea să fii plecată toată ziua. Ai putea să-ţi iei liber toată vara?
- De ce mă mai întrebi pe mine? Se pare că tu, Vic-toria şi fratele tău îmi organizaţi viaţa. îl privi în ochi. Şi când te gândeşti că începusem să te cred un om bun şi tandru. îmi păreai atât de blajin, că m-am şi întrebat dacă n-ar fi prea grea coroana pentru tine.
Graydon zâmbi şi îşi apropie chipul de gâtul ei, plim- bându-şi uşor buzele pe pielea ei.
-Te naşti rege.
- Sau regină.
- în ţara mea, o femeie poate deveni regină doar prin căsătoria cu un rege.
- Frumos, ca-n Evul Mediu. Ia spune-mi, pe femei le plătiţi cu jumătate de leafă?
- Femeile nu lucrează, ci asigură bunul mers al gospo-dăriei. E stipulat prin lege.
Toby îl săgetă cu privirea.
- Mă iei în zeflemea?
-Ai cunoscut-o pe Lorcan. Cum crezi că ar reacţiona dacă un bărbat ar forţa-o să stea în casă.
- Unde-i stă capul, acolo-i vor sta şi picioarele.
- întocmai.
-Arogant şi încrezut, spuse ea. Asta zicea Valentina despre voi, cei din familia Kingsley.

- Şi cine-i Valentina?
Graydon o prinse mai zdravăn de brâu şi îşi lipi chipul de gâtul ei. Toby simţi fără urmă de tăgadă că era stârnit.
-Vezi să nu te faci de ruşine în faţa tovarăşilor tăi.
- Pentru noi, e o onoare să-ţi înfăţişezi masculinitatea.
Toby se întoarse întro clipită cu faţa spre el, iar Graydon o cuprinse cu braţele de umeri.
- Mi-ai lansat o provocare şi o accept, rosti el.
Toby îşi dădu seama că manevra ei nu fusese întru totul inspirată. Nu-i fusese uşor nici când se ivise în baie, cu cămaşa descheiată, d-apăi acum că stătea cu pieptul

dezvelit la câţiva milimetri de trupul ei... însă nu dorea să-şi trădeze emoţiile. Şi ea ştia să flirteze la fel de bine.
- Azi-noapte am avut un vis foarte intens. Erai şi tu acolo.
Graydon se aplecă s-o sărute pe gât, dar ea îşi întoarse privirea.
- Mă sărutai şi te rugai de mine să te iau de soţ, dar eu te-am refuzat. Urma să mă mărit cu Silas, un proprietar de magazin.
- Spune-mi unde-l găsesc şi o să-l fac bucăţi.
-Visul se petrecea într-o epocă mai civilizată, chiar pe
la începuturi, în Kingsley House. Am văzut o droaie de cunoştinţe acolo.
- îmi place cum eşti îmbrăcată.
Mâinile sale urcară pe braţele ei, pipăind, căutând muşchiul.
-Ai vână în tine, rosti el.
Toby se retrase iute, ieşind din îmbrăţişarea lui.
- Semeni mai mult cu frate-tău decât îmi închipuiam.
- în ochii lumii suntem identici.
- Ha! făcu Toby. El e mai chipeş decât tine.
- Nu-i la fel de mărunţel şi de spălăcit ca mine?
Cu o scânteiere diabolică în priviri, Graydon înşfăcă nişte fâşii lungi şi înguste, galben-aprins. îi prinse mâna şi înfăşură pânza strâns în jurul ei.
- Ce faci?
Graydon făcu semn către Daire, care stătea alături cu

o pereche de mănuşi de box roşii în mână.
-Accept provocarea şi te las să mă loveşti.
-îmi place cum sună ideea, dar la ce provocare te referi? Nu. Stai puţin! Ţi-am spus că no să mă îndrăgostesc de tine, despre asta-i vorba, nu?
Graydon termină cu mâna ei stângă. Legătura era confortabilă şi îi ţinea încheietura fixă.
- Cealaltă mi-a plăcut mai mult.
Toby nu înţelese aluzia îndată.
-Te referi la faptul că nu voiam să... ştii tu?
- Da, despre asta vorbeam.
După ce-i înfăşură ambele mâini, le întoarse pe ambele părţi şi le examină. Apoi se apropie de ea şi îi şopti:

-Am voie să te seduc?
Se retrase şi îi făcu semn lui Daire, care-o ajută pe Toby să-şi pună mănuşile de box. Ea se uită pe lângă Daire, la Graydon care îşi fixa de mâini două apărători mari din piele.
- Şi ce-ai de gând să faci? întrebă ea. O să împrăştii petale de trandafir pe aşternuturi? O să-mi apari călare pe-un murg în miez de noapte? Sau încerci să mă dai gata cu scrisori lungi şi siropoase?
Daire îi prinse bine mănuşile şi se retrase.
-Au mai încercat şi alţii metodele astea? întrebă Graydon, venind în faţa ei.
- Şi câte şi mai câte... De când aveam şaisprezece ani şi până când m-am mutat cu Lexie, sub supravegherea lui Jared.
-Loveşte în apărătoare cu stânga, spuse el. Loveşte iute şi retrage pumnul imediat.
Toby făcu întocmai.
- Bravo! Acum cu dreapta.
După a doua lovitură, Graydon îşi dădu jos apărăto- rile şi merse în spatele ei. Cu trupul aproape lipit de al ei, îşi trecu palma peste braţul ei drept.
- Când loveşti cu dreapta, du-ţi mâna în partea asta şi retrage-o iute. Dacă laşi braţul întins, te descoperi.

îşi puse din nou apărătorile şi se postă în faţa ei.
- înainte şi-napoi. De zece ori.
Era un exerciţiu neobişnuit, dar Toby începea să se descurce.
- Peţitul îndârjit al tinerelor este o practică în America? întrebă Graydon.
- Nu! spuse Toby, lovind năprasnic cu dreapta.
îi scăpă schimbul de priviri dintre Graydon şi Daire. Avea forţă în braţ, nu glumă!
-Tatăî meu e bogat, iar mama e docilă, spuse Toby, oprindu-se să-şi tragă răsuflarea.
Boxul era un sport total, ce te secătuia de energie. Graydon se duse din nou în spatele ei şi i se lipi de trup. De data asta o învăţă croşeul de stânga. Se îndepărtă puţin.

'Maipresus cCe timp
149
-Directă de stânga, directă de dreapta şi croşeu de stânga. Te-ai prins?
-O să încerc, spuse Toby, repetând combinaţia de zece ori.
-N-am nevoie de banii tatălui tău şi nici de acordul mamei tale, spuse Graydon, ajutând-o să-şi desfacă mănuşile.
- Mai bine aşa, spuse Toby. Dacă ar şti maică-mea de line, ar urla la mine să fug din calea ta. Nu eşti chiar disponibil pentru căsătorie.
Gând îi luă mâinile într-ale sale, sclipirea jucăuşă se stinse în ochii săi şi o privi cu seriozitate.
-Nu ştiu să fi cunoscut o mamă modernă atât de pornită să-i găsească fiicei sale o partidă avantajoasă.
Toby îşi dădu jos faşele de pe mâini.
-Dacă e să dau crezare visului din noaptea asta, are un motiv întemeiat pentru obsesia ei cu măritişul. A pierdut un soţ, trei fii şi un ginere, cu toţii înecaţi pe mare, iar eu - vreau să zic Tabby - îmi făceam de cap In grădină cu un bărbat care-mi spunea că are marea în sânge. Pun rămăşag că Tabby l-a luat de soţ, iar el a sfârşit înecat, osândind-o la un trai greu în casa aceea veche,

i ndiferent cu cine s-a măritat, sunt convinsă că Tabby a murit în camera din spatele sufrageriei. încăperea aia lini provoacă şi astăzi fiori.
îşi ridică privirea din pământ şi constată că toţi cei
i rei lanconieni se holbau în tăcere la ea.
- îmi cer scuze, spuse ea. Nu voiam să mă lungesc cu vorba. Am avut un vis mai ciudat, atâta tot. însă totul Imi părea atât de aievea, de parcă eram într-adevăr acolo. De ce vă uitaţi aşa la mine?
Graydon zâmbi.
- Lanconienii sunt mai superstiţioşi din fire, atâta tot. N-aţi vrea să mâncăm ceva? Propun să mergem cu toţii la Sea Grille. Poveştile astea marinăreşti mi-au trezit pofta de peşte. Ce zici, Carpathia, ne însoţeşti la restaurant?
Toby înlemni şi se uită la el.
- De unde ştii că mă cheamă aşa?
-Tu mi-ai spus.

- Nu ţi-am spus. Dar i-am spus lui Garrett astă-noap- te, iar el mi-a rostit numele.
Graydon o privi îngândurat.
-Vorbeşti de bărbatul care ziceai că-mi seamănă? Cel cu care te-ai sărutat?
- Da, spuse ea. De regulă, visele se şterg din minte în timpul zilei, dar acesta îmi apare tot mai limpede dina-intea ochilor. De parcă mă îndeamnă să fac ceva. însă nu ştiu ce.
- Propun să ne povesteşti totul, cuvânt cu cuvânt, la masa de prânz. Tovarăşii mei se dau în vânt după poveşti cu stafii, nu-i aşa?
Lorcan şi Daire încuviinţară supuşi, dar nu spuseră nimic.
-Am pomenit eu ceva de stafii? întrebă Toby.
-Nu, era doar o bănuială. Care-i băutura ta preferată?
- Nu mă prea omor cu băutura, dar din când în când mă răsfăţ cu o mărgărită rece. Trebuie să vorbesc şi cu şeful, să văd când reiau munca.

- Bun, le facem pe toate, rosti Graydon, dar rămase l locului, pironind-o cu privirea.
Toby avu nevoie de câteva clipe pentru a se dumiri: dorea să-i răspundă la întrebare. Se întoarse cu spatele la el, ca să-şi ascundă zâmbetul.
- Poţi să încerci, rosti ea, apoi intră în casă.
capitolul 15
Graydon o purtă pe Toby în braţe până în dormitor. Era deja târziu şi ea avusese o zi plină. După ce prânziseră, se duseseră pe plajă, să înoate. Jucaseră un joc lanconian obositor, cu mingea, la care ei trei se pricepeau, iar Toby fusese nevoită să ţină pasul. Pe urmă se plimbaseră prin oraş şi Toby făcuse pe ghidul.
Pe la cinci, Graydon o convinsese să bea tot mai mult, punându-i întrebări despre visul ei. Cinaseră îm-l preună, după care Toby şi Graydon făcuseră o plimbare destul de lungă de-a lungul ţărmului, urmată de şampanie. Când Graydon observase că lui Toby i se închideau

ochii, înţelesese că era timpul să meargă acasă. Ea ador-mise în maşină.
Graydon o aşeză pe pat şi se întoarse, vrând să plece, dar se opri în pragul uşii. Nu era obişnuit cu genul acesta de situaţii. Femeile sub influenţa alcoolului erau specialitatea lui Rory, iar Graydon trebuia doar să roage pe cineva să se asigure că tinerele ajungeau în siguranţă acasă. Dar privind-o pe Toby, care stătea ghemuită, cu hainele pe ea şi pantofii încă în picioare, îşi dădu seama că nu voia să se-atingă nimeni de ea.
- Haide, şopti el, stând în capătul patului, ridicându-i picioarele şi dându-i jos pantofii.
Ea zâmbi, pe jumătate adormită şi îşi ridică privirea spre el pentru o clipă.
- Prinţul meu.
- încep să cred că ai dreptate, spuse el, întrebându-se cum ar fi putut să o dezbrace fără să-şi piardă cumpătul. Dacă îţi aduc pijamale, crezi că poţi să te îmbraci?

- Desigur, spuse ea şi începu să-şi desfacă nasturii de la bluză.
Graydon se îndepărtă de pat, şovăind, căută prin ser-tarul cu lenjerie şi scoase o cămaşă de noapte lungă, albă, din bumbac fin, împodobită cu rânduri de dantelă,
-Asta e bună?
Toby zăcea întinsă pe pat, fără bluză, având pe ea doar unul dintre sutienele ei dantelate. Pantalonii de bumbac îi erau descheiaţi şi dormea buştean.
Primul gând care-i trecu lui Graydon prin minte fu să plece din cameră, dar nu o făcu. O ridică în şezut, îi trase cămaşa de noapte peste cap, o întinse din nou, apoi se chinui să-i tragă pantalonii în jos, pe sub rochie, îndoi jplapuma peste ea şi se dădu în spate pentru a o privi, li schimbase viaţa, se gândi el. Toby se plânsese că el îi pusese stăpânire pe viaţă, dar nu se compara deloc cu ce-i făcuse ea lui. Din momentul în care o văzuse pentru prima dată, Graydon suferise o schimbare dramatică. Tot ce i se păruse odată important dispăruse brusc.
Ţara lui şi tot ce însemna ea rămăsese undeva în fun-dal. Nu crezuse niciodată că ar fi fost în stare să-şi lepede îndatoririle doar ca să poată petrece o săptămână alături

de o femeie pe care nici n-o cunoştea prea bine. Dacă ar fi fost vorba de o săptămână de sex nebunesc înainte de nuntă, ar fi înţeles. Dar îşi petrecuse timpul planificând împreună cu Toby nunta altei femei. Nu ar fi crezut că era în stare de aşa ceva.
Cu toate acestea, se simţise bine! Cum îl numise Toby? „Cea mai apropiată prietenă". Ideea îl făcu să zâmbească. Noaptea, stând singur în pat, numai femeie nu se simţea.
Voia să creadă cu toată puterea că, la sfârşitul săptă-mânii, îşi va lua rămas-bun de la Toby şi va zbura acasă, la viaţa lui reală. Ar fi invitat-o la nunta lui cu Danna şi poate că i-ar fi aruncat un zâmbet de la altar, când îşi aştepta mireasa.
Dar nu-şi planificase încă întoarcerea acasă, iar când Lorcan şi Daire apăruseră în Nantucket, Graydon se folosise imediat de acest pretext pentru a mai rămâne câteva săptămâni.

Ar fi trebuit să fie în Lanconia acum, se gândi. Chiar dacă ar fi purtat un ghips fals când apărea în public, asta ar fi trebuit să facă. Doctorul familiei i-ar fi confirmat povestea. Rory ar fi putea să fugă oriunde pleca când căuta să se izoleze, şi Graydon şi-ar fi văzut de responsabilităţi.

Dar nu făcuse asta. în schimb, se afla pe insulă, cu această tânără femeie, şi la parter erau cei mai de încre-dere prieteni pe care-i avea care încercau să-şi dea seama de ce Graydon nu făcea ce se aştepta de la el. Nu le putea explica de ce, pentru că nu înţelegea nici el.

- Nu pleca, spuse Toby.
- Trebuie să dormi.
- De ce-ai fost atât de curios în legătură cu visul meu? întrebă ea.
- Pentru că e vorba despre o casă bântuită.

Stătea deasupra ei, privind-o. Părul i se despletise şi se revărsa pe pat, în jurul ei. Lumina lunii pătrundea în cameră şi îi vedea ochii albaştri. Privindu-i părul auriu şi rochia albă, ştiu că nu văzuse niciodată nimic mai ispititor. Nu putea să iasă din cameră la fel cum nu putea să se teleporteze în Lanconia.

Se întinse lângă ea, în timp ce-şi spunea că nu ar treimi să facă asta, o luă în braţe şi îi sprijini capul pe piep- tul lui. Când ea îşi ridică privirea spre el, ca şi cum ar fi aşteptat să o sărute, îi împinse capul în jos.

- De ce nu vrei să mă săruţi? şopti ea.
- Mi-e frică de ce se va întâmpla dacă o fac, spuse el.
- Ţi-e teamă că mă voi îndrăgosti de tine atât de tare, încât îmi vei frânge inima când vei pleca?

-Nu, răspunse el. Mi-e foarte teamă că inima mea va

ii frântă.

- Dar azi ai spus că voiai să mă seduci. Nu mi se pare că faci progrese.
- Sunt aici cu tine acum, te ţin în braţe, şi suntem scăldaţi de razele lunii. Nu crezi că sunt pe drumul cel bun? Sau ai prefera să-ţi urc scările călare pe-un murg?

Toby se cuibări mai aproape de el.
-Nu, îmi place totul aşa cum e. Te consider foarte atrăgător. Ştiai asta?
- Da, spuse el.
Toby îşi plimbă mâna de-a lungul pieptului lui, aţin- L'ându-i cu buricele degetelor pielea caldă de sub tricou, îşi ridică un picior peste el.
- Iar eu sunt aici, acum.
Graydon îi împinse piciorul la o parte şi îi sărută degetele mâinii.
- Eşti foarte ispititoare, dar ai consumat prea mult al-cool. S-ar putea să regreţi asta mâine-dimineaţă. în ţara mea^ pierderea fecioriei e tratată cu multă seriozitate.
-în ţara mea, fecioria se pierde pe bancheta din spate.
- Dar nu şi în cazul tău, spuse el. Tu eşti altfel.
Toby se destinse lângă el.
- De ce ai rămas?
- Nu ştiu. E ca şi cum ceva m-ar obliga să rămân aici. Ca şi cum trebuie să fac ceva înainte să plec.
- Nu lăsa pe mâine ce poţi face azi, spuse ea într-un mod sugestiv şi îşi trecu piciorul peste al lui.
Graydon râse.
- Eşti într-o dispoziţie foarte bună când bei, nu-i aşa?
- Sunt aşa de când ai intrat tu în viaţa mea.

-Mai puţin când urli la mine.
-Te-am rănit chiar atât de tare?
- Nu, spuse el. A fost minunat. Mi-era teamă să fiu eu însumi, îmi făceam griji că eşti o creatură atât de fragilă şi delicată, încât aş putea cu uşurinţă să te rănesc, să te sparg în bucăţi.
- Ha! Mama m-a călit atât de bine, încât orice mi-ar spune lumea, nu mă afectează cu nimic.
- Dar mama ta nu poartă o coroană şi nu conduce câteva armate.

Toby trase aer în piept. Graydon nu mai spusese nici- odată ceva atât de personal.

- îţi cere prea mult?
- Mai mult decât pot să dau, spuse Graydon.

Toby îşi îngemănă degetele cu ale lui.

- Ne asemănăm în privinţa asta.

-Cred că ne asemănăm în mai multe privinţe, şopti el.

Când Toby îşi ridică faţa spre el, Graydon nu-i mai putu rezista. îşi lipi buzele de ale ei, încercând să o sărute uşor şi blând, dar după prima atingere, sărutul se adânci. îşi trecu degetele prin părul ei blond. îi sărută buzele, ochii, obrajii, apoi din nou buzele. Limba lui îi atinse colţul gurii, o atingere tentantă care o făcu să vrea * mai mult.

Mâinile lui Toby se încolăciră în jurul lui şi îl trase; deasupra ei. Se simţea de parcă o amintire se trezise în- lăuntrul ei. Nu era prima oară, se gândi ea. Bărbatul acesta, respiraţia lui, chipul, corpul lui îi erau cunoscute. îl ştia. Ştia că îşi făcea griji în privinţa familiei ei, că se întreba dacă ea îl iubea aşa cum o iubea el. Dacă s-ar fi întâmplat ceva rău, ştia că sufletul lui i s-ar fi alăturat. „Tabby, nu mă părăsi11, i se păru că spune o voce din interiorul ei. Sau oare fusese Graydon? Se trase înapoi pentru a-l privi şi, pentru o secundă,

i se păru că vedea lacrimi în ochii lui, dar cu siguranţă lumina îi juca feste. El îi împinse capul în jos, spre pieptul lui.

- Dormi, frumoasa mea, şopti el.
- Nu mă părăsi, spuse ea, lipindu-se de el.

-Nu cred că pot face asta, spuse el.

Adormiră împreună, fiecare în braţele celuilalt. Spre dimineaţă, Toby începu să viseze.

- Nu pot să mă mărit cu tine! Nu poţi să înţelegi? Prea mulţi oameni depind de mine. Silas ne poate întreţine. Ne va...
- îi voi face magazinul scrum înainte să accept să te căsătoreşti cu el!

Tabby trase aer în piept. Căsuţele din Nantucket erau foarte apropiate unele de altele şi mai toate erau făcute din lemn. Să dai foc uneia era o ameninţare serioasă.

- Nu ai face aşa ceva, şopti ea.

-Bineînţeles că nu, cum ai putut să te gândeşti că aş face-o?

Garrett o prinse de braţ.

-Tabby, trebuie să te căsătoreşti cu mine, te iubesc mai mult decât viaţa mea.

- Mai mult decât marea?

Când se îndepărtă de ea, chipul îi era plin de suferinţă.

-Trebuie să-mi câştig traiul, şi marea e tot ce ştiu. Ai prefera să-mi deschid şi eu un magazin, precum opor-tunistul ăla umflat cu faţă de viezure de Silas Osborne? Asta îţi doreşti pentru mine? Să mă castrezi? Să îmi iei acele părţi care mă fac bărbat?

- Nu ştiu, răspunse Tabby. Nu ştiu ce să fac.

capitolul 16

Toby fu trezită de ţârâitul unui telefon, şi preţ de câteva secunde, se simţi confuză. Era cumva cu Garrett, Îmbrăcată într-o rochie lungă şi maronie, sau în Nan-tucket, în cămaşa ei de noapte?

Privi spre cealaltă jumătate de pat şi văzu adâncitura din pernă, acolo unde dormise Graydon - sau şi asta fusese un vis? Când se ridică, îşi dădu seama că o durea capul, gura îi era uscată, şi i se făcuse greaţă.

Telefonul se opri din sunat şi Toby trase pe ea o pereche de blugi şi un tricou, dar când ieşi din baie mobilul

începu să sune iar. Era telefonul lui Graydon, iar pe ecran apăruse o coroană. „Probabil Rory“, se gândi ea.

- Alo? spuse ea cu o voce răguşită.

Auzi câteva cuvinte pe care nu le înţelegea, vorbite de o femeie, şi recunoscu limba lanconiană.

- îmi pare rău, spuse ea, ţinându-şi mâna la cap, unde o durea. Nu e aici momentan.

Vocea femeii se schimbă din stridentă în mieroasă, din lanconiană în engleză.

- Dumnezeule mare, ai o voce de parcă fiul meu te-ar fi ţinut trează toată noaptea.
Toby simţi cum devine palidă ca moartea. Vorbea cu mama lui Graydon... cu o regină. Se bucură că nu-i rostise numele lui Graydon şi nu dăduse de gol schimbul.
- Da, doamnă, spuse ea. Adică nu, doamnă. El...
Nu se mai putu gândi la altceva.
-Atunci, dragă, spuse regina, poate poţi să-l găseşti pe fiul meu şi să mi-l dai la telefon. Mă îndoiesc că e la mare depărtare de tine.
- Desigur, spuse Toby.
Chiar dacă o durea, începu să fugă, ţinând telefonul strâns în mână. Auzi duşul din camera lui Lexie, care era acum dormitorul lui Graydon, şi intră. Uşa de la baie era deschisă şi aruncă o privire înăuntru. Graydon era ascuns de o perdea de ceaţă, şi aburul se ridica înspre tavan.
Toby vru să-l strige pe nume, dar nu o făcu. Graydon era de fapt Rory acum.
- Mama ta e la telefon, rosti ea cât de tare-i permiteau împrejurările, fără să o audă toată lumea din împrejurimi şi până în Lanconia.
Brusc, Graydon opri robinetul şi îşi scoase capul şi o mână de după perdea. Toby îi întinse telefonul, dar el clătină din cap. Era prea ud. Ea puse convorbirea pe difuzor şi ţinu telefonul lângă urechea lui.
- Bună, mamă, spuse Graydon pe un ton formal, de parcă s-ar fi aflat la o recepţie oficială şi ar fi fost îmbră-cat într-un smoching. Femeia cu voce blajină cu care vorbise Toby dispăruse.]

‘Maipresus de timp
157
- Roderick, spuse ea în engleză, şi vocea îi era ascuţită şi şfichiuitoare ca un bici. Trebuie să-ţi spun ceva foarte important şi, o dată în viaţa ta, vreau să mă asculţi.
- Da, doamnă, aşa am să fac.
- Presupun că ai aflat despre fapta curajoasă a fratelui tău care ţi-a salvat tatăl.

Graydon făcu un semn cu capul spre un prosop care atârna pe cuier. Toby se întinse după el, cu o mână ţinând telefonul. El îl luă, şi-l înfăşură în jurul taliei şi păşi afară din cadă, de după perdeaua de duş.
-Da, doamnă, am auzit şi aş vrea să spun că...
- Nu, nu poţi să spui nimic, sări mama lui. Doar ascultă. Nu vreau să vii aici şi să-i dai şi mai mult de furcă fratelui tău. Oricum are destule pe cap şi fără un diavol ca tine aici, care încerci mereu să-l îmbeţi. Şi având în vedere că se apropie ceremonia de logodnă, nu e o idee bună să-l pui faţă în faţă cu toate fetişcanele tale fără creier. Tatăl tău trebuie să îşi revină şi cu cât e mai calm, cu atât mai repede se va întâmpla asta. Ne-am înţeles?
- Da, doamnă.
Toby observă că Graydon era şocat. Când se întinse să ia telefonul de la ea, Toby prinse prosopul care era pe punctul de a cădea şi i-l legă în jurul taliei.
Aparatul rămăsese încă pe difuzor şi Graydon îl ţinea la depărtare, ca şi cum nu ar fi suportat să fie în apropierea ei.
-Te rog să stai deoparte, spuse mama lui. Graydon îşi ia viitorul ca rege în serios, în timp ce tu dispreţuieşti tot ceea ce reprezentăm noi. Scoase un oftat de exasperare. Noi doi am mai trecut prin asta împreună. îmi dai cuvântul tău că vei rămâne acolo unde eşti şi că vei încerca să nu-i stresezi pe tatăl şi pe fratele tău?
- Da, spuse Graydon, cu o voce aspră şi rece. Te asigur că nu mă voi amesteca în responsabilităţile fratelui meu.
Regina nu-i luă în seamă tonul.
- Cât despre americanca aia dezmăţată care a răspuns la telefon, descotoroseşte-te de ea. Dacă presa află că tatăl tău e bolnav, vom avea destule probleme pe cap şi fără să apari tu în faţa jurnaliştilor cu vreo târfă ieftină.

Şi te rog nu o insulta pe Danna, prezentându-i pe cine ai mai agăţat de data asta. Ne-am înţeles?
- Perfect, spuse Graydon, şi fără nici un alt cuvânt, regina închise.

Pentru un moment, rămase împietrit. Toby îl împinse cu blândeţe spre uşă, apoi în dormitor, către micuţa canapea de lângă şemineu. Pe spătar se afla o cuvertură veche pe care i-o puse în jurul umerilor uzi.
-Asta a fost prima dată când ai auzit-o vorbind aşa? în-trebă ea, aşezându-se lângă el şi luându-i mâna într-a ei.
- Da. Rory nu mi-a spus niciodată că mama vorbeşte cu el în felul ăsta. Nu-i de mirare că dă atât de rar pe-acasă. Se întoarse spre ea. Nu-ţi pot spune cât de rău îmi pare... pentru ce a spus despre tine.
Toby ridică mâna.
- Mama mea îmi spune cam aceleaşi lucruri. Nu mă voi ridica niciodată la nivelul aşteptărilor ei.
Nu adăugă faptul că, în cazul de faţă, fratele lui Gray-don era cel care o dezamăgea pe mama lor.
- Domnule? Vocea lui Daire se auzi din salon. Prinţul Rory vă roagă să-l sunaţi.
- Suntem aici, spuse Toby.
Când Daire, însoţit de Lorcan, îi văzură stând atât de aproape unul de celălalt, pe micuţa canapea, cu Gray-don atât de despuiat, se întoarseră cu spatele.
- Vă cer iertare!
- Graydon tocmai a auzit cum vorbeşte mama lor cu Rory, spuse Toby.
El îi aruncă o privire de parcă i-ar fi trădat încrederea, dar Daire dădu din umeri, semn că era obişnuit cu asta.
-Toată lumea ştie? întrebă Graydon.
- Un cerc restrâns de oameni, da, răspunse Daire, şi Lorcan încuviinţă.
- Dar mie nu mi-a spus nimeni, nici măcar Rory.
Graydon se uită la ei.
- încercaţi să mă protejaţi, ascunzându-mi adevărul?
- Da, spuse Daire, îndreptându-se spre dulap pentru a-i alege lui Graydon haine.

'Maipresus cCe timp

- Ia cămaşa albastră din denim, îi spuse Toby. Şi blugi.

O să vrea să rămână înăuntru azi şi să discute cu Rory despre gestionarea pagubelor.

- Şi bascheţii, adăugă Lorcan, din pragul uşii. Se în-dreptă spre scrinul mare, cu multe sertare. Ciorapi? întrebă ea, uitându-se spre Toby.

- Sus, în stânga. Ia-i pe cei albi.

Graydon începea să-şi revină.

- Cred că mă descurc şi singur, spuse el.

înclinând scurt din cap, Daire şi Lorcan lăsară hainele pe pat şi ieşiră din cameră.

- Te las să te îmbraci, spuse Toby şi dădu să plece, dar graydon o opri.

- Nu. Te rog, rămâi, spuse el, ridicându-se, şi lăsând

0 uvertura să-i cadă de pe umeri. Doar dacă nu vrei tu să pleci.

Pentru o clipă îl privi stând în faţa ei acoperit doar de-un prosop şi îşi aminti de noaptea trecută, când îi adormise în braţe. Vis sau realitate? Făcu un pas înspre el, şi-şi întinse mâna spre pieptul său, dar el se întoarse şi clipa magică se risipi.

Graydon îşi scoase o pereche de indispensabili din- tr-un sertar şi Toby îşi întoarse privirea cât el se îmbrăcă. Aşteptă să-şi tragă blugii până sus şi se întoarse din nou să îl privească, înainte ca el să-i încheie.

- Ce ai de gând să faci?

- Nu ştiu, rosti el încruntat, dar nu-mi place că cineva vorbeşte cu fratele meu pe un astfel de ton.

Toby se aşeză la capătul patului şi îl privi îmbrăcân- du-se. Se plimba de colo-colo în tăcere, cu paşi mari, de parcă ar fi pornit la luptă.

- Mama ta vă poate deosebi?

-Vrei să spui, ca o dovadă de Iubire Adevărată? Nu prea, spuse el, pe un ton batjocoritor.

îi luă lui Graydon aproape un minut să-şi dea seama ce spusese. Se opri, cu cămaşa descheiată pe el, şi se uită la Toby. Doar faptul că ea era albă ca varul îl făcu pe Graydon să înţeleagă că îl auzise. Ea se lăsă pe spate, sprijinindu-se în mâini şi se uită spre tavan.

- înţeleg ce spui. Eu mi-am dat seama că nu erai fratele tău, aşa că tu - viitor rege - ai decis să mai rămâi aici o vreme, să afli dacă vei descoperi în mine acea Iubire Adevărată. Ştii, ca într-un basm. Doar că în povestea de faţă, prinţul se va căsători cu o prinţesă, nu cu vampa care e mahmură.
Graydon îşi trase umerii în spate, corpul îi deveni rigid şi chipul lipsit de expresie. Toby, care încă stătea pe pat, îi aruncă o privire.
-Dacă te transformi în prinţ acum, să fiu a naibii dacă nu vă dau pe toţi trei afară.
Graydon făcu ochii mari, apoi se prăbuşi pe pat lângă ea.
- La naiba! Oricum nu mă simt ca un prinţ acum. Propria mamă tocmai ce i-a făcut arşice pe fratele meu şi pe prietena mea. Mi-ar plăcea să-i spun unde să-şi vâre părerile, dar e regină. Nu se cade.
Toby se întinse pe spate lângă el, fără să-l atingă.
- Spune-mi, care-i treaba cu Iubirea Adevărată? Ce-i chestia asta?
Graydon râse.
-Voi, americanii, folosiţi mult cuvântul ăsta. E doar o legendă de familie şi e ridicolă - dar cumva se dovedeşte a fi reală. Mătuşii Cale îi face o enormă plăcere să le spună tuturor cum soţul ei, unchiul Kane, o ura din toată inima când s-au întâlnit prima dată. Dar ea îl putea deosebi de unchiul Mike, aşa că le era sortit să ajungă împreună.
- Interesant, spuse Toby, apoi se întoarse pe o parte să-l privească.
Cămaşa îi era descheiată şi nu-şi putea lua privirea de la pieptul lui gol şi musculos. Anii lungi de antrenament în compania lui Daire dăduseră roade!
- Deci ai aranjat o cină într-un cort ca să afli cum era Iubirea ta Adevărată?
- Mmm, spuse Graydon. Mai mult sau mai puţin.
- Şi de asta era Rory atât de nervos? Ai spus că v-aţi certat în privinţa mea. Stai puţin! Sunt sigură că nici măcar nu mi-ai fi spus cu ce te ocupi.

Graydon, cu privirea fixată în tavan, încercă să nu zâmbească.
- Câteodată, oamenii sunt bulversaţi când le spun ce ăăă... „ocupaţie11 am.
Toby sări înapoi pe pat.
- Eşti sigur că nu se sufocă din pricina egoului tău?
Graydon se întoarse pe o parte, cu faţa aproape de a ei.
- Am vrut să mă prezint ca un simplu bărbat, ca mine, nimic mai mult.
Ii apucă o şuviţă de păr şi începu să şi-o răsucească în jurul degetului.
- Tu şi rolul tău de prinţ nefericit, spuse Toby. Chiar credeai că o să mă faci să cad pe spate dacă îmi spuneai că ai un palat?
- Unele fete o fac, spuse el şi se întoarse pe spate - fără să-i dea drumul şuviţei.
-Au!
Toby se răsuci spre el şi, cu puţin ajutor din partea lui, ajunse deasupra lui.
- încerci să mă seduci din nou?
- Da. îţi place?
Graydon îşi odihni mâinile în părul ei.
- Sincer, da, şopti ea.
-Tu îţi dai seama cât de frumoasă eşti? Pielea ta este albă ca smântână şi mă lasă mut de uimire. Ochii tăi sunt de culoarea unui izvor de munte, genele tale sunt asemenea aripilor de fluture, iar buzele tale sunt cele mai coapte cireşe.
Toby aproape că-şi lipi buzele de ale lui şi, când el vru să o sărute, se rostogoli şi se ridică în şezut.
- Parcă aş fi un amestec de pădure şi ogradă.
încercă să se ridice, dar Graydon o prinse de păr, începu să-l răsucească în jurul încheieturii, şi o trase din nou lângă el. O împinse înapoi pe pat, apoi se rostogoli deasupra ei.

- Ce zici de ideea asta atunci? Dacă ai fi tu fiica unui rege, aş tăia şi aş spânzura ca să pun mâna pe tine.
- Mult mai bine, spuse ea. Dar să ştii că vorbeşti prea mult.

Cu o mişcare rapidă, îşi puse braţele în jurul ei şi o trase deasupra lui, sărutând-o. Intensitatea sărutului şi a senzaţiei îi uimi pe amândoi. Răbufnire, scântei, contopire - o singură fiinţă. Se dezlipiră iute şi se priviră, apoi se uniră din nou cu o pasiune care aproape că-i mistui. Graydon îşi deschise gura deasupra gurii ei şi se rostogoli peste Toby, acoperind-o. Ea reacţionă cu instinctul primordial, încolăcindu-şi picioarele în jurul taliei lui, şi înfigându-şi mâinile în spatele lui, trăgându-l mai aproape. Insă Graydon fu acela care opri totul, dezlipindu-şi buzele de ale ei şi lipindu-şi faţa de gâtul ei.
-Nu pot. Nu putem. Când voi pleca...
Nu-şi duse vorba până la capăt. Lui Toby îi bătea inima să-i sară din piept. Nu mai fusese niciodată atât de aproape de un bărbat. Simţindu-se puţin ruşinată, îşi coborî picioarele pe pat.
-înţeleg, spuse ea. Nu ne putem asuma riscul ca Iubirea Adevărată să-şi vâre coada şi...
Graydon alunecă de pe ea, dar rămase aproape, mân- gâindu-i obrazul cu mâna.
- Ce zici să explorăm casa veche astăzi? Mătuşa Cale are de terminat o carte înainte să vină să o ia în primire şi voia să mă uit dacă acoperişul e în ordine. Dacă sunt cu tine când eşti acolo, poate nu mai adormi şi visezi că săruţi un alt bărbat.
Toby nu-şi putea lua gândul de la cât de apropiaţi fuseseră, dar pe el nu părea să-l fi impresionat în vreun fel. Oare aşa reacţionau oamenii după un timp, deveneau indiferenţi faţă de actul de a face dragoste? Era o senzaţie pe care puteau cu uşurinţă să o oprească şi să o pornească din nou?
- Sigur, spuse ea, încercând să se calmeze. Dar trebuie să schiţez nunta Victoriei pe baza a ceea ce am văzut în vis. Ah! Am uitat. Am avut încă unul azi-dimineaţă.
Graydon se ridică de pe pat, o luă de mână şi o trase sus.

- Trebuie să mă bărbieresc. Stai cu mine cât timp fac asta şi povesteşte-mi ce se întâmpla în vis. Te-am sărutat şi ţi-am cerut să fii soţia mea?

163

- De data asta erai atât de furios că ai ameninţat să ilai foc întregului oraş.
-Să înţeleg că visul era despre Silas, spuse el cu asprime.
-Ce crezi că înseamnă „oportunistul ăla umflat cu faţă de viezure11?
- Dacă eu am folosit expresia asta, referindu-mă la un alt bărbat, presupun că nu e de bine.
- Chiar aşa?! spuse ea şi îl urmă în baie.

capitolul 17

Toţi patru lucrau împreună în sufragerie. Toby şi Graydon fiecare la câte un capăt al mesei cu laptopurile deschise, în vreme ce Lorcan şi Daire stăteau în mijloc. Graydon îl îndruma pe Rory în timpul unei întâlniri cu ambasadorul din Lituania. Graydon jucase golf cu diplomatul şi îi cunoscuse familia, aşa că Rory trebuia să fie la curent cu tot ceea ce ştia fratele lui. Dar în loc să-l pună să memoreze, Daire şi Graydon avuseseră ideea să-şi ataşeze un telefon de ghips. Acum era deschis pentru ca Graydon să poată auzi discuţiile şi să-i transmită răspunsurile. Replicile veneau cu ceva întârziere şi încetineau conversaţia, dar Rory se pricepea să găsească tot felul de metode de a distrage atenţia interlocutorilor In momentele de pauză. In timpul ăsta, Toby se documenta în legătură cu ce văzuse în vis. Se gândea că, dacă i-ar arăta Victoriei nişte desene sau fotografii din perioada aceea, i-ar plăcea, iar Toby ar putea să continue cu pregătirile de nuntă. Organizarea în privinţa meniului, a florilor şi tot restul aveau să necesite foarte mult timp şi era cazul să se apuce de treabă. Când descoperi lucruri şocant de similare cu imaginile din vis, trebui să îşi amintească să nu cadă în capcana de a le crede adevărate.

Graydon era lângă uşa de la bucătărie cu telefonul la ureche.

- Câte vise ai avut până acum?

-Trei, spuse ea. Curiozitatea asta e tipică lanconieni- lor? Pentru că, din câte ştiu eu, americanii nu dau prea multă importanţă viselor.
-Anul trecut am... Graydon tăcu o clipă ca să îl asculte pe Rory. Spune-i, îl rugă el pe Daire, apoi păşi pe verandă ca să poată vorbi în linişte.
-Anul trecut, Alteţa Sa... începu Daire.
- Adică Graydon?
Daire zâmbi.
- Intr-adevăr. Tatăl lui Graydon - regele - şi-a trimis fiul în munţi într-un sătuc pierdut de lume. Se pare că nişte bărbaţi din tribul Ulten ajunseseră la concluzia că una dintre femeile lor era vrăjitoare. Voiau să o omoare cu pietre.
- De ce, le mureau caprele sau vreo altă ciudăţenie din asta? întrebă Toby.
- Nu. Era doar o tânără foarte frumoasă şi toţi bărbaţii însuraţi o găseau irezistibilă. Când am cercetat problema, am descoperit că nu ştia să refuze.
-Curată vrăjitorie! spuse Toby zâmbind. Şi ce a făcut Graydon?
- I-a dat un bilet dus spre Los Angeles şi o recoman-dare către un producător. Aşa că până acum a interpre-tat-o deja pe frumuşica ucisă în patru filme horror.
Toby râse.
- Ferma trăsniţilor devenit realitate.
Din păcate, toate treburile astea o lăsară pe Lorcan fără ocupaţie. Până acum, ea şi Toby interacţionaseră prea puţin. Ajunseseră în punctul în care amândouă lucrau împreună pentru a-l ajuta pe Graydon, dar nimic mai mult.
Toby dădu o căutare după costume din perioada Regenţei şi găsi nişte exemplare minunate în mai multe muzee. Le scoase la imprimantă şi apoi le întinse pe masă ca să le poată analiza.
Graydon era încă la telefon şi Daire era absorbit de ceea ce făcea pe calculator, aşa că Toby le împinse spre Lorcan.
- Ce zici?
- Sunt drăguţe, spuse Lorcan.

Toby fu dezamăgită de reticenţa ei. Nu avea stofă de prietenă. Trase fotografiile înapoi.
-Arată mai bine în realitate, spuse Lorcan.
- Le-ai văzut în muzee în Lanconia?
-Nu, în... se uită la Daire.
- Pod, termină el. Familia nu aruncă niciodată nimic, doar continuă să mărească palatul ca să poată păstra şi mai multe ciudăţenii.
Toby se uită la Lorcan.
-Aş vrea să putem împrumuta o rochie şi să i-o arătăm Victoriei. Poate aşa şi-o aduce aminte, spuse râzând. Sigur, nu îşi poate aminti visul meu, dar arăta atât de bine în rochia aia. E destul de bine înzestrată de la brâu în sus. Se uită la Lorcan. Tu ai arăta trăsnet într-o rochie de genul ăsta. Muselină albă, moale, cu o panglică roşie pe aici, spuse arătând partea de sub sâni.
Daire pufni în râs.
- Lorcan doarme îmbrăcată în piele.
Toby văzu pentru o clipă chipul lui Lorcan umbrin- du-se, dar ea nu spuse nimic. Lanconienii erau în mod clar experţi în a-şi ascunde sentimentele, se gândi ea.
-Tu ai putea purta una dintre rochii, spuse Lorcan pe un ton politicos.
Toby se ridică şi se îndreptă spre scaunul lui Lorcan. După o încuviinţare scurtă, Toby ridică părul prins în coadă al fetei spre creştetul capului şi o studie.
- Da, foarte frumos. Ştii, pe tocuri probabil eşti mai înaltă decât Daire.
Rezultatul fu un zâmbet pe care Lorcan i-l oferi pentru prima dată lui Toby, în timp ce Daire clătina din cap tastând.
- Credeţi că ar merge? Adică, ar fi Graydon de acord? îi întrebă Toby pe amândoi. Şi dacă ar fi, e posibil să împrumutăm hainele şi să le aducem încoace la timp?
-Sigur, spuse Daire, dar lui Gray nu îi va plăcea deloc să îi spunem noi ce să facă.
-Mai ales în ceea ce te priveşte, adăugă Lorcan. Şi dacă prinţul Graydon află că este sugestia lui Daire, va refuza.

Toby vru să mai întrebe câte ceva ca să înţeleagă mai bine, dar când Graydon apăru în uşă, îl chemă la masă.
- Hai să te uiţi la poze.
El ridică una dintre imagini cu o femeie într-o rochie cu decolteu larg şi fuste lungi care i se lipeau de picioare.
- îmi place, spuse el.
Daire ridică ochii din calculator.
- Spune aici că una dintre problemele vremii era „gripa muselinei". Se pare că femeile purtau rochii din material atât de subţire încât se îmbolnăveau chiar mortal uneori. Căzu pe gânduri un moment. Poate merita.
- Plănuiţi să vă îmbrăcaţi aşa pentru Victoria, întrebă Graydon.
- Exclus! Ar fi imposibil, spuse Toby uitându-se la el. Dar stai, nu e asta perioada în care a trăit Jane Austen? Nu că am putea să reuşim aşa ceva, dar ar însemna că tu... tobe, vă rog... ai putea fi domnul Darcy.
- Cine, tipul ăla plin de sine de care toată lumea zicea că e un snob?
-Ai grijă ce spui! Vorbeşti despre cel mai romantic bărbat creat vreodată pe hârtie. Dacă ar fi să îmbrac o rochie atât de subţire încât să fiu în pericol de a face pneumonie, şi tu ar trebui să porţi pantalonii ăştia strâmţi.
îi întinse o imagine cu un bărbat în colanţi cafenii ce stăteau pe el ca o a doua piele şi o haină strâmtă cu guler înalt.
- Să înţeleg că, dacă ar fi să port colanţi, ai fi de acord să îmbraci o rochie ca asta?
- Sigur. De ce nu? Dar de unde să facem rost de cos-tume din secolul al XVIII-lea? dădu ea din gene, imitând inocenţa întruchipată.
-Căutăm în cuferele înaintaşilor mei, spuse Graydon. O să îl întreb pe Rory şi... de fapt nu, o să îl sun pe bunicul şi totul o să fie trimis aici cât ai zice peşte.
Toby întoarse capul spre fotografie ca să îşi ascundă zâmbetul. Hainele din această imagine erau esenţa

romantismului.
- înseamnă că e posibil să port o rochie ce a aparţinut unei regine?

“Maipresus de timp 167
- Da, spuse Graydon. Stai să înţeleg, un prinţ nu te Impresionează, dar o regină da?
-Mi se pare firesc, interveni Lorcan şi râseră cu toţii.
Pentru prima dată Toby şi Lorcan schimbară o privire complice.
-Când trebuie să purtăm hainele astea ridicole? Mă întreb cum o fi fost mâncarea pe vremea aia... li sună telefonul. Trebuie să răspund, spuse cu oboseală în voce şi ieşi din cameră.
- Ce idee splendidă, spuse Toby. Organizăm o petre-cere inspirată din perioada Regenţei, şi ne costumăm.
I lei, voi doi, ce ar fi să intraţi şi voi în joc?
Zâmbi văzând privirea îngrozită a lui Daire şi pe cea surprinsă a lui Lorcan.
- Nu, spuse Daire cu voce joasă, şi Toby simţi că era o decizie definitivă. Se uită la Lorcan.
- iPad-ul lui Rory este în sertarul din dreapta jos în dormitorul lui Graydon.
Lorcan era deja pe scări înainte ca Toby să termine propoziţia.
Era cinci după-masa, ora din Lanconia, când Graydon îşi sună bunicul pe numărul lui personal.
- Graydon? Tu eşti?
în ciuda vârstei înaintate, vocea şi spiritul lui J.T. Montgomery erau încă pline de vigoare - şi nu îi dădu lui Graydon răgazul să răspundă.
Vreau să ştiu de ce naiba Rory pretinde a fi tu şi îţi îndeplineşte îndatoririle. Bunica ta e îngrijorată peste poate că eşti ascuns pe undeva printr-un spital ca taică-tău şi maică-ta nu vrea să ne spună.
- Bunicule, sunt bine, iar mama nu ştie nimic. Pur şi simplu am vrut o săptămână de pauză, dar apoi Rory şi-a rupt încheietura şi... S-au întâmplat tot felul de lu-
cruri. Oricum, am cunoscut o fată care...
-I-am spus eu Ariei că asta este problema, spuse J.T. Montgomery.
- Nu-i vorba de asta, doar stau la ea momentan şi...

- Cum adică nu-i vorba de asta? E frumuşică?
Vocea lui Graydon se înmuie.

- E foarte frumoasă. Are păr lung, blond - blond natural - şi...
-Nu-i decât o singură cale prin care un bărbat află aşa ceva despre părul unei femei, ripostă J.T., iar Graydon nu se putu abţine să nu râdă. Vârsta nu ofilise pofta de viaţă a bătrânului.
- Eu şi domnişoara în cauză am petrecut o zi împreună făcând curăţenie după o nuntă şi apoi ne-am dus să înotăm în lenjeria intimă. Nu mi-au rămas prea multe lucruri de imaginat. Eu şi Toby suntem doar...
-Dacă îndrăzneşti să spui că sunteţi doar prieteni, Domnul mi-e martor că te dezmoştenesc. întrebarea e dacă îţi face fata asta sângele să fiarbă sau nu.
- O, da! spuse Graydon şi îşi dădu seama că deodată voia să spună adevărul cu voce tare. Câteodată mă simt ca unul dintre strămoşii mei şi vreau să o înşfac, să mi-o azvârl pe umăr şi să fug cu ea. Faptul că nu o pot atinge, că pot doar să o privesc, mă înnebuneşte. Bunicule... Poate să mă deosebească de Rory.
J.T. nu spuse nimic pentru o clipă, Era dintr-o generaţie diferită şi credea cu tărie în vechile legende ale familiei.
- Eşti sigur?
- Da. Când am spus că sunt Rory, s-a supărat pentru că minţeam. Şi altă dată Rory s-a îmbrăcat ca mine şi a încercat să mă imite aşa cum face el, prost, şi... Oricum, ea şi;a dat seama imediat.
- îmi pare tare rău, spuse J.T. de-abia auzit.
Amândoi ştiau ce însemna asta. Când fusese un tânăr soldat american, J.T. aproape fusese ucis luptând cu secolele de tradiţii din familia regală lanconiană şi tot ce însemnau ele. Făcuse progrese vizibile, dar nu reuşise să schimbe sistemul care îi impunea nepotului său cu cine să se căsătorească. Faptul că Graydon găsise o femeie care putea să însemne mai mult pentru el decât un tovarăş de tron îl umplea pe J.T. de amărăciune.
- Cu ce pot să te ajut?

-Aş vrea să pui pe cineva să-mi trimită nişte haine de la începutul secolului al XVIII-lea.
J.T. nu se putu abţine să nu pufnească în râs.

- Şi eu care credeam că vrei să vorbesc cu maică-ta pentru tine.
-Cum aş putea să îţi fac una ca asta, bunicule? Te iubesc şi vreau să mai trăieşti o vreme.
J.T. râse.
- Dacă mama ta îşi dă seama de toată povestea asta cu tine şi Rory, nimeni nu o să supravieţuiască. O să te întorci pentru... ştii tu? Nu reuşi să spună „ceremonia de logodnă".
- Da, încuviinţă Graydon. Plănuiesc să fiu înapoi cu destul timp înainte. Cum rămâne cu hainele? Poţi să faci rost de ele pentru mine?
- Sigur. O s-o rog pe Aria să o trimită pe una dintre fetele astea cu care face pe şefa să caute.
- Bun. Am să trimit detalii legate de mărime şi alte cele mai târziu, dar în principiu am nevoie de ceva care să o uimească pe Victoria Madsen.
- Scriitoarea? Aria e înnebunită după ea, îi adoră căr-ţile. Când o să-i spun pentru cine sunt, o să-i pună pe toţi la muncă.
- Numai să nu audă mama şi să devină suspicioasă, spuse Graydon.
Ar mai fi vrut să discute cu bunicul lui despre cum vorbise mama lui cu Rory, dar nu la telefon. Avea s-o facă personal.
-Nici o grijă. Are alte treburi momentan. Bag de seamă că îl instruieşti pe Rory. S-a descurcat bine cu doi ambasadori.
-Vorbim la telefon şi pe Skype oră de oră.
-Nu lăsa îndatoririle să îţi răpească din timpul cu fata asta. Nu-mi trimiţi o poză cu ea? Şi Gray... Şi eu te iubesc.
- Mulţumesc, spuse el. Să ştii că nu m-aş fi descurcat fără tine.
îşi luară rămas-bun.
Graydon reuşi să se desprindă de telefon de-abia în jur de 3 după-amiază, zece seara după ora Lanconiei.
II închise şi i-l aruncă lui Daire.
- Hai! îi spuse lui Toby şi plecară împreună.

De cum ieşiră, îi povesti conversaţia avută cu bunicul lui.
-Aşa că vei putea purta rochia care îţi place şi sunt convins că Victoria va fi de acord cu tematica.
- Sper să ai dreptate.
O luă înaintea lui şi se uită înapoi.
- Păcat că Daire nu vrea să încerce un costum. Ar fi splendid!
- Nu ca mine, spălăcit şi scund?
Soarele cobora la asfinţit şi în jurul lui se forma o aură. Poate că era lumina sau familiaritatea tot mai pro-nunţată dintre ei, dar ea simţi că nu văzuse în viaţa ei un bărbat mai chipeş. întoarse capul, de teamă să nu-şi trădeze gândurile. „Nu-i al meu“, îşi reaminti.
Când ajunseră la intrarea casei vechi pe care o cum-păraseră rudele lui, Graydon scoase din buzunar o cheie cât toată palma.
- Pe asta de unde o ai? întrebă Toby.
- Mi-a trimis-o mătuşa Cale. întrebarea mea e cum ai intrat tu fără ea?
- Uşa era deschisă.
- Şi parcă te poftea să intri? o tachină el.
- Nu, spuse Toby, parcă ar fi deschis-o vântul. Să nu uităm cât de vechi sunt casele astea. Uşile, ferestrele şi podelele scârţâie.
-Dormitorul meu de acasă a fost construit în 1528 şi e una dintre camerele mai noi.
- Ideea e dacă e bântuit sau nu.
-Aud zgomot de săbii în fiecare noapte, spuse Graydon închizând uşa şi oferindu-i cheia care avea doi delfini în vârf.
-Asta e ca să pot scăpa dacă încercările tale de a mă seduce devin prea pasionale? întrebă ea ridicând cheia.
- Nu, ca să nu intre nimeni şi să ne întrerupă. Deci, de unde începem?
-în dormitor, bineînţeles, spuse ea vârând cheia uriaşă în yală.
Râzând urcară la etaj. Casa era bine luminată chiar şi în ciuda mizeriei de pe ferestre şi nu văzură nici un semn de umezeală pe pereţi sau pe podea. Scara

principală ducea spre două dormitoare care aveau fiecare câte un şemineu imens şi baie proprie.
-Asta e preferata mea, spuse Toby şi-l conduse în camera în care avusese primul vis.
In ciuda prafului, se vedea că fusese o încăpere frumoasă la un moment dat. Grayson se aşează pe cana-peaua prăfuită.
- Şi mie îmi place, nu m-ar deranja să umplu rafturile alea cu nişte cărţi.
- Şi despre ce ar fi cărţile astea? întrebă ea aşezându-se lângă el.
-Cred că aici ar merge o colecţie de cărţi despre Nantucket. Aş vrea să ştiu mai multe despre insula asta. Şi ţie ce ţi-ar plăcea? Ce ai vrea să pui aici?
- Romane pe care să le citesc şi recitesc, cărţi de gră-dinărit şi, aşa cum spui, ceva istorie. Dar cred că aş vrea să ştiu mai mult despre casa asta.
- I-ai spus lui Daire toate detaliile visului?
- Da, răspunse ea cu seriozitate. Şi a fost în special interesat de părţile cu sărutatul.
O umbră de furie traversă chipul lui Graydon până îşi dădu seama că e tachinat.
- Diavoliţă, spuse el şi dădu să o prindă, dar ea fugea deja.
Ieşise pe o uşă laterală pe care Graydon nici nu o observase măcar, o luase spre dreapta de-a lungul cori-dorului şi îi auzi paşii pe ceea ce păreau să fie scări - dar nu le văzu. Deschise uşile a două băi şi două dormitoare până găsi scara îngustă ascunsă între pereţi. Era atât de întuneric că îşi dori să fi adus o lanternă.
In capul scărilor era o uşă solidă şi, când o deschise, un pod mare şi gol i se deschise înainte. Scândurile podelelor, late şi tăiate grosolan, stăteau mărturie pentru vechimea casei. Acoperişul ascuţit se ridica brusc foarte sus deasupra capului. Toby era ia celălalt capăt, în faţa unei ferestre.
- îmi e atât de familiară încăperea asta. Rufele ude erau atârnate acolo.

Când Graydon îşi îndreptă privirea spre direcţia în care arăta ea, văzu cârlige imense, numai bune pentru
o sârmă de rufe.
- Ierburile aromate se uscau acolo. Aveau nevoie de multe pentru lumânări. Se vedeau găuri unde înainte fuseseră înfipte cârlige mai mici. Noi, adică ei, vindeau lumânări. Copiii se jucau într-un colţ. Micul Thomas plângea pentru că jucăria pe care i-o făcuse tatăl lui căzu-se printre scânduri şi nu o mai găsea. Toby ridică mâinile, exasperată. De ce tot inventez chestiile astea? Poate ar trebui să-i dau Victoriei material pentru romanele sale.
- Sau ai putea să le scrii chiar tu.
- Nu mersi, replică Toby. A fi scriitor e o muncă prea izolată pentru gustul meu.
- Şi atunci ce ai vrea? întrebă el serios deodată.
- Sunt americancă. Vreau totul. Soţ, copii, casă fru-moasă, o carieră care să îmi dea posibilitatea să îi ajut pe alţii. Coborâm?
-Ia-o înainte. O urmă spunând, în şoaptă, doar pentru el: Exact ce-mi doresc şi eu.
Petrecură o altă jumătate de oră examinând toate cele patru dormitoare şi trei băi ca să vadă dacă nu există infil-traţii de apă sau urme de mucegai, dar nu găsiră nimic.
Toby apăsă întrerupătoarele din camere şi învârti robinetele, dar fără rezultat.
-Exista şi curent, şi apă când am dormit eu aici. Au fost oprite între timp?
-Din câte ştiu eu, nu, spuse Graydon în timp ce coborau.
Nu îi spuse cât era de curios să vadă încăperea care o speriase. Explorând scara principală o urmă din cameră în cameră, dar nu îi spuse nimic despre cât de multe părea să ştie despre casă. în ziua în care se certaseră - deşi Graydon nu spusese mare lucru - rămăsese cu impresia că nu cercetase locul în amănunţime.
- Sufrageria. N-ar arăta excepţional cu o grămadă de covoare orientale? Toate laolaltă. Aduse din locuri înde-părtate şi strălucind a nou. Şi masa, în stil Queen Anne cu scaune îmbrăcate în pluş roşu, aduse din Londra, ar trona în mijlocul camerei.

Apoi urma ceea ce ea numea „camera de la scară".
- Familia ar folosi încăperea asta. Ar ţine copiii departe de scările principale, şi nu ar fi nici un pericol s;\ se împiedice cineva de jocurile, jucăriile şi mănuşile scăpate pe jos şi uitate acolo.
- Şi jucăria pierdută a micului Thomas?
Toby râse.
- El era special şi aiurit. Pierdea totul.
Intră apoi într-o cameră îngustă plină de dulapuri, cu o masă de toaletă micuţă lângă perete.
-Bineînţeles că astea nu erau aici, spuse ea despre ţevile instalaţiei sanitare.
- La ce era folosită încăperea asta?
- Pentru tot felul de poţiuni, spuse ea dintr-o suflare. Orice putea fi preparat pentru vânzare. Lumânări, creme de faţă, tonice... şi săpunuri. Dar apoi Valentina şi săpunul ei transparent au luat piaţa cu asalt şi nu a mai rămas loc de alţii.
Graydon o urma ascultând. Ea intră într-o încăpere căreia îi spuse „salonul din spate", de acolo într-un dor-mitor şi în sfârşit în bucătărie.
-Aici e totul nou, spuse ea.
De vreme ce bucătăria nu părea să fi fost refăcută din anii ’50, afirmaţia ei era cam neobişnuită. Dar Graydon se bucură să nu găsească nici un fel de probleme. Chiar dacă nu mai fusese locuită de mult timp, cineva
O îngrijise foarte bine. Se întoarseră înapoi în faţă şi în salonul mare. Şemineul sculptat era minunat. In spate era camera de zi unde Graydon o găsise pe Toby dormind. Nu dorise s-o deranjeze, aşa că se dusese să aducă mâncare, o pernă şi o pătură. Şi nici nu îi spusese că dormise pe un pat improvizat chiar în faţa uşii. Doar nu era să o lase să doarmă singură în casa mare şi goală! Şi aşa cum sperase, a doua zi starea ei de spirit se îmbu-nătăţise vizibil.
-Asta-i tot, spuse Toby. Mai este o pivniţă, dar nu e foarte mare şi nu era folosită decât pentru depozitare.
0 >acă vrei, putem să mergem şi acolo.

Se îndrepta deja spre uşă când el îi spuse:
- Stai. Care e încăperea care te-a speriat?

-Chiar nu ştiu despre ce vorbeşti, spuse Toby mărind pasul.
Graydon păşi în faţa ei şi îi puse mâinile pe umeri.
-Nu-ţi face griji, sunt aici şi eşti în siguranţă.
- Nu ştiu despre ce vorbeşti, repetă ea mai tare şi mai cu forţă, întorcându-i spatele. Cred că mă întorc acasă. Ne vedem mai târziu.
Se mişcă atât de repede, încât îi aminti lui Graydon de un desen animat atât de rapid încât nici nu-l vezi. Era împărţit între dorinţa de a merge după ea şi a rămâne să afle ce o supărase.
Nu-i luă mult să găsească încăperea ascunsă. Şi palatul în care locuia avea camere, nişe şi scări ascunse peste tot, aşa că avea o idee după ce să se uite. în schimb, des-chiderea uşii fu mai dificilă pentru că mecanismul era extrem de bine ascuns de lambriuri. Glisează, împinge, ridică. Trebui să le facă pe toate ca să funcţioneze.
încăperea era micuţă, cu o fereastră în partea opusă. Pe dreapta era un dulap vechi care părea să fie de vârsta casei. Mai era şi cadrul a ceea ce părea să fi fost un divan.
Se întrebă la ce folosise odaia. Poate fusese loc de depozitare pentru lemnul necesar multelor şemineuri din casă. Dar nu avea sens, o asemenea încăpere ar fi fost afară. Nu reuşi să distingă nimic terifiant. Dar stând acolo, simţi că îl cuprinde un sentiment de tristeţe. Ar fi trebuit să plece, să^vadă dacă totul e în regulă cu Toby, însă nu se mişcă. încet, simţi că viaţa lui se sfârşea, şi orice gândise vreodată, orice senzaţie avusese până atunci, tot ceea ce voise să facă sau împlinise deja j nu mai însemnau nimic.
Un soi de lumină palidă umplu încăperea şi auzi o fe-meie plângând, apoi două, apoi mai multe. Parcă locul ar fi fost plin de femei jelind. Când avu impresia că o greutate îi fusese pusă pe piept şi nu mai putea respira, se întoarse şi ieşi. Trânti uşa şi o încuie. Pentru o clipă se rezemă de ea, cu inima bubuindu-i în piept. Camera în care era acum, cu pă- tuţul vechi de copil şi şemineul pe peretele opus, părea normală. Iar în casă era o tăcere mormântală. Şi totuşi,

cu un moment înainte simţise cea mai adâncă tristeţe cunoscută vreodată.
După ce se desprinse de perete, se hotărî să o sune pe mătuşa Cale, să vadă ce poate afla de la ea despre istoria casei. Cunoscând-o, se aştepta să-i fi cercetat fiecare an de existenţă. Iar Graydon voia să afle fiecare detaliu.
Se îndreptă agale spre căsuţa lui Toby. Uşa de la intrare era deschisă şi se opri în hol un moment. Avea ne- voie să se calmeze puţin după experienţa din încăperea cea veche.
- Trebuie să mă ajuţi cu planurile astea de petrecere, o auzi pe Toby spunând.
-Dar nu ştiu cum, răspunse Lorcan cu un aer foarte confuz.
- Las' că-ţi arăt, spuse Toby.
Graydon zâmbi, bănuind că Lorcan nu era obişnuită cu flecăreala prietenelor. Şi-o aducea foarte bine aminte de când avea doisprezece ani, când tocmai se calificase pentru programul guvernamental. Era o fetişcană înaltă şi subţire, cu haine prea scurte pentru statura ei. Bunicii ei nu-şi permiseseră mai mult, dar chipurile lor purtau dragostea şi speranţa pentru singura lor nepoată.
Graydon participase la ceremonia de primire, apoi, aşa cum îi era obiceiul, rămăsese câteva zile ca să observe noii studenţi. II uimea de fiecare dată faptul că era imposibil de prezis cine va reuşi şi cine va eşua. Cu mult timp înainte, el şi Daire ajunseseră la concluzia că nu muşchii şi instrucţia făceau un campion, ci pasiunea.
Timp de trei zile, studenţilor le era permis să se lupte, să se întreacă, să încrucişeze săbii de cauciuc, să se antreneze la aparate şi să participe la câteva ore de studiu, în timpul acesta se ofereau foarte puţine indicaţii şi cât mai puţine reguli, în ideea de a vedea ce poate fiecare, fără influenţă exterioară.
în prima zi, mama sa îl chemase să fie fermecător cu nişte femei care făceau pernuţe noi pentru capela lor privată, dar îi fusese foarte greu să rostească complimente şi cuvinte goale, mai ales când mintea îi stătea la altceva.

în seara aceea, la o bere, Daire îi spusese:

-Am un campion.
- Care?
-Nu-ţi spun. Vino să vezi dacă ghiceşti.
-E copilul ăla mare care rânjeşte, spuse Graydon. Chiar şi pe mine mă sperie.
Daire zâmbi.
- Poţi să stai mâine, sau te-a programat mama la făcut aranjamente florale?
-Aş râde dacă nu ar fi adevărat. Era băiatul cu sprân-cene stufoase?
Daire nu-i răspunse, şi a doua zi văzu de ce. în câteva ore îşi dădu seama că fata înaltă cu păr negru era cam-pioana lui Daire. Era rapidă, sigură pe ea şi deşteaptă. Părea să anticipeze mişcările adversarului.
Spre sfârşitul zilei a treia, fiecare student încercase să o lovească pe Lorcan, dar nici unul nu reuşise. Un individ mare, devenise atât de frustrat de eschivele ei, încât se năpustise spre ea în încercarea de a o imobiliza. Pentru o secundă, fata făcuse ochii mari la vederea a nouăzeci de kilograme de muşchi venind spre ea.
Graydon înaintase, cu gândul de a-l opri înainte de a o zdrobi, dar Daire îl prinsese de braţ. Cu o miime de secundă înainte să o lovească, Lorcan se ghemuise cu genunchii la piept. Băiatul se izbise cu forţă de perete. Daire îl atenţionase pe Graydon din priviri să nu intervină. Ca instructor, voia să vadă reacţia celorlalţi la acţiunile lui Lorcan. Cine se va supăra şi va striga „fault“.
Băiatul care îl speriase pe Graydon începuse să râdă primul. Daire îl privea concentrat pe băiatul care se izbise de perete. Cum avea să reacţioneze la faptul că Lorcan îl făcuse de râs? Nasul îi sângera, se tăiase la frunte şi îşi ţinea mâna la piept. Cu o privire consternată, acesta se uitase în jos la Lorcan, care era tot ghemuită.
Se aplecase şi o ridicase de umeri - iar Daire încercase să o apere. De data asta Graydon îl opri pe el. Băiatul, care era aproape de două ori cât ea, o ţinuse de umeri şi se uitase la ea cu intensitate.

- Parcă aş încerca să mă lupt cu pisica mea, spusese în final şi restul râseseră şi mai abitir.

Apoi o luase camaraderește pe după gât şi o condusese în grupul băieţilor. Celelalte fete rămăseseră în propriul grup.
Din momentul acela Lorcan devenise tovarăşa băieţilor - şi trebuise să se antreneze de două ori cât oricare dintre,ei ca să fie la înălţimea puterii şi dezvoltării lor fizice. Insă ea poseda o agilitate pe care nici unul dintre ei nu o va avea vreodată. O tachinau pe tema asta, dar şi mai mult o invidiau.
- Daire? o auzi el pe Toby spunând. Cum stai cu me-niurile alea? Şi unde va avea loc cina asta? Cât durează până ajung hainele aici? Trebuie să pregătesc invitaţiile pentru nunta Victoriei cu doctorul Huntley, aşa că îmi trebuie o dată. Jilly şi Ken trebuie să vină şi ei, deşi Victoria şi Ken au tendinţa să se ia la ţintă.
Se făcu linişte în cameră.
- N-am idee care ar putea fi răspunsurile la întrebările astea, spuse Daire.
- Cum adică se ia la ţintă? întrebă Lorcan.
- Ca şi cum ar avea mitraliere şi ar elibera o rafală de gloanţe unul spre celălalt. Glumesc! Dar Victoria şi Ken au fost căsătoriţi. Scuze, tot uit că voi doi nu ştiţi pe nimeni aici. Hai să vedem dacă putem să închegăm un plan şi să pregătim un program.
- Unde-i Graydon? întrebă el cu ceva în voce care ar fi putut fi luat drept teamă.
- Hai fugi, caută-1, spuse Toby. L-am lăsat peste drum în casa aia veche. Şi ce-ar fi dacă aţi ieşi şi voi, ca băieţii? Eu şi Lorcan ne descurcăm aici. De vreme ce bunicul lui Graydon ştie despre schimbul pe care l-au făcut gemenii, oare aş putea să îi trimit măsurile pe e-mail?
-Sunt convins că va fi încântat, spuse Daire grăbin- du-se spre uşă. Graydon îl aştepta afară.
-Arăţi de parcă tocmai ai fi scăpat de ştreang.
-Nici nu-ţi imaginezi, răspunse Daire.

- Mergem să vedem ce se poate face noaptea în Nan-tucket? Sau poate vrei să ajuţi la plănuirea nunţii. Dar te previn: dacă accepţi, fetele or să te adopte ca pe una de-a lor, iar dacă nu...

-Nu-mi spune. Sunt insensibil, spuse Daire suspinând. Mi-e dor de zilele când un bărbat apărea doar în noaptea nunţii.
Rosti cuvintele cu atâta amărăciune, că amândoi pufniră în râs.
- Spre bere! spuse Graydon.
- Da! Spre bere înainte.
De-abia în noaptea aceea, cu Graydon plecat, Toby reuşi să facă ceea ce-şi propusese de zile întregi. Se uită pe site-ul oficial al Lanconiei. Cum arăta oare Danna, fata asta cu sânge albastru? Când fotografia se încărcă şi Toby văzu că era femeia a cărei poză Rory o purta în portofel, închise capacul laptopului.
- Doamne, Dumnezeule, şopti ea.
Graydon urma să se căsătorească cu femeia pe care
o iubea fratele lui? Situaţia era prea complicată pentru Toby, aşa că hotărî că nu voia să se gândească la ea.
capitolul 18
Graydon şi Daire se aflau în restaurantul The Brother- hood, unde se ghiftuiseră cu fructe de mare, iar acum erau la a patra bere. în tot acest răstimp, dezbătuseră tot ceea ce ţinea de Lanconia. Daire îi povestea lui Graydon despre noii săi studenţi.
- Desigur, nu avem vreun Lorcan în grup, rosti el.
- Nici o stea care să lucească mai aprig decât celelalte? întrebă Graydon, care îşi privea absent paharul.
-Ţi-e dor de acasă? îl întrebă Daire.
- Deloc! răspunse Graydon. îmi place foarte mult in-sula asta. Dacă aş petrece mai mult timp aici, aş ajunge să cunosc lumea. Aş vrea să învăţ să navighez mai bine şi am înţeles că au instructori pricepuţi. Şi se pare că unele dintre rudele mele din America au să se mute aici.
- Nu poţi să rămâi cu ea, rosti Daire cu blândeţe.

-Ştiu. Niciodată, nici când eram copil, nu mi-am neglijat îndatoririle. Patria e întotdeauna pe primul loc.

179

Daire nu avea de gând să îşi lase prietenul să îşi plângă de milă. Aşa că schimbă subiectul.

- Ce te intrigă atât de mult la casa aceea veche şi la visele unei fete?

Graydon se bucură că avea altceva cu care să îşi ocupe mintea.

- Casa aceea ar trebui închisă pentru totdeauna. Aco lo se găseau lucruri care n-ar trebui să existe.

După un moment de tăcere, îi povesti lui Daire ce simţise în micuţa încăpere, despre tristeţea şi jalea care îl străbătuseră.

-Ce ai de gând să faci în privinţa asta? întrebă Daire.

- Când am părăsit casa, aveam de gând să aflu ce s-a petrecut acolo, însă acum nu sunt atât de sigur că vreau. Am atât de puţin timp la dispoziţie aici şi vreau să mă bucur de el. Se pare că Toby a reuşit să o prindă pe Lor-can în mrejele pregătirilor pentru nuntă, aşa că, poate, mâine noi doi am putea să ne antrenăm serios.

- Intre apelurile frenetice ale lui Rory?

Graydon rămase pe gânduri, apoi răspunse:

- Nu am idee cum am să reuşesc, dar mama mea nu îi va mai vorbi lui Rory aşa cum o face acum. El a sacri-ficat multe pentru mine şi pentru Lanconia.

Daire ştia că Graydon se referea la Danna. Era îndeajuns de apropiat de ambii fraţi, încât să ştie cine iubea pe cine.

- Cum ai să o părăseşti pe americanca aceasta când va sosi clipa?

Când Graydon ridică privirea către Daire, în ochi i se citea limpede tot ce simţea şi ce avea să simtă. Daire se lăsă pe spate.

- N-aş face schimb de locuri cu tine. Ce-ar fi dacă ai...

- Nu o spune, îl întrerupse Graydon. Dacă aş fi avut o fărâmă de minte, aş fi plecat deja acum câteva zile, dar nu pot. Am nevoie ca de aer să rămân pe insula asta, rosti şi rămase o clipă pe gânduri. Hai să plecăm de-aici şi să ne îmbătăm. Ai ceva bani?

- Nici o leţcaie, răspunse Daire.

-Am eu cartea de credit a lui Rory. Toby mi-a arătat cum să o folosesc, dar nu sunt sigur că îmi amintesc foarte bine.
- Atunci, zâmbeşte-i chelneriţei noastre şi lasăo să îţi arate, sugeră Daire, apoi hai să ne îmbătăm atât de tare încât să uităm de toate femeile din lume.
-Nu există atâta băutură pe pământ, replică Graydon.
O bubuitură şi o rafală de înjurături zgomotoase o treziră pe Toby. Sau, mai degrabă, nişte strigăte în lanco- niană care sunau foarte tare a înjurături. Când aruncă o privire la ceas, îşi dădu seama că abia trecuse de ora 3 dimineaţa. Se părea că, în cele din urmă, Graydon şi Daire reveneau acasă. Fusese îngrijorată în privinţa lor întreaga seară, însă privirea pe care Lorcan i-o aruncase o făcuse să îşi păstreze grijile pentru sine.
- Graydon e cu Daire, rostise Lorcan pe un ton care sugera că nu mai era nevoie de alte întrebări.
Insă cuvintele lui Lorcan nu o opriseră să arunce încontinuu privirea către ceas şi către uşă. încerca să se concentreze pe planurile de nuntă pe care avea să i le prezinte Victoriei, dar mintea îi zbura de la ele.
- Sper că au să-i placă, murmurase ea.
- Lui Daire îi place orice are conţinut istoric, îi dez-văluise Lorcan.
-Nu mă refeream la... începuse Toby, apoi se oprise. Serios? Ştiu atât de puţine detalii personale despre voi doi. Aveţi un iubit sau o iubită?
- Daire trăieşte în cazarmă cu studenţii lui, dar uneori se duce acasă la părinţii săi pentru...
Nu părea să îşi aducă aminte cuvântul.
-Weekend?
- Da, încuviinţase Lorcan. Dacă există femei, atunci e foarte discret, deşi toate femeile se simt în largul lor în preajma lui.
în tonul ei se ascundea ceva care îi stârnise curiozitatea lui Toby.
- Ce altceva îi mai place lui Daire, în afară de istorie?

Pentru un sfert de oră, Lorcan vorbise fără întrerupere. Nu rostise atâtea cuvinte în tot răstimpul cât fusese

în Nantucket. Nici nu părea să îşi dea seama că un sfert dintre ele erau în lanconiană. Pur şi simplu nu se mai oprea. îi spusese lui Toby că lui Daire îi plăcea să se uite la TV - seriale americane şi englezeşti precum Spartacus şi Urzeala tronurilor -, că citea în mare parte litografii şi ce fel de filme prefera: orice cu o intrigă complexă care să îi pună la încercare ceea ce era, conform lui Lorcan, prodigiosul lui creier. Apoi, parcursese felurile de mâncare care îi plăceau ori îi displăceau lui Daire. Se părea că leguma lui preferată era sparanghelul.
Pe Toby o mânca limba să o întrebe „Şi de cât timp eşti îndrăgostită de el?“, dar se abţinuse. Coborâse ochii în carneţelul ei pentru a-şi ascunde zâmbetul. „Cât de interesant", îşi spusese ea în gând.
In jur de ora zece, renunţase să mai aştepte întoarcerea celor doi şi se culcase. însă avusese un somn agitat. Grijile nu îi dădeau pace. Cine ar fi ştiut cum să o sune dacă s-ar fi întâmplat ceva? Pe de altă parte, poate cineva de la nuntă l-ar fi zărit pe Graydon şi şi-ar fi dat seama că este un Kingsley. Dar dacă nimeni nu îl recunoştea?
Se zvârcolise în pat, aţipind din când în când, însă doar pentru puţin timp. Când îi auzi pe Graydon şi pe Daire urcând treptele, izbindu-se de mobilier şi înjurând în lanconiană, răsuflă uşurată.
Rămase întinsă, ascultându-le încercările de a se de-plasa fără a face zgomot, apoi Daire coborî scările în cele din urmă şi se aşternu liniştea. Toby îşi spuse că ar trebui să se culce din nou, dar voia să se asigure că Graydon era bine.
Era îmbrăcată în pijamaua ei roz şi se gândi să ia un halat, însă nu o făcu. Desculţă, se îndreptă spre dormitorul lui Graydon. Uşa era deschisă, iar ea se furişă înăuntru. Bărbatul era întins pe pat cu faţa în jos, cuverturile erau aruncate la o parte, cu o margine de pătură peste jumătatea sa inferioară. Era despuiat de la brâu în sus, cu braţul drept atârnându-i pe lângă pat, iar degetele atingând podeaua.

Cu un zâmbet pe buze, Toby se îndreptă spre el cu gândul de a-l acoperi în întregime. Era prea răcoare să fie atât de dezvelit. Icni surprinsă când mâna lui

se întinse şi o înşfăcă de coapsă. într-o secvenţă uimitor de rapidă, o dezechilibră, forţând-o să aterizeze deasupra lui, apoi o rostogoli cu abilitate, iar Toby se trezi întinsă lângă el.
-Acum eşti a mea, rosti el şi începu să o sărute pe gât.
- Duhneşti ca o berărie, îl împinse ea înapoi.
- Daire m-a îmbătat.
-Te-a ţinut cu forţa, cumva? Ţi-a turnat litri de bere pe gât?
- întocmai, încuviinţă Graydon. Crezi că ar trebui să pun să fie decapitat? Ce ai pe tine?
- Pijamaua, şi nu îmi mai desface nasturii.
Toby îl împinse de umeri ca să îl privească mai bine. Ochii îi erau atât de neguroşi, că erau aproape negri.
- Nu vreau să fiu deflorată de un prinţ beat.
- Bine, răspunse el şi se prăbuşi cu faţa pe umărul ei. Stăm cuminţi şi vedem de flori dimineaţa.
Toby izbucni în râs. Ştia că ar fi trebuit să îl lase să doarmă, însă, în starea lui, poate ar fi reuşit să scoată nişte răspunsuri de la el.
- O iubeşti pe Danna?
- Lanconia îi datorează tatălui ei atâtea afaceri şi lo-curi de muncă, şi burse de studii, şi... totul, murmură Graydon somnoros. Stătea întins pe burtă, împresurând-o pe Toby şi ţinând-o atât de strâns cu braţul, încât ea nu credea că ar fi putut să se mişte dacă ar fi încercat.
- Iar tu eşti răsplata? Ca într-un basm? Dacă un supus face vreo mare ispravă, regele îl răsplăteşte cu mâna • prinţului pe care-l căsătoreşte cu fiica acestuia?
- Exact aşa, răspunse el, alintându-i obrazul cu răsu-flarea caldă.
- Cum îţi sună cuvântul „barbar11?
- Perfect, răspunse el, dar nu mi-a păsat până ce am ajuns în Nantucket. Danna e frumoasă.

-A, da? făcu Toby. Are cumva părul blond de care se pare că-ţi place atât de mult? Nu poţi să îţi ţii mâinile departe de el, nu?
Drept răspuns, Graydon reîncepu să îi sărute gâtul, j

- Blondă natural. I-am spus asta şi bunicului meu,
Toby se trase la o parte.
- Ce ai făcut?
Graydon se mulţumi să îi zâmbească uşor, cu ochii închişi.
-Nu-i de mirare că bunicul tău flirta cu mine în e-mailurile lui! exclamă Toby. Mi se părea drăguţ, dar acum e stânjenitor. Ce altceva le-ai mai spus oamenilor despre mine? Nu m-ai menţionat mamei tale, nu-i aşa?
-Nu, răspunse Graydon şi se răsuci pe spate.
Când văzu că toată buna lui dispoziţie se risipise dintrodată, Toby îşi dori să nu îi fi amintit de regină. Se întinse lângă el şi îşi aşeză capul pe umărul lui.
- Nu am vrut să te dezmeticesc din beţie cu ceva supă-rător. Ştiai că Lorcan e îndrăgostită de Daire?
- Daire e de viţă nobilă, rosti Graydon distras.
Ochii îi erau aţintiţi în tavan. Când nu mai scoase o vorbă, Toby se urcă peste el.
-Gândeşte-te la lucruri frumoase, îl sfătui ea şi îl sărută pe gât.
- Cum ar fi la tine visând că eşti cu alţi bărbaţi? Sau la faptul că nu te pot atinge?
- Doar tu eşti în visele mele, spuse ea în timp ce îi dezmierda gâtul. Nu e ca şi cum aş fi necredincioasă. Pe deasupra, tu eşti cel care se însoară cu altcineva.
- Dar sunt nevoit! Tatăl Dannei a ameninţat că îşi va retrage toate afacerile şi activităţile caritabile din ţară dacă fiica lui nu devine regină.
- Şi cineva a întrebat-o pe Danna ce vrea ea?
Bărbatul o apucă de umeri pentru a o privi mai bine.
- Desigur că nu, dar, la urma urmei, ce femeie nu ar vrea să se căsătorească cu mine?!

Râzând, Toby se rostogoli de pe el, însă Graydon îi imită mişcarea, ajungând cu trupul peste al ei. Se ridică într-un braţ şi îi cercetă chipul. Draperiile nu fuseseră trase, aşa că încăperea era destul de bine luminată.
-In viaţa ta de vis, tu te măriţi cu un altul, rosti el, iar în aceasta eu trebuie să mă însor cu altcineva. Se pare că mereu se găsesc obligaţii care să ne despartă.

Tu, cu văduvele mării care au nevoie de sprijin, iar eu, cu o ţară de care trebuie să am grijă. Crezi că vom fi vreodată împreună?
Pe Toby o încântă aluzia lui că dorea să fie cu ea, cu toate că era imposibil.
- Ştii ce facem, data viitoare când am unul dintre visele mele cu călătorii în timp, ar trebui să vii cu mine. Poţi să iei trupul lui Garrett, iar eu am să fiu Tabby.
Graydon schiţă un zâmbet.
- De vreme ce totul s-a petrecut cu peste două veacuri în urmă, aş face dragoste cu tine şi la naiba cu consecin-ţele. Ii las pe alţii să-şi bată capul cu ce are să urmeze.
îşi plimbă mâna peste coastele ei, atingându-i uşor curbura mijlocului şi şoldul. Când se ridică, mâna i se strecură pe sub pijama să îi cuprindă sânul. Toby rămase cu răsuflarea tăiată. Nici un bărbat nu o mai atinsese atât de intim.
- Draga mea Carpathia, nu ai idee cât de mult te doresc. Să te ating, să te ţin, să fiu în preajma ta e tot ce îmi doresc. Să îţi sărut gâtul, buzele, ochii, urechile. Pare că unicul lucru la care mă pot gândi e să-mi plimb limba peste fiecare centimetru al trupului tău. Dar nu pot, sfârşi el şi se întinse pe spate.
Toby rămase înlemnită, cu privirea aţintită în tavan. Deci asta era, se gândi ea. Aşa se simţeau alte fete când erau sărutate de un bărbat. „N-am vrut, dar nu m-am putut abţine11, spuneau ele. „Pur şi simplu s-a întâmplat. Nu am avut cum să mă opresc." Toby simţise întotdeauna dezgust la auzul unor asemenea poveşti, pentru că nici

un bărbat nu avusese vreo şansă să o facă să uite de sine măcar o clipă. Dar acesta reuşise. Se întoarse spre el.

- Graydon, şopti ea.

-Du-te la tine în cameră, spuse el cu glas ferm. Am băut prea mult ca să mă pot stăpâni.

Când fata dădu să protesteze, adăugă „Te rog", într-un fel care o făcu să înţeleagă că se simţea rănit.

încet, se ridică din patul lui şi se duse la al ei. Trecu destul timp până reuşi să adoarmă.

“Maipresus de timp

185

Graydon nu se ridică din pat până la ora unsprezece a zilei următoare. încercă să lase impresia că nu avea nici urmă de migrenă, dar luă imediat cele două analgezice şi paharul de apă oferite de Toby.

- M-am făcut de râs noaptea trecută?

- Ţi-ai declarat dragostea nepieritoare faţă de mine, am avut parte de trei ore de sex fantastic şi probabil sunt însărcinată.

Bărbatul nici măcar nu se opri din sorbitul paharului de apă.

-Atâta vreme cât n-a fost nimic important, răspunse el, cu o sclipire amuzată în ochi.

Se întoarse la computer, fiindcă lucra cu Rory la pla-nificarea unei întâlniri ce urma să aibă loc. Pentru că avea să fie ţinută în limba rusă - pe care Rory nu o vorbea, spre deosebire de Graydon - existau unele probleme. Daire intrase tocmai la timp cât să audă schimbul de replici şi o privea pe Toby cu îngrijorare.

-Era o glumă, îl dumiri ea. Sunt încă fecioară, iar preţioasa voastră ţară nu e în nici o primejdie, adăugă şi părăsi camera.

Dar se părea că acele două nopţi petrecute aproape împreună schimbaseră lucrurile între ea şi Graydon. Ambii deveniseră suficient de dezgheţaţi încât să îşi vorbească şi să se comporte cu mai multă dezinvoltură unul faţă de celălalt.

Pentru următoarele câteva zile, cu toţii fură foarte ocupaţi. Primul lucru pe care îl făcură fu să îi invite pe Victoria şi doctorul Huntley, pe Jilly şi Ken la cină sâmbătă seara, pentru a le prezenta tematica

aleasă. Faptul că amânaseră atât de mult această alegere le lăsa mai puţin timp să se pregătească pentru nuntă, însă Jilly trimisese deja invitaţiile de nuntă. în plus, Toby şi Graydon erau atât de siguri că Victoria avea să fie încântată de idee, încât începuseră deja să se ocupe de detalii. Locaţia - capela lui Alix - era disponibilă, iar pasiunea lui Daire pentru istorie îi ajutase cu mâncarea, florile şi muzica. Până şi invitaţiile aveau o tentă istorică. Hotărâseră să nu le spună invitaţilor că plănuiau să se costumeze

în haine de epocă şi că aveau să servească feluri de mân-care ce datau din perioada Regenţei.
Jilly trecu pe la ei să accepte invitaţia. Şi dădu peste o casă zumzăind de activitate. Apelurile telefonice şi con-versaţiile video constante ale lui Graydon cu fratele său guvernau vieţile celor din preajmă.
- în acest moment, Graydon e totodată prinţ şi rege, şi chiar şi regină, îi spuse Toby lui Jilly. Doar că face totul prin Rory.
- Şi Graydon poate să facă totul de aici? întrebă Jilly.
-O, da. îl ajutăm şi noi, fireşte, dar în mare se
descurcă singur.
Apoi Toby îi povesti mătuşii lui Graydon despre ideea lui de a lega un telefon mobil de ghipsul lui Rory şi a-i trimite astfel mesaje. în altă ocazie, Graydon vorbise direct cu un afacerist rus la telefon şi îi sugerase acestuia, de dragul confidenţialităţii, să vorbească în engleză când aveau să se întâlnească faţă în faţă.
- Rusa e doar una dintre cele şase limbi pe care Gray-don le vorbeşte, îi dezvăluiseToby.
- Nu aveam idee că e atât de cultivat.
- Graydon poate să facă aproape orice, declară Toby fără urmă de ironie în glas.
-Aşa să fie? întrebă Jilly, înăbuşindu-şi un hohot de râs.
Când uşa din spate se deschise şi Graydon păşi înăuntru, Toby sări din locul ei să îl întâmpine în bucătărie. Fusese afară cu Daire, atacându-se unul pe celălalt cu săbiile lor grele.
-Mătuşa ta este aici, o auzi Jilly, iar tu eşti lac de sudoare.
- De când nu-ţi mai place asta?

Chicotitul lui Toby se auzea până pe coridor. Când Toby reveni în sufragerie, pe obrazul umed şi înroşit se ghiceau urmele sărutului lui Graydon, care era nebărbierit. Jilly se ridică.
-Ne vedem sâmbătă la şapte, rosti ea şi plecă încruntată.
Se părea că unul din ei avea să rămână cu inima rănită.

“Maipresus de timp 187
în timpul săptămânii, Toby făcu în aşa fel încât Lorcan şi Daire să petreacă mai mult timp împreună. Nu ştia că acest lucru avea să provoace prima ei dispută cu Graydon.
De când Lorcan îi spusese că Daire era pasionat de istorie, Toby îşi dăduse seama destul de repede că tot ceea ce trebuia să facă era să încurce planurile de nuntă pentru ca Daire să preia controlul. Pentru sâmbătă seara, propuse un meniu care aducea cu o masă demnă de adepţii curentului New Age, spunând că era deosebit de încântată de ideea ei de a folosi citronelă. Daire
o făcu idioată, apoi îşi ceru scuze. Iar Toby, într-un acces fals de mânie, îi spuse că dacă nu îi plac ideile ei, să găsească el un meniu. Ieşi pe uşa din spate, trântind-o suficient de tare încât să nu pună în pericol vechile ochiuri de geam.
Graydon era în grădină, învârtind cu mişcări graţioase sabia greoaie prin aer.
- Ce pui la cale? întrebă el.
-Nimic interesant. Mă duc să ud florile din seră.
-M-am ocupat eu de asta. Ia bandajele. Poţi să-mi spui ce i-ai făcut lui Daire cât timp exersăm.
Nu era loc de vorbă în timpul boxului, mai ales, atunci când partenerul de antrenament era Graydon. îi arătă cum să eschiveze apărătoarea mare pe care i-o împingea spre faţă. Când uita, o atingea pe frunte.
- Loveşte-mă din nou şi o să-ţi pară rău, ameninţă ea.
- Promiţi?
Toby încercă să-l lovească, dar el îi evită cu uşurinţă fiecare pumn. După o oră, Graydon o prinse în braţe, o trase la piept şi o sărută pe gât.

- Ce ai de gând cu Daire? întrebă, în timp ce îi dădu drumul şi începu să îi scoată mănuşile şi să îi desfacă bandajele.
-Sarcina lui va fi să aleagă meniul pentru dineul de sâmbătă.
- Şi care va fi sarcina lui Lorcan?
-N-am idee, rosti Toby cu nevinovăţie, dar când Graydon continuă să o privească suspicios, cedă. De cât timp e Lorcan îndrăgostită de Daire?

- Noi trei suntem o echipă şi lucrăm bine împreună. Ei nu sunt „îndrăgostiţi", rosti Graydon cu un aer de superioritate.
Toby îl privi năucită.
- Poţi să-mi spui cu mâna pe inimă că nu ai observat nimic între ei? Ea îl iubeşte. De ce te încrunţi aşa?
- Daire e vărul meu. Tatăl lui e un duce, iar strămoşul său era rege.
- Sunt sigură că Lorcan poate fi convinsă să-i treacă cu vederea cusururile.
Toby făcuse o glumă tipic americană, cu subtextul re-feritor la egalitate, dar Graydon nu încetă să o privească încruntat.
- înţeleg, spuse ea. Regii nu se coboară la a se căsători cu oameni de rând. Spune-mi, voi încă mai aveţi amanţi dintre oameni ca noi?
Toby dădu să plece, dar el o apucă de braţ.
-Toby, ştiu că nu înţelegi lucrurile astea, dar aşa a fost de secole în ţara mea.
Tânăra se trase într-o parte.
- Cred că tu nu mă înţelegi pe mine. Nu critic şi nu judec. Nu e treaba mea dacă voi lanconienii vreţi să vă petreceţi vieţile împreună cu oameni pe care nu-i iubiţi. Pun pariu că ilustra familie a lui Daire a ales deja pe cineva pentru el.
îşi dădu seama că avea dreptate după expresia lui.
-Vă urez tuturor tot ce e mai bine pentru ceea ce sunt sigură că va fi un viitor fericit.

Nu ar fi trecut pe lângă el cu mai multă semeţie nici dacă ar fi purtat o rochie lungă cu falduri. Până să ajungă la casă era atât de nervoasă, încât abia vedea încotro se îndreaptă. Era frumos să te gândeşti la figura romantică, ba chiar tragică, a unui prinţ nevoit să se însoare cu o femeie pe care nu o iubea. Era nobil din partea sa să se sacrifice pentru ţara lui. Dar să audă că Graydon credea că ascendenţa unui bărbat l-ar împiedica să se însoare cu o femeie frumoasă şi inteligentă precum Lorcan o dezgusta.
Urcă la etaj, închise uşa bine îndărătul ei, făcu duş şi se schimbă. Când termină cu pregătirile, coborî jos,

abia aruncă o privire către Daire şi Lorcan, care luau cina, îşi luă geanta şi ieşi. II auzi pe Graydon strigând de două ori după ea, dar nu îi răspunse.
Inaintă cu paşi repezi spre oraş şi îşi dădu seama cât timp trecuse de când nu mai ieşise din casă. De când îl întâlnise pe Graydon Montgomery, era ca şi cum acesta îi acaparase viaţa.
Poate ar trebui să redenumesc casa ZĂBALA LUI MONTGOMERY, îşi spuse ea, iar jocul de cuvinte între „zăbavă" şi „zăbală" îi aduse un zâmbet pe buze.
In ultimele câteva săptămâni, îşi neglijase viaţa reală - cea la care avea să se întoarcă atunci când ASR avea să se ducă să se căsătorească cu femeia „de viţă nobilă" - dar frumoasă - pe care nu o iubea.
Toby se plimbă până la capătul Cheiului Drept şi cu-prinse întinderea de apă cu privirea. Acum, îşi dorea din tot sufletul să fi avut pe cineva cu care să vorbească despre toate acestea. O sună pe Lexie în Franţa.
- Mi-e foarte dor de tine, spuse ea imediat ce Lexie răspunse.
- Ce s-a întâmplat? întrebă Lexie.
-Nimic, minţi Toby. Tu cum o duci?
Când Lexie începu să vorbească, parcă nici nu se mai oprea să răsufle. Şeful ei, Roger Plymouth, sosise cu câteva zile mai devreme. Fusese rănit într-un accident de maşină şi avea o fractură la braţul stâng.

-Nu poate să şofeze, spuse Lexie, de parcă ar fi fost cea mai mare tragedie din lume. A adus o asistentă medicală cu el, dar...
- O asistentă? Chiar aşa de rău a fost accidentat? în-trebă Toby.
- Nu, dar Plymouth nu poate să facă nimic de unul singur. Dar se pare că asistenta o cunoaşte pe sora lui şi ele două stau şi chicotesc tot timpul - ba chiar în franceză. Nu ştiam că puştoaica e în stare să râdă. Cu mine, nu face decât să suspine. Nu e deloc fata pe care am cunoscut-o anul trecut. Am ajuns să-mi petrec tot timpul cu Roger.

- Da? întrebă Toby, remarcând că Lexie îi spusese Roger, şi nu Plymouth. Mă gândesc că trebuie să fi fost groaznic. Are măcar ceva interesant de spus?
- Sigur. Nu ştiam, dar e membru în câteva comitete filantropice. Deschide o tabără pentru copiii nevoiaşi şi îşi foloseşte banii şi abilităţile atletice să... rosti Lexie, apoi se opri. Nu vreau să te plictisesc.
în acea clipă Toby era atât de supărată pe Graydon, încât voia să audă ce avea Lexie de zis.
- începi să-l placi, nu-i aşa?
- Poate. Vrea să facem un tur al ţării cu maşina. Vrea să viziteze anumite locuri pentru a găsi idei pentru tabăra lui. Plănuise să meargă cu un amic de-al lui din facultate, dar tipul l-a lăsat de izbelişte în ultima clipă. Roger nu poate să conducă şi să schimbe vitezele cu o singură mână, aşa că m-a rugat să merg cu el.
-Tu nu ştii să conduci o maşină cu cutie de viteze manuală, fu singurul lucru care îi veni lui Toby în minte.
- Mă învaţă el. Fie merg, fie stau aici cu sora lui. Dacă nu mă duc cu Roger, mi-e teamă că voi fi coborâtă la statut de slujnică de către soră-sa. Pe deasupra, cred că îi pot fi de ajutor cu idei. Roger n-are fler la organizare.
- Fă-o, o sfătui Toby. Acceptă orice şansă ţi se oferă şi bucură-te de ea.
Lexie rămase pe gânduri la telefon.
- Nu pari în apele tale. Ce s-a întâmplat?
- Cred că mi-am dat jos ochelarii de cal, atât.

-Vrei să vorbim despre asta?
Toby se gândi la cum putea să explice ideologia unei alte ţări, dar nu avea idee de unde să înceapă.
- Nu încă, rosti ea în cele din urmă.
- Nu ai comis păcatul suprem să te îndrăgosteşti de el, nu? întrebă Lexie.
-Nici pe departe. De fapt, mă gândesc să îi dau pe toţi afară din casă după dineul de sâmbătă.
- Ce dineu?
Toby se agăţă cu bucurie de un subiect despre care putea să vorbească în voie şi se porni să-şi descrie planurile pentru o nuntă cu specific istoric. însă

nu îi povesti lui Lexie despre întâlnirile sale din vis cu Victoria/Valentina. Era prea mult de explicat la telefon, în schimb, îi spuse că ideea îi venise din romanele istorice ale Victoriei.
-Am ştiut dintotdeauna că eşti genială, o lăudă Lexie, şi cred că Victoria va adora ideea. L-aţi pus pe doctorul Huntley să vă facă rost de costume?
Toby îi povesti despre cum Graydon şi-a rugat bunicii să dea iama prin şifonierele palatului.
- Pare să fie destul de implicat în viaţa ta. Aţi ajuns deja în pat?
- Da şi nu, mărturisi Toby. Ne-am sărutat, ne-am hâr-jonit în pat, dar n-am făcut sex.
- Parcă aţi fi în liceu.
- Nu-i aşa? Dar tu?
-Nu, desigur că nu. Vorbim de afaceri aici. Trebuie să închid, spuse Lexie. Toby, ţine-te tare şi dă-mi de ştire dacă, ştii tu, se petrece ceva.
- La fel cu tine şi cu Roger.
- Nu se va întâmpla nimic. Noi...
Se opri, fiindcă Toby râdea cu poftă, iar când Lexie
i se alătură, Toby îşi dădu seama că prietena ei cocheta cu ideea. încă râzând, îşi luară rămas-bun.

Toby vârî telefonul în geantă şi îşi dădu seama că se simţea mai bine. Se duse la florăria unde lucra şi vorbi cu şeful ei. Poate că săptămâna viitoare urma să se întoarcă la lucru. Nu mai avea rost să îşi petreacă timpul cu lanconienii încercând să le priceapă obiceiurile.
însă şeful ei nu mai avea nevoie de ea. Tânăra pe care Victoria o găsise pentru a o înlocui pe Toby se descurca de minune. Ceea ce nu îi spuse lui Toby era faptul că făcuse o înţelegere cu Victoria ca toate florile pentru nunta ei să vină de la el dacă nu o reangaja pe Toby până în septembrie.
- îmi pare rău, spuse el cu sinceritate.
Cu toţii o plăceau pe Toby, şi munca pe care o făcuse era ireproşabilă. Tânăra petrecu puţin timp cu colegii ei, îmbrăţişându-se şi povestind despre ce mai făcuseră, dar când începu să simtă că este în plus, plecă şi se duse

pe plaja Jetties. Dar aici ea şi Graydon se plimbaseră împreună şi locul era încărcat de amintiri.
Luă prânzul la Arno, apoi se duse la cumpărături în Zero Main. Noel şi angajaţii ei o făcură să se simtă mai bine.
în jur de cinci, dădu să se întoarcă acasă. Ştia că luase nişte decizii şi plănuia să se ţină de ele. Primul lucru pe care avea de gând să îl facă era să nu mai îi înfiereze ţara lui Graydon. Nu era treaba ei ce făceau acolo. Ea venea din America şi avea alte concepţii, însă asta nu însemna că ăsta era singurul mod de a privi lucrurile, nici cel mai bun. Era viaţa lui Graydon şi, dacă voia să se căsătorească cu o femeie pe care nu o iubea, era dreptul său.
în primul rând, Toby era conştientă că trebuia să se protejeze. Râsese despre asta cu Lexie, dar, la cum mergeau lucrurile, era pe cale să se îndrăgostească de Graydon. Apoi ce avea să urmeze? Oare avea să îl sărute de adio în timp ce el pleca să se însoare cu altcineva? Nu, nu intenţiona să facă aşa ceva. în momentul în care ajunse în faţa casei, zâmbea.
-Unde-ai fost? întrebă Graydon imediat ce o văzu păşind înăuntru. Avea părul răvăşit şi ochii roşii. O cută adâncă îi brăzda fruntea.

Toby îşi aşează plasele de cumpărături pe podea şi geanta pe măsuţa din hol.

- Cum a mers cu afaceristul rus?

Graydon făcu un pas în faţă, cu mâinile întinse, de parcă ar fi vrut să o tragă la piept. însă Toby se retrase, cu trupul încordat şi purtând pe chip ceea ce Lexie numea expresia de „nu-mă-atinge“. Graydon îşi lăsă braţele şă cadă.

- îmi cer scuze pentru ce am spus, rosti el cu glas atât de coborât încât numai ea îl auzea. Noi lanconienii suntem prea rigizi. Am...

- E în regulă, spuse ea. Ţări diferite, obiceiuri diferite. Nu am dreptul să te critic pe tine sau ţara ta.

Bărbatul îi zâmbi.

- Ne sărutăm în semn de împăcare?

“Maipresus de timp 193

- Nu, răspunse ea ferm, apoi îşi luă plasele de cumpă-rături şi urcă scările.

Era sâmbătă dimineaţa, ziua dineului, iar Graydon o privea de la fereastra de la etaj pe Toby, care uda grădina. Era o vreme răcoroasă şi ceţoasă, ideală pentru Nantucket, şi i-ar fi plăcut să petreacă timp împreună, însă ştia că lucrurile se schimbaseră între ei. De când îi explicase lui Toby de ce Daire nu s-ar fi putut căsători cu cineva ca Lorcan, era ca şi cum i-ar fi închis o uşă.

Părea să fi renunţat la mica lor lume intimă şi să se fi întors la viaţa ei de zi cu zi din Nantucket. Ieşise de două ori să ia prânzul cu prietenele sale. Intr-o dimineaţă, la ora şase, o văzuse afară tăind flori pentru o nuntă. Graydon o întrebase dacă avea nevoie de ajutor, dar ea îl refuzase politicos. Fără tachinări sau râsete, doar o curtoazie dusă la extrem care începea să îl deprime. Fiecare propoziţie pe care Toby i-o adresa era politicoasă. Ii zâmbea, făcea conversaţie şi era mereu de o amabilitate neţărmurită.

-Nu ştiu ce i-ai făcut, dar dacă aş fi în locul tău mi-ar fi teamă să închid ochii, îi spusese Daire câteva zile mai târziu.

Adevărul era că nici Graydon nu avea habar ce făcuse ca să o determine să se preschimbe de la o persoană... ei bine, aproape iubitoare, la una care îi zâmbea de parcă abia îl cunoscuse. încercase de două ori să îi vorbească. De fiecare dată recursese la cel mai răbdător - şi, evident, cel mai şarmant - ton posibil ca să îi explice diferenţele dintre ţările lor. îi povestise că patria lui era foarte veche şi funcţiona în temeiul a secole de tradiţie. îi zâmbise şi îi spusese că ţara ei era atât de tânără că nu putea să înţeleagă cum e să ai obiceiuri care datează de sute de ani.
Păruse să asculte... până când el dăduse să o apuce de mână. Toby se dăduse înapoi şi se ridicase.
- Lanconia pare minunată. Poate că am să o vizitez într-o bună zi. Acum am o întâlnire.
Zâmbindu-i în felul ei detaşat, părăsise încăperea. Graydon ar fi vrut să fugă după ea şi să o întrebe cine

era „întâlnirea** ei. Un bărbat? Fusese prima oară când îşi dăduse cu adevărat seama că, în Nantucket, era doar un om de rând. Nu avea privilegii princiare şi nimeni nu îl trata de parcă ar fi trăit numai pentru a-i face pe plac.
Abia în cea de-a treia zi de politeţuri interminabile din partea lui Toby, Graydon începu să fie atent la Daire şi Lorcan. Obiectivul său iniţial era să îi dovedească lui Toby că ea nu avea dreptate. Poate era adevărat că Lorcan era „îndrăgostită11 de Daire. La urma urmei, acesta îi fusese profesor mulţi ani. Insă Daire îi instruise pe mulţi şi niciodată nu dăduse vreun semn că ar fi simţit afecţiune pentru careva dintre ei. Cel puţin nu lui Graydon.
începu să îi urmărească în timp ce se antrenau. Vână- tăile lui Lorcan se vindecau, dar Daire era în continuare deosebit de grijuliu cu ea. Când Graydon exersă cu ei, nici unul nu arătă că între ei ar exista ceva intim. Abia când el intră în casă şi îi privi pe fereastra de la etaj începu să priceapă la ce se referea Toby.
De multe ori, Daire îşi trecu braţele împrejurul lui Lorcan în timp ce îi arăta câte o manevră pe care Graydon era sigur că aceasta o

cunoştea. De două ori, îl zări pe Daire închizând ochii atunci când trupul lui Lorcan îl atingea în treacăt.
în noaptea în care rămaseră numai ei doi, Graydon îl întrebă pe Daire despre femeia căreia îi era făgăduit ca soţ.
- Ce mai face Astrie?
Pentru o clipă, Daire îl privi absent.
- Bine, presupun.
- Nu ţii legătura cu ea?
- Familia mea o face. E suficient.
- Şi când plănuiţi nunta? se interesă Graydon.
- Ce e cu toate întrebările astea?
- Eram doar curios, atât.
La masă, începu să observe modul în care Lorcan şi Daire îşi întindeau anumite feluri de mâncare unul altuia. Era ceva subtil, un. amănunt pe care nu îl mai remarcase, dar era acolo. într-o dimineaţă, ridică privirea

din farfurie şi o văzu pe Toby privindu-l cu o expresie ce însemna: „Ţi-am spus eu“. Era cea mai intimă reacţie pe care o avusese întreaga săptămână.
Marţi sosiră hainele de epocă din Lanconia şi Graydon era sigur că aveau să topească răceala lui Toby. Bunicii săi trimiseseră o rochie de-a dreptul superbă pentru ea. Toby o ridică foarte grijulie.
- Ar trebui să fie într-un muzeu.
-Nu, ar trebui purtată de o femeie frumoasă, rosti Graydon pe un ton care în trecut făcuse multe femei să îl privească cu ochi visători.
Insă Toby îl ignoră.
-Toby, eu... începu el şi făcu un pas înspre ea.
Chiar atunci, telefonul mobil al tinerei începu să sune.
- E Jared, spuse ea în timp ce ieşea să răspundă.
Câteva minute mai târziu, se întoarse zâmbind.
-Mi-a găsit de lucru! Urmează să proiectez o întreagă grădină pentru casa vărului său. Chiar acum, Alix schiţează modelul şi... răsuflă adânc. Trebuie să fac măsurători. Lorcan? Ai chef să ţii de celălalt capăt al ruletei?

-Aş putea eu să... începu Graydon, dar tocmai atunci îi sună celularul. Era Rory cu altă urgenţă. Tatăl lor îşi revenise şi voia să discute cu el.
-Acum, chiar trebuie să fiu tu, spuse Rory cu panică în voce. Poate ar trebui să revii acasă pentru chestia asta.
Graydon le privi pe Toby şi Lorcan, care vorbeau cu însufleţire despre proiect, şi se gândi că, dacă ar fi să plece acum, Toby nu l-ar mai primi în casă.
-Nu pot s-o fac, rosti Graydon în lanconiană. Am treburi aici.
- Crezi că patul unei americance e mai important de-cât regele tău? îl împunse Rory.
- Nu mă ating de ea şi nu încerca să mă intimidezi. Poţi să te descurci! Am să te ghidez pas cu pas.
Rory părea şocat de spusele fratelui său.
- Ai avut săptămâni întregi la dispoziţie, dar încă n-ai cucerit-o? Ce nu merge?

Graydon zâmbi cu jumătate de gură.
-Aparent, pentru Toby nu sunt un prinţ prin drept de naştere. Se aşteaptă să îmi câştig poziţia.
Rory izbucni într-un hohot atât de puternic încât Graydon dădu ochii peste cap şi mai că nu îi închise fratelui său.
Chiar înainte ca Rory să meargă să îl viziteze pe tatăl lor - şi să încerce să îl amăgească în privinţa propriilor săi fii - Graydon îi ceru să facă un lucru pentru el.
-în afară de-a încerca să fiu tu? îi sări ţandăra lui Rory.
în trecut, Graydon luase în zeflemea ezitările lui Rory de a petrece timp cu părinţii lor. Ajunsese mai înţelegător abia când auzise cum îi vorbea mama lor lui Rory.
-Da, răspunse Graydon. Vreau să îţi cer chiar mai mult. Vreau să redactezi un document şi să-l dai tatălui nostru să-l semneze.
- Nu ceri deloc mult, nu-i aşa?
- Ştiu că îţi cer enorm de mult, răspunse Graydon, cu gândul la Danna.

Cu o noapte înainte, văzuse pe YouTube un clip care îi arăta pe Rory şi Danna plecând de la un dineu şi amândoi păreau să fie în culmea fericirii. începuse să se întrebe cum s-ar împăca cu gândul că i-ar răpi acea şansă fratelui său.

- Cred că americanul din mine iese la suprafaţă.
- Ce vrea să însemne asta? întrebă Rory.
- încă nu ştiu. Am să-ţi scriu despre ce am nevoie să faci, iar tu poţi să redactezi documentul şi să-l dai tatei pentru semnat.

-Mama are să-mi scoată ochii...
-N-are să o facă! răspunse Graydon cu asprime! Orice ţi-ar spune, să nu dai înapoi. Ţine-i piept! Nici măcar nu clipi. Tata te va sprijini.
Rory trase adânc aer în piept.
-Bine. Trimite-mi ce ai nevoie şi am să încerc... Nu! Am să o fac.

- Bine, încuviinţă Graydon şi închise.

(Maipresus cfe timp
197
în zilele ce mai rămăseseră până la data dineului, Lorcan şi Toby petrecură mult timp făcând planuri pentru grădina casei vărului lui Jared. Se duseră intr-unui dintre numeroasele tururi ale caselor şi grădinilor din Nantucket şi se întoarseră încărcate cu poze şi schiţe.
-Nu am mai văzut-o pe Lorcan simţindu-se atât de bine în preajma unei alte femei, remarcă Daire în timp ce le privea pe cele două tinere aplecate peste cărţi şi foi. Şi-a petrecut întreaga viaţă cu bărbaţii, şi femeile au fost întotdeauna geloase pe ea.
Toby o luase pe Lorcan la cumpărături şi o înveşmân-tase în in alb de Nantucket. Hainele ei din piele neagră şi lână şi cizmele greoaie dispăruseră fără urmă. Atât pe Graydon, cât şi pe Daire îi amuza copios faptul că, aşa cum Lorcan învăţase multă engleză, şi Toby deprinsese la fel de multă lanconiană. îşi vorbeau una alteia într-un amestec al celor două limbi. Când Toby spusese: „Pe Jura, dar cred că grădina asta are să iasă minunat!1*, amândoi bărbaţii pufniseră în râs.
Singurul lucru pe care Graydon îl regreta era că Lorcan preluase sarcina de a o antrena pe Toby. în comparaţie cu Lorcan, Toby era stângace în privinţa abilităţilor marţiale, dar apoi ea începu să îi arate

lui Lorcan exerciţii de yoga. Ambii bărbaţi stăteau lipiţi de ferestrele verandei când ele două erau afară făcând exerciţiile. La un moment dat, Rory sunase în toiul unei sesiuni. Vorbea agitat, căci se ivise o nouă criză.
-Rory, îl întrerupse Graydon cu calm, ştii ce este „poziţia câinelui cu aplecare în faţă“?
- Una dintre minunile naturale ale pământului. Dar asta e doar părerea mea, răspunse fratele său.
- Asta fac Toby şi Lorcan în momentul de faţă.
-Problemele mele pot să aştepte, spuse Rory şi
închise.
însă aceasta era ziua dineului, iar Graydon spera ca în această seară să se împace cu Toby.

capitolul 19
Când Toby deschise uşa de la dormitor, era îmbrăcată într-un halat, părul i se unduia în jos pe spate, şi chipul ei drăgălaş era lipsit de machiaj.
-Am nevoie de ajutor! îi spuse lui Jilly. Nu-mi dau seama cum se poartă rochia asta, iar corsetul e un monstru - chiar dacă nu e foarte mare. Şi părul meu! Nici nu m-am gândit la asta! Trebuia să-l fi coafat şi...
-Vei fi în ordine, spuse Jilly. Mă descurc chiar foarte bine cu părul lung al fiicei mele, aşa că te pot ajuta şi pe tine. Ba chiar am adus câteva lucruri cu mine.
Avea cu ea o geantă care părea să dea pe dinafară.
Toby începus ă se calmeze, auzind cuvintele liniştitoare ale lui Jilly. îşi dorise dintotdeauna o mamă ca Jilly, închipuindu-şi cum ar fi participat împreună cu ea la astfel de evenimente. Dar undeva pe la douăzeci de ani îşi dăduse seama că acest lucru nu avea să se întâmple niciodată.
Devreme în dimineaţa aceea, când Jilly trecuse pe la ea să o întrebe dacă avea nevoie de ajutor cu petrecerea, Toby îi dezvăluise faptul că prezentau o nuntă temati că. Ba chiar îi arătase lui Jilly rochia pe care

avea să o poarte. Toby deschise cu atenţie cutia şi expuse vederii un strat de hârtie de mătase, de un verde pal. înăuntru se afla o rochie diafană de mătase albă, iar corsajul era acoperit cu ceea ce părea a fi o broderie lucrată manual, cu lujeri de viţă-de-vie şi flori, tot albă. Lenjeria de corp specifică rochiei se afla într-o altă cutie.
Când Jilly ridică rochia din cutie, primul lucru pe care-l observă fu că era aproape transparentă.
-O, Doamne, spuse Jilly. Graydon ţi-a ales rochia?
- Da, spuse Toby tăios şi apoi îşi întoarse privirea.
Era evident că azi nu-l ridica în slăvi pe Graydon, se gândea Jilly.
- Şi ce ai de gând să porţi pe dedesubt?
- Chiloţi roşii din bumbac? întrebă Toby şi cele două râseră.
-Miroase grozav la voi, spuse Jilly. Cine găteşte?

-în general, bărbaţii, răspunse Toby. Eu şi Lorcan doar tocăm ingredientele. Am tot încercat să-i conving pe ea şi pe Daire să rămână la cină, dar nu vor.
în dormitor, Toby se aşează pe o otomană, şi Jilly începu să-i aranjeze părul. Adună mai multe şuviţe blonde cârlionţate şi le ridică, fixându-le cu ceea ce păreau a fi o mie de agrafe. Câţiva zulufi fură lăsaţi liberi, încadrân- du-i chipul. Apoi Jilly aplică machiajul, foarte subtil, fără să acopere strălucirea naturală a pielii lui Toby.
După ce machiajul şi părul fură gata, se chinuiră cu corsetul. Acesta înconjura coastele lui Toby şi îi susţinea sânii de la mijloc în jos, dar partea de sus era complet expusă vederii.
- Nu cred că au trimis mărimea potrivită, spuse Toby încercând să tragă de el în sus astfel încât să acopere mai mult, dar fără succes.
- Asta demonstrează că toate generaţiile au fost atrase de sex, spuse Jilly.
în cutie nu se afla nimic de purtat pe sub cămăşuţă, nici un fel de lenjerie intimă. Toby crezu că era o greşeală, dar căutând rapid pe internet îşi dădu seama că nu se făcuse nici o eroare.

- Una e acurateţea istorică şi cu totul altceva este bu- nul-simţ, spuse Toby şi-şi trase pe ea o pereche de chiloţi moderni, din bumbac.
Jilly ţinu în mână cămăşuţa aproape transparentă şi o ajută pe Toby să şi-o pună, apoi îi întinse ciorapii de mă-tase şi jartierele. în final, îi trase lui Toby rochia peste cap. Se potrivea perfect, talia înaltă îi ajungea exact sub sâni, iar mânecile drăgălaşe, umflate, îi lăsau la vedere braţele suple. Rochia abia atingea podeaua, iar broderia era destul de grea pentru a ţine materialul în loc când Toby se mişca.
Când Toby se privi în oglinda veche, care-o înfăţişa din creştet până-n tălpi, i se păru că fusese transformată într-o persoană complet diferită. Adevărul era că semăna mai mult cu Tabby din visul ei. Dar rochia fusese pe vremuri purtată de regine, şi era mai bogată şi mai frumoasă decât tot ce văzuse până atunci. Trase de câteva

ori rochia în sus pentru a acoperi mai multă piele, apoi o lăsă în pace. Se întoarse spre Jilly.
-Arăţi minunat, spuse Jilly. Vorbesc serios, Toby, parcă ai fi dintr-un basm.
Se auzi o bătaie în uşă.
- Pot intra? întrebă Ken.
Jilly deschise uşa şi făcu un semn cu mâna.
- Priveşte ce am făcut, spuse Jilly.
-Toby! zise Ken. Arăţi magnific!
-Mulţumesc, răspunse ea. Să sperăm doar că Victoria va fi de acord cu tine.
- Dacă nu mă înşel, spuse Ken, referindu-se la fosta lui soţie, Victoria ar fi încântată să poarte o rochie care lasă atât de mult la vedere.
Făcu un semn cu mâna spre pieptul lui.
- Era să uit, spuse el. Graydon ţi-a trimis astea. Sunt de la bunica lui.
Toby luă pachetul pe care el îl ţinea în mână. Era îmbrăcat într-o delicată stofă roz şi legat cu o panglică crem. Când îl deschise, gemu, surprinsă. In cutie erau o pereche de cercei cu perle şi o brăţară cu

perle mici şi fir de aur răsucit. Sub ele se aflau o duzină de perle mititele şi ace de aur.
-Sunt pentru păr, spuse Jilly şi începu să le aranjeze în coafura pe care o crease.
Ken scoase un mic aparat de fotografiat din buzunar şi începu să facă poze.
- Două femei superbe, spuse el.
Auziră voci la parter şi se uitară una la cealaltă. Victoria şi doctorul Huntley sosiseră.
-Eu şi Ken vom coborî primii, spuse Jilly. Gray a întrebat dacă poate el să te escorteze jos. Spunea că vrea să-ţi arate ceva. Vom pregăti băuturile şi vom da drumul la muzică, aşa că poţi să cobori oricând eşti gata.
Cei doi ieşiră din cameră şi merseră la parter.
Era chiar înainte ca oaspeţii să înceapă să sosească, iar Graydon era îmbrăcat în ceea ce Toby numea „hainele domnului Darcy“. Când se aşează pe canapea să-şi tragă în picioare pantofii aceia ridicoli care veneau

cu costumul, găsi un bileţel şi un pachet mic din partea bunicii sale, Aria.
Dragul meu Gray,
Hainele pe care ţi le-am trimis au fost purtate de către sora rebelă a bunicii mele şi de către Mirele Călăreţ - toată lumea ştia că era amantul ei preferat.
Pe de altă parte, soţul ei nobil din străinătate era un om inutil!
Acestea sunt bijuteriile pe care le-a purtat cu rochia.
Dragul meu nepot, ştiu ce te aşteaptă în viitor şi cât de mult ai nevoie de această perioadă de timp ca să planifici şi să meditezi- Fii convins că orice ai face, orice decizii ai lua, eu şi bunicul tău suntem alături de tine şi te iubim.
Cu dragoste, Aria
Modul în care era scris biletul îl făcu pe Graydon să-i fie dor de bunicii lui. înainte să-şi dea seama ce făcea, îl sună pe fratele său.
Un Rory somnoros şi morocănos răspunse la telefon.

- Ştii cât e ceasul aici? întrebă el în lanconiană.
- în jur de unu şi jumătate dimineaţa, spuse Graydon. De când te culci tu înainte de răsărit?
- De când ţi-am preluat ţie responsabilităţile. Ştiai că îmi programează şi mersul la baie?
- Disciplină înainte de toate, spuse Graydon.
-Nu cred că ai sunat ca să mă auzi pe mine plân- gându-mă. Ce se întâmplă? în afară de faptul că trebuie să te îmbraci de parcă ai fi pe coperta unei cărţi de Jane Austen.
- Chiar mă întrebam dacă ai aflat.
- Bineînţeles că am aflat, spuse Rory. Bunicii au ţinut morţiş să afle tot ce ştiu despre micuţa ta prietenă.
- Şi ce le-ai spus?
Rory tăcu un moment. îşi dăduse deja seama că nu era o conversaţie de complezenţă.
- Ce te deranjează?

- O plac, spuse Graydon. Nu am mai avut astfel de sentimente pentru nimeni. Dar momentan nu e foarte încântată de mine.
Rory sesiză nuanţa plină de jind în vocea fratelui său, dar nu voia să simpatizeze cu el.
- Dacă vrei să vii acasă, dă-mi de ştire.
Graydon auzi, la rândul lui, emoţia din glasul fratelui său.
-Şi să te despart de Danna ta? îmi preţuiesc viaţa prea mult ca să fac asta. Vorbim mai târziu, spuse el şi închise telefonul.
în Lanconia, Rory se trânti înapoi în pat. Deci fratele său ştia ce simţea el pentru Danna. De cât timp ştiuse Graydon? Ce-l dăduse de gol?
Se ridică din pat şi merse la fereastră, trăgând la o parte perdelele grele de brocart şi se uită spre peluza de sub geam. Spre uimirea lui, o văzu pe Danna pe calul ei enorm, îndreptându-se spre grajduri.
Rory ştiu că nu ar trebui să meargă afară, dar începu să se îmbrace într-o pereche de blugi. Luă o cămaşă şi şi-o trase pe cap în timp ce fugea desculţ pe scările din piatră veche. Nu ar trebui să facă asta.

Era conştient de acest fapt. Danna şi lumina lunii nu erau o combinaţie bună pentru el. Ea avea să se mărite cu Graydon. Rory era Fratele de Pomană, şi n-ar fi fost niciodată în stare să-i ofere ce merita.
în timp ce-i treceau astfel de gânduri prin minte, fugi de-a lungul peluzei spre grajduri.
Când Toby deschise uşa dinspre dormitor spre salon, Graydon era acolo, aşteptând-o... Trase aer în piept când îl văzu. Dacă îmbrăcămintea din epoca Regenţei fusese făcută special pentru cineva, acela era Graydon. Panta-lonii, haina, toate îi veneau atât de bine că arăta ca un călător prin timp. Pe moment, Toby nu îşi mai amintea care fusese motivul pentru care era furioasă pe el.
Graydon o privea într-un mod care o făcu să roşească. O analiză din cap până în picioare şi zăbovi cu privirea asupra ei, iar când ochii li se întâlniră, ai lui parcă ardeau. De obicei, când un bărbat se uita la ea astfel, Toby

se întorcea cu spatele şi pleca. Şi, dacă nu era imposibil, refuza să se mai apropie vreodată de el. Dar în seara aceasta, făcu un pas spre Graydon, iar el îşi deschise braţele spre ea.
Nu era sigură ce s-ar fi întâmplat dacă nu ar fi auzit brusc muzica zgomotoasă de la parter. Era un vals, potrivit pentru perioada istorică, pe care Graydon îl găsise pe internet. Volumul la care era dată muzica îi făcu pe amândoi să iasă din transă.
Dându-se în spate, Graydon îi întinse mâna. Ea ac-ceptă, iar el luă iniţiativa şi începură să danseze. Toby mai dansase cu Rory şi-i făcuse plăcere, dar cu fratele lui era o experienţă diferită. Graydon era puternic, dar graţios. O ţinea aproape, dar nu într-un mod intim. Se mişcau atât de perfect împreună încât păreau a fi o singură fiinţă. Abia după câteva minute cineva reduse volumul mu-zicii, dar ea şi Graydon încă o auzeau clar. O conduse de-a lungul salonului, rotindu-se pe lângă piesele de mobilier, dar fără să atingă vreuna. Rochia pe care o purta era făcută pentru dans. Mate-rialul subţire şi fin nu îi stingherea mişcările şi se lipea de picioarele ei într-un fel

care o făcea să se simtă lipsită de greutate, ca şi cum ar fi fost înveşmântată în ceva făcut de spiriduşi.
La un moment dat, Graydon îşi puse mâinile pe talia ei, o ridică şi o roti în aer. Râsetele ei acoperiră muzica.
Graydon o trase spre el, iar Toby îşi odihni capul pe pieptul său, ascultând cum îi bate inima. I se păru că o să-ruta pe creştetul capului. Pentru un moment, ea şi Graydon rămaseră pe loc, fără să se mişte, îmbrăţişaţi.
Graydon fu acela care se desprinse, în final, şi o ţinu cu braţele la depărtare.
- Eşti mai frumoasă decât mi-am imaginat. Ar trebui să te îmbraci aşa în fiecare zi.
Aruncă o privire spre partea de sus a rochiei ei, care afişa un decolteu generos.
Toby zâmbi.
-Adică să fac curat în casă, să plivesc grădina şi multe altele, în timp ce port o rochie căreia îi lipseşte

jumătatea din faţă, spuse ea, îndepărtându-se de el. Dar tu.... Tu chiar arăţi ca un prinţ.
- Dar nu m-am purtat ca unul, în ultima vreme.
Toby se trase de lângă el. Cuvintele lui alungaseră
vraja şi îşi aminti de cearta pe care o avuseseră.
- Cred că ar trebui să mergem la parter.
-Am ceva să-ţi arăt.
îi întinse un pergament rulat, legat cu panglică albastră.
Toby îl desfăcu. Era un document frumos lucrat, părea scris de mână, dar era în lanconiană. în partea de jos era un sigiliu cu ceară şi o semnătură scrisă apăsat, cu negru.
-Ce e?
-E libertatea lui Daire, practic. Acum poate să se însoare cu cine vrea şi va moşteni oricum titlul şi pământurile familiei lui. Tatăl lui Daire e un bătrân irascibil, şi fără ameninţări din partea regelui, şi-ar dezmoşteni fiul dacă acesta s-ar căsători cu cineva necorespunzător. Şi totul ar fi preluat de vărul lui Daire, care e un personaj scârbos.

Daire nu voia să fie el acela care să distrugă familia veche şi distinsă din care face parte.

- L-ai convins pe tatăl tău să semneze asta?

-Prin Rory, da, spuse Graydon. Aş fi făcut-o cu mulţi ani în urmă dacă aş fi ştiut că Daire era nemulţumit de mireasa pe care familia i-o alesese. Dar nu s-a plâns niciodată.

- Iar Lorcan nu mi-a vorbit deloc despre ce simte pen-tru el, deşi am încercat să o trag de limbă.

Toby îşi ridică privirea spre el.

- îmi pare rău, spuse el. Ultimele zile au fost...

Toby îşi puse degetele pe buzele lui.

- în seara asta suntem Tabitha şi Garrett şi nu avem neînţelegeri privind politicile naţionale.

- îmi surâde ideea ta, spuse el şi îi oferi braţul. Şi la naiba cu ziua de mâine.

Când ajunseră aproape de capătul scărilor, toţi cei de la parter înlemniră şi-i fixară cu privirea - dar Victoria fu cea care reacţionă cel mai puternic. Se uită la Toby de parcă nu ar mai fi văzut o astfel de scenă

în viaţa ei. Expresia de pe chipul ei părea să fie de şoc, dar mai era ceva... O recunoştea cumva? Toby nu putu să nu se întrebe.

Ceilalţi trei se dădură în spate şi o lăsară pe Victoria să-i soarbă cu privirea pe cei doi tineri care stăteau în capătul scărilor. Erau un cuplu frumos* asta era clar! Haina neagră a lui Graydon îi punea în evidenţă umerii laţi şi talia subţire, iar pantalonii i se mulau pe coapsele groase, care deveniseră musculoase după ani şi ani în care călărise cai nărăvaşi.

Iar Toby era magnifică. Rochia albă, subţire ca voalul, îi venea perfect. Decolteul adânc, modul în care materialul i se aşeza pe şolduri, transparenţa rochiei, toate păreau să fi fost create special pentru ea. Cu toţii stăteau nemişcaţi, ţintuiţi locului şi aşteptând ca Victoria să spună ceva. După câteva momente lungi, ea se întoarse spre Caleb.

-Asta voi purta când mă voi căsători cu tine, spuse ea şoptit.

Privirea ei emana atât de multă iubire încât toţi cei din jur simţiră că iau parte la o scenă intimă. Caleb zâmbi din colţul gurii şi apoi făcu o plecăciune - aşa cum ar fi făcut şi un bărbat din epoca lui Jane Austen. Ca răspuns, Victoria făcu o reverenţă perfectă.
După această scurtă scenetă, toţi începură să vorbeas-că, în principal despre cât de bine arătau Toby şi Graydon. Victoria o luă pe Toby de braţ şi o conduse într-un colţişor al sufrageriei.
- Ştiam că te vei gândi la o temă perfectă. Dar draga mea, spuse Victoria şi îşi coborî vocea, data viitoare lasă cămăşuţa acasă. Lasă-ţi calităţile la vedere cât le mai ai. îşi ridică privirea. Caleb, dragul meu, am rămas fără şampanie deja?
Cei patru adulţi se adunară în jurul dulapului, unde, în acea după-masă, Ken amenajase un bar.
-Ţi-a mulţumit Victoria pentru tot ce-ai făcut? întrebă Graydon din spatele lui Toby.
- Da. Oarecum. Şi mi-a spus că ar trebui să port mai puţină lenjerie pe dedesubt.
-Victoria e o femeie foarte înţeleaptă.

-Nu-ţi face iluzii, spuse Toby, alăturându-se celorlalţi.
Cina se dovedi a fi un mare succes. Aşa cum se obişnuia în secolul al XVIII-lea, toate platourile cu mâncare fură aşezate pe masă, iar deserturile pe bufet. De îndată ce supa - mazăre cu mentă şi castravete - fu terminată, Ken dădu supiera deoparte. Apoi se serviră cu chiftelu- ţe cu anşoa şi piper Cayenne, calcan în vin cu ciuperci, scoici în vermut, foietaj vol-au-vent cu stridii şi sos de smântână, şi vânat constând în păsări mici umplute, crocante şi fragede. Erau şi mai multe feluri de legume, fiecare cu propriul sos.
Toţi mâncară cu lăcomie, umplându-şi şi reumplân- du-şi farfuriile.
-Asta da, mâncare! spuse Caleb, după care începu să critice pizza, hamburgerii şi chiar şi sendvişurile.
Toby se aştepta ca toată lumea să protesteze, dar nu, toţi erau de acord cu el. De fapt, cei patru păreau să se pună de acord asupra oricărui lucru. Victoria şi Ken, care fuseseră căsătoriţi, nu se atacau şi nu se contraziceau deloc. Toţi vorbeau despre cum îşi petrecuseră

ultimele săptămâni, dar doctorul Huntley fu cel care ajunse în centrul atenţiei. Le povesti cum se întâlniseră căpitanul Caleb şi Valentina în 1806. Căpitanul se întorsese mai devreme dintr-o călătorie profitabilă din China şi descoperise că noua sa casă era folosită de constructor pentru propria nuntă.

- Căpitanul a fost atât de nervos, că a luat un butoi de rom şi s-a dus în pod să... mediteze.

- Sau poate că voia să se îmbete şi să stea bosumflat, spuse Ken.

- Depinde din ce perspectivă priveşti lucrurile, spuse doctorul Huntley, zâmbind. Căpitanul nu era în pod de mult timp când o foarte frumoasă - se uită la Victoria - Valentina veni sus. Purta o rochie care...

Făcu un gest explicativ cu mâna, voind să spună că avea un decolteu foarte adânc.

-De vreme ce căpitanul călătorise în multe locuri unde oamenii nu erau la fel de puritani ca în America, crezuse că nu avea de-a face cu o femeie respectabilă - ceea ce era de înţeles. El... el... a...

- I-a făcut avansuri? întrebă Jilly.

- Da, cu puţin prea multă... să-i spunem „pasiune". Şi ea a fost de acord.

- Cu adevărat?

Victoria, care nu mai auzise niciodată povestea, spuse:

- Aşa, pur şi simplu, a spus „da“?

-Cel puţin aşa a crezut căpitanul, spuse doctorul Huntley, cu un zâmbet în colţul gurii. Dar nu era aşa. Cu toate acestea, era îndeajuns de convingătoare pentru a-l face să-şi dea toate hainele jos.

-Dumnezeule! spuse Jilly.

- Şi apoi ce a făcut? întrebă Victoria, aplecându-se în faţă, cu scântei în privire.

-Valentina Montgomery a luat hainele căpitanului, a părăsit camera şi a închis uşa în urma ei. Nunta de la parter era atât de zgomotoasă, încât căpitanul nu a fost eliberat decât a doua zi dimineaţă. Până atunci, aproape că murise de frig.

Dr. Huntley se uită în jur la chipurile celor de la masă, cu o expresie care părea să spună ca se aştepta ca acestora să le fie milă. In schimb, se alese cu o explozie de râsete.
Când se opri din râs pentru a-şi trage sufletul, Toby
spuse:
- Şi să înţeleg că, după incidentul acesta, s-au îndră-gostit nebuneşte unul de altul.
Doctorul Huntley luă mâna Victoriei într-a lui şi o sărută.
- Da, aşa a fost.
Doctorul ridică un pahar pentru a ţine un toast.
- Pentru mâncare bună, prieteni şi viaţă. Dar mai pre-sus de orice, pentru o dragoste care ţine o veşnicie.
Băură în cinstea cuvintelor lui, apoi Ken spuse:
- Servim şi desert?
Jilly pregăti ceai Assam, şi toată lumea îşi umplu farfuriile cu cheesecake de lămâie, prăjiturele cu melasă care se numeau Joe Froggers, felii de chec cu maia şi fructe, şi boluri cu şarlotă de vanilie, stropită cu coniac. Mai apoi serviră brânzeturi, stafide şi nuci, urmate de şi mai mult ceai şi pahare de porto.

După cină, Caleb insistă să se danseze. Merseră în sufragerie, unde tavanul cu grinzi era destul de jos. Toate luminile electrice fură oprite, şi lăsară doar lumânări. Caleb o trase pe Victoria în braţe şi începură să se învârtă într-un dans care, mai mult ca sigur, era vechi de câteva sute de ani. Ceilalţi se dădură în spate, admi- rându-le mişcările perfecte.
- E rândul vostru acum, le spuse Caleb celorlalţi când muzica se opri.
îşi scoase un pachet de tutun de pipă din buzunar, apoi împinse de un colţ al vechiului şemineu, şi o uşiţă se deschise - lucru care îi surprinse pe toţi. Descoperiră trei pipe care arătau antice.
- Cum de-ai ştiut de uşiţa aceea? întrebă Toby.
-Fiul căpitanului Caleb, primul Jared, nu a vrut să

ducă o viaţă de marinar, aşa că a rămas acasă şi a con-struit casele proiectate de soţia sa. Din nefericire, tot ce au reuşit ei să facă s-a pierdut în istorie.
Părea aproape cuprins de tristeţe. Era o informaţie istorică interesantă, dar nu răspundea la întrebare.
-Dar cum ai... începu Toby, dar Caleb o întrerupse.
- Cred că ar trebui să dansezi cu prinţul tău, spuse el, dându-i de înţeles că nu intenţiona să-i răspundă.
Luă una din pipe, puse tutun în ea şi se aşeză lângă Victoria pe divan, în timp ce Jilly şi Ken îşi traseră scaune unul lângă celălalt. Muzica începu, şi cei mai în vârstă fură mulţumiţi să-i privească pe Toby şi pe Graydon plutind de-a lungul camerei în veşmintele lor superbe.
Era deja târziu când Toby şi Graydon se aşezară în final. Ea se uită spre doctorul Huntley.
-Nu ştiţi cumva dacă un anumit cuplu, Tabitha Weber şi Garrett Kingsley, au existat cu adevărat? Nu cunosc anul, dar undeva pe la începutul anilor 1800, după îmbrăcăminte.
Caleb nu răspunse imediat.
-Au existat, şi povestea lor e o tragedie în toată puterea cuvântului. Când îşi ridică privirea spre Toby, ochii lui părură foarte bătrâni - şi se putea citi durerea în ei.
- Garrett era fratele mai mic al căpitanului Caleb.

“Maipresus de timp
209
Toby se uită spre Graydon.
-Căpitanul a fost străMoşul lui Jared. Şi rudă cu (ine, presupun.
- Prin Valentina Montgomery, spuse Jilly.
Ea era experta în istorie din familie şi începuse să studieze legătura pe care o aveau cu familia Kingsley din Nantucket.
- Căpitanul nu s-a căsătorit niciodată cu Valentina, deşi au avut un copil împreună.
Doctorul Huntley se trase înapoi, de parcă l-ar fi lovit cineva.
- Om nesăbuit şi netot, murmură el, apoi se uită spre Toby. Dar tu voiai să ştii de Tabby şi Garrett. Pot să în-treb cum de ştii de ei?
-Eu... ăă...

Toby aruncă o privire înspre Graydon şi el dădu din cap, încurajând-o.
- I-am visat de câteva ori.
Caleb se uită la pipa sa.
- în casa care se cheamă DINCOLO DE TIMP? Ştiai că pe vremuri se numea...
-ADIO MĂRII PE VECI, spuse Toby.
Ochii lui Caleb se măriră.
- Da, ai dreptate. Nu mulţi oameni ştiu asta.
- Ce voiam să aflu e dacă s-a căsătorit până la urmă cu bărbatul pe care-l iubea, spuse Toby, şi nu se putu abţine să nu arunce o privire spre Graydon.
Caleb trase aer în piept.
-A fost un mare scandal la nunta Parteniei, spuse el. Vezi tu, Tabby a fost văzută sub un copac cu Garrett Kingsley, şi ambii erau pe jumătate dezbrăcaţi.
- O, spuse Toby şi faţa începu să i se înroşească.
Fusese doar un vis, dar îl sărutase pe Garrett. Oare
cedase avansurilor şi se rostogoliseră în iarbă împreună?
Caleb, care stătea chiar în faţa ei, o privea fix.
- Nu-i stătea în caracter Tabithei să facă aşa ceva. Pă-rea mai degrabă ceva ce ar face o femeie modernă.
- Cred că ar trebui să ne spui toată povestea, interveni Ken. Să înţeleg că acei doi îndrăgostiţi au fost obligaţi să se căsătorească?

- Nu, nu s-au căsătorit. Cel puţin nu unul cu celălalt, spuse Caleb. Vedeţi voi, Tabby avea o mamă care ar fi băgat în sperieţi până şi nişte rechini. Dar, pe de altă parte, toţi bărbaţii din familia ei îşi pierduseră vieţile pe mare. Nu voia ca Tabby să se mărite cu un Kingsley, de vreme ce se spunea că toţi bărbaţii din familia lor erau devotaţi mării.
-A obligato să se mărite cu Silas Osborne, nu-i aşa? întrebă Toby.
- Da, răspunse Caleb. în noaptea acea, la nunta Par- teniei, a constrânso pe fiica ei să se mărite cu acel...

-Viezure umflat şi nesuferit, şopti Toby şi începu să se simtă foarte tristă.

- Sunt foarte nedumerit, spuse Ken. Cine era acest Osborne?

-Nimeni! spuse Caleb cu furie în voce. Mama lui Tabby şi-a vândut fiica. Lavinia Weber îi datora acelui funcţionăraş bani, şi ticălosul ăla mic şi urât a promis să-i şteargă datoria şi să le întreţină pe toate văduvele - dar doar dacă drăgălaşa de Tabitha avea să se mărite cu el. Şi asta a făcut. Mama ei a smuls-o din braţele lui Garrett şi a forţat-o să se mărite cu Osborne în aceeaşi noapte. Festivităţile de nuntă ale Parteniei s-au transformat dintr-un eveniment fericit într-unul plin de lacrimi. Căpitanul ar fi oprit nunta, dacă ar fi fost acolo, dar era încuiat în pod, şi stătea bosumflat. Om prost!

Vehemenţa cu care vorbea doctorul şi mânia lui erau atât de puternice, încât, pentru un moment, nimeni nu scoase un cuvânt.

- Osborne s-a purtat bine cu Tabitha? şopti Toby.

- Nu, spuse Caleb, cu o voce mai calmă. Osborne a schimbat acoperişul casei, dar după aceea, a refuzat să le mai ajute. I-a spus Laviniei că Tabby nu-l plăcea, aşa că înţelegerea picase. Ţipetele de indignare ale femeii s-au auzit până în Sconset. Lavinia i-a spus că oricum nimeni nu-l plăcea, aşa că nu era mare lucru dacă nici Tabby nu o făcea. Dar totul fusese în zadar, pentru că Osborne nu a mai ajutat familia nici măcar cu un cent.

- Ce a făcut Tabby? vru să ştie Toby.

-A muncit în magazin. Şi-a câştigat singură traiul şi şi-a întreţinut familia. S-a ocupat de magazinul lui Osborne şi nu a primit niciodată un cuvânt de laudă sau de recunoştinţă pentru tot ce făcuse. A murit tânără, avea în jur de treizeci de ani, fără copii. Toţi au spus că şi-a dorit să moară pentru că nu a trecut niciodată peste iubirea pe care i-o purta lui Garrett.

- Cu el ce s-a întâmplat? întrebă Graydon.

Doctorul Huntley trase aer în piept înainte să-i răspundă.

- Trei ani mai târziu, Garrett şi fratele său Caleb s-au scufundat cu vasul pe care acesta, din urmă se încăpăţâ-nase să navigheze într-o furtună. încerca să ajungă acasă la Valentina.
Se întinse şi luă mâna Victoriei într-a lui. Din nou, toată lumea tăcu.
- Cum de am ajuns să vorbim despre povestea asta deprimantă? întrebă Victoria. Toate astea s-au întâmplat acum mult, mult timp. Eu vreau să aflu despre visele lui Toby. Pot să folosesc ceva din ele pentru un roman?
Cuvintele Victoriei rupseră valul de tristeţe care se aşezase peste grup. Toby începu să povestească despre visele pe care le avea, în timp,ce Graydon se ridică şi deschise încă o sticlă de porto. în timp ce vorbea, Caleb dădea din cap, încuviinţând. Când Toby spuse că ea o trimisese pe Valentina în pod, doctorul rosti:
-Deci a fost vina ta! Continuă. Nu voiam să te întrerup.
Când Toby le spuse că Jilly şi Ken arătau exact ca şi John Kendricks şi Partenia, cei doi îşi zâmbiră.
-Ştiam eu că am fost meniţi să fim împreună, spuse Ken.
- Ha! sări Victoria. Dacă nu eram eu, nu aţi fi fost niciodată un cuplu. Se uită spre Toby. Vreau să ştiu dacă toate astea s-au întâmplat cu adevărat. Chiar ai vizitat acea perioadă?
- Bineînţeles că nu, spuse Toby. A fost doar un vis. Mi-am petrecut fiecare vară de când mă ştiu în Nantucket, aşa că e posibil să fi citit vreun jurnal despre Tabi- tha sau Partenia. Şi mi-am amintit în vis.

Cu toţii se uitară spre doctorul Huntley, întrebători. Ca director al Institutului de Istorie din Nantucket, el trebuia să ştie despre astfel de lucruri.
- E adevărat că există frânturi din poveste întro parte din jurnalele şi scrisorile pe care le avem.
-Vedeţi? spuse Toby. Sunt sigură că de acolo ştie şi doctorul Huntley ce s-a întâmplat. Nu-i aşa?
El nu-i răspunse.
-Ai schimbat ceva faţă de povestea reală în visele tale?

-Nu, nimic, rosti Toby, dar apoi îşi înălţă capul. De fapt, ba da. Am pierdut cheia de la o cutie. Este încă în Kingsley House, încuiată, dar când am văzut-o, conţinea...

- Simboluri zodiacale din jad, spuse doctorul Huntley. Căpitanul Caleb le cumpărase din China pentru femeia pe care o iubea. Cheia a fost pierdută la nunta Parteniei, şi căpitanul a fost mereu convins că unul dintre copiii neastâmpăraţi din familia Starbuck o furase.

- De unde ştii? întrebă Ken.

- Nu v-am spus că dragul meu Caleb ştie totul despre insula asta? spuse Victoria, cu mândrie.

- în visul meu, sublinie Toby, am scăpat cheia în spa-tele unei canapele neterminate de la fereastră, în Kingsley House.

- Ce ziceţi, să mergem să o căutăm? spuse Caleb de parcă ar fi fost cel mai obişnuit lucru cu putinţă.

Nimeni nu ezită. în câteva minute ajunseră la Kingsley House, dar Caleb refuză să intre.

-Vă aştept aici, spuse el şi se aşeză pe terasa din faţa casei.

-Dar dragul meu... începu Victoria, dar nu continuă pentru că până şi ea îşi dădu seama că nu-l putea convinge.

Jilly îşi puse o mână pe braţul lui Caleb, înţelegătoare.

- Dacă de fantome te temi, sunt foarte intuitivă când vine vorba de ele. Te voi avertiza dacă...

- Intuiţie? întrebă Caleb. Dar poţi să le vezi. Bietele creaturi se ascund de noi. Nu, nu mi-e teamă de fantome.

Dar am văzut destule în casa asta. Căutaţi cheia şi veniţi înapoi.

Toţi, până şi Victoria, renunţară să-l mai convingă şi intrară în casă. Ken aprinse luminile în timp ce se îndreptau spre salon, şi Toby le arătă canapeaua tapiţată de la fereastră.

-Am stat aici cu Alisa, sau Aii, cum îi place să i se spună, şi am privit-o desenând fereastra.

Ken trase perniţa şi studie construcţia mobilei.

- Ştiu cum a fost făcută. Am observat-o mai demult, e foarte ingenios asamblată.

Se uită spre Toby, tachinând-o.
-Pe de altă parte, mă flatez singur spunând asta, având în vedere că eu am construit-o, într-o altă viaţă.
Toby îşi dădu seama că o lua peste picior, dar nu o deranja. Cu toate astea, o parte din ea îşi dorea să fi găsit cheia. Ken scoase dintr-un dulap o cutie mare cu scule care-i aparţinea lui Jared şi îndepărtă panoul de jos al ca-napelei. Se întinse pe jos, încercând să dea jos şi panoul interior. Când termină, intră pe jumătate sub mobilă să caute cheia, înarmat cu o lanternă şi cu o şurubelniţă.
Nimeni nu scoase un cuvânt în timp ce se auzeau doar zgârieturi şi crestături şi priveau lumina mişcându-se. Când Ken reveni de sub canapea, se ridică în picioare şi se uită la ei. Rămase aşa câteva momente, înainte să-şi deschidă palma şi să le arate cheia de alamă.
- Asta e! exclamă Toby şi o luă de la el.
Una era să râzi despre o cheie care fusese pierdută cu secole în urmă, şi alta să o găseşti în realitate.
Ken, Jilly şi Victoria se holbau la Toby, cu gurile deschise de uimire. Graydon făcu un pas în faţă, îşi puse un braţ în jurul lui Toby, protector, şi spuse:
- Căutăm cutia plină de jad?
Ken fu primul care-şi reveni.
-Ah... Ştie cineva unde e?
Cum nimeni nu scoase o vorbă, Toby spuse:
- Am văzut-o în pod, dar nu mai ţin minte exact locul. Poate ar trebui să o sun pe Lexie şi să o întreb.
Victoria îşi reveni şi ea din şoc.
- Aflu eu unde e.

Se îndreptă spre intrare şi îi spuse lui Caleb că găsiseră cheia.
- Ştiam că o va face, spuse el. Al treilea rând de la dreapta, pe la jumătate, în cutia roşie, emailată. Când am dansat cu Âlix am spart becurile, aşa că luaţi cu voi o lanternă.
- Presupun că te referi la pod, spuse Victoria clipind.
- Da. Când o găsiţi, aduceţi-o afară să o văd şi eu.
Cei cinci adulţi fugiră în sus pe scările vechi, spre

pod, şi vânătoarea de comori începu. Le luă ceva timp, dar găsiră cutia exact unde spusese Caleb că era. Se cer-taseră pe înţelesul cuvintelor „la jumătatea rândului", iar cutia emailată era atât de veche, că roşul se transfor-mase în negru.

- De unde a ştiut Caleb unde era? întrebă Ken, uimit.

Era o cutie în altă cutie.

-Chiar ştie totul despre insula asta, spuse Victoria, dar de data aceasta nu o mai spuse ca pe un soi de laudă.

Parcă şi-ar fi dat seama că era puţin înfricoşător.

-Suflet bătrân într-un corp tânăr, murmură Jilly, şi toată lumea fu încântată să-şi ia gândul de la Toby.

- Ce-ar fi să mergem jos şi să încercăm cheia?

Afară se întâlniră cu doctorul Huntley şi apoi se în-dreptară către partea din spate a proprietăţii, spre casa oaspeţilor, unde locuiau Ken şi Jilly, şi aşezară cutia veche pe blatul din bucătărie.

-Ce s-a mai schimbat locul acesta, spuse Caleb, uitându-se în jur. Aici ţineam odată vaca.

Nimeni nu-i ceru să explice acea remarcă. Erau cu toţii sub vraja nopţii târzii, băuseră destul de mult vin şi porto şi nu se întrebară de ce făcuse el acel comentariu. Toby îi dădu cheia lui Caleb.

- Cred că ar trebui să o deschizi tu.

Având în vedere că fusese încuiată de peste două sute de ani, cheia se roti uşor în broască. Caleb nu o deschise, ci o ridică şi io oferi Victoriei.

- Darul era pentru tine.

Victoria deschise cutia şi dezvălui sculpturile în jad ale semnelor zodiacale chinezeşti. Fiecare figurină era

de o altă culoare de jad: verde-închis, alb, chiar şi de culoarea lavandei. Toate erau lucrate cu migală şi de-a dreptul splendide.

- Eu sunt iepure, spuse Victoria, ridicând figurina. Familie şi ambiţie.

Apoi începură să vorbească de anul în care se născuse fiecare. Doar Caleb rămase tăcut. Când îl priviră, între-bători, el spuse:

- Care e simbolul pentru 1776?

Toţi ezitară, apoi Victoria spuse:
-Artificii!
Toată lumea râse - şi asta detensionă atmosfera. Nimeni nu o spunea, dar cu toţii se întrebau dacă Toby chiar călătorise prin timp. Oare cheia dovedise că visele ei erau reale?
Victoria, Ken şi Jilly se răsuciră pentru a-i privi pe cei doi tineri îmbrăcaţi în hainele superbe din secolul al XVIII-lea şi le veni uşor să-şi imagineze că aceştia păşiseră din trecut.
Graydon fu primul care rupse tăcerea.
- E o cameră în casa aceea, spuse el şoptit, în care am simţit un val de tristeţe şi de jale adâncă.
Nu vorbiseră despre asta, dar Toby ştia la ce cameră se referea.
- Uşa e ascunsă după un panou de lemn.
Se uitau cu toţii la Caleb, aşteptând ca el să spună ceva. Nimeni nu se îndoia că el ştia de cameră.
-Camera pentru naşteri? întrebă el. Pe vremurile acelea femeile năşteau destul de des şi se adunau împreună când le venea sorocul. Multe case aveau astfel de camere. Intr-adevăr, erau locuri pline de tristeţe, dar şi de bucurie. Valentina a dat naştere primului Jared Montgomery Kingsley în acea cameră. A fost un băiat voinic şi sănătos.
Caleb părea mândru.
- Şi s-a căsătorit cu micuţa Aii, spuse Victoria. Toby, din moment ce noua mea carte e inspirată din jurnalul Valentinei, aş vrea să vorbesc cu tine despre ea. Nu mi-am dat seama că Aii era mai în vârstă decât Jared.

Nimeni nu observă că Toby şi Graydon erau tăcuti şi uşor încruntaţi. în timp ce restul discutau despre Valentina şi viaţa ei, Toby se întoarse spre Graydon.
-Nu mi-ai spus că ai văzut camera pentru naşteri. Nu am putut intra acolo. Am simţit un soi de tristeţe adâncă - suferinţă - venind dinspre ea. Nu m-am putut abţine să nu mă gândesc că eu - adică Tabby - a murit acolo.

Graydon îi luă mâna şi i-o sărută. Nu avea de gând să-i spună că şi el simţise acelaşi lucru.

- Dar ai auzit ce a spus doctorul Huntley. Tabby nu a avut copii, deci probabil că nu a murit în acea cameră.

Toby făcu o grimasă.

- Nu, ea şi-a dorit să moară pentru că era nefericită. Sărmana fată! Dacă aş fi ştiut ce i se întâmplase, aş fi încercat să o salvez când eram în vis.

- Cum? Căsătorind-o cu Garrett?

Graydon zâmbea de parcă ar fi crezut că venise cu o idee grozavă.

- De ce? Pentru ca el să plece pe mare cu fratele lui mai mare şi să se omoare? Iar Tabby ar fi fost o văduvă în plus în casa aceea şi poate că ar fi avut şi mai mulţi copii de întreţinut. Şi dacă ar fi devenit soţia lui Garrett, nu ar mai fi putut lucra la magazinul lui Osborne pentru a-şi hrăni familia.

-Vrei să spui că Tabby ar fi trebuit să se mărite cu omuleţul acela odios? Vocea lui Graydon era plină de mânie. A omorât-o atunci când nu şi-a ţinut promisiunea de a-i întreţine.

- Adevărata problemă a fost că Tabby nu-l suporta şi a fost foarte prostesc din partea ei să-i spună asta. Poate dacă ar fi fost mai drăguţă cu el, lucrurile nu ar fi stat atât de rău pentru ea şi familia ei.

- E cel mai stupid lucru pe care l-am auzit vreodată! Garrett ar fi avut grijă de ea, material şi sufleteşte. Era un Kingsley. Avea bani! Nimeni nu ar fi murit de foame.

- Poate că nu, dar ar fi murit de inimă rea! sări Toby.

- Ceea ce s-a şi întâmplat oricum! răspunse Graydon, la fel de răstit.

Brusc, deveniră conştienţi că în cameră se lăsase tă- cerea. Toby şi Graydon erau faţă în faţă, aproape nas în nas, şi vocile lor ridicate erau pline de furie. Gând ob-servară privirea celorlalţi, se ridicară în picioare, într-un mod aproape milităresc.

- Tabby ar fi trebuit să-i ţină piept mamei ei, spuse Graydon cu asprime, uitându-se înspre Caleb. Spune-mi, nu am dreptate?

Caleb era singurul care părea amuzat. Ceilalţi se uitau cu ochii mari şi plini de uimire la cei doi, care se certau cu atâta pasiune pentru ceva ce se întâmplase cu atât de multă vreme în urmă.

- Da şi nu, spuse el. Da, Tabby ar fi trebuit să-i spună Laviniei într-un mod foarte clar ce să facă în privinţa omuleţului hâd, dar nu, nu ar fi trebuit să se mărite cu Garrett aşa cum era el atunci.
- Ce naiba vrei să spui? întrebă Graydon cu o voce combativă.
- Fratele meu mai mic - îmi cer scuze, fratele căpita-nului Caleb - era un marinar foarte nepriceput.

-Ce era?! sări Graydon de parcă i se adusese un afront personal. Trase aer în piept apoi se aşează pe un scaun înalt de bar. îmi cer scuze! Cred că m-am lăsat afectat prea mult de toată povestea asta. Spuneai că toţi cei din familia Kingsley ieşeau pe mare.

- Da, spuse Caleb, dar asta poate însemna mai multe lucruri. Tânărul Garrett ar fi trebuit să renunţe să facă pe comandantul cu câţiva marinari murdari la bordul unui vas, şi să rămână acasă, să conducă ceea ce ar fi putut ajunge un imperiu Kingsley. Garrett era exact ca tine şi destinul lui era să conducă ceva mai mare, nu doar un vapor.
- Cum ar fi o ţară întreagă? spuse Jilly.
- Avem parlament pentru asta, mormăi Graydon, dar când îl privi pe Caleb în ochi, îşi dădu seama la ce se referise acesta. îşi iubea ţara, călătorea cu plăcere de-a lungul ei, familiarizându-se cu oamenii. îi plăcea să aibă ocazia să ajute la un nivel mai înalt decât ar fi fost în stare

să o facă dacă ar fi fost doar un simplu căpitan de vapor. Toby rupse tăcerea.

- Dar când eu, adică Tabby l-a rugat pe Garrett să rămână acasă şi să nu mai plece pe mare, acesta s-a înfuriat.

-Asta pentru că în ultimele călătorii pe mare şi căpitanul îşi exprimase aceeaşi dorinţă de mai multe ori. Dar băiatul credea că avea să-şi dezamăgească familia dacă nu pleca pe mare cel puţin o dată la câţiva ani. Cred că dacă s-ar fi căsătorit cu Tabby ar fi folosit asta ca o scuză şi nu ar mai fi părăsit insula.

- Dar mama ei... începu Toby.
- Era speriată, îi termină Caleb propoziţia. Lavinia era groaznic de îngrijorată în legătură cu viitorul familiei. Nu ar fi suportat să-şi vadă nepoţii murind de foame - şi pe bună dreptate. Dacă singura opţiune era să-şi sacrifice fiica, era dispusă să o facă. De fapt, ştiu că s-a oferit pe ea însăşi lui Silas Osborne, dar el o voia doar pe drăguţa de Tabby.
- Şi ce s-a întâmplat cu ei după moartea lui Tabby? întrebă Jilly.
- Osborne se lenevise de-a lungul anilor. Se obişnuise ca soţia lui să administreze tot, iar el uitase cum era să muncească. Garrett i-a lăsat, prin testament, tot ce avea lui Tabby, şi după moartea ei, Lavinia a moştenit totul. A cumpărat magazinul lui Osborne şi cumnatele ei s-au ocupat de afacere. A murit pe la optzeci şi ceva de ani, cu o avere destul de măricică, dar nefericită. Nu cred că şi-a revenit niciodată după moartea lui Tabby.
-Păcat că nu putem rescrie istoria, spuse Victoria. De exemplu, în cazul meu, dacă editorul îmi cere să re- scriu un capitol întreg, trebuie să schimb tot ce au spus şi au făcut personajele.
Toby fixa cu privirea cutia de pe blat, iar ceilalţi se uitau la ea. Dacă într-adevăr se întorsese în trecut - ceea ce era, desigur, imposibil - putea să facă ceva. Se uită spre Caleb.
-Tabby a fost prinsă într-o postură compromiţătoare cu Garrett, şi mama ei a grăbit nunta cu Osborne. Dacă, să zicem, aş mai avea un astfel de vis, ce aş putea face pentru a schimba situaţia?

-Să duci postura compromiţătoare până la capăt, spuse Caleb. Garrett şi Tabby au fost prinşi sărutân- du-se. Dacă ar fi... mers mai departe, să zicem, întreaga insulă ar fi considerat că e un lucru normal să se căsătorească. Şi oricum, sunt sigur că Osborne ar fi refuzat să se mai însoare cu ea în acest caz.
Toby nu se uită direct la Graydon, dar făcu un pas în lateral, spre el. Pentru o clipă, nimeni nu scoase un cuvânt.
-Nu ştiu despre voi, spuse Ken, dar e trecut de ora mea de culcare.

Le aruncă tuturor o privire care le spunea că ar fi cazul să plece, de vreme ce erau în casa lui.
După ce-şi spuseră noapte bună, Victoria luă cutia cu figurine de jad, iar Caleb o luă de braţ şi o conduse spre ieşire. Toby şi Graydon erau în spatele lor. Când ajunseră afară, toţi patru se îndreptară spre capătul aleii.
Caleb aruncă o privire spre DINCOLO DE TIMP.
- Casa aceea are multă istorie în spate. Omul care a construit-o...
Se opri, râzând.
- Cred că am povestit destule pentru o singură noapte. Toby, draga mea, spuse el, cu o expresie gravă, cred că ar fi mai bine să stai departe de casă. Amintirile au obiceiul de a dăinui pentru o perioadă lungă de timp. Poate că nu suntem conştienţi că ele există în noi, dar sunt acolo, îngropate adânc în minţile noastre. Poate că te întristează faptul că Tabby a murit atât de tânără, dar asta s-a întâmplat acum mult timp. Vă sugerez amândurora să vă concentraţi asupra prezentului, şi nu a trecutului.
Graydon îi luă mâna lui Toby şi o trecu uşor sub braţul lui.
-Sunt complet de acord, spuse el. Camera aceea... încă mă trec fiori doar gândindu-mă la ea.
Se uită spre Toby.
- Nu mai intrăm în casa aceea, de acord?
Da, spuse ea. Le lăsăm pe rudele tale să se îngrijească de ea. 218
Jude ‘Deveraux
să o facă dacă ar fi fost doar un simplu căpitan de vapor. Toby rupse tăcerea.
- Dar când eu, adică Tabby l-a rugat pe Garrett să rămână acasă şi să nu mai plece pe mare, acesta s-a înfuriat.
-Asta pentru că în ultimele călătorii pe mare şi căpitanul îşi exprimase aceeaşi dorinţă de mai multe ori. Dar băiatul credea că avea să-şi dezamăgească familia dacă nu pleca pe mare cel puţin o dată la câţiva ani. Cred că dacă s-ar fi căsătorit cu Tabby ar fi folosit asta ca o scuză şi nu ar mai fi părăsit insula.
- Dar mama ei... începu Toby.

- Era speriată, îi termină Caleb propoziţia. Lavinia era groaznic de îngrijorată în legătură cu viitorul familiei. Nu ar fi suportat să-şi vadă nepoţii murind de foame - şi pe bună dreptate. Dacă singura opţiune era să-şi sacrifice fiica, era dispusă să o facă. De fapt, ştiu că s-a oferit pe ea însăşi lui Silas Osborne, dar el o voia doar pe drăguţa de Tabby.
- Şi ce s-a întâmplat cu ei după moartea lui Tabby? întrebă Jilly.
- Osborne se lenevise de-a lungul anilor. Se obişnuise ca soţia lui să administreze tot, iar el uitase cum era să muncească. Garrett i-a lăsat, prin testament, tot ce avea lui Tabby, şi după moartea ei, Lavinia a moştenit totul. A cumpărat magazinul lui Osborne şi cumnatele ei s-au ocupat de afacere. A murit pe la optzeci şi ceva de ani, cu o avere destul de măricică, dar nefericită. Nu cred că şi-a revenit niciodată după moartea lui Tabby.
-Păcat că nu putem rescrie istoria, spuse Victoria. De exemplu, în cazul meu, dacă editorul îmi cere să re- scriu un capitol întreg, trebuie să schimb tot ce au spus şi au făcut personajele.
Toby fixa cu privirea cutia de pe blat, iar ceilalţi se uitau la ea. Dacă intr-adevăr se întorsese în trecut - ceea ce era, desigur, imposibil - putea să facă ceva. Se uită spre Caleb.
- Tabby a fost prinsă într-o postură compromiţătoare cu Garrett, şi mama ei a grăbit nunta cu Osborne. Dacă, să zicem, as mai avea un astfel de vis, ce aş putea face pentru a scnimba situaţia?
Mai presus de timp

-Să duci postura compromiţătoare până la capăt, spuse Caleb. Garrett şi Tabby au fost prinşi sărutân- du-se. Dacă ar fi... mers mai departe, să zicem, întreaga insulă ar fi considerat că e un lucru normal să se căsătorească. Şi oricum, sunt sigur că Osborne ar fi refuzat să se mai însoare cu ea în acest caz.
Toby nu se uită direct la Graydon, dar făcu un pas în lateral, spre el. Pentru o clipă, nimeni nu scoase un cuvânt.
- Nu ştiu despre voi, spuse Ken, dar e trecut de ora mea de culcare.

Le aruncă tuturor o privire care le spunea că ar fi cazul să plece, de vreme ce erau în casa lui.
După ce-şi spuseră noapte bună, Victoria luă cutia cu figurine de jad, iar Caleb o luă de braţ şi o conduse spre ieşire. Toby şi Graydon erau în spatele lor. Când ajunseră afară, toţi patru se îndreptară spre capătul aleii.
Caleb aruncă o privire spre DINCOLO DE TIMP.
- Casa aceea are multă istorie în spate. Omul care a construit-o...
Se opri, râzând.
- Cred că am povestit destule pentru o singură noapte. Toby, draga mea, spuse el, cu o expresie gravă, cred că ar fi mai bine să stai departe de casă. Amintirile au obiceiul de a dăinui pentru o perioadă lungă de timp. Poate că nu suntem conştienţi că ele există în noi, dar sunt acolo, îngropate adânc în minţile noastre. Poate că te întristează faptul că Tabby a murit atât de tânără, dar asta s-a întâmplat acum mult timp. Vă sugerez amândurora să vă concentraţi asupra prezentului, şi nu a trecutului.
Graydon îi luă mâna lui Toby şi o trecu uşor sub braţul lui.
-Sunt complet de acord, spuse el. Camera aceea... încă mă trec fiori doar gândindu-mă la ea.
Se uită spre Toby.
- Nu mai intrăm în casa aceea, de acord?
- Da, spuse ea. Le lăsăm pe rudele tale să se îngrijească de ea.

Cei patru îşi urară noapte bună şi se despărţiră. Când Toby şi Graydon ajunseră la etaj, se opriră pentru o clipă în salon, privindu-se. Rezolvaseră disputa pe care o avuseseră în legătură cu Daire, dar Toby nu voia să lase lucrurile să se întoarcă la cum fuseseră înainte. îşi aminti că Graydon avea să plece. Asta nu se schimbase.
Situaţia era pe cale să devină ciudată, dar telefonul lui Graydon începu să sune şi îi salvă. Şi-l lăsase la etaj pe timpul dineului, dar acum îl recuperă.
- Rory? întrebă ea.
- Cine altcineva? răspunse Graydon printre dinţi.

Cu o privire plină de jind, se uită la Toby în rochia
ei minunată.
-A lăsat o grămadă de mesaje, aşa că ar fi mult mai bine să răspund.
- Desigur, spuse Toby. Noapte bună.
-Noapte bună, răspunse el şi apăsă butonul de pe telefon. Şi dacă-mi permiţi să-ţi spun din nou cât de...
Se opri brusc.
- Rory, calmează-te! M-am întors.
îi aruncă o ultimă privire plină de regret lui Toby, intră în dormitor şi închise uşa.
în propriul dormitor, Toby se propti de uşă pentru o clipă. Nu voia să-şi dea jos rochia. Urma să o trimită înapoi în Lanconia şi nu avea să o mai vadă niciodată. Oare putea să o poarte la nunta tematică a Victoriei? Dar nu, Graydon urma să plece înainte de nuntă, şi nu ar fi fost corect să păstreze rochia dacă el nu era aici.
O luminiţă strălucitoare de afară îi atrase atenţia. Nu se gândise să tragă perdelele înainte să plece şi raza de lumină era puternică. Când privi pe fereastră, observă că venea dinspre casa de peste drum. Casa interzisă. Pe lângă faptul că cineva lăsase o lumină aprinsă, uşa din faţă era larg deschisă. Nu ploua acum, dar dacă vremea se strica, podeaua avea să fie distrusă.
Fără să scoată un sunet, deschise uşa şi păşi în salon. Ar trebui să-i spună lui Graydon despre uşă. Până la urmă, casa era a familiei sale, dar îl auzi vorbind la telefon destul de tare şi rapid. Fără îndoială că Rory avea
"Maipresus cfe timp 221
probleme din nou şi totul se năruia în jurul lui. Aproape tot timpul ceva i se întâmpla lui Rory.
Toby coborî tiptil scările, aruncă o privire scurtă spre uşa închisă de la sufragerie şi se întrebă dacă Lor- can şi Daire erau acasă, dar nu verifică. Avea să treacă strada, să închidă uşa, să ignore lumina aprinsă dinăuntru şi să se întoarcă înainte ca Graydon să termine convorbirea cu Rory.
Dar când ajunse la uşă, era înţepenită şi nu fu în stare să o închidă. Păşi în casă pentru a apuca mai bine de ea şi auzi voci la etaj. Se părea că nu era singură în casă - probabil erau nişte copii. îşi căută

telefonul pentru a suna la poliţie, dar nu-î avea cu ea. Se răsuci pe călcâie, vrând să plece, dar uşa i se închise în faţă.
Peste drum, Graydon tocmai trăgea jaluzelele în timp ce vorbea la telefon cu fratele său. Era dis-de-dimineaţă în Lanconia.
- Rory, sunt obosit. Vreau să merg la culcare. Te descurci şi singur. Ai încredere în tine şi...
Când Graydon rosti cea mai josnică înjurătură pe care o putea spune în lanconiană, până şi fratele său rămase înlemnit.
- Toby tocmai a intrat în casa aceea şi a trântit uşa în spatele ei. Trebuie să închid.
închise telefonul şi îl aruncă pe canapea, în timp ce o luă la fugă.
capitolul 20
Când Graydon ajunse la casă, uşa era larg deschisă şi el nu se putu abţine să nu ofteze. Bineînţeles că era deschisă şi-l invita să intre. Dacă Toby n-ar fi fost undeva înăuntru, ar fi plecat şi nu s-ar fi uitat deloc în urmă. Nu putea să nu se întrebe dacă mătuşa Cale îşi dăduse seama ce cumpărase. Dar, pe de altă parte, era scriitoare, şi la fel de îngrozitoare ca şi Victoria. Mătuşii Cale i-ar fi făcut probabil plăcere să afle ce făcuse casa ei altor oameni.

Când Graydon intră, rămase nemişcat şi aşteptă. Ştia ce urma. Numai după ce uşa se închise de una singură în spatele lui, o strigă pe Toby. Nu primi nici un răspuns, dar nici nu se aşteptase la asta.
La etaj, traversă rapid camerele. Patru dormitoare, trei băi şi biblioteca micuţă. Toby era de negăsit.
Ajuns la parter din nou, cercetă fiecare cameră pe îndelete. Se temea cel mai mult de camera pentru naşteri şi de faptul că Toby ar putea fi acolo. Propria imaginaţie îl făcea să se teamă că vechea casă pusese stăpânire pe ea şi... îşi trecu mâna peste faţă. Ajunge cu filmele horror!
Trecu prin sufragerie şi prin holul dinspre intrare. De îndată ce păşi în salon, auzi muzică şi râsete şi observă o lumină pe sub uşa de la camera de zi. Traversă din trei paşi camera mai mare şi năvăli în salon. Scena din faţa lui îl luă prin surprindere, şi totuşi nu reprezenta deloc o surpriză. Două femei, purtând haine asemănătoare cu cele pe

care el şi Toby încă le mai aveau pe ei, de la dineu, stăteau lângă un şemineu. Camera era zugrăvită cu galben, canapeaua era îmbrăcată în stacojiu, şi mai erau şi câteva scaune cu tapiţerie cusută de mână. Graydon rămase afară, privind în cameră. Nu era sigur că ar trebui să intre în această încăpere care părea să aibă o atitudine foarte flexibilă faţă de timp.
-Toby e aici? întrebă el, dar nimeni nu se uită la el. Tabby e aici? spuse el încă o dată, cu voce tare, dar nimeni nu reacţionă.
Era evident că nu-l auzeau. Făcu o încercare şi îşi trecu un picior peste prag - observă cum pantoful, care îi fusese trimis odată cu costumul, se transformă într-o cizmă cu vârful pătrăţos. Ah, mult mai bine, se gândi el. Când îşi ridică privirea, i se păru că o vede pe Toby urcând scările. Fără ezitare, intră în salonaş.
- Garrett! spuse una dintre femei. Te-ai întors.
Era o tânără atrăgătoare care zâmbea într-un fel care părea să-i spună că sunt prieteni.
- Ne aşteptam ca vaporul tău să sosească abia peste câteva săptămâni.
Cealaltă femeie era mai în vârstă şi îl privea încruntată pe Graydon.
‘Maipresus de timp

-Te-ai întâlnit cu doamna Weber deja?
Graydon se bucură că fusese instruit în probleme de diplomaţie, pentru că îşi dorea să le spună că ar fi strâns-o de gât dacă s-ar fi întâlnit cu ea. Dar în loc de asta, zâmbi doar.
- Nu, nu am văzut-o. Tabby e aici, cumva?
- Nu sunt sigură, răspunse femeia mai în vârstă.
Cea mai tânără păşi spre el.
-Tocmai ce am văzut-o împreună cu fiica lui John Kendricks.
- Lângă fereastră, spuse Graydon şi îşi dădu seama că se afla în Kingsley House, la ceea ce părea a fi nunta lui John cu Partenia - lucru care îl făcu să zâmbească.
Asta însemna că Tabby nu fusese sacrificată încă pro-prietarului magazinului, în încercarea de a plăti datoriile familiei. Se îndreptă spre uşa care ducea spre salonul mare, dar tânăra îl opri.

-Garrett, spuse ea încet, doar pentru urechile lui. Cred că ar trebui să afli ce s-a întâmplat de când ai plecat. Doamna Weber a aranjat ca Tabby să se mărite cu...
-Ariciul acela de mare, Silas Osborne? Ştiu. Am venit să o salvez.
-Este o femeie norocoasă atunci, spuse ea. îţi urez mult succes.
- Mulţumesc, răspunse Graydon şi se întoarse cu spatele la ea.
Salonul mare din Kingsley House era plin de oameni care dansau şi râdeau, iar Graydon se potrivea de minune cu atmosfera, în pantalonii lui de culoare cafenie şi cu haina scurtă. Mulţi îl salutau pe numele de Garrett şi se arătau miraţi că îl vedeau mai repede decât s-ar fi aşteptat.
- Unde e fratele tău? întrebară mai mulţi.
Graydon ieşi din încurcătură, întrebând:
- Care din ei?
Probabil că se refereau la căpitanul Caleb, dar nu era sigur. Se uită peste capetele dansatorilor, încercând să o găsească pe Valentina/Victoria, în speranţa că aceasta îi putea spune unde era Toby. Dar nu o văzu pe nicăieri.

în colţul îndepărtat al camerei se afla micuţa Aii, cu blocul ei de desen. Stătea pe canapeaua căptuşită de lângă fereastră, aceeaşi pe care, cu doar o oră în urmă, Ken o făcuse bucăţi. Graydon traversă rapid camera. Nu avea timp să se prezinte. Şi, în afară de asta, probabil că Garrett şi copila se cunoşteau.
-A fost o femeie cu tine aici?
-Tabby, răspunse fetiţa. Mama ei e furioasă. Nu vrea ca Tabby să se mărite cu tine.
- Ştiu, spuse Graydon, dar în viaţa aceasta poate să o facă. Ştii unde e?
- Cred că a plecat acasă, răspunse Aii, şi Graydon ştiu că se referea la casa de DINCOLO DE TIMP.
Graydon dădu să plece, dar apoi se întoarse spre ea.
- Aii, vreau să-ţi cer ceva.
Era destul de tânără şi se îndoia că avea să ţină minte ce urma să-i spună, dar merita să încerce.

- Când o să ai 23 de ani vreau să ceri să ţi se picteze portretul şi să fie pus intr-o ramă mare. Roagă-l pe tatăl tău să prevadă compartimente secrete în ea. Vreau să scrii despre casele pe care tu şi soţul tău le veţi crea şi să le desenezi, apoi să ascunzi totul în rama tabloului. Vreau să mă asigur că în viitor se va şti cine sunteţi şi ce aţi realizat împreună. Crezi că poţi să ţii minte tot ce ţi-am spus?
- Da, răspunse Aii şi dădu din cap asemenea copiilor care aud ceva absurd, dar li se pare perfect logic. 1 Cu cine mă voi căsători?
- Cu băiatul puternic şi voinic al Valentinei, răspunse el şi se grăbi spre uşa din faţă.

Când cineva îi întinse o bere, o luă şi merse mai de-parte. începuse să-şi dea seama că în momentul acela nu era un prinţ. Pe umerii săi nu apăsau greutăţile unei ţări întregi. Cu cine se căsătorea, unde trăia, fiecare cuvânt pe care-l rostea, toate acestea nu aveau să fie examinate, discutate, cântărite şi măsurate. Dacă făcea o greşeală de exprimare, nu avea să fie pe prima pagină a ziarelor din Lanconia. Şi dacă era văzut cu o femeie frumoasă, acest lucru nu avea să apară pe internet sub titlul „Următoa-, rea Regină a Lanconiei?“

‘Maijprecus de timp

225

Şi apropo de fete frumoase, observă un grup de bărbaţi stând în jurul a două dintre cele mai frumoase femei pe care le văzuse vreodată. In lumea modernă era obişnuit să vadă femei care petreceau ore întregi îngrijindu-şi tenul, dar aceste tinere nu înfrumuseţaseră cu nimic pielea cu care se născuseră şi erau splendide, aproape prea perfecte pentru a exista cu adevărat, în timp ce le privea, abia fiind în stare să clipească, una din ele îi zâmbi, şi Graydon fu atât de vrăjit, că aproape se lovi de o uşă. Un bărbat din apropiere izbucni în râs.

-Cine sunt ele? îl întrebă Graydon, încă fixându-le cu privirea.
- Surorile Bell, şi îţi recomand să nu te apropii de ele dacă nu vrei să fii urmărit de tatăl lor cu un harpon.
- Cineva ar trebui să le picteze portretele.
- Garrett!

Cu reticenţă, Graydon se întoarse şi-l văzu pe fratele său. Nu arătau exact la fel, dar semănau îndeajuns de mult pentru a stârni comentarii.

- Rory, şopti el.
- Rory? întrebă acesta, râzând şi prinzându-l pe Graydon de umăr într-o strânsoare bărbătească. Nu mi-a mai zis nimeni aşa de ani întregi.
Se întoarse spre femeia de lângă el.
- După ce m-am născut, vărul Caleb obişnuia să spună că răcnesc precum vântul şi mi-a rămas porecla de Rory1. Asta până am devenit adult, îi explică el femeii pe care o ţinea la braţ.
Graydon nu o observase la început pe femeia care-l însoţea pe fratele său, dar acum că o privi, făcu ochii mari. Dacă nu se înşela, era Danna - şi era vizibil însărcinată. Ar fi vrut din toată inima să schimbe două vorbe cu fratele său, dar îşi dorea mai mult să o vadă pe Toby.
-Trebuie să...
1 To roar (eng.) - a răcni, a urla

-Ştiu. Cu toţii ştim, spuse Rory, râzând. Abia te-ai întors de pe mare şi nu o vrei decât pe Tabby. Dar ai auzit ce-are de gând Lavinia Weber?
-In amănunt, răspunse Graydon peste umăr, şi aproape că fugi spre uşă.
îi luă cam un minut şi jumătate să parcurgă distanţa dintre Kingsley House şi DINCOLO DE TIMP. Dacă ghi cise corect, acolo avea Toby să-l caute.
Ea stătea sub un copac uriaş de lângă casă, şi rochia ei albă din mătase strălucea în lumina lunii. Oprindu-se, Graydon o privi şi încercă să se reculeagă. Era posibil să fie totul un vis. Zile întregi fuseseră asaltaţi de tot ce însemna începutul anilor 1800. Mâncarea, îmbrăcămintea, manierele, toate fuseseră premeditate. în plus, visele lui Toby pătrunseseră în minţile lor. Şi în seara aceasta, după ce auziseră povestea doctorului Huntley despre Lavinia şi fiica ei nefericită, nu era de mirare ca aveau acelaşi vis.
îşi spuse toate aceste lucruri într-o manieră conştientă. în subconştient însă, ştia că acum nu era un viitor rege, şi asta îi conferea o libertate incredibilă.

Când făcu un pas în faţă, se simţi mai înalt, mai uşor, de parcă o greutate enormă i-ar fi fost ridicată de pe umeri. Se opri la câţiva paşi în spatele lui Toby şi aşteptă ca ea să se întoarcă şi să-l vadă. Când se răsuci spre el, arăta de parcă avea să izbucnească în plâns în orice moment. Graydon nu scoase nici un cuvânt, doar îşi întinse braţele şi Toby fugi spre el. O ţinu în braţe strâns şi îşi îngropă chipul în părul ei.

-Mama lui Tabby are de gând să...

- Ştiu, spuse Graydon cu blândeţe. Rezolv eu.

începu să o sărute pe gât.

Toby se trase din îmbrăţişarea lui.

-Nu! Nu ştii ce o să se întâmple. O va obliga pe Tabby să se mărite cu Silas Osborne, şi el se va purta rău cu ea.

Când se referi la Tabby ca la o altă persoană, Graydon îşi dădu seama că ea credea că vorbeşte cu Garrett, şi nu se putu abţine să nu zâmbească. Se părea că nu avea

să scape niciodată de o dublură. Ar fi trebuit, desigur, să-i spună cine era cu adevărat, dar nu o făcu.

- Ce ar fi indicat să facem? întrebă el, încercând din răsputeri să pară serios.

- Caleb spunea să...

- Caleb, fratele meu? A fost pe vas cu mine. Când ai apucat să vorbeşti cu el? întrebă el, pe un ton care trăda gelozia.

- Peste câţiva ani, răspunse Toby şi dădu din mână. Nu asta e important acum. Trebuie să facem cumva să ne găsească... îndeajuns de dezbrăcaţi încât să nu o oblige pe Tabby să se mărite cu Osborne.

Graydon făcu ochii mari, şocat.

-Vrei să te dezbrac? Aici? Acum?

-Ştiu că nu se cade, dar... se opri ea, şi pentru un moment îl privi în lumina lunii. Adevărul e că în timpul cât ai fost plecat, Tabby, adică eu, m-am îndrăgostit de altcineva. Îmi pare rău, dar nu am putut să-mi înfrânez sentimentele. In amintirea a ceea ce a fost între noi doi, te rog să mă ajuţi.

Graydon se holbă la ea. Asta era o parte a poveştii pe care încă nu o auzise. Poate de aceea, Garrett Kingsley acceptase ca ea să se mărite cu Osborne. Dar apoi observă o sclipire în privirea lui Toby.
-Drac împieliţat ce eşti! spuse el şi o trase înapoi în braţe. Te-am căutat înnebunit peste tot.
Toby se trase înapoi şi se uită la el.
- De asta miroşi a bere?
Graydon râse.
-Mă întreb dacă şi mâncarea e la fel de bună ca berea. Am putea să...
Ea făcu un pas în spate şi îl privi.
-Deci crezi că am fost trimişi înapoi în timp ca să vedem cum e mâncarea?!
Tonul ei nu-l deranjă deloc pe Graydon.
- îţi dai seama că aici, în locul şi timpul acesta, eu nu sunt prinţ?
Toby era nedumerită.
- Şi ce dacă?
- Asta schimbă totul, spuse el. Pot să fac orice vreau.

O apucă de mână şi începu să i-o sărute, urcând tot mai sus.
- Graydon, spuse ea încet. Nu cred că ar trebui să...
Când buzele lui atinseră partea din apropierea cotului, ea închise ochii. Pielea era extrem de sensibilă în acea porţiune.
-Ai încredere în mine? o întrebă el.
- Nu ştiu. Presupun că da. Nu pot să gândesc în timp ce faci asta.
Fu nevoie de un efort considerabil din partea ei, dar se trase din îmbrăţişarea lui.
-Asta e viaţa lui Tabby, nu a noastră, şi cred că trebuie să rezolvăm problema ei. Doctorul Huntley a spus că Tabby şi Garrett aveau nevoie să fie prinşi într-o postură care să-i constrângă să se căsătorească.
- Goi sub un ulm? Genul acesta de postură?
- E cam vulgar, dar da, cred că asta trebuie să facem.
-Nu, spuse Graydon. Noi...

Se opri când auziră paşi pe pietriş şi ceea ce păreau a fi voci furioase. Cineva venea spre ei cu rapiditate.

- Graydon! Trebuie să facem ceva acum. Tabby nu se poate mărita cu omuleţul acela detestabil. Ea...

El îşi puse mâinile pe umerii ei şi îşi apropie chipul de al ei.

-Ai încredere în mine. Mare parte din instruirea mea a constat în soluţionarea problemelor. Caleb a spus că sunt făcut pentru a conduce regate, mai ţii minte?

- Nu cred că a spus-o chiar aşa. Se gândea că poţi să conduci familia Kingsley. Nu cred că pot fi comparaţi cu o naţiune întreagă. Sunt doar o mică...

- Stai în spatele meu şi nu scoate un cuvânt! îi ordonă Graydon, împingând-o cu un braţ înapoi.

- O, aroganţă masculină specifică Regenţei, spuse ea.

Graydon era cu spatele la ea şi se uita la mulţimea de oameni care se îndrepta spre ei. Toby era sigură că, dacă s-ar fi mişcat, ar fi împins-o înapoi.

- Pe de altă parte, spuse ea, cred că ar trebui să vorbim despre asta şi să decidem...

-Vrei să te căsătoreşti cu mine sau nu? o întrebă Graydon în şoaptă.

“Maipresus de timjp

229

Toby era prea uimită pentru a răspunde.

- Ori eu, ori Osborne, zise el. Ce alegi?

-Mmm... răspunse Toby.

-Nu cumva mama ta e în fruntea gloatei de linşaj?

Toby îşi iţi capul din spatele lui. Lavinia Weber se purtase relativ frumos cu ea prima dată când o întâlnise, dar femeia care venea spre ei acum era cea cu care Toby crescuse. Era mereu furioasă şi de obicei îşi revărsa această mânie pe singurul ei copil. Oricât de mult ar fi încercat Toby, nu credea că avea să îi facă vreodată pe plac mamei ei. Şi acea femeie se apropia de ei.

- Te aleg pe tine, spuse Toby şi se aşeză în spatele lui cu mai multă convingere.

Lavinia se opri în faţa lui Graydon şi încercă să o prindă de mână pe fiica ei, dar el o blocă. In spatele ei erau vreo doisprezece oameni, toţi urmărind scena cu o curiozitate evidentă.
-Acum înţeleg de ce s-a inventat televiziunea, îi şopti Graydon lui Toby, care începu să chicotească.
- Fiica mea este logodită^ cu un alt bărbat, spuse Lavinia printre dinţi. Tabitha! Indepărtează-te de el!
Obişnuită de-o viaţă întreagă să se supună, Toby dădu să facă precum i se ordonase, dar braţul lui Graydon nu îi permitea să se mişte.
- Vă cer permisiunea de a deveni soţul fiicei dumnea-voastră, spuse el.
- Refuz să ţi-o dau! rosti Lavinia cu o voce puternică. Tabitha! Vino!
Toby făcu un pas în faţă.
- Renunţ la mare, spuse Graydon pe cel mai princiar şi autoritar ton pe care-l putea folosi.
Mulţimea reacţionă la această promisiune izbucnind într-un râs neîncrezător. Graydon nu se aşteptase la asta!
- Mă crezi proastă? zise Lavinia, devenind şi mai furioasă. Eşti un Kingsley. Fratelui tău Caleb îi place să spună că „femei sunt multe, dar oceanul e unul singur11. Nu vreau ca fiica mea să fie văduvă în mai puţin de un an. Tabitha! Vino cu mine, acum!

Toby îi aruncă o privire lui Graydon şi calmul de pe chipul lui o făcu să rămână pe loc.
-Mi-e foarte teamă că fratele meu nu se pricepe la geografie, spuse el. Sunt chiar şapte oceane, dar o singură Tabitha.
Afirmaţia smulse încă o izbucnire din partea mulţimii, dar de data aceasta oamenii erau de partea lui Garrett.
-Nu te cred, spuse Lavinia, aruncându-i o privire fiicei sale.
Faptul că era favorizat de mulţime îl făcu pe Graydon să devină mai încrezător. Când vorbi, vocea sa era mai puternică, şi mai mulţi oameni îl auziră şi se alăturară mulţimii.

-Aduceţi un avocat să scrie un contract şi îl voi semna. Acum, în noaptea asta, spuse el.
Lavinia îl luă în zeflemea.
-Ai să renunţi tu la mare?
- Chiar dacă sunt un Kingsley, nu sunt un marinar bun, zise Graydon.
Se aşteptase ca mulţimea să nu fie de acord cu el, dar toţi dădură din cap, aprobându-1.
- Bine că Lanconia e în interiorul continentului, spuse Toby şi se apropie îndeajuns de mult de el pentru a-i lua mâna într-a ei.
- Indiferent că sunt marinar priceput sau nu, spuse Graydon, cred că familia mea e cunoscută pentru sinceritate. Cuvântul nostru stă chezăşie.
Oamenii dădură din cap, aprobându-1, apoi o priviră din nou pe Lavinia. Vasul era acum la ea în port.
-Un Kingsley care nu pleacă pe mare? spuse pe o voce dispreţuitoare. E imposibil.
Graydon îşi dădu seama că nu face nici un progres cu ea şi decise să rişte. Dacă Osborne era rău în viitor, probabil că exista vreo dovadă în acest sens şi în prezent.
-Crezi că Silas Osborne va respecta înţelegerea pe care aţi făcut-o? E cunoscut ca fiind un om sincer?
Chipurile din mulţime îi demonstrară că avea dreptate, şi, pentru prima oară, observă că Lavinia ezita.
‘Maiipresus de timp 231
- Şi ce vei face dacă rămâi pe insulă? întrebă ea, cu mai puţin venin în voce de data aceasta.
-Voi conduce afacerea familiei mele. Şi, dacă am bi-necuvântarea ta pentru ca Tabby şi cu mine să ne căsătorim în noaptea aceasta - se auzi un icnet din partea mulţimii -, îţi voi repara casa şi te voi ajuta să întreţii toţi orfanii şi toate văduvele din familie.
Pentru o secundă, toţi amuţiseră. Toby şi Graydon nu ştiau dacă erau şocaţi de propunerea lui, sau din cauză că un bărbat din Nantucket - şi, mai presus de atât, un Kingsley! - se putea gândi să renunţe la mare.
Tăcerea fu întreruptă de vocea unei femei.

-Ne vei găsi soţi?
-Doar dacă vă expediez în Lanconia, spuse Graydon, glumind.
- Sunt gata într-o oră, îi răspunse femeia iute, şi toată lumea râse.
-Aşadar? întrebă Graydon, uitându-se spre Lavinia. Batem palma?
Toby se apropiase atât de mult de Graydon că păreau a fi o singură fiinţă.
-Domnule Farley! strigă Lavinia peste umăr, şi un bărbat mic de statură, cu o pereche de ochelari pe nas, înaintă spre ea. Ia hârtie şi ceva de scris şi întocmeşte contractul.
-Am băut prea mult ca să fac treabă de avocat. Ar trebui să... să... începu el, dar o scurtă privire spre chipul furios al femeii îl convinse. îşi făcu loc prin mulţime, bodogănind: Când o afla căpitanul Caleb, voi fi un om mort.
-Ce crezi că fac? întrebă Toby, stând lângă uşă şi ascultând.
Nu avea urechea lipită de uşă, dar era destul de aproape. Auzea doar râsete şi muzică venind de jos. După ce Graydon declarase că va semna un contract şi că se va căsători cu Tabitha în noaptea aceea, aproape că fuseseră împinşi înapoi spre Kingsley House şi încuiaţi în camera care într-o zi avea să devină dormitorul Victoriei. Era mai mare decât cea din secolul XXI, pentru

că nu se renunţase încă la mare parte din spaţiu pentru a construi o baie. Şemineul masiv părea folosit des, dar în acel moment, fiind vară, era acoperit de un paravan drăguţ. Mai erau doar două lumânări în cameră, aşadar era destul de întuneric.
Când Graydon nu răspunse, Toby se întoarse spre el. Era întins pe pat, cu mâinile sub cap, zâmbind către tavanul baldachinului. Toate scaunele fuseseră duse jos pentru nuntaşi, aşa că doar pe pat te mai puteai aşeza.
- Presupun că ne plănuiesc viitorul, spuse el.
Toby se îndreptă spre pat şi se aşeză lângă el.
- Cum poţi să fii atât de calm?
- Pentru că-mi place ce se întâmplă.
O spuse cu atât de mult entuziasm, că Toby începu să râdă. Graydon se dădu la o parte şi bătu cu palma pe locul de lângă el. Toby ezită,

dar apoi urcă pe scările mici din lemn şi se întinse lângă el. Se uită şi ea în sus.

- Nu îţi faci griji deloc că nu facem ceea ce trebuie? -Nu are cum să fie mai rău decât ce s-a întâmplat
cu adevărat.

- Da, dar nu cunoaştem detaliile, nu-i aşa? spuse ea. Poate Tabitha s-a îndrăgostit până la urmă de altcineva. Poate pur şi simplu nu vrea să se mărite cu Garrett.

- Aşa crezi tu? întrebă el cu amuzament în voce.
Toby se întoarse pe o parte pentru a-l privi şi îşi trecu
mâna prin părul lui.

- Şi dacă rămânem? şopti ea. Cum ar fi dacă nu am mai pleca niciodată de aici?
Graydon îşi odihni mâna pe obrazul ei.
-Ar fi chiar aşa de rău? întrebă el în şoaptă. Răsucindu-şi capul, Toby îi sărută palma. Zâmbind, Graydon îi puse capul pe umărul lui şi o lipi de el.

- Dacă am rămâne aici, aş face tot posibilul să conduc afacerea familiei Kingsley cât mai bine şi le-aş trimite pe cumnatele tale în Lanconia, unde ar fi apreciate ca soţii. Aş achiziţiona şi aş vinde vase şi...

- Cum rămâne cu noi? întrebă Toby.
-Am avea şase copii. Cel puţin şase. Şi ai putea să cultivi hectare întregi de flori şi să umpli casele de pe insulă cu ele.
'Maipresus de timp

Suna atât de minunat, că Toby rămase nemişcată, de teamă că totul avea să dispară întro secundă.
-Ce zici de idee? întrebă el, trecându-şi mâna peste părul ei şi mângâindu-i gâtul.

- Nu avem de ales, răspunse Toby, evitând să dea un răspuns clar. Sunt sigură că suntem aici cu un motiv. Dar care e scopul nostru? Poate că Tabby şi Garrett au un copil care salvează lumea. Poate că Lavinia s-a jucat cu destinul când a obligat-o pe fiica ei să îl ia de soţ pe Osborne, şi acum casa ne-a trimis înapoi în timp să îndreptăm greşeala.

-Asta înseamnă că putem pleca imediat ce e sigur că au conceput un astfel de copil. Rostim un „Da, te iau de soţ, de soţie“ şi dispărem? Crezi că acesta-i planul?
Toby simţi dezamăgirea din vocea lui, dar şi un strop de resemnare. îşi ridică privirea spre el.
- Poate stăm puţin mai mult. Până în dimineaţa de după nuntă. îdeea aceasta îl făcu să zâmbească din nou şi o sărută. Săruturile inocente se transformară curând în altceva, când Graydon se răsuci deasupra ei şi Toby îl trase mai aproape. Gura ei se deschisese sub a lui în timp ce mâna lui Graydon trecu peste umărul ei gol şi apoi spre sânul ei.
-Da, murmură ea când buzele lui coborâră în jos spre gâtul ei, apoi şi mai jos.
Amândoi erau atât de absorbiţi de ce făceau, încât nu auziră uşa deschizându-se.
-Aveţi destul timp pentru asta mai târziu, rosti o voce, iar Toby şi Graydon fură nevoiţi să se despartă.
Avocatul, domnul Farley, stătea în uşă cu o hârtie în mână. Garrett se afla într-o condiţie fizică din cauza căreia şovăia dacă să se ridice sau nu.
- Un minut, spuse el, ridicându-se cu faţa la perete.
- Nu prea mult, spuse domnul Farley, dacă nu vrei ca Lavinia să se răzgândească. A apărut şi Osborne şi ameninţă cu judecata. Spune că reputaţia i-a fost distrusă pentru totdeauna de un „Kingsley atotputernic". Oferă bani pentru mâna domnişoarei Tabitha.

- Lasă că mă ocup eu de el. Ar face bine să nu... începu Graydon.
- Despre ce sumă e vorba? îl întrerupse Toby.
-Doar nu vorbeşti serios! spuse Graydon, ocolind patul.
-Vreau doar să ştiu cât valorez, spuse ea.
- Unde e documentul? întrebă Graydon şi avocatul îi întinse hârtia.

- Cu atenţie, cerneala nu s-a uscat încă.

Graydon examină contractul, dar caligrafia, atât de perfectă, cu s-urile transformate în f-uri, era dificil de citit. Documentul stipula că avea să se însoare cu domnişoara Tabitha Lavinia Weber şi să o întreţină pe mama ei văduvă, pe cele trei cumnate şi cei cinci copii rezultaţi din mariajele fraţilor ei mai în vârstă. Avea să-i construiască o „casă frumoasă" Tabithei, în Nantucket şi să renunţe pentru totdeauna la mare.

Graydon nu ezită şi ceru cerneală şi o pană. întâmpină probleme cu peniţa, dar semnă contractul ca Garrett Kingsley. l-l înmână avocatului, care semnă ca martor şi apoi le făcu un semn spre uşă.

- Sunteţi gata? întrebă domnul Farley.

Toby o luă înainte, urmată de Graydon şi apoi de avocat.

- Sunteţi sigur că o vreţi pe Lavinia Weber de soacră? îl întrebă domnul Farley în şoaptă pe Graydon. Vă va face viaţa un calvar. Nu aţi prefera să porniţi pe mare într-o plăcută şi turbată furtună?

- Prefer să o am pe Tabitha, răspunse Graydon foarte hotărât.

- Fratele dumneavoastră, Caleb, e singurul cu minte din familia voastră. Nu şi-ar pierde niciodată capul pentru o femeie.

Coborând scările, Graydon pufni batjocoritor.

- Fratele meu a făcut cunoştinţă cu Valentina?

-Nu... Nu cred. Ea a sosit după ce el plecase deja
pe mare.

-Ah, spuse Graydon. Vom mai vorbi peste o lună în legătură cu ce crede fratele meu despre dragoste.

‘Matjpresus de timp 235

O duzină de oameni îi aşteptau în capătul scărilor, iar Graydon şi Toby fură despărţiţi. în ciuda faptului că nunta era grăbită, şi într-un fel şi forţată, toată lumea ştia că era o căsătorie din dragoste şi erau încântaţi de asta. Nimeni nu voia să o vadă pe micuţa şi fermecătoarea Tabitha măritată cu Silas Osborne. Fusese o zi încântătoare, mai întâi căsătoria lui John şi a Par- teniei Kingsley şi acum acest eveniment emoţionant. Toată insula avea să vorbească despre această zi timp de mulţi ani.

Graydon era înconjurat de oameni pe care nu-i cunoştea şi, pe jumătate condus, pe jumătate împins, ajunse pe strada principală spre biserică.
Toţi nuntaşii, inclusiv cuplul căsătorit puţin mai devreme, erau prezenţi şi toţi erau îmbujoraţi de la atât de multă mâncare şi chiar mai multă băutură. Câţiva bărbaţi se lăsaseră cu capul pe spătarul băncilor şi sfo- răiau. Dacă soţiile nu îi loveau pentru a-i trezi, cineva folosea un stingător de lumânare în acest scop.
Afară era întuneric, dar în biserică erau aprinse destule lumânări pentru a crea o strălucire blândă şi încântătoare. Graydon se afla în partea din faţă a bisericii şi Rory veni să i se alăture.
- Sunt sigur că ai prefera să-l ai pe Caleb cu tine, dar e de negăsit.
-Probabil că s-a încuiat pe undeva cu un butoi de rom, spuse Graydon.
Rory dădu din cap, înţelegător.
Valentina se îndreptă spre altar, ţinând în mâini acelaşi buchet de flori pe care4 folosise şi cu câteva ore în urmă la nunta Parteniei. în urma ei venea Toby, în rochia pe care o purtase o regină. Graydon ştiu că nu văzuse nimic mai frumos în viaţa lui. Era condusă de un bărbat mai în vârstă pe care nu-l cunoştea. Când se opriră în faţa lui, Graydon făcu un pas şi o luă pe Toby de mână.
Ceremonia oficiată de pastor fu diferită de cea de mai devreme, dar când Graydon îşi făgădui dragostea, grija şi bunurile personale Tabithei, crezu cu tărie

în fiecare cuvânt pe care-l rostise. Cât despre Toby, fusese oarecum şovăielnică la început, dar apoi zâmbi şi repetă şi ea jurământul. Rory le întinse inelele pentru a şi le pune unul altuia.
-Bijutierul a fost deja aici, răspunse el privirii întrebătoare a lui Graydon.
- Ce bine ar fi fost dacă era un diamant de culoarea lavandei, şopti Graydon în timp ce punea inelul îngust de aur pe degetul lui Toby.
Se potrivea perfect. Toby îşi strânse mâna în jurul lui. îi plăcea exact aşa cum era.

După ceremonie, toată lumea de pe insulă păru să fie într-o dispoziţie bună - în afară de Lavinia, care încă era de părere că Garrett avea să încalce promisiunea făcută şi să plece pe mare. Continua să bombăne:

- O să o cred când o să o văd.

După ce ajunseră înapoi la Kingsley House, cuplul de miri fu separat din cauza nuntaşilor care închinau paharele în sănătatea lor şi care o invitau pe Toby la dans. Tinerele se adunaseră în jurul lui Graydon pentru a-l tachina în legătură cu noaptea care urma. La un moment dat, scăpă de ele îndeajuns de mult pentru a ajunge la o masă lungă, de pe care-şi luă o halbă de bere de casă. în spatele lui se opri Valentina.

-Sunt atât de fericită că ai salvat-o pe Tabby, spuse ea. Era gata să se sacrifice, dar ar fi fost un mariaj nefericit.

-Chiar extrem de nefericit, spuse Graydon, uitân- du-se la ea.

Arăta exact ca şi Victoria, doar că mult mai tânără. Privindu-i chipul şi silueta scandalos de expusă privirilor, mai ales din cauza decolteului adânc al rochiei, Graydon putea cu uşurinţă înţelege de ce căpitanul Caleb ar fi confundat-o cu o „doamnă a nopţii". Şi, dacă avea dreptate, era singura care ştia că acesta era închis în pod, fără haine.

- Nu ştii cumva ce s-a întâmplat cu fratele meu Caleb, nu-i aşa?

Valentina îşi feri privirea.

-Mi-e teamă că nu am făcut cunoştinţă cu el.

Graydon observă că gâtul i se înroşise şi pata de culoare începuse să-i cuprindă şi chipul.

-Mă gândeam doar că, după călătoria noastră lungă de pe mare ar fi bine pentru el să petreacă puţin timp singur, pentru a-şi aminti că nu mai e comandant pe vas.

Valentina îl privi pe Graydon cu ochii măriţi, ca şi cum ar fi încercat să-şi dea seama ce ştia. Graydon îşi coborî vocea:

- Orice ai face, nu ceda. Arată-i că valorezi mai mult decât toate cele şapte mări împreună.

Valentina nu-i răspunse, rămase nemişcată, incapabilă să vorbească. Graydon lăsa jos halba goală.

- Scuză-mă cât mă duc să dansez cu mireasa mea.
O apucă pe Toby de mână şi o trase de lângă un bărbat mic de statură, care la vârsta lui putea să-i fie bunic. Oaspeţii se aliniau faţă în faţă, pregătindu-se de un dans complicat pentru care trebuiau cu toţii să cunoască paşii. Când muzica ritmată şi energică începu, Toby se trase de lângă el pentru a merge spre partea femeilor, dar Graydon nu-i dădu drumul.
-Trebuie să... începu ea.
Graydon o trase spre el şi o luă în braţe în stilul tradiţional al valsului - un dans care nu avea să apară în Statele Unite decât peste mulţi ani - şi începură să plutească de-a lungul camerei. Toată lumea înlemni, holbându-se la mişcările scandaloase cu corpurile lipite. Muzicienii se opriră din cântat, apoi încercară din răsputeri să găsească o melodie care să meargă cu mişcările dansatorilor. Iar ceilalţi oaspeţi se dădură în spate pentru a le face loc mirilor.
Graydon şi Toby dansau la fel ca înainte, la dineu - care părea să se fi întâmplat cu mult, mult timp în urmă. o viaţă, secole întregi. Toby închise ochii şi se lăsă pradă senzaţiei de a fi în braţele lui Graydon şi de a dansa cu el.
Când muzica se opri, se despărţiră cu ezitare. El făcu ii plecăciune şi ea o reverenţă. Doar după ce nu se mai uitară unul la celălalt observară cât de tare îi şocase- ril pe oaspeţi. Dar nu dură mult. Chiar dacă oamenii

aceştia trăiau pe o insulă, aveau o viaţă mondenă. Casele lor erau pline de artefacte din colţurile îndepărtate ale lumii, aduse din călătorii. Valentina fu prima care aplaudă şi ceilalţi o urmară. Graydon o luă pe Toby de mână şi nu-i dădu drumul în timp ce o conducea spre uşa din faţă. Se săturase de prezenţa atâtor oameni şi voia să fie singur cu ea. Odată ajunşi afară, se opri şi trase aer în piept. Acum unde să meargă?
- Mi s-a spus că ADIO MĂRII PE VECI a fost eliberată. Pentru noi, spuse Toby, cu ezitare în voce. Dar chiar crezi că ar trebui să profităm de noaptea asta? Până la urmă, nu e a noastră.
Când îşi ridică privirea spre el, expresia de pe chipul lui părea să spună „Vorbeşti serios?" şi Toby începu să râdă. Se ţinură strâns de

mână când păşiră spre casă. La fel ca întotdeauna, uşa era larg deschisă.

- Dacă intrăm, s-ar putea să ne întoarcem acasă, spuse Toby. Poate că nu ar trebui să...

Drept răspuns, Graydon o ridică pe Toby şi, cu ea în braţe, trecu pragul casei. Pentru un moment, rămase nemişcat. In secolul XXI casa era aproape goală şi arăta veche şi nefolosită. Dar în jurul lor se afla o casă mult mai nouă, mobilată pentru nevoile unei familii mari. Era întuneric, dar se vedea un tapet înflorat pe pereţi, mobilă, iar pe jos jucării din lemn pentru copii.

- Haide, Rhett, spuse Toby. Du-mă în pat.

Râzând, Graydon o duse în sus pe scări. La etaj, observă că dormitorul care era legat de micuţa bibliotecă fusese pregătit pentru ei. Lumânările erau aprinse şi erau flori peste tot. Când o lăsă pe Toby jos, aceasta nu se putu abţine să nu deschidă uşa de la bibliotecă. Lumina lunii bătea în fereastră şi observă că încăperea era exact cum şi-o imaginase. Rafturile erau pline de cărţi legate în piele. Graydon veni lângă ea.

- Să ascundem toate cărţile sub parchet şi să le dezgropăm peste două sute de ani?

-Nu ar rezista, spuse ea. Umezeală, praf, şoareci şi... Nu, nu ascundem nimic.

întorcându-se, se uită la el.

“Mai presus cCe timp 239

- Nu ştiu cât timp mai avem până să se termine, dar cât suntem aici nu vreau decât să fim împreună. Nu ca prinţ şi persoană de rând. Nu...

Graydon îşi puse degetele peste buzele ei.

-Niciodată să nu mai zici asta.

- Ştii ce vreau să spun.
- Da. Ştiu.

Ii mângâie tâmpla şi îi dădu părul pe spate.

- Eşti sigură că vrei să facem asta?

Toby îşi petrecu braţele în jurul gâtului lui Graydon şi îl sărută.

- Foarte sigură.

Pentru o secundă, ochii lui îi căutată pe ai ei şi Graydon păru că vrea să se convingă. O sărută cu blândeţe pe obraji, apoi pe gât. Mâna lui îi atinse umărul şi împinse în jos rochia, cam cu un centimetru. Era atât^de atent, atât de încântător. Era plăcut, se gândi Toby. îi plăceau sărutările lui, îi plăcea să se simtă atât de aproape de el, dar ceva lipsea. Unde era bărbatul care îi ţinuse piept Laviniei şi care-i spusese cum aveau să stea lucrurile de acum încolo? Unde era acel bărbat care o azvârlea cât colo la cursurile de box? Unde era pasiunea?

Nu trebuia să întrebe ca să afle răspunsul. Era vina afurisitei de virginităţi pe care o păstrase prea mult timp. Existaseră multe momente în care îşi dorise să o fi pierdut în noaptea balului de absolvire, asemenea multor alte fete. Dar băiatul care o dusese la bal se aştepta ca ea să facă asta şi Toby nu reuşise să cedeze, apoi...

Toby făcu un pas în spate pentru a-l privi. în faţa ei se afla prinţul Graydon de Lanconia. Ochii îi străluceau, dar era rezervat, reţinut, probabil din cauză că îi era teamă să nu o rănească. Câteodată, se gândi ea, bărbaţii aveau nevoie de puţin ajutor. Se întoarse cu spatele la el şi îşi ridică părul.

- Mă ajuţi, te rog, să desfac rochia la spate? întrebă ea, pe un ton uşor formal.
- Da, desigur, răspunse el, la fel de ceremonios.

Toby lăsă rochia superbă să alunece pe podea. Un lucru pe care-l învăţase în ultimele zile era că îmbrăcămintea de epocă putea fi considerată demodată la suprafaţă - fără

pantaloni atrăgători sau maiouri dar lenjeria purtată pe dedesubt era demnă de o stripteuză.

întorcându-se cu faţa la el, îl lăsă să o vadă în corsetul în care o ajutase Jilly să intre. Sânii îi erau împinşi în sus, cu vârfurile rozalii pe jumătate la vedere. Talia ei era ţinută strâns într-un cerc micuţ, şi de la mijloc în jos avea un jupon de bumbac atât de transparent, că lăsa totul la vedere. Ciorapi albi de mătase îi acopereau picioarele până la jumătatea coapsei, legaţi cu jartiere împodobite cu panglici roz.

Toby observă cu o satisfacţie delicioasă, profundă, cum prinţul Graydon dispăru complet. în locul lui se afla un bărbat mistuit de dorinţă. Pentru ea.
Graydon nu vorbi, o apucă de talie şi o ridică de pe podea, gura lui întâlnindu-se cu a ei, limba lui explorând, împlântându-se în gura ei. Buzele şi mâinile lui îi atingeau întreg corpul.
Lui Toby îi luă câteva secunde să reacţioneze. Senzaţia de a fi cu el, şi modul în care corpul ei răspundea atingerilor lui păreau s-o fi schimbat dintr-o fiinţă umană într-o flacără de dorinţă fierbinte. în timp ce o săruta, mâna lui coborî pentru a-i mângâia coapsele. Şi când deveni moale în braţele lui, o ridică şi o aşeză pe pat.
în câteva secunde, Graydon îşi dădu jos haina, apoi cămaşa mare şi albă. în urma anilor de antrenament, pieptul lui se conturase minunat, iar în partea de jos avea o pereche de pantaloni strâmţi care se terminau cu o pereche de cizme din piele până la genunchi.
-Acum ştiu de ce doamnele din perioada Regenţei leşinau, spuse Toby, şi Graydon îi aruncă un zâmbet de crai veritabil.
îi luă câteva secunde să-şi dea jos cizmele, apoi se întinse lângă ea şi, foarte încet, începu să o dezbrace, acoperind cu buzele fiecare centimetru de piele pe care îl expunea vederii. Ciorapii şi jartierele fură primele pe care le dădu jos, apoi rulă juponul şi lăsă la vedere lenjeria modernă. Toby se gândi, fără să vrea, că descoperise motivul pentru care femeile din epoca Regenţei nu purtau nimic pe sub jupoane. între pantalonii lui strâmţi

şi corsetul ei se crease o presiune care făcea din excesul de accesorii de lenjerie un obstacol de prisos.
Toby îşi plimbă mâinile pe pieptul lui Graydon, pe braţele sale, minunându-se de muşchii duri, de curbura corpului: atât de bărbătesc prin comparaţie cu feminitatea din trupul ei. îşi lăsă mâinile în jos, pe trupul lui, pe spate, admirându-i forţa. Simţindu-se extrem de îndrăzneaţă, îi atinse cu o mână prohabul, şi el gemu. Auzise şi văzuseAtot ce credea că se poate şti, dar realitatea era diferită. îi făcu plăcere să audă cum reacţiona Graydon la atingerea ei.
- Toby, şopti el, nu pot să mai aştept prea mult.

Nu făcu decât să dea din cap. Nu avea de gând să-l lase să-şi dea seama că-i era puţin teamă de acest eveniment necunoscut.
Graydon îşi trase pantalonii de pe el, iar ea era goală de la mijloc în jos. Când o pătrunse, ochii ei se măriră de uimire. Auzise atât de multe despre durerea pe care o simţi prima oară, dar tot ce simţea ea era plăcere.

- Doare? şopti el.
- Nu, spuse ea. Ah, e minunat!

Graydon se mişca încet în ea. Blând la început şi urmărind să vadă dacă o durea. Dar Toby îşi lăsă capul pe spate şi se dărui mişcărilor lungi, adânci şi lente ale lui Graydon. Treptat, ceva în interiorul ei începu să reacţioneze şi îşi ridică şoldurile spre el pentru a-l lăsa să o pătrundă mai adânc. Era stângace, dar mâinile lui Graydon o apucară de posterior şi o ţinură, apoi o ghidară pe măsură ce începură să se mişte în aceiaşi timp.
-Ah, spuse ea. Ah, da!
îşi deschise ochii şi îl văzu zâmbindu-i, dar apoi privirea lui se schimbă, se întunecă şi îşi îngropă faţa în gâtul ei, iar după câteva secunde corpul îi deveni rigid. Gemând, se prăbuşi peste ea.
Toby stătea lipită de Graydon, cuibărită în braţele lui. Era aproape de răsăritul soarelui şi o lumină albăstruie pătrundea prin obloanele de lemn închise. Făcuseră dragoste toată noaptea, explorând, mângâind, îmbră- ţişându-se. Săptămânile în care fuseseră aproape unul

de altul fără să se poată atinge creaseră o nevoie insaţiabilă de a se îmbrăţişa, de a simţi, de a alinta, de a fi împreună.
Existaseră momente în cursul nopţii când Toby ar fi vrut să vorbească, să-i pună întrebări lui Graydon, dar senzaţia care o încerca fiind lângă el o făcea să-şi piardă cuvintele. In afară de asta, Graydon îi arătase şi ce alte lucruri mai putea face cu buzele, în afară de a_ vorbi.
Acum, la răsărit, se agăţau unul de altul. întrebarea „Ce facem acum?“ atârna între ei. Graydon se dezlipi de ea şi se ridică din pat pentru a deschide un oblon. Lumina aproape că o orbi şi îşi puse mâna peste ochi. Când aruncă o privire printre degete îl văzu pe

Graydon gol, înainte ca el să arunce la o parte păturile şi s-o expună vederii, la fel de dezbrăcată.
Primul instinct fu să se acopere, dar renunţă la acest gând. El se aşeză pe marginea patului şi Toby stătu în tăcere în timp ce el o analiza din cap până în picioare. Când ajunse la chipul ei, îi zâmbi, apoi o întoarse pe burtă.
îşi plimbă mâinile pe corpul ei şi se opri în partea stângă. îi mângâie coastele, se aplecă şi îşi trecu buzele peste pielea ei.
- Cum de ai astea? întrebă el blând, cu o voce plină de compasiune.
-M-am născut cu ele, spuse Toby, uimită de tonul lui.
Erau câteva semne de naştere deschise la culoare chiar atât de respingătoare?
-Astea nu sunt... începu el, dar se opri. Simţi asta?
Toby îşi întinse mâna în spate şi simţi nişte încreţituri adânci. Răsucindu-se, încercă să vadă ce avea pe piele. Graydon se ridică, luă o oglindă mică de pe perete şi o ţinu astfel încât ea să vadă cicatricile lungi şi late care îi brăzdau pielea.
- Cred că ai fost arsă, şi încă rău.
Toby îi înapoie oglinda şi se ridică în pat, trăgând cearşaful peste ea.
-Nu am urme de arsuri, doar un şir de semne de naştere, mici şi rozalii, pe coaste. Tatăl meu obişnuia să spună că sunt o hartă a unor insule nedescoperite.

Graydon se aşeză pe marginea patului, ţinând oglinda.
-Eşti în corpul lui Tabby acum, spuse el încet. Azi-noapte am simţit crestăturile pe pielea ta şi m-am întrebat oare ce ai păţit de au rămas cicatrici atât de adânci. Dar nu tu ai fost cea care a suportat durerea.
Ideea că era în corpul altcuiva era şi mai greu de în- ţeles decât conceptul de călătorie prin timp. Acum i se părea că ea şi Graydon erau intr-un soi de han istoric, cu un pat foarte autentic - doar că totul era nou. încă nu trecuseră două sute de ani, şi mobila nu avea încă acea patină care o transforma într-o antichitate.
- Şi tu? întrebă Toby. Nu simţi nimic diferit?
- Nu cred, spuse el şi ochii începură să-i strălucească. Dar poate că ai vrea să mă examinezi.

- Cred că aşa ar fi mult mai bine, răspunse Toby cu solemnitate.
Graydon se aplecă înspre ea şi Toby îşi plimbă mâinile peste abdomenul lui dur, plat, peste umăr, şi în jos, pe braţul musculos.
- Nu am cu ce să te compar, dar arăţi în ordine, nu simt nimic. îşi puse ambele mâini pe corpul lui. Era minunat să-l vadă şi să-l atingă.
- Simţi ceva diferit?
-Nu, spuse el, şi ochii i se întunecară de pasiune când ea se apropie de el.
Când oglinda dădu să cadă, o prinse şi o întoarse ca să o pună pe măsuţa de lângă pat.
- O! rosti Toby, cu ochii măriţi şi ducându-şi mâna la gură. Spatele tău!
- Cicatrici? întrebă el şi se întoarse cu spatele la ea.
- Nu, nu e nici una.
Toby încercă să se abţină, să nu râdă, dar nu putea, îi înmână oglinda şi o ridică astfel încât să poată şi el să vadă. întreaga parte stângă a spatelui lui Graydon era acoperită de un tatuaj cu adevărat spectaculos. Era, fără îndoială, japonez, şi în culori vii. Imaginea era a unei femei, cu părul prins sus. însă ceva era neobişnuit: părul ei era blond şi avea ochii albaştri. Graydon se răsuci, uitându-se în oglindă.

- E... ce cred eu că e?
- Nu sunt sigură, dar cred că sunt eu ca gheişă.
-Aşa mă gândeam şi eu, spuse Graydon şi puse rapid jos oglinda.
Se uitară pentru un moment unul la celălalt, apoi izbucniră în râs. Graydon se întinse lângă Toby şi o trase în braţe.
- Te asigur că în viaţa reală nu am tatuaje.
-Nici măcar un fluture pe gleznă?
Toby încă râdea.
-Trebuie să recunosc, însă, că acesta este deosebit, nu-i aşa?
- Şi extrem de măgulitor. Toby îşi ridică privirea spre el. Sunt fericită că ai putut să negociezi căsătoria lor. Orice bărbat care

iubeşte o femeie aşa cum o iubeşte Garrett pe Tabby ar trebui să-şi petreacă viaţa cu ea.
Deodată, se simţi foarte obosită, ceea ce era firesc, pentru că stătuseră treji toată noaptea.
-Vreau să rămân aici, spuse Graydon. Cu tine. Vreau viaţa pe care o putem avea aici.
îşi puse mâna pe obrazul ei şi îi ridică fruntea spre el. Ochii îi erau închişi.
-Toby, ştii cât de mult te iubesc? Ai vreo idee cât de tare mă va distruge faptul că trebuie să te părăsesc? Nu cred că pot...
Se opri, văzând că ea adormise. încercă să spună mai multe, dar şi el era copleşit de nevoia de somn.
- Nu, şopti el. Nu vreau să dorm.
îi era teamă că se va trezi şi totul avea să dispară. Dar nu putu rămâne treaz. încolăciţi unul cu celălalt, adormiră.
capitolul 21
Toby se trezi treptat şi, pentru o secundă, nu îşi dădu seama unde se afla. Era zi, dar obloanele erau trase şi camera era în semiobscuritate. Rochia superbă pe care o purtase la dineu noaptea trecută atârna de balamaua uşii, şi se bucură că avusese grijă să o pună pe un umeraş
1Mai presus de timp
245
matlasat. Preţ de un moment se uită în sus spre tavan, amintindu-şi petrecerea. Fără îndoială că fusese un succes! Victoria fusese de acord cu tema şi...
Se ridică în pat. Chiar merseseră la Kingsley House şi desfăcuseră canapeaua de la fereastră? Se frecă la ochi cu mâinile. Cu siguranţă fusese un vis. îşi aducea aminte şi că se certase cu Graydon în legătură cu Tabby şi Garrett, dar nu-şi amintea cu exactitate de ce. Puţin confuză - băuse prea mult? - se ridică, făcu un duş şi se spălă pe păr. Seara fusese stropit cu fixativ şi modelat cu gel şi cu spumă în încercarea de a-l face să stea ridicat, şi acum îl voia curat. Se îmbrăcă în blugi şi cu o bluză roz de bumbac, apoi coborî. Avea să-i ia o grămadă de timp să facă ordine după petrecere.
Dar în casă domnea o ordine perfectă, şi nu se vedea nici un semn al petrecerii din seara trecută. Nu era nimeni prin preajmă. Pe masa de

pe verandă era aşezat un bol cu fructe şi un mesaj de la Graydon: „Iaurt în frigider. Sunt afară. Alege-l pe oricare11.
Ce lucru ciudat din partea lui, se gândi Toby în timp ce îşi turna iaurt pe fructe şi începu să mănânce. Oricine l-ar fi citit ar fi crezut că între ei doi e mult mai mult decât era în realitate. Dar, pe de altă parte, poate că nu ce scrisese era ciudat, ci mesajul în sine. Păru să-şi aducă aminte că Graydon scrisese ceva cu o peniţă cu cerneală. Şi nişte lumânări şi un document vechi - doar că nu era vechi. Şi un bărbat care spunea că cerneala nu era uscată încă.
Viziunea veni şi dispăru după câteva secunde şi nu-şi putu da seama de unde apăruse. Când auzi zăngănit de oţel, se duse spre fereastră şi se uită afară. Daire şi Graydon, goi de la mijloc în sus, cu pielea de culoarea mierii strălucind din cauza broboanelor de transpiraţie, se atacau unul pe celălalt, ca de obicei. Lorcan era în apropiere şi îi privea absorbită. Toby îşi ridică mâna să-i salute, dar cineva bătuse la uşa din faţă şi merse să răspundă.
Deschise uşa şi o văzu pe prietena ei Alix stând în prag. Pentru trei minute întregi se îmbrăţişară şi chicotiră,

vorbind una peste cealaltă. Era pentru prima oară de la nunta ei când Alix se întorcea pe insulă.
- Te-ai distrat? întrebă Toby.
-A fost magnific. Totul a fost minunat. Am pierdut ceva de când am plecat? Ai primit veşti de la Lexie? întrebă Alix. Tata spunea că ai nişte vizitatori interesanţi.
- Hai să vezi!
Toby o luă de braţ pe Alix şi o conduse prin bucătărie spre ferestrele de pe verandă. Afară, cei doi bărbaţi chipeşi se luptau corp la corp, trupurile lor puternice fiind înveşmântate doar cu pantaloni albi largi care atârnau atât de jos că păreau în pericol de a cădea de tot.
-Şi te trezeşti în fiecare dimineaţă cu un astfel de spectacol? întrebă Alix. Asta zic şi eu miere pe pâine!
Toby oftă.
- Da. Miere. Tone de miere.
- Şi, mai spune-mi încă o dată, care din ei e al tău?

Toby se întoarse.
- Nici unul. Daire, cel mai înalt, e îndrăgostit de Lor- can, spuse ea şi făcu un semn cu capul înspre femeia care stătea pe margine.
-Nici nu am observat-o, spuse Alix.
Toby râse.
- Ştiu ce vrei să spui. Vezi răzorul acela de flori din stânga, în depărtare? De acolo îi vezi cel mai bine pe bărbaţi. Ud florile din stratul acela atât de mult, că sunt în pericol să fie inundate. Dar, când eu şi Lorcan ne simţim ignorate, ne răzbunăm pe ei practicând yoga - cu multe poziţii ce implică ridicarea posteriorului.
Alix o privea pe Toby.
-Se pare că ţi-ai construit o mică familie aici, dar mama spunea că vor pleca toţi curând.
- Da, spuse Toby, şi din vocea ei răzbătu teama de acel eveniment. In aproape două săptămâni şi jumătate, Graydon se va întoarce în ţara lui şi va anunţa că se logodeşte cu o altă femeie.
Alix îşi lăsă mâna pe braţul prietenei ei.
-Mama spunea că tu şi Graydon aţi devenit...
Nu termină propoziţia pentru că era mai bine să nu-i spună tot ce avusese de spus mama ei despre Graydon

şi Toby. „îi va frânge inima", spusese Victoria, cu furie în voce. „O să plece pe armăsarul lui negru, cu sabia în mână, şi o va lăsa pe micuţa Toby plângând cu nişte lacrimi atât de amare, că viaţa ei va fi distrusă."
De vreme ce mamei ei îi plăcea adeseori să exagereze Intr-un mod dramatic, Alix nu-i luase în serios vorbele. Dar acum, uitându-se la chipul lui Toby, se gândi că poate avusese dreptate. Privind pe geam, Alix văzu că bărbaţii nu mai încercau să se omoare unul pe celălalt şi îşi strângeau echipamentul. Curând aveau să intre în casă.
- Nu vrei să mergem noi două la Kingsley House să vorbim? spuse Alix. Vreau să-mi povesteşti absolut tot ce s-a întâmplat cât am fost plecată. Şi oricum, am şi eu să-ţi spun câte ceva.
-Tatăl tău zicea că i-ai terorizat pe cei din biroul luiJared.

-Nu, bineînţeles că nu, ripostă Alix în timp ce se îndreptau spre uşă. Mă rog, poate puţin.
Cele două tinere râseră tot drumul spre Kingsley House şi abia mai târziu Toby îşi dădu seama că nu-i lăsase lui Graydon un bileţel în care să-i spună unde era. Dar apoi ridică din umeri. Nu era ca şi cum ar fi fost într-o relaţie de durată. Erau colegi de apartament şi atât.
- Graydon, spuse Toby pentru aproape a suta oară. Nu ştiu nimic despre istoria tatuajelor japoneze. Mă bucur că, în timp ce căutau cât mai multe surse de bunuri de importat în SUA, marinarii rezistau la durere şi-şi făceau tatuaje. E extrem de interesant, dar am fost puţin cam ocupată şi nu am putut să-mi dedic toată atenţia tatuajelor.
Toby îi aruncă o căutătură aspră, spunându-i din priviri că se săturase de comportamentul neobişnuit pe eare-l avusese în săptămâna de după dineu. După ce se întorsese, în ziua pe care o petrecuse cu Alix şi Jared şi cu alţi prieteni, Graydon o întâmpinase de parcă ar fi lost plecată un an. O luase în braţe şi o sărutase într-o manieră foarte intimă.

Nu ajutase foarte mult nici faptul că fusese sfătuită toată ziua de membrii familiei Kingsley să nu se apropie foarte mult de Graydon. îi spuseseră că avea să plece în curând şi că probabil nu urma să-l mai vadă niciodată, de parcă ea nu ar fi fost deja conştientă de acest lucru.
- Vei fi distrusă când el va pleca, o avertizase Victoria, cu chipul ei drăgălaş traversat de o umbră de teamă.
Cuvintele ei îi reamintiseră lui Toby ceva ce ştia deja, şi până să plece acasă, era decisă. Dineul îi unise mai mult, dar era conştientă că trebuia să pună capăt acestei apropieri. însă, când intră în casă, Graydon o luă în braţe şi o sărută aşa cum nimeni nu o mai sărutase vreodată. în trecut, săruturile lui fuseseră reţinute. Plăcute, dar nu pline de... pasiune. Dar bărbatul care o aşteptase la uşă nu părea să fie prinţul Graydon, ci cu totul altcineva. Amantul ei, fu primul gând care-i trecu prin minte.
Adevărul era că, dacă Lorcan şi Daire nu ar fi fost prezenţi, toate cuvintele pe care Toby le auzise în ziua aceea, toate consecinţele

teribile asupra cărora fusese avertizată în caz că se îndrăgostea de Graydon i-ar fi zburat din minte. Nu avea nici o îndoială că ar fi cedat săruturilor lui până când şi-ar fi pierdut virginitatea chiar pe masa din sufragerie.

Dar Lorcan şi Daire erau acolo şi ambii se holbau la ei cu gurile deschise de uimire, lăsând la o parte manierele tipic lanconiene din cauza şocului. Daire fusese \ acela care scăpase un teanc de cărţi pe jos, reamintin- du-le celor doi, care erau pierduţi în sărut, cu Toby care .! îşi încolăcise piciorul în jurul şoldului lui Graydon, că nu erau singuri.

- Pune-mă jos, rosti ea printre dinţi.
- Da, desigur, răspunse el. Mai târziu, când vom fi singuri, vom fi împreună.

Graydon plecă de lângă ea atât de repede, încât nu apucă să-i răspundă că nu aveau să fie „împreună" mai § târziu. Când Toby se uită la Daire, acesta îi aruncă o privire dezaprobatoare. Ruşinată, fugi sus, în camera ei. f Se stropi pe faţă cu apă şi, când nici această metodă nu funcţionă, se dezbrăcă şi se pregăti pentru un duş rece 'li ‘Matpresus de timp

ca gheaţa. Tremurând sub apă, începu să aibă viziuni cu mâinile lui Graydon atingând-o şi cu palmele ei pe corpul lui. La un moment dat, i se păru că-l vede zâmbind şi promiţându-i că aveau să-şi petreacă vieţile împreună - după care el îi punea un inel de aur pe deget.

Toby îşi acoperi faţa cu mâinile şi lăsă picăturile de apă rece să-i ardă pielea. Trebuia să pună capăt acestei situaţii! Nu putea să continue aşa. Trebuia să facă orice pentru a opri aceste fantezii pe care le avea. Graydon aparţinea unei alte femei. Nu! Corpul lui, mintea lui, chiar sufletul lui aparţineau unei alte ţări. Iubea locul acela atât de mult, că era dispus să ia de soţie o femeie pe care nu o iubea, lucru care probabil avea să-l îndepărteze de el pe mult iubitul său frate. Iar Toby avea să-l ajute şi să nu-i complice viaţa şi mai mult. Nu intenţiona să facă despărţirea mai greu de suportat - nici pentru el, nici pentru ea - decât avea oricum să fie. Şi, în afară de asta, trebuia să aibă grijă să nu o ia razna.

Până a doua zi dimineaţă îşi întărise decizia de a avea doar o relaţie de prietenie cu el. Şi avea să facă asta în- gropându-se în muncă - şi poate aşa urma să scape de viziunile acelea ridicole. Avea două sarcini de îndeplinit şi se apucă de lucru, încercând să se gândească doar la ce trebuia să facă.
în următoarea săptămână petrecu mult timp în grădina pe care Jared îi spusese să o decoreze. Cu toate acestea, prima dată când merse acolo singură începu să aibă viziuni despre grădina din casa de DINCOLO DE TIMP. Dar nu putea vedea decât jumătate din ea şi nu-şi putea scoate din minte faptul că un întreg copac lipsea. Se gândi să-l întrebe pe doctorul Huntley dacă ştia ceva despre acea grădină, apoi decise că era mai bine să nu-şi piardă timpul. Casa nu era a ei şi, cu toată sinceritatea, nu-şi dorea să mai intre în ea vreodată.
Pe lângă grădină, era ocupată şi cu nunta Victoriei. Acum, că stabiliseră o temă, putea merge mai departe cu organizarea. Şi zilnic adăuga şi mai multe lucruri de făcut pe listă.

într-o seară, Toby era adâncită în planificarea a ceea ce urma să fie un aranjament floral corect din punct de vedere istoric, când Graydon spuse:
-Mare păcat că munceşti atât de mult ca totul să fie exact, când doar mireasa şi mirele vor fi costumaţi. Poate ar trebui ca toată lumea să se îmbrace ca în perioada Regenţei.
Toby aruncă o privire pe lista pe care i-o dăduse Victoria. Conţinea numele câtorva oameni faimoşi, mai ales scriitori.
-Cum îi convingem pe oaspeţi să se costumeze? Nu cred că americanilor le place să facă asta.
-Acasă, doar le-aş ordona, spuse Graydon. Dacă vor să vină la un bal la palat, se îmbracă în ce le spun eu.
- Dar asta era pe vremea când erai prinţ, spuse Toby, cu privirea în laptop.
Nu observă că Lorcan şi Daire îşi zâmbiră unul altuia. Graydon îşi ridică telefonul.
- Cred că ar trebui să o întrebăm pe regina americanilor cum să obţinem ce vrem.

-Victoria, spuse Toby, şi Graydon dădu din cap şi începu să tasteze „Cum să-i convingem pe iluştrii noştri oaspeţi să vină costumaţi?" şi trimise mesajul.
După doar un minut, Victoria răspunse: „Oferă premii. Cu toţii sunt extrem de ambiţioşi, aşa că trebuie doar să-i faci să concureze între ei“.
- Sună bine, spuse Graydon. Să comandăm medalii pentru a fi oferite ca premii?
- Ce zici de dansuri cu prinţul? întrebă Toby.
Ochii lui Graydon căpătară o strălucire aparte.
- Mă voi interesa dacă Rory e disponibil.
Râzând, Toby continuă să se ocupe de planificarea nunţii, şi din nou, nu observă privirile pe care şi le aruncau Lorcan şi Daire.
Când invitaţii reacţionară exact cum spusese Victoria că o vor face, Toby fu asaltată de telefoane. Toţi scriitorii voiau să ştie ce purtau ceilalţi. Pe motiv că voiau să evite dublurile. Victoria era însă de părere că, de fapt, fiecare încerca să-i întreacă pe ceilalţi. O lămuri că scriitorii

de pe poziţia secundă a listei bestsellerurilor New York Times voiau să se asigure că ţinuta lor avea să fie mult mai elaborată decât cea a autorilor de pe primul loc.
-Dar simplitatea era reprezentativă pentru stilul Regenţei, îi aminti Toby.
- Spune-le asta celor de pe locul trei, ripostă Victoria.
Astfel, cu nunta şi cu lucrul în grădină, Toby era
copleşită. Lorcan o ajutase atât de mult, că în curând deveni asistenta neoficială a lui Toby. îi făcea plăcere să o audă pe Lorcan vorbind la telefon cu autori faimoşi, prieteni ai Victoriei. Tânăra nu şe codea, nu era de partea nimănui şi dezvăluia totul. încuraja concurenţa cu descrieri colorate ale costumaţiilor, de la perle cusute manual, la pantofi cu catarame încrustate cu cristale. Când termină, îi aruncă lui Toby un zâmbet ştrengăresc. Se părea că nunta Victoriei avea să fie un eveniment strălucitor!

Toby îi transmitea absolut totul Victoriei prin e-mail, pentru că aceasta era ocupată cu scrierea noului ei roman - acesta era despre nefericirea Valentinei Mont- gomery Kingsley.
-Oare plânge în timp ce scrie? întrebă Graydon la cină.
La început Toby crezu că glumea, dar nu era cazul. Chipul lui era grav.
- Nu ştiu, răspunse Toby, dar pot s-o întreb pe Alix.
- Cum de-ai ştiut?! sări Alix la telefon. în ultimele trei situaţii când am vorbit cu ea, plângea în timp ce scria. Spune că e ca şi cum ar fi trăit cartea pe propria piele şi i se frânge inima. Alix scoase un oftat de exasperare. Bineînţeles că editorul ei e încântat! Spune că dacă scriitorii plâng, şi cititorii plâng, iar lacrimile vând cărţi.
- E cam crud, spuse Toby, dar de înţeles. Tu şi Jared ce faceţi?
Acela fuse momentul când Alix îi spuse noua veste: Victoria voia ca Toby să schiţeze rochia miresei.
- Nu, spuse Toby cu fermitate. Asta e treaba miresei, nu a mea.
-Ai început bine, dar pun pariu pe o cină la Langue- doc că mama va câştiga.

-Batem palma, spuse Toby. Chiar dacă planifici o nuntă pentru altcineva, există limite.
Victoria câştigă. La câteva zile după cină, Victoria o sună pe Toby şi-i spuse că voia ca ea să se „ocupe" - în exprimarea ei exactă - de rochia ei de mireasă.
- Sunt sigură că vrei să faci chiar tu asta, spuse Toby, încercând, atât cât putea, să pară de neclintit.
-Mi-ar face o plăcere enormă, spuse Victoria, dar nu am primit decât cu puţin timp în urmă jurnalul Valentinei şi trebuia să termin cartea de câteva luni deja. Cititorii mei nu au aşteptat niciodată atât de mult şi, oricum, în economia actuală, nu-mi permit să mă opresc din muncit, nu-i aşa? Sunt sigură că nu vrei să dezamăgeşti milioane de cititori din toată lumea, nu?
- Presupun că nu, spuse Toby, dar cum aş putea eu să-ţi aleg rochia?
Ridică din sprâncene atât de mult, că aproape îi treceau de linia părului. Victoria nu ezită.

-Trimite-mi poze cu rochii care să se potrivească în perioada istorică, eu voi alege una, apoi Martha şi doamnele ei minunate o vor croi pentru mine.
-Martha? întrebă Toby. Vrei să spui... Martha Stewart?
-Dumnezeule, nu! Vorbesc de adevărata Martha. Pullen, desigur. Regina Cusutului. Are măsurile mele şi-mi poate face orice. Trebuie să plec. Trimite pozele azi, spuse ea şi închise.
Toby lăsă telefonul şi se uită la Lorcan, dar aceasta căuta deja poze pe internet. Găsise site-ul Marthei Pullen, cu produse, istorie şi articole de îmbrăcăminte splendid confecţionate.
-Acum trebuie doar să găsim o rochie destul de frumoasă pentru a o mulţumi pe Victoria, spuse Toby.
O oră mai târziu, pe două laptopuri, găsiseră şi salvaseră douăzeci şi două de rochii uimitoare de pe site-uri ale diferitelor muzee.
-Gata, spuse Toby, salvând pozele pe un stick USB.
Mai târziu avea să i-l ducă Victoriei.
- Pun pariu că o alege pe cea verde, spuse Graydon. '
-în cazul acesta, eu pariez pe cea albastră, răspunse Toby.
'Maipresus de timp 253
- Cea cu funde roşii, zise Daire.
- Rochia albă, pură, simbol al virtuţii fecioreşti, spuse Lorcan, şi cu toţii se uitară la ea pentru o secundă, înainte de a izbucni în râs. în general, fusese o săptămână plăcută - cu excepţia a două lucruri. Toby continuă să aibă viziuni cu ea şi Graydon, şi pe lângă asta, el se purta destul de ciudat. Câteodată, Toby se uita la Graydon şi îl „vedea“ îmbrăcat specific perioadei Regenţei. îl mai văzuse în astfel de haine la dineu şi arătase bine în ele, dar în viziunile ei scurte era altfel. în loc de pantofiorii eleganţi pe care-i purtase la dineu, avusese cizme înalte din piele. Iar hainele nu arătau ca o costumaţie, ci ca un soi de îmbrăcăminte cu care era obişnuit. într-o noapte, Graydon stătea lângă şemineu şi deodată îl văzu doar în cămaşă, în pantalonii strâmţi şi în cizmele acelea înalte. Scena fusese atât de erotică, încât Toby ameţise de-a dreptul.
Avusese multe alte viziuni cu diferite feluri de mâncare, un pat enorm cu petale de trandafiri pe el, şiruri de cărţi legate în piele şi

Graydon spunându-i: „Să ascundem toate cărţile sub parchet şi să le dezgropăm peste două sute de ani?“
într-o dimineaţă, înainte să se trezească de-a binelea, întinse mâna, căutându-l pe Graydon şi^fu dezamăgită când descoperi că nu era în pat lângă ea. îi ascunsese lui Graydon faptul că avea viziuni. Şi nici lui Alix nu-i spuse de ele. Iar când vorbi la telefon cu Lexie nu menţionă nimic despre asta. Pe de altă parte, Lexie vorbea numai despre Roger Plymouth şi despre ce făceau în lunga lor călătorie cu maşina.
-Am crezut că va insista să stăm doar în hoteluri de cinci stele, spuse Lexie, şi că o să arăt ca un oribil turist american, îmbrăcată în blugi şi în tricou. Dar ne oprim doar în locuri care au cel mult trei, patru dormitoare, şi de regulă mâncarea e crescută şi gătită de proprietari. E grozav! Dar tu cum mai eşti? Nu te-ai culcat cu el încă?
-Ne-am culcat, dar nu am făcut sex, spuse Toby. Şi tu?

Când Lexie ezită să răspundă, Toby icni.
- Te-ai culcat cu el, nu-i aşa?
- S-a întâmplat, pur şi simplu, spuse Lexie. Prea mult vin, lumina lunii. Dar a fost doar sex, nu dragoste. Şi tu?
- Cred că problema mea e exact pe invers: dragoste fără sex.
-Au! spuse Lexie. Povesteşte-mi tot!
-Nu încă, răspunse Toby, dar îţi voi spune la un moment dat.
Făcându-şi multe promisiuni una alteia, încheiaseră convorbirea. Pe lângă viziuni, i se părea că Graydon se purta foarte ciudat. într-o zi, o invită la o plimbare, apoi o duse la o biserică din Nantucket pe care Toby o decorase pentru câteva nunţi. La început, crezu că Graydon voia doar să admire clădirea veche şi superbă, dar nu, el voia ca ea să-şi imagineze cum arăta biserica în 1806. Toby nu înţelegea care era scopul. Credea că el se referea la anul în stilul căruia încerca ea să planifice nunta.
-Victoria vrea să se căsătorească în capela pe care a proiectat-o Alix, nu aici.
Graydon oftă prelung, de parcă l-ar fi dezamăgit, şi o invită la prânz. De-a lunguî săptămânii, o pusese să asculte muzică veche, care suna straniu, gătise câteva feluri de mâncare neobişnuite şi spusese că ar

trebui să renunţe la mare şi să conducă familia Kingsley. O întrebase ce le făcea pe femeile din epoca Regenţei să leşine. Comandase o carte mare cu fotografii lucioase cu tatuaje japoneze şi o rugase pe Toby să o studieze împreună cu el.
Până sâmbătă era atât de obosită de comportamentul lui ciudat, că îi convinse pe Lorcan şi Daire să meargă într-un voiaj în jurul insulei - ştiind că Graydon avea nişte afaceri de rezolvat în Lanconia şi nu-i putea însoţi. Cei doi răspunseră cu entuziasm şi Toby se gândi că şi ei abia aşteptau să scape de Graydon.
Plecară dimineaţa devreme, grăbindu-se spre uşă şi lăsând în urmă un prinţ foarte trist. Graydon îşi dădu seama că făcea eforturi prea mari pentru a o face

pe Toby să-şi aducă aminte de timpul petrecut împreună. Şi, de asemenea, ştia că nu ar trebui să continue. Era mai bine că nu-şi amintea. Era mai bine că nu trebuia şi ea să treacă prin suferinţa creată de amintirile clare, vii, necruţătoare.
La început, încercă să se convingă că totul fusese un vis. Un produs al imaginaţiei lui. O dorise pe Toby de atât de mult timp, încât începuse să o viseze. Şi cu toată planificarea unei nunţi cu tematică istorică, era de înţeles că în vis apăreau şi domnişoare îmbrăcate în rochii semitransparente. Iar dacă Toby nu-şi amintea nimic, atunci cu siguranţă fusese doar fantezia lui.
Dar nu credea acest lucru. In sufletul lui exista certitudinea că tot ce se întâmplase în mintea lui avusese loc în lumea reală. Dar cum să demonstreze aşa ceva?
în prima zi după dineu, aşteptase ca Toby să se trezească. îşi imaginase cum avea să-i lunece în braţe şi... şi să-i spună că îl iubeşte. Dar ea dormise până târziu şi Graydon ieşise afară cu Daire să ardă excesul de energie. în timp ce era afară şi transpira, Toby se trezise şi fugise cu prietena ei Alix. Nu că i-ar fi lăsat un bileţel.
Graydon aflase de la mătuşa Jilly, care trecuse pe la ei şi-i spusese.
-Toată lumea e îngrijorată în privinţa ei, spuse Jilly. Toţi sunt de părere că e prea apropiată de tine şi că va fi distrusă când vei pleca.
Graydon deschise gura pentru a se apăra, dar cum? Să-i spună cum se întorsese în timp cu Toby? Să recunoască orele acelea ca fiind cele

mai fericite din viaţa lui? Să-i spună că voise să rămână într-o epocă în care bărbierul era şi dentist? Când aşa-numiţii doctori luau sânge pacienţilor bolnavi pentru a-i scăpa de „toanele proaste"?
Cu toate acestea, ştia că s-ar fi întors fără să stea pe gânduri. Şi vehemenţa aceasta îl speria. înainte să o cunoască pe Toby ar fi spus despre sine că era un om fericit. Avea tot ce-şi putea dori o persoană. Dar acum... Acum devenise din ce în ce mai nemulţumit de viaţa sa, de viitor.

în prima zi după ce petrecuseră noaptea împreună, se aştepta ca Toby să se întoarcă la el. încercase să se concentreze asupra afacerilor din Lanconia, dar nu reuşea. La un moment dat, Rory răcni la el, acuzându-l că uitase ce înseamnă să lucrezi 24 de ore, 7 zile pe săptămână. „Tu eşti în vacanţă, şi eu rămân aici să fac toată treaba*1, spuse el şi închise telefonul.
De obicei, mânia fratelui său l-ar fi supărat pe Graydon. L-ar fi sunat înapoi, şi-ar fi cerut scuze şi s-ar fi concentrat pe nevoile ţării. Dar nu făcu asta. în schimb, se duse afară să ude florile din seră şi răzoarele. Se gândea numai la Toby - când avea să se întoarcă şi ce urmau să facă în legătură cu ce se petrecuse între ei. Cu noaptea petrecută împreună.
întreaga zi rememorase încontinuu fiecare secundă petrecută împreună. Se gândise la fiecare moment, fiecare cuvânt, fiecare atingere.
Când Toby se întorsese, Graydon era deja înnebunit de griji. Plănuise să o invite politicos să meargă cu el la etaj şi să discute în particular. Dar nici vorbă. Când o văzu, toată politeţea şi reţinerea dispăruseră, şi o luase în braţe. I se părea că trecuseră luni de când o atinsese şi nu se mai sătura de ea. Nu ştia ce ar fi făcut dacă Daire nu ar fi scăpat cărţile pe podea. Zgomotul puternic îl speriase îndeajuns de mult pentru a-i da drumul lui Toby.
Graydon făcuse un pas în spate pentru a se uita la chipurile tuturor. Lorcan era şocată, Daire era dezgustat, iar Toby se uita la el de parcă nu-l mai văzuse niciodată. Atunci îşi dăduse seama că ea nu-şi amintea nimic din noaptea petrecută cu el.

în următoarea săptămână încercă să o facă să-şi amintească. Căută pe internet muzică asemănătoare cu cea pe care o ascultaseră în acea seară. Găti mâncare ca şi aceea pe care o mâncaseră, apoi spuse din nou povestea lui Tabby şi a lui Silas Osborne, şi cum ar fi fost mult mai bine dacă ea s-ar fi căsătorit cu Garrett Kingsley. Recită frânturi de dialog. Schiţă oameni şi scene, inclusiv ceremonia de nuntă şi i le arătă lui Toby. O rugă până şi să meargă cu el la biserică, dar nici acest demers
"Maipresus cfe timp
257
nu funcţiona. La fel, nici vizita făcută la Kingsley House. întâlni un singur obstacol, atunci când încercă să o convingă să intre în DINCOLO DE TIMP împreună cu el. Ea refuză să pună piciorul înăuntru.
Dar nu conta, pentru că ea nu-şi amintea nimic. Se uita, asculta tot ce-i oferea el, dar nimic nu-i trezea amintirile. Până la sfârşitul săptămânii, Graydon începu să creadă că totul fusese, într-adevăr, un vis. în week- end începuse să se calmeze şi chiar să glumească împreună cu Toby despre tot ce-i cerea Victoria acesteia.
Sâmbătă după-masă Jared trecu pe la ei să le spună că el şi Alix plecau, dar Graydon fu singurul pe care-l găsi acasă. Daire, Lorcan şi Toby erau într-un tur cu vasul în jurul insulei. Daire nu mai fusese niciodată pe o barcă şi femeile îl tachinaseră, vorbind despre balene şi dacă acestea puteau să intre pe sub barcă şi să o răstoarne.
-Am auzit că înghit oameni, spusese Toby, serioasă. Aşa se răzbună ele pentru harpoane.
Lorcan mai fusese doar o dată pe mare, dar i se alăturase lui Toby, şi împreună îl necăjiseră pe Daire. Graydon rămăsese pe insulă pentru că un om de afaceri american voia să discute cu el despre posibilitatea deschiderii unei fabrici de pantofi în Lanconia. Graydon executase toate lucrările preliminare cu ei şi trebuia să fie acolo pentru a răspunde întrebărilor lor despre apă, materiale şi forţă de muncă, prin intermediul lui Rory.
Jared bătu la uşă chiar în momentul în care Graydon finalizase cea de-a patra convorbire cu fratele său şi sosirea lui era o pauză bine-venită.

- Eu şi Alix trebuie să ne întoarcem la New York, spuse Jared, şi voiam să vedem dacă totul e în regulă aici.
II analiză pe Graydon din cap până în picioare, de parcă încerca să-şi dea seama ce căuta el în Nantucket şi dacă încerca intenţionat să-i frângă inima lui Toby. Graydon îi oferi lui Jared o bere şi ieşiră afară.
- Cum mai sunteţi tu şi Toby? întrebă Jared direct.
- Grozav. Sunt îndrăgostit de ea, iar ea crede că sunt cea mai bună prietenă pe care a avut-o vreodată. Mă întreabă despre rochii de mireasă şi dacă-mi plac mai mult

trandafirii galbeni sau cei roz. O sărut, iar ea îmi spune să mă port cuviincios.
-Da? întrebă Jared, şi chipul i se relaxă puţin.
-Când vom pleca, probabil că noi trei vom plânge, dar Toby va fi fericită că are casa doar pentru ea din nou.
Zâmbind, Jared luă o gură de bere. Graydon ştia că nu tot ce spusese era adevărat, dar nu era nici o minciună. Poate că doar dădea glas frustrărilor din ultimele zile.
-Când plecaţi? întrebă Jared.
Graydon tresări, observând tonul din vocea vărului său. Nu era deprins cu oameni care încercau să scape de el.
- Peste o săptămână şi jumătate, spuse el.
Jared nu spuse „Foarte bine“, dar privirea lui părea să confirme acest lucru.
Când intrară în casă, Graydon îşi aminti brusc conversaţia pe care o avusese cu tânăra Alix - Aii - despre proiectele de case.
- Nu cumva aveţi în casă un portret al unei tinere de vreo 23 de ani, poate chiar într-o ramă mare, grea?
-Ba da, avem. E unul dintre tablourile din pod. Bunicul meu voia să-l pună la parter, dar toate femeile spuneau că rama era prea mare şi urâtă, aşa că a rămas uitat în pod. Cum de ştii despre el?
Graydon trebuia să inventeze o minciună rapid.
- Doctorul Huntley spunea că...

-Am înţeles, spuse Jared. Dacă vrei să-l vezi, Toby are cheia de la casă. Poţi să mergi să-l cauţi. Nu am mai văzut tabloul acela de când eram copil. Ultima dată, era proptit de peretele din spate şi probabil că sunt destule lucruri în faţa lui. Podul e prost luminat, aşa că dacă vrei să-l aduci aici, nu e nici o problemă. De fapt, chiar aş vrea să-l revăd.

- Mulţumesc, spuse Graydon.

Cei doi bărbaţi îşi luară la revedere şi Graydon îl urmări pe Jared plimbându-se în jos pe aleea ce ducea spre Kingsley House.

‘Maipresus de timp

259

Duminică dimineaţă, femeile merseră la slujbă. Graydon ceru să fie scutit, spunând că are treabă, şi insistă ca Daire să rămână cu el. Urmau să caute tabloul în podul familiei Kingsley.

capitolul 22

Când Toby şi Lorcan se întoarseră de la biserică, Daire şi Graydon stăteau în sufragerie, holbându-se la lorm, acoperit cu un cearşaf, care era prop-

- Ce e acolo? întrebă Toby.

- Unul dintre strămoşii lui Jared, spuse Daire, apoi le povesti cum îşi petrecuseră întreaga dimineaţă în podul din Kingsley House, înarmaţi cu lanterne uriaşe, căutând portretul.

-A trebuit să mutăm cutii grele, mobilă veche, o colivie enormă şi... se opri şi se uită la Graydon.

-Şi ceva care arăta ca un coş plin cu capete micşorate, completă Graydon, dar nu ne-am oprit pentru a-l examina.

împinsă de curiozitate, Toby se apropie de el.

- Căutaţi ceva anume sau doar exploraţi?

-încercam să găsesc portretul lui Alisa Kendricks

Kingsley, şi cred că e acesta.

- Aii, spuse Toby, şoptit. Fetiţa din visul meu. Dar ce te face să crezi că i s-a pictat portretul şi că era depozitat în podul casei Kingsley?

- Eu i-am spus să-şi comande un portret, şi din moment ce doctorul Huntley a spus că nici o casă de pe insulă nu le-a fost

atribuită Alisei şi soţului ei, i-am cerut să lase o dovadă a acestui fapt în ramă.
Lorcan şi Daire se uitau la el, uimiţi, dar Toby rămase cu gura căscată.
- Când ai văzut-o? întrebă Toby în şoaptă.
- Am avut un vis în noaptea dineului.
Graydon vorbea de parcă acest lucru nu ar fi contat chiar deloc.
- Ce ziceţi, să vedem ce e înăuntru?

îi făcu un semn lui Daire să apuce cealaltă parte a cearşafului vechi, îngălbenit şi prăfuit şi îl ridicară de pe portret.
Tabloul înfăţişa o tânără femeie. Era un tablou executat probabil de unul dintre pictorii nomazi care hoinăreau de-a lungul Americii pictând portretele oricui îşi permitea să-l plătească. Pânza se scorojise puţin, dar asta nu afecta cu nimic frumuseţea tinerei, cu părul ei de culoarea căpşunilor şi ochii verzi-albăstrui. Cu toate acestea, rama era prea masivă şi aproape că strivea pânza. Abia puteai desluşi chipul ei din cauza bucăţii mari de stejar sculptat care îl înconjura.
- Arată ca prietena ta, spuse Lorcan.
-Alix.
Toby se uită la Graydon. Nu menţionase nimic despre nici un vis în care o cunoscuse pe Aii. Dar poate că, într-un fel ocolit, o făcuse. Oare toate ideile despre tatuaje, biserici şi reţete istorice de mâncare aveau legătură cu visul lui?
Graydon nu o privi pe Toby. Dacă ar fi făcut-o, probabil că ea l-ar fi întrebat despre vis. Fusese şi ea în el? De ce nu-i spusese nimic?
Toby îl fixă cu privirea, dar Graydon nu o luă în seamă.
Privi cum bărbaţii întoarseră portretul spre perete, şi Graydon începu să inspecteze partea din spate a ramei enorme. în mod ciudat, era sculptată şi pe spate aproape la fel de mult ca în partea frontală. Lujeri de vi- ţă-de-vie şi frunze, cu boboci micuţi care se iveau ici şi colo, acopereau tot spatele ramei. Graydon îşi trecu mâinile peste margini ca şi cum ar fi căutat ceva.

Dar, orice ar fi căutat, nu se găsea acolo. Apoi, o rază de lumină poposi pe ramă, şi Toby, care stătea la câţiva metri depărtare, observă modelul mai clar.
-Cred că o parte din lemn era pictat, sau chiar vopsit.
Când Graydon veni lângă ea, văzu că bobocii de flori mai aveau încă o tentă roşiatică. Culoarea era greu de observat pe un lemn întunecat, vechi de două sute de ani, dar era acolo.

îngenunchind, Graydon apucă unul dintre boboci cu degetele şi îl răsuci. Se mişcă. Foarte puţin, dar se mişcă. După încă trei răsuciri se deschise o^uşiţă, iar înăuntru se afla un sul de hârtii, bine rulat. îl scoase afară şi i-l dădu lui Toby. Ea îl ţinu în palma deschisă.
- Poate că ar trebui să îl ducem doctorului Huntley şi să-i lăsăm pe arhivari să-l deschidă.
Graydon provenea dintr-o ţară mult mai veche. Două sute de ani nu-l impresionau foarte mult. Luă hârtiile din mâna ei şi le desfăcu. Erau trei foi dintr-un soi de hârtie pânzată de calitate, două din ele erau scrise foarte mărunt, în mod evident cu o pană şi cerneală. A treia foaie conţinea schiţele caselor.
Până să se uite Toby la toate foile, Graydon mai scoase patru suluri din interiorul ramei.
-Asta dovedeşte că Alisa a proiectat casele şi că primul Jared le-a construit, spuse Toby. Doctorului Huntley are să-i placă asta.
- Stai! spuse Daire. Mai e unul.
în colţul de sus din dreapta era sculptat un boboc mic de floare care probabil că fusese albastru la un moment dat.
-Nu-mi dau seama cum să-l deschid, spuse el şi se dădu la o parte.
Graydon încercă şi el de mai multe ori, răsucind, întorcând şi împingând micuţa floare. Era pe punctul de a renunţa, când o uşiţă lunguiaţă şi îngustă se deschise. înăuntru era o singură bucată de hârtie rulată într-un sul de mărimea unui creion. Când Graydon îl deschise, deveni palid la faţă şi, pentru o secundă, nu putu să se mişte.
Daire se uită peste umărul lui, cu ochii măriţi.
- Ce e? întrebă Toby.
- E desenul unei femei.

Daire se uita la Graydon, mirat de reacţia lui.
- Cred că este japonez, spuse Lorcan, doar că femeia e blondă.
Toţi trei o priviră pe Toby.
- Ce se întâmplă?

Graydon îi dădu hârtia lui Lorcan şi ieşi din casă. Auziră uşa închizându-se în urma lui. Toby luă hârtia de la Lorcan. Se rulase înapoi şi ea se aşeză pe canapea pentru a o putea desface mai uşor pe măsuţa de cafea. O derulă uşor şi, la început, nu-şi dădu seama la ce se uita. Era un desen în acuarelă, foarte frumos lucrat, al unei gheişe japoneze, dar într-adevăr părul ei era blond, iar ochii albaştri - şi realiză că femeia îi semăna. Pe lângă acuarelă erau câteva îndoituri şi când deschise şi partea de sus realiză că se uita la un desen ce reprezenta spatele unui bărbat.
- Este un tatuaj, spuse ea, ridicându-şi privirea în sus, spre Daire şi Lorcan.
Nu se putea abţine să nu se gândească la pozele cu tatuaje japoneze pe care i le arătase Graydon.
-Uită-te la tot, spuse Daire, ţinând de partea din jos a hârtiei lungi şi înguste.
In partea de sus era chipul lui Graydon. Zâmbea şi se uita peste umăr la artist. Spatele cu tatuaj color al lui Toby ca gheişă blondă era al lui Graydon.
- îmi aduc aminte, şopti Toby.
Doar atât putu să îngaime. îşi reaminti totul. Fiecare moment, fiecare cuvânt, miros şi gust, fiecare persoană şi gând.
- Căsătoriţi, spuse ea, cu o voce frântă de emoţie.
îşi ridică privirea spre Daire şi Lorcan.
-Am fost căsătoriţi. Cred că...
Se opri brusc, simţind cum tot sângele i se scurge din corp.
Daire o prinse în timp ce ea se prăbuşi în faţă şi leşină. O întoarse şi o întinse pe canapea, cu capul pe o pernă.
- Caută-l pe Graydon, îi spuse el lui Lorcan.
Aceasta nu rămase pe gânduri şi-l ascultă, picioarele

ei zvelte parcurgând rapid distanţa până la uşa din spate. Când îl strigă pe Graydon în lanconiană, chemându-1, din tonul vocii ei răzbătea urgenţa situaţiei.
Graydon era în seră, dar auzind-o pe Lorcan, începu să fugă. Trecu pe lângă ea, intră în casă şi ajunse

în sufragerie, unde Toby zăcea pe canapea, cu Daire lângă ea. Când îl văzu pe Graydon, Daire se dădu la o parte şi prinţul îi luă locul.
- Cheamă o ambulanţă, ordonă el.
- Nu, spuse Toby încet, încercând să-şi deschidă ochii, dar adevărul era că-i era frică să-l vadă pe Graydon.
Mintea ei era inundată de imagini. Mama ei amenin- ţându-l pe Graydon - Garrett - şi felul în care acesta îi ţinuse piept.
Şi noaptea aceea! Mâini şi guri, atingându-se, mân- gâindu-se. îl simţise în ea! îşi aducea aminte fiecare moment.
Graydon stătea cu mâna pe fruntea ei, încercând parcă să-şi dea seama dacă avea febră.
-Toby, şopti el, e în ordine. Nu eram cu adevărat noi doi.
Ea nu ştia dacă gândul acesta o făcea să se simtă mai bine sau mai rău.
Când Graydon îşi trase tricoul peste cap, Daire şi Lorcan părăsiră camera. Nu ştiau ce se întâmplă, dar evident, era o chestiune personală.
Graydon se întoarse cu spatele gol la Toby.
- Deschide ochii şi uită-te la mine. Sunt Graydon, nu Garrett, şi tu eşti Carpathia, nu Tabitha.
încet, Toby deschise ochii şi se uită la spatele gol al lui Graydon. Piele de culoarea mierii şi muşchi puternici, nimic mai mult. Nici un semn de orice fel.
Simţindu-se mai încrezătoare, ridică mâna şi îl atinse. Graydon trase aer în piept, dar nu se mişcă. Ea îşi trecu mâna peste coastele lui, amintindu-şi în detaliu că ultima oară când îl atinsese tatuajul era acolo. Dar îşi aminti şi cum îi sărutase pielea şi cum el se răsucise trăgând-o în braţele lui şi făcuse dragoste cu ea.

Toby se ridică brusc şi îşi încolăci braţele în jurul lui Graydon, obrazul ei lipindu-se de spatele lui gol.
-A fost minunat. Nu voiam să plec - şi acum îmi doresc să nu-mi fi amintit de timpul petrecut acolo.
Mâinile ei erau pe abdomenul lui şi el i le strânse. Nu îndrăznea să se întoarcă pentru că ştia că o va lua

în braţe şi se va întinde lângă ea pe canapea. îşi dorise atât de mult ca ea să-şi amintească experienţa trăită împreună, dar acum îşi dădea seama că şi ea simţea aceeaşi durere. Ar fi fost mai bine dacă nu şi-ar fi amintit niciodată.
- încercai să mă faci să-mi amintesc, nu-i aşa?
- Da, dar nu ar fi trebuit s-o fac. Toby, spuse el, cu o voce care-i trăda sentimentele. Viaţa mea în secolul acesta e diferită şi nu pot rămâne aici.
- Ştiu. Toby începuse să plângă şi lacrimile îi udau spatele. înţeleg, dar...
Nu voia să spună ce simţea cu adevărat.
- Promite-mi că vei fi în ordine după ce plec. Promi- te-mi că vei fi bine şi sănătoasă.
- Şi că mă voi îndrăgosti de altcineva?
Pentru o clipă, mâinile lui Graydon se încleştară pe ale ei, apoi se întoarse şi o cuprinse în braţe, ţinând-o atât de puternic, încât Toby abia mai putea să respire.
- îmi voi trimite Garda Regală să-l execute.
Toby îl strângea cu toată puterea, cu faţa lipită de pieptul lui gol.
- O să plec în Mâine şi o să aleg unul dintre verii tăi din familia Montgomery.
Graydon nu râse, doar îi mângâie părul.
-Nici unul nu te-ar iubi cum te iubesc eu.
Cuvintele lui o făcură pe Toby să dea frâu liber lacrimilor. Nu plângea în hohote, dar mici şiroaie îi udau obrajii.
-Nu poţi să rămâi...?
Nu termină propoziţia, dar el ştiu ce voia să spună. Nu putea să abdice şi să renunţe la tron în favoarea fratelui său, nu-i aşa? în

ultimele săptămâni se dovedise că Rory nu era potrivit pentru acest rol, ba chiar îi displăcea să o facă. Spre deosebire de Graydon, Rory nu fusese obişnuit zi după zi cu protocolul şi monotonia cu care se confrunta o persoană importantă spre deosebire de una de rând. Şi apoi, mai era şi Danna şi investiţiile pe care tatăl ei urma să le facă în ţară.

- Nu, şopti Graydon. Nu pot să rămân aici. Trebuie să mă întorc acasă. Asta este ceea ce sunt.

Mai presus cfe tinvp

265

Graydon ştiu că nu putea să o mai ţină în braţe. Noaptea petrecută împreună devenea din ce în ce mai vie în mintea sa. Pentru moment trebuia să existe ceva bun, ceva fericit în vieţile lor.

Zâmbind, o ţinu pe Toby la distanţă. Ochii ei erau plini de lacrimi şi voia să-i sărute, dar asta nu ar fi folosit scopului său.

- Iţi dai seama ce am făcut?

-Te referi la faptul că mi-am pierdut virginitatea, dar probabil că încă o mai am? întrebă ea şi luă un şerveţel din cutia de pe măsuţa de cafea. Poate că e un fel de boală incurabilă. Crezi că se fac pastile pentru genul ăsta de probleme?

Graydon nu se putu opri din râs în timp ce îi cuprinse chipul în palme şi îi sărută pleoapele.

- Crezi că sunt prea bătrân să devin farmacist?

-Nu mă face să râd! E oribil. Tu şi eu... nu putem...

Era pe punctul de a începe din nou să plângă.

- Toby, draga mea, iubirea mea, am schimbat istoria. Nu înţelegi că ceea ce am făcut noi a schimbat totul? Tabby s-a căsătorit cu bărbatul pe care-l iubea, nu cu un vânzător urât şi pitic, ci cu un căpitan chipeş şi...

-Care era un marinar foarte prost, spuse Toby, suflându-şi nasul. Şi ce s-a întâmplat cu ei?

- Nu am aflat încă, aşteptam să-ţi aduci aminte - şi începusem să cred că nu aveai să o mai faci niciodată.

O luă de mână, o ridică de pe canapea şi porniră înspre bucătărie.

- Nu-mi dau seama cum ai putut uita atât de multe.

Scoase un pachet de peşte din frigider şi-i întinse lui

Toby o plasă cu morcovi. Ea începu să-şi revină. Gray-don avea dreptate să încerce să calmeze spiritele. Avea de ales: ori să plângă, ori să se bucure de fiecare mo-ment pe care-l mai aveau de petrecut împreună.

- Ce să zic, nu s-a întâmplat nimic atât de important ca să ţin minte.

Toby îl tachina la rândul ei, dar Graydon nu zâmbi.

- Mama ta e şi acum aşa cum era pe-atunci? întrebă el cu blândeţe.

-Da, spuse Toby şi începu să cureţe morcovii. Am fost mereu o dezamăgire pentru ea. Se uită la el. Poate că are de-a face cu ce s-a întâmplat atunci, în trecut.

Graydon aşează fileul de peşte întro tavă de copt şi începu să îl condimenteze.

-Asta m-a mirat şi pe mine. Garrett era dispus să renunţe la mare şi să stea acasă, să se ocupe de viitorul familiei Kingsley. Dacă a reuşit într-adevăr, nu ar fi trebuit să se schimbe ceva până acum? Şi dacă a fost în stare să-i demonstreze mamei tale că se înşela, poate că ar fi avut alte amintiri legate de ea.

-Mi-aş da seama dacă s-ar fi schimbat ceva, spuse Toby. Dar mama mea a fost întotdeauna disperată, în-grijorată că nu-mi voi găsi pe nimeni care „să aibă grijă" de mine. Nu a crezut niciodată că pot să fac asta de una singură.

- Exact ca şi Lavinia, spuse Graydon.

Puse peştele înapoi în frigider şi apoi începu să cureţe cartofii.

- De ce te încrunţi? întrebă ea.

Nu voia să-i răspundă pentru că, în adâncul inimii, ştia că ceva nu era în ordine. Nu-şi dădea seama exact ce, dar ceva îl bântuia.

- Poate chiar a fost doar un vis şi ni l-am imaginat împreună.

Toby se gândi la ce spusese el despre schimbarea cursului istoriei.

-Mâine cred că ar trebui să mergem la doctorul Huntley şi să-l întrebăm despre Tabby şi Garrett. Dacă tot ce s-a întâmplat a fost real, atunci povestea ar trebui să sune diferit.

Toby aşează morcovii curaţi pe un tocător.

-Ţi-am povestit cum era doctorul Huntley înainte ca Victoria să accepte să se mărite cu el? Era văduv şi avea o tristeţe în ochi, în întreg trupul, care-ţi rupea inima în două. Părea mai mult mort decât viu.
-Dar apoi magnifica Victoria a spus „da“, şi acum e un bărbat care poate ordona unei camere întregi de oameni doar din ochi, spuse Graydon, zâmbind.
“Maipresus de timp 267
„Ca şi tine“, se gândi Toby, dar nu o spuse cu voce tare. El era cu spatele la ea şi parcă putea să vadă prin tricoul lui. Aproape că îşi vedea propriul chip săpat în pielea lui. Dacă tot ce-şi aducea aminte chiar se întâmplase, asta însemna că fuseseră îndrăgostiţi de foarte mult timp. De secole întregi. îşi aminti când îl cunoscuse pe Graydon şi cum el o privea fix. De parcă ar fi cunoscuto deja. Ca şi atunci când te întâlneşti pentru prima dată cu cineva, dar ai impresia că-l cunoşti dintotdeauna.
- Termină, spuse Graydon încet, fără să se întoarcă. Dacă vrei să trecem peste următoarele zile împreună, nu ai voie să gândeşti ce-ţi trece acum prin minte.
Se întoarse cu faţa la ea, o privi, iar ochii lui ardeau de dorinţa pe care o simţea. Toby făcu un pas spre el, dar uşa din spate se deschise, iar Lorcan şi Daire intrară.
-Dacă vreţi, putem să plecăm, spuse Daire, uitân- du-se de la unul la altul.
- Nu, spuse Graydon cu fermitate şi, ezitând, îşi luă ochii de la Toby. Vă e foame? Şi ce-aţi spune să mergem mai târziu într-o drumeţie?
Toby înţelese care era planul lui, să-şi ocupe timpul şi să rămână în compania altor oameni. Dacă ar fi rămas singuri s-ar fi creat prea multe... complicaţii.
-Da, azi facem pe turiştii şi mâine mergem într-o vizită la doctorul Huntley.
- Nu luăm desenul cu...?
Graydon se opri, pentru că nu voia să spună „cu mine“ cu voce tare. Un desen vechi de două sute de ani cu el ar fi iscat întrebări.

- Nu cred că ar trebui, spuse Toby, şi Graydon zâmbi, bucuros că erau de acord.
Sediul Institutului de Istorie se afla într-o minunată casă veche de pe Fair Street, şi Toby o întrebă pe femeia de la recepţie dacă puteau să-l vadă pe doctorul Huntley. Nu aduseseră cu ei hârtiile Alisei Kendricks Kingsley pentru că nu voiau ca doctorul să se concentreze doar asupra lor. Şi oricum ar fi fost ciudat să-i explice cum de le găsiseră. Doctorul Caleb Huntley ieşi aproape imediat.

-Toby! Graydon! spuse el, punându-şi mâinile pe umerii ei şi sărutând-o pe obraji. Ce bine-mi pare să vă văd din nou. Haideţi în biroul meu!
O tânără care ţinea un teanc de fotografii ale unor tablouri vechi aştepta în magnificul birou al doctorului. înăuntru, erau rafturi pline de cărţi şi de arte- facte interesante.
-Mă scuzaţi, spuse el, făcându-le semn cu mâna să ocupe un loc, după care luă fotografiile din mâinile fe-meii. Phineas Coffin. A murit prin 1842. Era căsătorit cu una dintre surorile Starbucks. Eliza, cred. Au avut şase copii gălăgioşi, zise şi schimbă poza. Efrem Pollster. Cel mai prost căpitan care a trăit vreodată pe insula asta. A permis propriului echipaj să-l conducă. Schimbă din nou poza. Elizabeth Mary. Foarte bun vas. A naufragiat pe coasta Spaniei în timpul unei furtuni. 1851. Nu, 1852, spuse el şi se uită la femeie. Ai reţinut tot?
-Cred că da, răspunse ea. Am patru articole pentru jurnal pe care trebuie să le citiţi, şi trei donatori au sunat azi-dimineaţă. Vor să vorbească direct cu dumneavoastră.
Caleb flutură din mână.
- O să ajung şi la ei mai târziu.
Tonul lui sugera că discuţia se încheiase şi, după ce femeia părăsi camera, se aşeză jos în spatele biroului masiv.
- Păreţi să cunoaşteţi multe despre Nantucket, spuse Toby.
Caleb dădu din umeri, ignorând afirmaţia ei.
-Au teancuri întregi de fotografii neidentificate, eu doar fac legătura între chipuri şi nume.

Se uită de la unul la altul. Graydon îi făcu semn din cap lui Toby să înceapă ea.

- Mai ţineţi minte dineul? întrebă Toby.

-Şi mâncarea aceea fabuloasă? spuse Caleb. A fost o seară cu adevărat magnifică. Tinere, ar trebui să te faci bucătar.

Graydon zâmbi.

-O iau ca pe un compliment, dar am un alt loc de muncă.

“Maipresus de timp 269

-Am putea să-i zicem restaurantului Debarcaderul Prinţului, spuse Toby cu o privire veselă.

Graydon şi Caleb izbucniră în râs, apoi bătrânul se uită înspre Toby.

- Cu ce vă pot ajuta?

-Ne-ai povestit despre Tabitha Weber, spuse Toby, şi ne întrebam dacă s-a căsătorit până la urmă cu Silas Osborne.

- Nu, spuse Caleb, cu un zâmbet în colţul gurii. E in-teresant că ştiţi despre legătura ei cu Silas. Mama lui Tabby, Lavinia, voia ca fiica ei să-l ia de soţ. Dar Garrett a convins-o pe femeie să renunţe la idee, i-a făcut pro-misiuni, genul ăsta de lucruri. Osborne nu a fost deloc mulţumit de această înţelegere şi, pentru o vreme, s-a gândit să-i dea în judecată, dar... Caleb dădu din umeri. Şi-a vândut magazinul lui Obed Kingsley şi a părăsit insula. Nimeni nu a mai auzit de el vreodată.

Toby nu se uită spre Graydon, dar observă că începu şi el să zâmbească. Se părea că schimbaseră istoria.

- Deci Tabby s-a măritat cu Garrett Kingsley? întrebă Graydon.

- Da, răspunse Caleb, dar apoi zâmbetul pieri de pe faţa lui chipeşă. Garrett... începu el, dar nu păru în stare să continue propoziţia. Trase aer în piept. S-au căsătorit, dar după nouă luni, Tabby a murit în timpul travaliului. Nu mult după aceea, Garrett a plecat pe mare cu fratele său Caleb. Vasul şi toţi cei de la bord s-au scufundat.

Chipul său îmbătrânise brusc. Arăta de parcă ar fi trăit tragedia pe pielea lui.

- Nu! spuse Toby. Nu e aşa! Tabby şi Garrett s-au că-sătorit şi au trăit fericiţi până la adânci bătrâneţi. Toby aproape că striga. Nimeni nu a murit! Toată lumea a trăit fericită!

Graydon se întinse şi îi luă mâna într-a lui. Intensitatea cu care o strângea de mână era singurul semn că şi el suferea.

- Ce s-a întâmplat cu Lavinia şi cu văduvele?

- Moartea lui Tabby a distrus familia, spuse Caleb, cu o voce gravă. Lavinia a vândut casa, dar locuinţa era într-o stare atât de proastă încât nu a obţinut mult pe ea.

A încercat să ţină familia unită, dar nu a reuşit. Nurorile văduvite şi-au luat copiii şi au părăsit insula. Caleb oftă. Pe Lavinia nu cred că au chemat-o să meargă cu ei. A sfârşit singură în Sconset, victimă a băuturii. Sărmana femeie! îşi pierduse soţul şi cei trei fii, şi acum toţi nepoţii şi fiica. N-a mai fost în toate minţile.

Graydon o strânse pe Toby de mână, căci simţea că suferise o lovitură puternică.

- Sunteţi sigur că Tabby a murit în travaliu?

- Da. Atât Valentina, cât şi Partenia au fost alături de ea.

Caleb se uită spre Toby.

-A fost groaznic. Tabby era iubită de toţi.

-A murit în casa aceea, şopti Toby. în camera pentru naşteri.

- Da, spuse Caleb. Garrett plănuia să construiască o casă pe malul de nord, dar nu a avut destul timp înainte ca Tabby să...

Se opri, cu ochii plini de tristeţe. Se auzi o bătaie scurtă în uşă şi tânăra o deschise.

- Domnule doctor Huntley, îmi cer scuze că vă deranjez, dar oamenii aşteaptă.

Caleb îi făcu un semn cu mâna şi femeia plecă, dar el nu se mişcă. Stătea la biroul lui şi se uita la Graydon şi la Toby, de parcă ar fi avut tot timpul din lume. Pe de altă parte, era un bărbat care ştia ce era important în viaţă.

- Şi copilul? şopti Toby.

Doctorul Huntley clătină din cap.

-Tabby şi fiul ei au pierit împreună.

- Dumnezeule, spuse Toby, pe jumătate rugându-se, pe jumătate exprimându-şi suferinţa.

Graydon se ridică rapid si o trase pe Toby sus de pe sca-un, lângă el. îşi puse braţul strâns în jurul umerilor ei.

- încă ceva, îi spuse lui Caleb. Cum a ajuns Tabby să aibă cicatrici pe corp?
Caleb păru uimit de întrebare, dar se controlă rapid.
- Când Tabby avea trei ani, s-a împiedicat de fustă şi a căzut în foc. Tatăl ei a scos-o şi s-a aruncat peste ea. Şi el s-a ales cu arsuri.

- Iar spatele lui Garrett?
Caleb zâmbi.
-Tatuajul acela strașnic? A fost ţinta invidiei tuturor. Cât despre cum l-a obţinut, hai să zicem doar că, odată ajuns într-un port străin, s-a întâmplat ca până şi un Kingsley să bea prea mult rom.
-Vă mulţumesc, spuse Graydon şi o conduse pe Toby afară din birou şi apoi pe uşa din faţă.
Nu-i dădu drumul până nu ajunseră pe strada principală, apoi pe Kingsley Lane şi acasă. O aşeză pe canapea în sufragerie şi îi turnă un whisky dublu.
- Bea, o îndemnă el.
- I-am omorât, şopti Toby.
Graydon îi duse paharul la buze şi o forţă să bea câteva înghiţituri.
- I-am ucis pe Tabby şi pe copilul ei. îl privi. Copilul lui Garrett. Al nostru. în adâncul inimii ştiu că l-am conceput în noaptea aceea.
Graydon se aşeză lângă ea şi o luă în braţe.
- Nu poţi să gândeşti aşa.
- Am schimbat istoria, şi când am făcut-o, am omorât trei oameni.
-Asta a fost acum mult timp, şopti Graydon, apăsân- du-i capul de pieptul lui.
Toby se trase de lângă el şi îi aruncă o privire aspră.
- Pentru că, oricum ar fi, sunt morţi de mult timp? Asta vrei să zici? se răsti ea.
Graydon dădu să se apere, dar apoi privirea îi deveni rece.
- Exact asta am vrut să spun.
Toby ştiu că minţea. Şi el se simţea la fel de rău ca şi ea. Căzu înapoi la pieptul lui.

-Nu înţeleg. Prima dată când am intrat în camera pentru naşteri, ştiam că murisem acolo. Doar că nu murisem încă! Asta s-a întâmplat numai după ce noi am schimbat cursul istoriei. Cum e posibil?
- Hai să ne gândim, spuse Graydon încet, regulile re-încarnării, ale călătoriei prin timp şi ale schimbării isto-riei funcţionează diferit. Vrei să vedem ce zic manualele în această privinţă?

încercase să facă o glumă, Toby nu râse, dar se simţi puţin mai bine.
- Cum reparăm ce-am făcut?
- Cred că ar trebui să lăsăm lucrurile aşa cum sunt.
Toby se trase înapoi pentru a-l privi.
- Trebuie să ne întoarcem în acea perioadă.
- Şi ce să facem? întrebă el, nervos. De când am ieşit din biroul lui Caleb doar la asta mă gândesc. Mergem înapoi în timp şi lăsăm ca Tabby să-i fie vândută lui Osborne? Nu a funcţionat nici prima dată.
Privirile li se întâlniră. Toby, poate chiar există ceva numit destin. Poate că şi dacă schimbăm istoria de o mie de ori, orice am face, Garrett şi Tabby nu rămân împreună, fie că se căsătoresc cu alţi oameni, fie mor.
-Ca şi acum? spuse ea şi se îndepărtă de el. Destinul lor - destinul nostru - e să ne găsim unul pe celălalt, pentru ca apoi să fim despărţiţi pentru eternitate? Marea, naşterea unui copil, ţara ta, viitoarea ta soţie? Este destinul nostru să nu fim niciodată împreună, şi eu ar trebui să-l accept? De asta vrei să mă convingi?!
Lui Graydon nu-i făcea plăcere să o asculte, dar se bucura că era furioasă şi că nu mai plângea.
-în ţara mea...
Ridicându-se imediat în picioare, Toby îi aruncă o privire cruntă.
-Ţara ta e cauza tuturor problemelor. Cine mai are căsătorii aranjate în lumea de azi?
-Aproape toată lumea, spuse el calm. Şi nu au nici o rată de divorţ de cincizeci la sută. Asta pentru că femeile nu pot să scape de bărbaţi. Sunt prinse în capcană.

Graydon stătea pe canapea, şi era conştient de faptul că Toby nu era furioasă pe ţara lui, şi nici măcar pe el. Atitudinea lui calmă o trezi pe Toby la realitate. Se pră-buşi lângă el.

- Nu cred în destin. Dg ce nu putem schimba istoria în bine? Poate că Garrett şi Tabby ar putea face un copil care să ajungă mai important decât amândoi. Poate el, sau ea, va găsi remediul pentru cancer. Poate că putem schimba istoria atât de mult, încât ne vom întoarce

'Maipresus cCe timp

aici şi vom afla că nu a existat niciodată al Doilea Război Mondial.

Privirea ei îl implora să o ajute. Graydon îi luă mâna şi o sărută în palmă. Era bucuros că îi revenise culoarea în obraji.

-Voi face tot ce-mi stă în putere să rezolv situaţia. îţi dau cuvântul meu că o să încerc. Acum, ce zici, mergem să explorăm?

Toby ştiu că el se referea la casa de DINCOLO DE TIMP. Poate că acolo aveau să găsească răspunsul.

- Da, răspunse ea, zâmbind, cu dragostea în privire. Hai să mergem!

- Spune-mi, cum seduci un bărbat? o întrebă Toby pe Lexie la telefon.

De obicei, Lexie avea monopol pe convorbirile lor telefonice pentru că-i povestea entuziasmată tot ce făcea cu şeful ei, în lunga lor călătorie cu maşina. Dar astăzi Lexie era neobişnuit de tăcută. Toby ştia că ar trebui s-o întrebe ce se întâmplase, dar nu putea. Pentru moment, problemele ei erau mai urgente.

-Nu ştiu, spuse Lexie. Respiră. Fii tu. Trăieşte. Nu mi se pare că e atât de greu să-i faci să te observe. Nu umbli după prinţ, nu?

Toby trase aer în piept.

- Ba da.

-Nu face asta! sări Lexie. O să plece şi... Stai puţin. Tu vrei, şi el nu vrea?

- Da. Exact asta e problema.

-Dar e jignitor, spuse Lexie. Ce crede, că e prea bun pentru tine? El e prinţ şi tu o femeie de rând? Genul ăsta de problemă?

-Nu, nu, nu, ripostă Toby, nu e deloc aşa. Cred că şi el vrea, dar acum a intervenit din nou afurisita de virgi-nitate, şi nu vrea să mă lase fără ea a doua oară.

- Toby, rosti Lexie încet, trebuie să-mi dai nişte expli-caţii pentru remarca asta.

începu să o facă, dar nu reuşi. Nu putea. Dacă Lexie ar fi fost acolo şi ar fi fost conştientă de aura de mister prezentă în Nantucket, poate că povestea ei ar fi fost

mai credibilă, dar la telefon nu avea nici o şansă. Nu cu cineva care se afla în sudul însorit al Franţei.

- Nu contează, spuse ea în final. Problema e că Gray-don pleacă în două zile şi refuză să facă sex cu mine a doua oară, iar eu îl doresc. Şi înainte să protestezi, îţi aduc aminte că tu mi-ai spus că ar trebui să mă implic într-o aventură cu el.

- Da, dar asta înainte să-mi dau seama cât de serioase pot deveni aventurile.

Lui Toby i se păru că vocea prietenei ei trăda multă suferinţă.

-Ce mai face Roger? E la fel de distractiv, sex fără obligaţii şi genul acela de atitudine?

In alt context, Lexie ar fi spus da în legătură cu sexul şi ar fi adăugat că sentimentele veneau după. Dar Toby suna atât de descurajată, încât Lexie decise să schimbe subiectul.

-Ai încercat o lenjerie intimă mai specială?

- Da, confirmă Toby, am comandat-o de pe internet de la Aubade.

- Văd că nu glumeşti. Băutură?

- Insistă să beau cu el, adorm după două pahare şi mă trezesc la mine în pat. Cu hainele pe mine.

- Petreceţi timp împreună?

Toby ameţise încercând să găsească un răspuns la dile-ma ei. Trecuse o săptămână întreagă de când îl vizitaseră pe doctorul Huntley şi de atunci ea şi Graydon fuseseră aproape de nedespărţit. Amândoi erau preocupaţi de găsirea unei soluţii la problema pe care o creaseră. Voiau să-i salveze pe Garrett şi pe Toby. Graydon venise cu ideea ca atunci când - dacă - se întorceau în timp, să lase în urmă o scrisoare

în care să explice cum se putea preveni moartea în timpul travaliului. Dar înainte de a scrie o astfel de scrisoare, trebuiau să se documenteze. Comandaseră cărţi care nu se mai găseau despre istoria naşterii, îşi salvaseră multe altele pe eReader şi încer-caseră să găsească informaţii pe internet. Când aveau să meargă înapoi trebuiau să cunoască toate posibilităţile, astfel încât să prevină moartea lui Tabby indiferent de situaţie. Ajunseseră la concluzia că, dacă Tabby

ar fi murit dintr-o cauză simplă - de exemplu dacă moaşa fusese murdară pe mâini - ar fi putut să facă ceva. Dar dacă era o afecţiune precum preeclampsia, nu aveau nici o şansă.
Pe lângă documentare şi cercetare, dormeau în DINCOLO DE TIMP. în prima noapte folosiseră nişte saci de dormit pe care-i găsiseră în podul din Kingsley House. Dar Graydon se plânsese de dureri de spate, astfel că achiziţionase saltele de la Marine Home şi ceruse să îi fie livrate cât mai repede. Saltele. La plural. Două saltele duble.
La început, Toby râsese. Crezuse că Graydon încerca să-i convingă pe Lorcan şi Daire că ea şi prinţul nu erau amanţi - ceea ce de fapt erau, cel puţin în mintea lui Toby. Dar nu, Graydon făcuse o remarcă ridicolă cum că nu avea de gând să-i răpească virginitatea a doua oară.
- Nu suntem în Lanconia, îi spusese Toby. Suntem în America, şi aici orice virgin peste vârsta de 20 de ani ori apare pe coperta revistei People, ori e invitat în emisiunea lui Ellen ca să dea explicaţii.
Graydon nu cedase. în următoarea săptămână, Toby încercase toate tertipurile pentru a-l atrage pe salteaua ei, dar el nu se clintise.
în final, îi răspunse lui Lexie:
- Da, suntem împreună în fiecare moment în care nu lucrează cu fratele lui. Am neglijat nunta Victoriei şi nu mi-am mai văzut prietenii de o săptămână, dar Graydon e minunat. Mă ţine în braţe când plâng şi mă înveseleşte atunci când sunt tristă. Face orice, doar că refuză să facă dragoste cu mine.
-Toby, interveni Lexie, cum adică te ţine în braţe când plângi? Ce-ţi face bărbatul ăsta?!

- Nu, nu-i chiar aşa cum sună, spuse Toby, cu ezitare în voce. E... Cum să-ţi spun, lucrăm la un proiect istoric pentru... pentru nunta Victoriei, care trebuie să arate ca în 1806 şi citesc mult despre tot felul de practici medicale şi mă întristez.
-Nu mi se pare că neglijezi nunta Victoriei deloc. Sună de parcă ai fi obsedată de ea.

„Dacă ai şti“, se gândi Toby, dar nu rosti cuvintele, în timpul zilei, ea şi Graydon supravegheau casa cea veche. Când nu se antrena, Graydon vorbea cu Rory la telefon stând la fereastră, mereu atent şi privind spre casă.
A doua zi, Daire îl întrebase pe Graydon ce spera să vadă.
-Când uşa acelei case vechi se deschide, este ca şi cum te-ar invita să intri şi vreau să fiu gata să accept.
în după-amiaza aceea, Daire şi Lorcan ieşiseră afară şi traversaseră aleea. La întoarcere, îi informaseră că uşa casei vechi şi toate ferestrele erau închise. Trăseseră de uşa din faţă, şi Daire se împinsese cu umărul în ea, dar uşa nu se mişcase. Era imposibil să se deschidă de una singură. îi spuseseră viitorului lor rege ce văzuseră, dar asta nu-l făcuse pe Graydon să fie mai puţin vigilent.
Apoi, în ciuda îndoielilor, cei doi li se alăturaseră la supravegherea casei. în timp ce Graydon era ocupat, aju- tându-l pe Rory, şi Toby era implicată în vreun detaliu care privea nunta Victoriei, Daire şi Lorcan continuau să stea de gardă. Noaptea, Toby şi Graydon stăteau în casă şi aşteptau ca aceasta să-i invite din nou în trecut.
-Trebuie să închid, spuse Lexie, Roger vrea să...
- Ce vrea? întrebă Toby.
-Nimic, doar că...
Lexie nu credea că ar fi o idee bună să-i spună lui Toby despre ceea ce părea a fi cea mai fericită perioadă din viaţa ei, când era evident că prietena ei era neferi-cită. Şi era dezamăgită că Toby nu avea destulă încredere în ea pentru a i se destăinui. Dar, pe de altă parte, nici ea nu fusese prea entuziastă în legătură cu Roger.
-Vorbeşti de parcă aţi avea probleme. Este totul în regulă cu voi?
- Da, e mai mult decât în regulă. Roger nu e cum am crezut. E complet diferit faţă de cum îl percepem noi din afară.

- Ce înseamnă asta?
- îţi spun altă dată, acum trebuie să închid. Scrie-mi un e-mail, bine?
- Sigur, spuse Toby apoi închise.

2 77

*

-Am eşuat, nu-i aşa? îi spuse Toby lui Graydon de pe salteaua ei. Fizic, erau aproape unul de celălalt, dar la fel de bine puteau să fie două ţări despărţite de oceane. în casa veche era întuneric şi deseori auzeau scârţâituri şi gemete, dar se obişnuiseră deja cu ele. Prin ferestrele fără perdele intrau razele lunii care le luminau doar siluetele.

Graydon nu ştia la ce se referea ea. La faptul că era îndrăgostit de o femeie pe care nu o putea lua de soţie? Da, era un eşec absolut. La faptul că avea îndoieli cu privire la care era adevăratul lui rol în viaţă? Da. Sau oare se gândea la cum schimbaseră istoria, şi cum trei oameni nevinovaţi muriseră, şi viaţa altora fusese distrusă? Da şi da.

-Cred că da, spuse el. Toby, să ştii că n-am intenţionat niciodată...

-Te rog, nu-ţi cere scuze! M-am săturat de atâtea remuşcări. Trase aer în piept. Spune-mi, ce ai de gând să faci după ceremonie?

„ Graydon ştiu că se referea la ceremonia de logodnă, înainte ca el să se gândească la un mod de a evita să răspundă, Toby continuă:

- Şi cum o să reziste Rory să te vadă căsătorit cu feme-ia pe care o iubeşte?

Lui Graydon aproape i se opri inima în loc.

- De unde ştii despre asta?
- I-am găsit portofelul, când îi despachetam bagajul. Avea o poză cu Danna înăuntru. Nici un bărbat nu poartă cu el poza viitoarei cumnate.

Când Graydon nu răspunse, Toby încercă să-l tre-zească la realitate.

- Nu mă ignora! Mai avem atât de puţin timp împre-ună, spuse ea şi îşi coborî vocea. Te rog!

Nu îi era uşor lui Graydon să vorbească despre un secret atât de bine păstrat. încă din copilărie fusese învăţat să ţină anumite lucruri pentru el. Cunoştea câteva secrete diplomatice care ar fi putut fi motivul, dacă nu al unor războaie, cel puţin al câtorva bătălii feroce.

-Sincer, nu-mi dau seama cum să rezolv situaţia asta. I-am văzut împreună, spuse el încet. Când am mers înapoi în timp, înainte să te găsesc, i-am văzut pe Rory cu Danna. Nu am făcut cercetări, nu i-am întrebat pe Caleb, dar presupun că au trăit o viaţă lungă şi fericită, spuse el şi zâmbi în lumina lunii. Fratele meu avea un cercel în urechea stângă. Dacă doctorul Huntley mi-ar spune că Rory a fost şi pirat, pe lângă altele, nu m-ar mira deloc.
- Rory nu e făcut să fie rege, spuse Toby, şi amândoi ştiură că se referea la interminabilele probleme cu care se confruntase Rory în ultimele săptămâni. Dar tu eşti.
Graydon se întoarse pe o parte, cu faţa spre ea.
-Mi-a fost dor de munca mea. In perioada asta mi-am dat seama că Rory avea dreptate când spunea că rolul de rege mi se potriveşte ca o mănuşă. Diplomaţia şi discuţiile nesfârşite despre lucruri minore, precum tratatele de comerţ, lui Rory i se par plictisitoare, dar pentru mine...
Vocea îi pieri treptat, şi Graydon se întoarse pe spate.
-Te fac să te simţi de parcă faci ceva bun pentru ţara ta, pentru lumea întreagă chiar.
- Da, spuse el şi oftă prelung. îmi iubesc munca, dar mi-e groază să mă întorc acasă. Cum să îl fac pe Rory să nu mă urască? Cum pot să te părăsesc pe tine?
Toby ar fi vrut să-i spună că găsise soluţia perfectă, dar nu era aşa. Graydon avea să plece să se însoare cu o altă femeie, şi în final să devină regele unei ţări. Urma să vină un moment când această scenă, ei doi stând singuri într-o casă veche, avea să devină doar o amintire îndepărtată - şi preţuită.
Aerul din cameră părea încărcat de gândurile lor întunecate, şi Toby încercă să destindă atmosfera.
- Fratele tău va fi atât de nefericit, că-şi va îneca ama-rul în băutură.
-Nu, spuse Graydon, pe un ton serios. Rory e mai mult dependent de adrenalină. O să intre în curse cu maşini cu Roger Plymouth. Pentru tine îmi fac griji.

-O să fiu ca şi personajul din filmul O viaţă minunată. Dacă nu mă vrei, voi deveni bibliotecară şi voi
“Maipresus de timp
279
renunţa să-mi mai pensez sprâncenele. Şi nu o să scap niciodată de afurisita asta de virginitate.
Graydon râse încet.
- De-aş fi eu atât de norocos! Imediat ce plecăm eu şi Daire, o sută de bărbaţi o să vină după tine. Vei alege un bărbat scund şi urât, care te va adora şi-ţi va cumpăra o moşie în Connecticut, unde o să cultivi hectare de flori. O să ai grijă de grădini, cu un bebeluş gras şi blond care o să stea agăţat de pieptul tău, plus alţi doi copii care o să te urmeze peste tot, râzând şi cântând.
Toby ştia că încerca să facă o glumă, dar imaginea pe care o descrisese era atât de perfectă, că-i dădură lacri-mile. Singurul lucru care lipsea era Graydon alături de ea - probabil vorbind la telefon cu cineva şi explicând cum se face un anumit lucru.
- Nu te ajut cu povestea asta, nu-i aşa?
-Nu, deloc, spuse Toby. Dar, pe de altă parte, se pare că nu suntem în stare să ajutăm pe nimeni, nu crezi?
-Aşa e. Măcar dacă am şti exact de ce a murit Tabby, poate am schimba lucrurile. Dar în situaţia actuală ne-ar lua săptămâni întregi să scriem tot ce am învăţat despre metodele dezgustătoare de naştere din trecut. Ventuze şi luare de sânge!
- Dacă am scrie amândoi, nu ne-ar lua atât de mult.
-Având în vedere că am de gând să fac dragoste cu
tine douăzeci de ore pe zi, nu ne rămâne prea mult timp pentru scris.
- Graydon, spuse ea, cu o voce tristă, dar rugătoare.
Toby se duse la el. Când Graydon îşi deschise braţele,
ea îi căzu la piept, Dar, deodată, se opri, cu mâinile pe umerii lui, în timp ce el o ţinea la fel.
-Asta e.
-Toby, şopti el, trăgând-o jos spre el. Nu-ţi mai pot rezista.
Ea se împinse de lângă el şi se aşeză pe marginea saltelei.
-Ne-am documentat despre naştere în general, dar poate că există o cale prin care să aflăm exact care a fost cauza morţii lui Tabby.

-Dar nu s-a menţionat nici un jurnal pe nicăieri, spuse Graydon, plimbându-şi mâinile pe braţele ei.
- Doctorul Huntley a spus că Partenia şi Valentina au fost prezente la naştere, iar ele şi-au scris una alteia.
Graydon se chinui să-şi recapete controlul. De o săptămână întreagă Toby aproape că-l înnebunise cu încercările ei deloc subtile de a-l atrage în pat cu ea. De la seturi de lenjerie intimă atât de ispititoare că-i creaseră ameţeli, la priviri atât de sugestive că-l făcuseră să transpire, dar fusese în stare să se controleze. Pe de altă parte, încercase să scape de toată energia acumulată prin antrenamente dificile şi dese. La sfârşitul unui exerciţiu care durase patru ore şi jumătate, Daire îşi înfipsese sabia în pământ şi spusese în lanconiană:
- Chinui-o pe ea, nu pe mine!
Şi plecase. Graydon, cu broboane de sudoare curgân- du-i pe faţă, o întrebase pe Lorcan ce făcea.
- Comand corturi, spusese ea şi fugise în casă.
Graydon acumulase prea multă energie şi frustrări
pentru ca ei să-l poată ajuta. Iar acum, când în final cedase, Toby vorbea doar despre afurisitele de spirite ale trecutului. Nu-i fu uşor să se reculeagă şi să se concentreze la ce spunea ea.
-Dacă au fost amândouă aici, nu şi-ar fi trimis scrisori una alteia, reuşi el să îngaime.
- Insula asta era plină de scriitori de corespondenţă, spuse Toby, poate găsim ceva scris.
„Nu în două zile“, se gândi Graydon, dar nu spuse nimic. Intenţionat nu-i răspunsese lui Toby când ea întrebase ce avea de gând să facă după ceremonia de logodnă, * pentru că ştia că era mai bine să nu se întoarcă în Nan- tucket. Trebuia să îndrepte lucrurile cu Rory. Şi, aşa cum sugerase şi Toby, să o întrebe pe Danna ce voia.
-Mătuşa Jilly, spuse el. Mergem la ea dimineaţă şi aflăm dacă ştie ceva despre Garrett şi Tabby.
- Ne-ar fi spus atunci când am vorbit de ei la dineu, spuse Toby. Dar stai! Pe vremea aceea Tabby se căsători- I se cu Osborne.
Aprinse lampa de birou care era pe podea şi-şi deschise telefonul mobil.

- Ce faci?
-O sun pe Jilly.
-Este aproape unsprezece noaptea. Putem aştepta până dimineaţă.
Toby apăsă un buton şi îşi duse telefonul la ureche.
-Nu. Nu ne permitem să pierdem nici o oră... până când pleci, spuse ea şi îl privi. înainte să nu te mai văd niciodată.
Graydon nu voia să-i confirme momentul acela de care se temeau amândoi.
- Sun-o, spuse el.
Ken răspunse la telefon, cu o voce adormită:
- Toby! Sper că e important.
- Este. Te rog, dă-mi-o pe Jilly la telefon.
-îmi pare rău că te deranjez atât de târziu, spuse Toby când Jilly răspunse. Avem nevoie de nişte informaţii din trecut. Ştiu că ai făcut multe cercetări despre istoria familiei tale, dar pentru că Valentina şi Partenia au făcut parte din ea, mă gândeam că... spuse ea şi se uită la Graydon.
El îi luă telefonul din mână.
-Mătuşă Jilly, scuză-mă că te sun la ora asta, dar mă întrebam, cât de completă e baza ta de date despre fami-lia noastră. Crezi că poţi să găseşti ceva despre Garrett şi Tabby Kingsley?
Graydon ascultă.
- Da, da, înţeleg. Excelent. Da, mulţumesc.
închise telefonul şi o privi pe Toby în tăcere.
-Ce e?!
- Nu-şi aminteşte cu exactitate să fi dat peste numele lor, dar de-a lungul anilor de muncă, a transcris sute de scrisori şi, de asemenea, numeroase poze şi alte docu-mente într-o bază de date masivă. A însemnat fiecare nume, loc, obiect şi casă, tot ce se găsea în ele, astfel încât să le poată căuta rapid.
-Lasă-mă să ghicesc, spuse Toby. Şi sunt toate în Mâine şi-i va lua câteva zile să le acceseze.
Graydon o sărută pe obraz.
-Nu că ar conta, dar Jilly este o Taggert şi trăieşte în Colorado, şi da, e totul acolo.

Toby oftă.
- Cu toate acestea, îmi subestimezi familia. Are o co-pie de siguranţă pe stick-uri USB, dar are un set şi la ea. Trebuie doar să introducă dispozitivul care trebuie şi să caute, iar apoi... Graydon se întrerupse când telefonul începu să sune. Hai să vedem ce are de zis.
Toby puse telefonul pe difuzor.
- Da, spuse Jilly. I-am găsit menţionaţi într-o scrisoare pe care Partenia i-a scris-o mamei sale.
Ezită.
-Dar mi-e teamă că nu sunt veşti bune. Sărmana Tabby. Soţul ei avea intenţii bune, dar acestea au fost cauza morţii ei.
Graydon îi luă mâna lui Toby într-a lui.
- Ce a făcut?
El şi Toby ascultară groaznica poveste pe care le-o spuse Jilly. Pe scurt, cum un anumit doctor Hancock o omorâse pe draga de Tabitha.
capitolul 23
„Mâine pleacă toţi“, se gândi Toby, apoi încercă să-şi alunge ideea din minte. Dar era imposibil din moment ce, în ultima vreme, ea şi Lorcan nu făcuseră altceva decât să se ocupe de pregătiri pentru plecarea lor. Spălat haine, organizat, găsit lucruri, aranjat.
La micul dejun toţi patru erau tăcuţi, mâncând ce pregătiseră bărbaţii, fără să rostească un cuvânt. Toby şi Daire se întinseră după platoul de brânză lanconiană în acelaşi timp.
- Ia-l tu, spuse Toby politicos.
-Nu, e ultimul...
Ea si Daire se priviră peste masă unul pe celălalt, amânaoi ţinând farfuria, şi realitatea despărţirii deveni clară. Nu aveau să mai fie toţi patru în aceeaşi căsuţă împreună. Nu aveau să mai râdă la aceleaşi glume. Toby nu avea să mai încrucişeze sabia cu un lanconian. Ea şi Lorcan nu aveau să se mai dea în spectacol făcând yoga, în timp ce bărbaţii le priveau. Nu avea să mai meargă

cu Lorcan la cumpărături şi să o convingă să poarte haine albe, ca în Nantucket. Toby nu avea cu cine să mai exerseze puţina lanconiană pe care o învăţase.

Graydon se uită în jur, la chipurile nefericite ale celorlalţi, luă platoul de la Daire şi îl puse lângă Toby.
-îţi voi trimite eu brânză, spuse el cu o voce înăsprită.
Lorcan îi aruncă viitorului ei rege o privire de reproş şi îşi puse mâna peste a lui Toby.
- Şi eu îţi voi trimite dantelă din munţi. Femeile din Ulten sunt experte la ţesut.
Toby dădu din cap.
- Eu îţi voi trimite seminţe pentru roşiile alea care-ţi plac şi, când o să primesc pantofii pe care i-am comandat împreună, o să-i trimit şi pe aceia.
în ochii ambelor femei se vedeau lacrimi. Graydon se ridică atât de brusc, încât scaunul s-ar fi răsturnat dacă nu l-ar fi prins Daire.
- Eu şi Daire vom petrece ziua afară, spuse el, cu o voce rece, nepăsătoare. Se uită la Lorcan. Tu vei face pregătirile pentru... Vocea aproape că-i pieri, dar îşi reveni rapid. Pentru mâine.
în nici un moment nu se uită la Toby, ci îşi ţinu privi-rea aţintită spre compatrioţii lui lanconieni. Nu se uită la ea nici măcar atunci când părăsi camera, cu Daire urmându-1.
- Suferă, spuse Lorcan.
-Ştiu, şopti Toby. Ce zici să facem curat aici şi să începem să facem bagajele?
Le luă ore întregi să aranjeze toate hainele lui Rory în geamantanele pe care i le lăsase lui Graydon. Era greu pentru Toby să-i împacheteze lucrurile, căci fiecare lucru scotea la suprafaţă amintiri dulci-amărui. Acesta era tri-coul pe care-l purtase Graydon când făcuse curat după nuntă. Purtase pantalonii aceştia în ziua în care au făcut hotdog la grătar şi Graydon se împroşcase cu muştar pe picior. Hainele de sport îi erau în uscător şi, pentru un moment, Toby îşi îngropă faţa în stofa albă şi moale.

Mai erau trei săptămâni până la nunta Victoriei, şi Lexie nu se întorcea decât după ceremonie, aşa că Toby urma să rămână singură în toată casa. îi era groază. Nu avea nici măcar un loc de muncă unde

să meargă zilnic. Dar, la cum se simţea acum, putea să petreacă trei săptămâni întregi plângând.
„Felicitări!" se gândi ea. Se alăturase milioanelor de femei care ştiau ce înseamnă o inimă frântă. Era un sen-timent groaznic. Nu era de mirare că toţi încercaseră să o atenţioneze!
- Şi ar fi trebuit să-i ascult, murmură Toby în timp ce îngrămădea hainele de sport ale lui Graydon într-un săculeţ. Se uită la Lorcan. Pun pariu că are un valet care îi despachetează lucrurile.
-Desigur, spuse Lorcan. Are tot ce-i trebuie unui viitor rege.
Toby făcu o grimasă.
-Nu o să mai aibă nisip în pantofi ca aici. Şi nici vase de spălat, sere de udat, oameni care să-l întrebe ce culoare de panglică i-ar plăcea Victoriei.
- Nu, spuse Lorcan, punând pantofii lui Graydon în pungi protectoare. Şi nimeni care să strige la el când devine prea arogant. Nimeni care să îndrăznească să-i spună că greşeşte.
-Are să-i placă asta, spuse Toby.
- Nimeni care să-l tachineze şi cu care să râdă, cu care să ia masa, care să-l asculte când vorbeşte despre zvonu-rile care umblă despre viaţa lui, despre problemele pe care le are, despre ameninţările tatălui său, pe care a trebuit să le suporte o viaţă întreagă.
Toby o privea pe Lorcan, dându-şi seama că vorbea despre ea şi Daire. Fuseseră colegi de cameră în toate aceste săptămâni, dar niciodată nu dăduseră vreun semn că ar fi fost ceva mai intim între ei. Dar Toby învăţase că lanconienii erau obişnuiţi să-şi ascundă sentimentele. Făcând un pas în spate, Toby se uită la muntele de bagaje. Era ora două şi încă mai aveau multe de făcut.
-Haide, spuse ea. Lăsam astea pentru mai târziu. Mergem în oraş acum. Luăm un prânz copios, apoi facem nişte la cumpărături. O să cumpărăm atât de multe

suvenire pe care să le iei cu tine, că oamenii vor spune despre Lanconia că e noul Nantucket.
Lorcan zâmbi.
- îmi surâde ideea ta, chiar foarte mult.

Cele două femei se întoarseră abia pe la ora şase. Erau încărcate de plase de cumpărături. Dar în ciuda intenţiilor nobile, nu fusese o ieşire fericită.
Pe când luau prânzul, Lorcan se uitase spre Toby.
-Nu am avut niciodată o prietenă, o...
-Prietenă de suflet. înţeleg. Bărbaţii te plac, aşa că femeile stau departe de tine.
-Ai dreptate, spuse Lorcan. Dar tu nu eşti aşa.
Toby zâmbi, auzind complimentul, şi voise să-i spună că trebuiau să se mai întâlnească şi în viitor, dar nu credea că se va întâmpla. Toby nu avea cum să meargă în Lanconia. Şi să-l vadă pe Graydon cu altă femeie? Nu, ar fi fost prea mult. Şi Lorcan probabil că avea să fie ocupa-tă protejându-i şi nu urma să-şi ia niciodată concediu.
După ce luară prânzul, se plimbară pe străduţele vechi şi întortocheate din Nantucket, prefăcându-se că sunt turiste, oprindu-se în fiecare magazin şi analizând toate produsele. Descoperiseră că amândurora le plăceau sirenele şi şi-au cumpărat cutiuţe, deschizătoare de scrisori, chiar şi butoni cu sirene.
Şi-au mai luat tricouri, bluze şi jachete cu înscrisuri legate de Nantucket. Nici una din ele nu a comentat faptul că acestea erau numai bune pentru Daire şi Gray-don la mărime.
La ora cinci se opriseră să se răcorească servind băuturi cu tequila.
- Ar trebui să ne luăm cocktailuri Virgin Mary, spuse Toby cu dispreţ şi ridică paharul. Pentru ultimele din rasa noastră.
- Sper că suntem chiar ultimele, spuse Lorcan.
Ambele femei arătau atât de nefericite, încât izbucniră în râs. în continuare vorbiră despre ce făcuse fiecare pentru a-l aţâţa pe bărbatul iubit.
-Sutien negru cu dantelă şi chiloţei asortaţi, spuse Toby.

-Am aranjat să fiu prinsă când ieşeam de la duş având doar un prosopel pe mine, spuse Lorcan, mândră de ea.
- Era bine dacă schimbam impresii. Şi a mers?
Lorcan ridică cel de-al doilea pahar de băutură.
- încă virgină.

- Şi eu, spuse Toby cu tristeţe şi amândouă băură cu mult nesaţ.
Când îşi ridicară plasele cu cumpărături şi o luară spre casă, se simţeau mult mai bine.
Lorcan merse în sufrageria pe care o împărţea cu Daire, şi Toby urcă pe scările din spate spre salonul pe care-l folosea împreună cu Graydon. Spre uimirea ei, toate bagajele dispăruseră.
-Au plecat! şopti ea, apoi scăpă plasele din mână şi strigă din capătul scărilor. Bărbaţii au plecat!
Lorcan, cu picioarele ei lungi şi zvelte, urcă două scări deodată. Când plecaseră, lăsaseră camera în dezordine, o parte din genţi fuseseră pline, altele pe jumătate goale. Şi lăsaseră pantofi şi haine pe toate piesele de mobilier.
- Crezi că Daire şi Graydon au terminat de împache-tat? întrebă Toby.
Lorcan se aşează pe un scaun.
-Nu, nu e posibil. Cineva din Lanconia trebuie să fi venit şi să fi luat toate lucrurile. Poate valetul prinţului Rory.
Toby se aşează în faţa ei. Nu era nevoie să spună cu glas tare la ce se gândea, că totul se terminase. Poate micul dejun luat dimineaţă fusese ultima lor masă împreună.
Lorcan aruncă o privire prin uşa deschisă în dormitorul lui Toby.
- Ce e aia?
Intrară în cameră. întinsă pe pat, era superba rochie de epocă a lui Toby. Lângă ea se afla un bilet cu un blazon pe el. „Minunat", se gândi ea, Graydon îi lăsase un bilet de rămas-bun şi o rochie în dar. Mai conta că era din pergament şi nu un post-it?
Cum Toby nu ridică biletul, Lorcan îl luă şi i-l întinse, dar Toby nu-l primi. Lorcan îşi ridică sprâncenele,

întrebătoare, şi când Toby dădu din cap, începu să-l citească.
- Draga mea soţie, Tabby...
Lorcan împături hârtia şi io dădu lui Toby, care o citi în tăcere.
Draga mea soţie, Tabby,
Te invit să mi te alături în micul salon al casei noastre pentru cină şi dans.
Soţul tău, Garrett

- Ştii să legi un corset? întrebă Toby. Am o întâlnire.
Zâmbind larg, Lorcan deschise cutia cu lenjerie.
Din momentul în care văzu micul salon în DINCOLO DE TIMP, Toby îşi dădu seama ce făcuse Graydon. în secret, aranjase ca micuţa cameră să fie transformată în ceea ce văzuseră în trecut. Erau lumânări peste tot, în lămpile de pe pereţi, pe suporturi înalte, pe măsuţe mici care fuseseră aşezate lângă pereţi.
Camera era încărcată de flori: buchete în vaze de sticlă, ghirlande agăţate de tavan şi pe spătarele scaunelor. Şi toate erau în culorile acelea pale, cremoase, pe care Toby le adora.
în mijlocul camerei se afla o măsuţă rotundă, acoperită cu o faţă de masă de un alb pur. Cristalul şi argintăria sclipeau în lumina lumânărilor. Lângă masă, era un cărucior pe care se aflau vase acoperite de capace argintii.
Graydon stătea lângă masă, în costumul său specific epocii Regenţei. Când îşi întoarse privirea spre el, făcu o plecăciune, cu un braţ în faţă şi celălalt la spate.
- Milady, spuse el.
- E foarte frumos, şopti ea. Când...? Cum...?
Graydon îi trase un scaun.
-Un bărbat nu-şi divulgă niciodată secretele. Mi te alături la cină?
Toby se aşează şi aşteptă ca Graydon să ocupe locul din faţa ei.

-Nu am cuvinte. Nu mă aşteptam la aşa ceva. Când am văzut că au dispărut bagajele, am crezut că ai plecat.
Graydon zâmbi şi ridică un capac argintiu care ascundea un platou pe care se afla un cerc de păsări mici, fripte.
- îţi place puiul de porumbel?
-Foarte mult, spuse Toby şi închise ochii, inhalând mirosul.
Florile, lumânările, mâncarea, toate se completau una pe cealaltă într-o mireasmă dumnezeiască.
Graydon deschise o sticlă de şampanie şi umplu pa-harele înalte.
- Pentru noi, spuse el şi ciocniră paharele.
Când se uitară unul în ochii celuilalt, îşi făcură o pro-misiune în tăcere, că nu aveau să vorbească despre ziua de mâine. Nimeni nu trebuia să menţioneze despărţirea, nu aveau să discute despre ce

urma Toby să facă după ce rămânea singură. Şi nu aveau să vorbească nici despre evenimentele apropiate din viaţa lui Graydon. Mai presus de orice, nu aveau să menţioneze numele de Tabby şi Garrett. Făcuseră tot ce le stătuse în putere pentru a repara greşeala, dar nu reuşiseră.

în schimb, vorbiră numai despre lucruri bune. Toby îi spuse despre excursia în care fusese cu Lorcan şi cum descoperiseră că amândurora le plăceau sirenele. Gray-don îi povesti despre o convorbire lungă la telefon pe care o avusese cu familia sa din Mâine.

-S-a întors unchiul Kit, spuse el, apoi o amuză pe Toby cu povestioarele stranii pe care copiii obişnuiau să le spună despre aventurile unchiului Kit.

- Şi e vreuna dintre ele adevărată?
- Nu ştim, spuse Graydon, dar întotdeauna am crezut că James Bond s-a inspirat de la el, ceea ce e imposibil, pentru că unchiul Kit abia dacă are şaizeci de ani. Dar, când eram copii, credeam asta cu adevărat - probabil pentru că seamănă cu Sean Connery.
- Spune-mi mai multe. Te rog.

Fusese o cină minunată cu pui de porumbel, budincă de orez parfumat, trufe, morcovi glazuraţi şi cremă de ciocolată la desert. în timpul cinei, muzica se auzise

în surdină. Când terminară, Graydon se ridică, îi trase scaunul lui Toby şi o luă de mână.

- îmi faci onoarea acestui dans?

Când se află în braţele lui - şi el o trase spre el, astfel încât ea îşi odihni obrazul pe pieptul lui - începu să se gândească din nou la faptuî că avea să plece.

- Graydon, vreau să-ţi spun că... şopti ea, dar el o trase mai aproape şi nu mai continuă.

Da, se gândea ea, era mai bine să nu se gândească la viitor, să nu-şi amintească trecutul. Să se bucure de prezent. Toby zâmbi, simţindu-i bătăile inimii pe obraz, îşi lipise faţa de părul ei şi îi simţea respiraţia. în ciuda faptului că părea calm, bătăile inimii lui îi arătau că nu era deloc aşa. Oare cum reuşea să-şi ascundă adevăratele sentimente?

Să-şi reprime furia, durerea, dorinţa trupească... până şi iubirea? Asta făcuse toată viaţa lui. Toby nu putea să se gândească decât la propria suferinţă, la durerea pe care o simţea ştiind că el pleca, dar Graydon era cel care avea să ia de soţie o femeie pe care nu o iubea.
Cu toate gândurile oglindindu-i-se pe chip, îşi ridică privirea spre el, şi Graydon o sărută. Era un sărut pe care ştia că şi-l va aminti toată viaţa. Tot ce simţeau, toată dorinţa, tot dorul, nevoia de celălalt, toate erau în acel sărut. Dar şi durerea despărţirii iminente se afla acolo. Lacrimile se amestecară cu gânduri fericite, în timp ce buzele lor rămâneau lipite. Graydon o trase către el şi o răsuci astfel încât limba să-i pătrundă mai adânc în gură. Limba lui o atinse pe a ei, unindu-se, explorând împreună. Trupul ei se lipi de al lui, iar Toby îl simţi pulsând de dorinţă prin materialul subţire al rochiei. Simţi căldura corpului lui Graydon pe pielea umărului ei gol. Coapsele lui puternice le apăsau pe ale ei.
Camera începu parcă să se învârtă. Ei stăteau nemiş-caţi, dar totul în jurul lor se mişca. într-un cerc ameţitor, din ce în ce mai repede. Mirosurile se intensificară, muzica deveni mai gălăgioasă şi mai ritmată, dar lui Toby îi păsa doar de bărbatul care o săruta. Nu voia să se dezlipească de el niciodată!

- Garrett!
Se auzi o voce şoptită care semăna cu a lui Rory.
-Termină! Vine amiralul.
-Tabitha! se auzi o altă voce, puternică, pe care Toby ar fi recunoscuto oriunde.
Era mama ei. Dar nu avea nici o logică, de vreme ce părinţii ei erau într-o croazieră, şi nu în Nantucket.
Graydon îşi despărţi buzele de ale ei şi îi apăsă faţa pe pieptul lui. Toby stătea nemişcată, cu ochii închişi, cu braţele lui puternice în jurul ei. Nu voia să vadă ce se întâmpla. Era evident că cina lor intimă fusese invadată de alţii. Inima îi sărea din piept şi respira greu. Şi avea până şi o senzaţie stranie în stomac. Graydon slăbi strânsoarea în care o ţinea.
- Cred că ar trebui să vezi ce se întâmplă.

Toby nu voia să-şi deschidă ochii. Nu voia să vadă cine îi deranjase de la cină. De la ultima lor masă, de rămas-bun. Graydon o apucă de bărbie şi îi ridică faţa spre el.
-Ai încredere în mine, şopti el, apoi se trase în spate pentru ca Toby să poată vedea ce era în jurul lor.
Mama ei le aruncă amândurora o privire aspră. Toby era încă ameţită din pricina sărutului lui Graydon, mintea şi inima ei erau pline de tristeţea despărţirii, aşa că îi luă câteva secunde să-şi dea seama că femeia încruntată purta o rochie simplă, verde-închis, cu o panglică legată deasupra taliei.
Toby făcu un pas şi se îndepărtă de Graydon, uitân- du-se în jur. Erau înapoi în trecut! Erau în mijlocul unui cerc de oameni, pe unii îi cunoştea, pe alţii nu. îl văzu pe Rory, cu cercelul lui de aur, stând lângă o femeie frumoasă şi înaltă pe care Toby o ştia din pozele văzute pe internet. Era Danna. Erau acolo şi Partenia, şi John Kendricks, iar minunata Valentina stătea lângă căpitanul Caleb.
-Am reuşit, şopti Toby.
Nu se putea gândi decât că primiseră încă o şansă de a-i salva pe Tabby şi Garrett. Se îndepărtă de Graydon şi aproape că fugi spre mama ei, aruncându-şi braţele în jurul ei.
Mai presus de timp
291
- Sunt atât de fericită să te văd!
Lavinia Weber o îmbrăţişă superficial pe fiica sa, apoi se îndepărtă de ea, cu o încruntătură pe chip.
- O femeie în starea ta trebuie să se controleze.
- Ce stare? spuse Toby şi-şi puse mâna pe abdomen.
Nu era foarte mare, dar era bombat şi tare. Se pare că
urma să aibă un copil. Se uită în sus, mirată, spre Gray-don. Zâmbind şi învăluind-o cu o privire caldă, Graydon o luă de mână.
- Hai să mergem acasă. Am o piesă de artă japoneză pe care vrea să ţi-o arăt, şopti el.
-Iubesc tatuajele! spuse ea, încercând să se ţină după el.
Erau în Kingsley House şi se părea că erau invitaţi la o altă nuntă. Avea un inel pe deget şi era însărcinată, ceea ce însemna că trecuseră câteva luni de la prima nuntă la care fuseseră prezenţi - a lor.

Când Graydon deschise uşa, un val de aer umed şi rece, specific iernii în Nantucket, îi lovi. Se opri câteva momente cât îşi dădu jos haina şi i-o puse pe umeri lui Toby. Ii luă mâna într-a lui şi se grăbiră în josul aleii.
Când Graydon dădu deoparte uşa de la DINCOLO DE TIMP, văzură o tânără adolescentă care încerca să disciplineze cinci copii gălăgioşi. Unul dintre ei, care avea vreo şapte ani, era hotărât să scoată buştenii din cămin.
- Afară cu voi! tună Graydon pe o voce pe care Toby nu-l mai auzise folosindo. la copiii cu tine şi mergeţi la petrecere. Dă-le de mâncare!
- Dar căpitanul Caleb a spus că trebuie să stăm aici, spuse fata, şi frica i se citi pe chip.
- Fratele meu nu e stăpânul acestei case. Acum plecaţi! spuse el şi îi aruncă o privire cruntă băiatului de lângă vatră. Tu trebuie să fii micul Thomas. Lasă focul în pace!
Când copilul se uită în sus la Graydon/Garrett, păru că-şi evalua oponentul. Probabil că ajunsese la o concluzie, căci scăpă din mână buşteanul şi-i aruncă o privire sfidătoare lui Garrett.
- Oricum nu-mi trebuia.

Copiii fugiră pe uşa deschisă, cele două fetiţe luând-o de mână pe fata mai mare.
- Mulţumesc, îi spuse ea lui Garrett.
- Haide, Deborah! strigă micul Thomas. Să mergem înainte să vină căpitanul să-l bată la fund pe frăţio- rul lui.
îi aruncă lui Garrett o privire îndrăzneaţă după care, râzând, fugi în jos pe alee, spre Kingsley House.
Graydon închise uşa.
-Se pare că am fost retrogradat la funcţia de „fră- ţior“. Dacă aşa m-am purtat şi eu cu fratele meu mai mic, trebuie să-i cer scuze.
Când se uită la Toby, se transformă dintr-un om care striga ordine într-un bărbat cald şi aprins de dorinţă.
- Domnule! spuse Toby, ducându-şi mâna la gât. Cum îndrăzniţi să vă uitaţi aşa la mine! Parcă m-aţi dezbrăca doar din

priviri. îşi făcu aer cu mâna. Cred că privirea voastră arzătoare mă face să leşin. Trebuie să mă retrag în dormitorul meu.
Cu sfială prefăcută, îşi ridică puţin fustele lungi, apoi porni în sus pe scări. După ce parcurse un sfert din drum, se întoarse şi se uită la Graydon, care era încă la capătul scărilor.
-Ah, vai, spuse Toby, cred că desuurile îmi fac probleme.
încet, începu să tragă în sus materialul subţire, aproape transparent, şi descoperi un picior zvelt, îmbrăcat într-un ciorap alb de mătase care ajungea până la jumătatea coapsei şi era legat cu o jartieră albastră superbă. De parcă ar fi avut tot timpul din lume, Toby legă din nou jartiera, apoi se uită la Graydon cu un zâmbet în colţul gurii.
- E în regulă acum.
Graydon era încă la parter şi îşi putea dea seama că o privea doar pentru că ochii lui scăpărau scântei, în următoarea secundă o luă la fugă în sus pe scări. Trecu pe lângă ea, ca gândul, îşi încolăci braţul în jurul taliei ei şi continuă să urce.
- Ooooo, reuşi Toby să îngaime, ţinându-se de el în timp ce Graydon o duse sus la etaj şi intră în dormitor.
QAaxipresus de timp 293
In vatră ardea focul şi, chiar dacă de data aceasta nu erau petale de trandafiri pe pat, Toby ştiu că era camera lor. Toate obiectele decorative erau lucruri pe care le adora. De la tapiţerie la tablourile de pe pereţi, la micuţa cutie de pe noptiera minunată, toate erau pe gustul ei. Intr-un colţ, lângă şemineu, se afla o pereche de cizme înalte, şi ştiu că-i aparţineau lui Graydon. O haină groasă de lână era aruncată pe spătarul unui fotoliu mare.
Toby vru să spună „Sunt acasă“, dar dintr-o singură mişcare, Graydon o puse jos şi îi acoperi gura cu a lui. Prima dată când fuseseră împreună trebuise să-l convingă să nu mai fie atât de cumpătat. Dar nu şi de data aceasta.
Graydon nu se mai obosi să se dezbrace sau să vor-bească. O trânti de peretele dormitorului şi îi ridică fus-tele. Atunci află că, spre deosebire de prima dată, acum era îmbrăcată complet în stilul pur din perioada Regenţei. Pe sub jupon nu purta nimic, doar piele caldă.

Graydon îşi desfăcu pantalonii cu o mână şi în câteva secunde o aşeză pe Toby pe el. Ea icni din pricina senza-ţiei şi se agăţă de el, încolăcindu-şi cu uşurinţă picioarele în jurul taliei lui.
Mişcările lui erau puternice şi rapide, şi Toby le simţi în întreg corpul. înăuntrul ei, se crea un fel de presiune, care se mărea din ce în ce mai tare. îşi lăsă capul pe spate şi Graydon îşi îngropă faţa în pielea moale a gâtului ei. îi simţea favoriţii, acel amestec bărbătesc de duritate şi moliciune.
Graydon se mişcă din ce în ce mai alert şi mai puter-nic, şi Toby împreună cu el. Se propti de perete în timp ce coapsele ei se strânseră mai tare în jurul taliei lui.
Când simţi cum corpul lui deveni rigid între picioarele ei, ştiu că şi ea era pe cale să se elibereze. îşi arcui corpul înspre el, mişcându-şi şoldurile în faţă, la fel ca şi el. Atinseră împreună exaltarea supremă, într-o explozie de pasiune, cu buzele lipite. Pentru un moment, îi păru că nu mai era în viaţă. Era ca şi cum o parte din ea evadase din corp. Ochii îi erau închişi şi se gândi că, atunci când îi va deschide, avea să fie înapoi

în dormitorul ei din Nantucket şi totul avea să se dove-dească doar un vis.
- Graydon! şopti ea, panicată.
- Sunt aici, iubirea mea, spuse el, apoi o luă în braţe, o întinse pe pat şi se aşeză lângă ea.
Ii trase capul şi i-l aşeză pe umărul lui, cu mâna în părul ei. Cealaltă mână şi-o aşeză pe pântecele ei, sim- ţindu-i conturul prin rochie.
- E al nostru, spuse el.
Toby îşi puse mâna peste a lui.
- Da, sunt sigură de asta. Cât mi-aş dori să putem să...
Nu termină propoziţia pentru că el o sărută, dar
Graydon ştiu ce voia să spună. Că şi-ar fi dorit ca ei doi să poată rămână aici, să fie căsătoriţi şi să-şi crească împreună copiii. Toby se cuibări lângă el şi începu să-i sărute gâtul.
- Trebuie să ne întoarcem, spuse el cu blândeţe.

- Ştiu, răspunse ea şi îi luă chipul lui Graydon în pal-me. Ca şi data trecută, când adormim, ne întoarcem.
-Nu, spuneam că trebuie să ne întoarcem la nuntă. Am revenit în trecut pentru un motiv, şi trebuie să aflăm care e acela. Dacă Garrett l-a angajat pe doctorul Hancock să o asiste pe Tabby la naştere, probabil că se cunosc dinainte.
Când se uită în ochii lui, Toby văzu că erau plini de furie.
- Ce ai de gând să faci?
- Să înfig o sabie în el, să-l tai în bucăţele pe care să le arunc în mare, ca să fie mâncate de rechini.
Mânia care-l cuprinse era atât de puternică, încât Graydon nu mai avea stare. Se rostogoli de pe pat şi se întoarse cu spatele la ea, privind focul din vatră.
- Graydon, spuse Toby, ridicându-se în coate, nu poţi să faci asta! Garrett va fi cel pedepsit.
El aruncă un buştean pe foc.
- Ştiu, dar asta aş vrea să fac.
Graydon se uită la ea şi apoi începu să se caute prin buzunare.
-Nu ştiu... se opri, zâmbind, în timp ce scotea o bucată de hârtie din buzunar.
“Maipresus de timp 295
-Ai adus ceva cu tine?
- Am crezut - am sperat - că dacă recreez timpul pe care l-am petrecut ultima oară aici vom reveni în trecut, şi ca un experiment, mi-am umplut buzunarele.
- Deci nu ai făcut toate lucrurile alea pentru mine, ci pentru Tabitha?
Graydon zâmbi.
- Da. Nu ştiai cât de mult o iubesc? Ador mai ales micile ei spectacole de striptease.
- Da? Dar am auzit că e îndrăgostită până peste cap de Garrett, aşa că suntem chit.
Toby îşi puse o pernă sub cap şi îi zâmbi seducător. Graydon păru că vrea să i se alăture în pat, dar apoi se uită la micul birou din colţul camerei.

- Mi-am pus monede din timpul nostru în buzunare, un jurnal medical modern, câteva unelte mici şi o cro-nologie a evenimentelor istorice din 1806 încolo.
Toby deveni curioasă şi se ridică.
- Şi mai e ceva aici?
- Nu, spuse Graydon, cu excepţia unei copii xerox a scrisorii pe care i-a trimis-o Partenia mamei ei.
-O!
Toby se aruncă înapoi pe pat.
- Infamul doctor Hancock. Te rog, spune-mi că nu plănuieşti cu adevărat să-l ucizi, nu-i aşa? Nici măcar în secret?
- M-am gândit la asta, dar nu, mi-e teamă că Garrett va angaja oricum un alt doctor. Trebuie să fac tot ce-mi stă în putere ca să mă asigur că nici un doctor nu se apropie de Tabby.
- Şi cum ai de gând să faci asta?
Graydon ridică o pană.
- Voi face o copie a scrisorii şi o voi arăta oamenilor. Voi spune că a fost scrisă de o cunoştinţă de-a mea din Boston. Soţia lui a fost măcelărită de doctorul Hancock. Şi din moment ce căpitanul Caleb pare să conducă fa-milia Kingsley, îl voi face să-mi promită că nici un doc-tor nu se va atinge de soţia mea.
Toby se ridică din pat.

- Ca scrisoarea să fie credibilă, trebuie să scoţi porţiu-nile care se referă la insulă. Vrei să te ajut?
- Da, te rog.
Când se duse la birou să stea lângă el, Graydon îşi puse mâinile în jurul taliei ei şi o trase spre el, odihnin- du-şi capul pe pântecele ei umflat.
-Te iubesc, şopti el. Aici şi acum, în locul şi în epoca asta de mari libertăţi, pot să-mi dezgolesc sufletul în faţa ta. Te iubesc, Toby.
Când îşi ridică privirea spre ea, ochii lui întunecaţi străluceau din cauza lacrimilor. Toby îi cuprinse faţa cu mâinile şi îl sărută pe frunte.
-Eu te iubesc acum, te iubesc atunci şi te voi iubi mereu.

Pentru un moment, Graydon îşi lipi faţa de pântecele ei, apoi, brusc, se întoarse şi-şi şterse lacrimile. Fără să se uite la ea, îi înmână hârtia pe care o adusese cu el.
Lui Toby începu să-i tremure mâna când o luă. O mai citise o dată şi nu-i surâdea să o facă din nou. Trase aer în piept.
- începe cu „Dragul meu Garrett", spuse ea, apoi, ezi-tând, începu să citească din nou oribila scrisoare.
Garrett era atât de îngrijorat în legătură cu preaiubita lui Tabby încât l-a angajat pe doctorul Hancock să vină de la Boston. Ii era teamă că moaşa locală - care are douăzeci de ani de experienţă - nu ar fi ştiut ce să facă dacă lucrurile mergeau prost. Travaliul lui Tabby dura deja de multe ore, şi doctorul a spus că nu putea să aştepte toată noaptea ca un copil să se nască.
A folosit forcepsul înainte ca trupul lui Tabby să fie gata. Desigur, eticheta dicta să nu se uite la ce făcea, aşa că a mânuit monstrul de oţel orbeşte. A prins cu cleştele o parte din uter şi când copilul s-a născut, i-a tras şi măruntaiele lui Tabby odată cu pruncul. Probabil că a folosit prea multă forţă pentru că pruncul a murit pe loc, căpşorul lui fiind zdrobit. In timp ce Tabby urla de durere, doctorul i-a luat sânge pentru a o calma. Odiosul doctor s-a grăbit apoi să prindă ultimul feribot, spunând că viaţa şi moartea lor erau în mâinile 'Maipresus de timp

Creatorului, şi că el făcuse tot ce-i stătea în putere pentru a-i salva. In timp ce Tabby se stingea, i-am spus că bebeluşul dormea liniştit. A murit cu pruncul ei tăcut în braţe, fără să ştie adevărul.
Nimeni nu se îndură să-i spună lui Garrett că doctorul i-a omorât soţia şi fiul. La ce temperament are, l-ar urmări pe doctor. Nu există femeie pe insulă căreia să-i pese de doctorul Hancock, dar nu vrem să-l vedem pe Garrett spânzurat.
capitolul 24
Toby intenţionase să meargă cu Graydon să le poves-tească despre doctor, dar din cauza sarcinii era atât de somnoroasă, că abia se putea ţine pe picioare. Văzând-o, Graydon zâmbi.
-Tu şi copilul aveţi nevoie de somn, spuse el, condu-când-o spre pat.

- Dar vreau să te ajut. Toby îşi ţinea cu greu ochii des-chişi. Şi dacă mă trezesc acasă şi tu eşti încă aici şi...
Graydon o sărută.
- Şşşşt, cu siguranţă voi veni şi eu imediat. O ajută să se întindă în pat. Odihneşte-te!
Deşi încercă să-şi ţină ochii deschişi, nu reuşi, dar nu-i dădu nici lui Graydon drumul.
- Ce ai de gând să faci? întrebă ea.
- Pentru început, îl voi găsi pe olarul local.
Genele ei tresăriră.
- Promite-mi că o să ai grijă de Garrett!
-Iţi promit, şopti el, apoi o sărută din nou şi o ţinu de mână cât de mult putu în timp ce se îndreptă spre uşă.
Toby auzi uşa închizându-se, dar nu se uită în sus. în timp ce corpul ei se cufunda în somn, mintea îi era plină de imagini. Victoria în costumul ei verde de mătase la nunta lui Alix, Valentina în rochia ei decoltată la nunta Parteniei. Chipul doctorului Huntley pluti în gândurile ei. Ce spusese el?

Toby nu-şi deschise ochii, dar mintea îi deveni mai alertă când începu să-şi aducă aminte. „Atât Valentina cât şi Parthenia au fost prezente." Asta spusese Caleb.
Genele îi tremurară. „Spune-le femeilor." Cuvintele erau în mintea ei... dar rostite cu vocea lui Jilly. „Spu- ne-le femeilor." Graydon avea să-i vorbească despre doctor capului familiei, lui Caleb, dar el era bărbat. Şi cine ştie de ce sunt bărbaţii în stare? Când Tabby avea să intre în travaliu, el ar fi putut fi la pescuit şi să se întoarcă când totul se va fi terminat deja.
Toby se ridică în şezut şi încercă să îşi revină. îşi puse mâinile pe abdomenul tare şi rotund.
-Ştiu că eşti foarte, foarte mic, dar dacă vrei să te naşti, trebuie să ne trezim.
După câteva minute, în final, Toby fu în stare să-şi deschidă ochii. Inspiră adânc de câteva ori şi începu să se simtă mai vioaie. Când îşi balansă picioarele de pe pat, icni, pentru că pruncul dăduse din

picioare. Pentru un moment se aşează pe marginea patului, zâmbind, cu mâinile pe pântece.

- Eşti exact ca taică-tău, nu-i aşa? Eşti gata să te lupţi pentru a-i ajuta pe alţii. Bine, dragul meu, hai să le găsim pe femei.

Toby reuşi să coboare pe scări la parter, unde nu era nimeni, şi ajunse până la uşa din faţă. Cerul era luminat de fulgere, dar nu ploua.Se grăbi spre Kingsley House, unde petrecerea era în toi. încă nu aflase a cui era nunta.

Prima persoană pe care o văzu era Valentina, care stătea într-un colţ cu căpitanul Caleb. Feţele lor erau aproape una de cealaltă şi îşi şopteau ca nişte îndrăgostiţi. Toby îşi dori să fi ştiut mai multe despre istoria lor ca să le poată spune despre viitor. Căpitanul murise pe un vas, nu-i aşa? Dar asta se întâmplase când Garrett era cu el. Dacă Garrett nu mergea pe mare, poate că nici căpitanul nu avea să moară.

Copilul lovi din nou, parcă pentru a-i reaminti lui Toby să se concentreze. Valentina nu era persoana po-trivită pentru a-i spune. Era prea absorbită de căpitan pentru a fi atentă şi la altceva.

Jilly - Partenia - stătea singură pe o canapea căptuşi- tă de lângă fereastră, cu o cană cu punci în mână, urmărind dansatorii.

-Tabby, spuse ea, zâmbind. Am crezut că ai plecat la culcare.

- Da, spuse Toby, în timp ce mintea ei căuta o metodă prin care să-i prezinte problema Parteniei fără a menţiona călătorii prin timp, reîncarnare sau alte su-biecte tabu. Am avut un vis urât. Un coşmar care părea atât de real.

Toby îi povesti apoi tot ce ştia despre acea noapte din camera pentru naşteri. Ii spuse despre doctorul care se grăbise să prindă ultimul feribot şi cum folosise „mon-strul de oţel“.

Din moment ce toate acele lucruri chiar i se întâm-plaseră sărmanei Tabitha Weber Kingsley, Toby nici nu termină bine povestea, că şi începu să plângă. Partenia îşi puse un braţ în jurul ei şi îi oferi o batistă, dar nu o întrerupse.

Câţiva oameni veniră la ele pentru a afla ce se întâm-plase, dar Partenia le făcu semn să plece. Când Toby ter-mină povestea, femeia o conduse afară din cameră, pe lângă dansatori, prin veranda micuţă şi apoi în noaptea răcoroasă şi întunecată.

-Nici un doctor nu te va atinge, spuse Partenia. îţi promit! O conducea pe Toby spre alee. Acum, vreau să te odihneşti. Nu e bine pentru copil să fii atât de înspăimântată. Dacă ţie ţi-e frică şi lui îi e.

- Sau ei, spuse Toby.

Toby se simţea nesigură pe picioare, emoţia pe care o trăise în timp ce povestea o secătuise de energie.

- Nu, e un băiat. Crede-mă, ştiu ce spun.

Toby se uită la ea şi dădu din cap. Doctorul Huntley avusese dreptate în privinţa lui Jilly.

- De regulă nu le spun oamenilor ce văd şi ce simt, dar cred că noi două avem suflete înrudite. Şi cred că visul tău putea să se întâmple în realitate. De când te-ai căsătorit cu Garrett, mi-am făcut multe griji pentru tine. Cred că asta vedeam, ce mi-ai povestit tu acum. Poţi

să ai încredere în mine, nici un doctor nu te va asista la naştere. Eu şi Valentina ne vom asigura că aşa va fi.

-Iţi mulţumesc, spuse Toby, şi odată cu liniştea sufletească, o invadă o senzaţie de amorţeală dulce copleşitoare.

Se lăsă cu toată greutatea sprijinită de Partenia. Când ajunseră pe alee, auziră zgomotul copitelor de cal pe caldarâm. Se opriră amândouă şi se uitară în direcţia de unde venea sunetul.

- Ceva nu e în regulă, spuse Partenia.

Calul se apropie de ele, dar nu păru să încetinească. Când ajunse chiar lângă ele, un fulger lumină noaptea, în faţa lor se afla un cal la fel de negru ca şi noaptea din jurul lor. Pe cal se afla Graydon, şi deasupra hainei lui negre se vedea eşarfa albă ca zăpada. Dar nu se vedea nimic acolo unde ar fi trebuit să-i fie capul.

Sub îndoitura cotului stâng, se afla capul lui Graydon, cu un chip lipsit de viaţă. Ochii erau închişi şi părul aranjat, dat pe spate.

Toby se uită în sus la fantasma de pe cal, care ţinea în mână capul bărbatului pe care-l iubea, se întoarse spre Partenia, îi zâmbi uşor, apoi leşină.

capitolul 25

Când se trezi, Toby nu-şi dădu seama unde se afla. în jurul ei era o tăcere atât de apăsătoare, încât avu impresia că se trezise în vid. îi luă câteva secunde să-şi deschidă ochii de-a binelea şi să-şi dea seama că era în patul ei din Nantucket. Lângă pat se vedea telefonul ei mobil, pe măsuţa de toaletă se afla iPad-ul şi pe birou laptopul. Secolul XXI.

Camera era slab luminată, dar razele soarelui sclipeau de sub jaluzele. întorcându-şi capul, observă că perna de lângă ea nu avea nici o adâncitură. Graydon nu dormise lângă ea.

îşi duse mâinile la abdomen. Plat şi gol. Brusc, ochii i se umplură de lacrimi. O casă tăcută, fără soţ, fără copil.

-Te-ai trezit, spuse Jilly din pragul uşii, ţinând în mâini o tavă cu micul dejun.

Toby se ridică şi îşi şterse rapid lacrimile.

- Au plecat, nu-i aşa?

-Da, spuse Jilly.

- Graydon era cu ei? E bine? E sănătos?

Jilly puse tava jos.

- Foarte sănătos - pe cât de sănătos poate fi un om care e extrem de nefericit. De ce nu ar fi?

-Voiam doar să ştiu că e cu... capul pe umeri, încercă să zâmbească la propria glumă, dar nu reuşi. Jilly luă un plic mare de pe tavă.

- Graydon m-a rugat să-ţi dau asta.

Când Toby îl deschise, din el căzură un alt plic şi o cărticică. Jilly părăsi în tăcere camera, iar Toby deschise plicul mai mic.

Scumpa mea,

Nu m-a lăsat inima să te trezesc, dar tatăl meu şi-a chemat fiii la el împreună. Sunt supusul lui credincios şi trebuie să mă duc.

Te rog să nu mă uiţi! Cu toată dragostea mea eternă,

G.M.

Toby scăpă scrisoarea pe plapumă. Pentru moment nu ştiu cum să reacţioneze. Totul fusese atât de rapid şi de crud, că nu ştia ce să simtă.

Ridică micul volum şi se uită la el. Era vechi şi zdren-ţuit, coperta era roasă şi decolorată. Titlul era Nantucket interzis. Poveştile oamenilor din Nantucket nu se vor spuse, scria sub titlu.
O deschise la un semn de carte şi văzu desenul unui bărbat îmbrăcat în stilul Regenţei, stând pe un cal mare şi negru. Calul era cabrat, şi în faţa lui se afla un bărbat de vârstă mijlocie care ţinea o geantă de doctor, cu mâna ridicată la gură, de parcă şi-ar fi înăbuşit un ţipăt. Era îngrozit pentru că bărbatul de pe cal nu avea nimic pe umeri. Capul, care arăta înfiorător, era proptit

pe braţul stâng al bărbatului şi avea întipărit pe chip un rânjet monstruos.
Povestea care însoţea desenul era scurtă. Spunea că la începutul anilor 1800, un bărbat din zonă se deghizase într-un călăreţ fără cap şi-l urmărise pe un anume doctor Hancock, care fusese atât de îngrozit, încât fugise spre chei şi-şi petrecuse toată noaptea ascuns într-un butoi de rom, pe jumătate plin. în dimineaţa următoare urcase pe primul feribot care pleca de pe insulă şi nu se mai întorsese niciodată în Nantucket. întrebarea pe care şi-o punea autorul era de ce fusese terorizat bunul doctor? El se afla în vizită, în acea noapte friguroasă de toamnă, fusese invitat la o nuntă şi se afla pentru prima dată în Nantucket. Dar călăreţul fără cap îl urmărise doar pe el, aşa se spunea, şi pe nimeni altcineva, de-a lungul a jumătate de insulă.
Autorul încheia povestea spunând că, atunci când vorbise cu oamenii din Nantucket - în 1963 - nimeni nu voise să-i spună nimic despre poveste. Majoritatea îi spuseseră că aşa ceva nu se întâmplase.
„Având în vedere că oamenii din Nantucket sunt cunoscuţi pentru memoria lor infailibilă, a fost foarte neobişnuit. De ce a fost ascunsă povestea călăreţului fără cap? Şi de ce îl urmărise călăreţul pe doctorul din Boston?*1 se întreba autorul. „Nimeni nu a vrut să-mi spună.**
Toby se întrebă dacă Graydon petrecuse toată noaptea încercând să găsească o mărturie a ceea ce făcuse în noaptea aceea, în timp ce ea dormea. Căutase în bi-blioteca de la Kingsley House când dăduse peste cartea acea obscură? Cel puţin acum ştia de ce voise să-l viziteze pe olar. Capul călăreţului fusese făcut din lut şi avea o

perucă. Ştiu că nu-i spusese de planul lui pentru că ea s-ar fi temut că era prea periculos. Ce s-ar fi întâmplat dacă vreun om de prin partea locului ar fi tras în el? Dar, pe de altă parte, familia lui Garrett era parte din Nantucket, la fel ca şi marea, şi oamenii locului aveau grijă de ai lor.
Când se uită la desen zâmbi. Cu siguranţă îl speriase atât de tare pe doctor, ca să fie sigur că acesta nu avea să se mai întoarcă pe insulă niciodată.
‘Maipresus de timp 303
Până la urmă, se părea că existase intr-adevăr un motiv pentru întâlnirea lor. Poate că ea şi Graydon fuseseră meniţi să se întoarcă în timp şi să schimbe destinul lui Garrett şi al lui Tabby. Şi era de ajuns! se gândi Toby. Să aibă ocazia să facă un astfel de lucru era mai mult de- cât^apucau majoritatea oamenilor să facă în vieţilor lor. începu să mănânce minunatul mic dejun pe care Jilly fusese atât de amabilă să-l pregătească pentru ea, şi se gândi cât de sinistră părea casa acum, cufundată în tăcere. Nu se mai auzea sunetul săbiilor încrucişate, nimeni nu râdea, nimeni nu vorbea în lanconiană. Când termină, puse tava deoparte, căzu înapoi între perne şi se uită în sus la tavan. Ştiuse că asta avea să se întâmple, aşa că nu ar fi trebuit să se simtă atât de rău. Şi nu ar trebui să fie furioasă pe Graydon. Ar fi fost mai bine dacă el ar fi rămas ca să-şi ia rămas-bun şi să prelungească momentul? Să se agaţe unul de celălalt, amândoi cu lacrimi în ochi? Ar fi fost mai bine?
Răspunsul era că nimic nu ar fi făcut-o să sufere mai puţin. Făcuse un lucru foarte prostesc. Se îndrăgostise de un bărbat pe care nu-l putea avea, aşa că-şi merita soarta!
Stătea întinsă pe pat şi se gândea ce opţiuni avea la dispoziţie. Putea să intre într-o depresie adâncă şi să fie nefericită timp de săptămâni întregi, luni chiar, sau putea să-şi continue viaţa. Momentan avea două lucruri de făcut: o grădină pentru Jared şi o nuntă importantă pentru Victoria. Aşa că nu îi mai rămânea prea mult timp să se gândească - sau să rememoreze.
Cât despre ce avea să facă după ce termina şi cu acestea, într-o bună zi avea să întâlnească un bărbat, să se îndrăgostească de el şi... Şi ce? se întrebă. Să-şi petreacă viaţa comparându-l cu Graydon? Nici un

muritor nu se ridica la înălţimea lui Graydon. El era un om cu educaţie, un atlet, un gentleman din alte vremuri. El putea să...
Toby îşi închise ochii strâns. Nu putea să gândească aşa, pentru că avea să înnebunească. De la început ştiuse ce urma să se întâmple. în prima zi când îl cunoscuse, Graydon îi spusese de logodna lui cu Danna, tânăra

de speţă aleasă. îi descrisese până şi ceremonia în detaliu. Fusese sincer cu ea întotdeauna.
Toby dădu la o parte cuvertura şi se ridică, gândin- du-se: „Asta e prima zi din restul vieţii tale“. Da, era un nou început.
îşi luă un halat pe ea şi se ţinu de noua decizie până ajunse în bucătărie. Jilly stătea la masă pe verandă, citind un roman de Cale Anderson şi nu-şi ridică ochii din carte.
Primul gând al lui Toby fu că Graydon era peste tot în camera aceea. De la ferestre îl privise antrenându-se. Ea, Graydon, Lorcan şi Daire mâncaseră adesea la masa aceea. Aproape că simţea gustul brânzei, al clătitelor pufoase. Ii vedea aievea pe Graydon şi pe Daire bând beri şi vorbind în limbajul lanconian care-i devenise atât de familiar.
„Nu o să supravieţuiesc", se gândi ea. Nu ar fi suportat să trăiască singură în casa aceasta care era plină de amintiri. Se îndreptă spre Jilly, care îşi ridică privirea spre ea, întrebătoare.
-Nu o să reuşesc, şopti Toby. Nu pot să...
Se opri puţin pentru că Victoria - arătând splendid ca întotdeauna - intră pe uşa dinspre grădină, urmată de o femeie înaltă, căruntă, pe care Toby nu o mai văzuse niciodată.
- Draga mea, spuse Victoria punându-şi mâinile pe umerii ei şi sărutându-i ambii obraji. Am crezut că o să dormi o veşnicie. Dragul de Graydon a trebuit să plece. I-am spus să te trezim, dar nu ne-a lăsat. Zicea că ai trecut prin multe şi că ai nevoie de odihnă. Spune-mi, ai mai avut vreun vis de-al tău?
Toby se gândi că Victoria avea să scoată un pix şi un carneţel şi să noteze întreaga scenă. Toby se uită cu aten-ţie la cealaltă femeie, din spatele ei. Victoria se dădu un pas în spate.

- Ea e Millie Lawson, o prietenă, şi a venit pe insulă în vacanţă, dar te va ajuta cu nunta mea şi cu grădina pentru Jared.
- Te rog s-o scuzi pe prietena mea, spuse Millie, înain-te ca Toby să poată scoate un cuvânt. Sunt sigură că sunt

prea multe veşti pentru tine, toate deodată. Am înţeles că te-ai despărţit recent de iubitul tău?
Toby se gândi că fusese mult mai mult de-atât, dar nu avea de gând să-i spună asta unei străine.
-Vă place aici, în Nantucket?
-Toby, dragă, spuse Victoria, am convins-o pe Millie să se mute cu tine.
- Cum? reuşi Toby să îngaime, şocată.
Jilly se aşeză între Victoria şi Toby.
-Millie se ocupa de organizarea de evenimente înainte să se pensioneze şi a lucrat pentru multe corporaţii importante, muzee, chiar şi pentru câteva ambasade. Plănuise să vină în Nantucket după nunta Victoriei, dar... vocea lui Jilly se stinse treptat.
-Găsesc viaţa de pensionar nespus de plictisitoare, rosti Millie. Mi-e lehamite deja de plajă şi de apusuri de soare. Când Victoria mi-a spus că femeia care se ocupă de nunta ei are nevoie de ajutor, am întrebat dacă pot să-mi ofer şi eu serviciile. Cât despre mutatul la tine în casă, sunt sigură că nu vrei să stai cu o străină.
Toby deschise gura pentru a fi de acord cu ea, când o mişcare în grădină îi atrase atenţia. Brusc, inima i se opri în gât. Era Graydon, cu Lorcan şi Daire! Dar nu, erau doar Jose Partida şi echipa lui de grădinari veniţi la lucru.
Toby simţi cum inima i se prăbuşi în stomac şi îşi dădu seama că, dacă ar fi fost singură, ar fi fugit la etaj şi s-ar fi trântit înapoi în pat - şi poate că nu s-ar mai fi trezit niciodată. Se uită înapoi spre Millie. Accentul ei părea uşor englezesc şi, într-adevăr, părea o femeie capabilă.
-Da, spuse Toby, ajută-mă cu nunta şi poţi lua - aproape că se înecă în cuvinte - dormitorul şi baia de sus. Va fi mai uşor să lucrăm împreună dacă stai aici.

- Minunat! spuse Victoria, apoi deschise uşa şi strigă. Jose, dragul meu, avem nevoie de ajutor cu nişte bagaje.
Când cele două femei ieşiră, Jilly îşi puse un braţ în jurul umerilor lui Toby.
- Ştiu că nu-ţi dai seama acum, dar o să treci peste asta. în cele din urmă, timpul va rezolva tot.

Toby auzise că primul soţ al lui Jilly, tatăl celor doi copii ai ei, fusese un om groaznic. Jilly supravieţuise unor lucruri mult mai înspăimântătoare decât o inimă frântă. Pentru un moment, Toby o îmbrăţişă, apoi se trase de lângă ea.
-Câteodată, Victoria e atât de aspră şi...
- Poruncitoare, spuse Jilly. Agresivă, chiar.
-Da, foarte agresivă. Dar în cazul de faţă cred că e mai bine să nu stau singură.
- Şi eu cred acelaşi lucru, spuse Jilly.
Tăcerea fu umplută de zgomotul făcut de bagajele care erau duse la etaj şi de vocea Victoriei care dădea ordine. în câteva minute, pentru a doua oară în acea vară, Toby avea un străin locuind cu ea.
înainte să plece, Victoria îi lăsă lui Toby un morman enorm de scrisori.
- Corespondenţă? întrebă Toby luându-le.
- Ce pot să spun? Am invitat scriitori la nuntă şi asta fac ei. Vezi ce vor şi răspunde-le. Te-ai mai gândit ce premii vor primi invitaţii cu cele mai bune costumaţii?
- Cărţi scrise de tine, semnate? sugeră Toby.
Victoria râse.
- Ce caraghios! Ai face bine să gravezi ceva, pentru ca agenţii lor să le poată pune pe Wikipedia. Spune-mi de ce ai nevoie, dar să ştii că, în timp ce scriu, sunt deco-nectată, aşa că va fi greu să dai de mine. îşi coborî vocea. Millie e foarte bună la ceea ce face, aşa că ai încredere în ea. Şi vorbeşte cu ea.
- De cât timp vă cunoaşteţi?
Victoria flutură din mână.

-Asta e ca şi cum ai întreba pe cineva câţi ani are. Oricum, dragă, mult noroc, spuse ea şi ieşi din casă.
Jose cobora pe scări.
- Femeia asta are o mulţime de bagaje. Vrei să cură-ţăm sera?
- Nu, spuse Toby şi se gândi că Graydon se ocupase de asta. O fac eu.
- Trebuie să ieşi la aer, spuse Jose. Nu e bine pentru tine să stai atât de mult închisă în casă.
Toby ştiu că avea dreptate şi îl urmă în grădină.
“Maipresus de timp
30 7
capitolul 26
Lui Toby i-ar fi plăcut să o cunoască mai bine pe Millie, dar pe de altă parte, dacă ar fi vorbit cu ea, s-ar fi putut să izbucnească în plâns, apoi ar fi...
Nu voia să se gândească ce s-ar fi întâmplat dacă nu ar fi avut atâtea lucruri de făcut. Când Toby coborî pe scări în prima dimineaţă după ce Millie se mutase cu ea, simţi miros de clătite. îşi aminti de clătitele pufoase, tipic lanconiene, pe care le făcea Graydon, şi pentru o secundă aproape că fugi înapoi în camera ei. Dar inspiră adânc de câteva ori, se forţă să rămână calmă şi intră în bucătărie.
-Sper că nu te superi că am pregătit micul dejun, spuse Millie.
- Nu, e foarte generos din partea ta, dar nu trebuie să găteşti doar pentru mine.
- îmi place să gătesc şi nu am pentru cine să o fac.
- Nu ai o familie? întrebă Toby.
- Copii care au crescut mari şi nu mai au nevoie de mine. Cu ce să începem azi? Cu grădina sau cu nunta?
- Cred că ar fi mai bine să-ţi arăt ce am făcut până acum la ambele proiecte. Lorcan se ocupa de multe de-talii şi nu ştiu unde a ajuns cu organizarea.
- Lorcan? Ce nume neobişnuit. Cine e?
-E...
Mintea lui Toby se umplu de atât de multe informaţii, că nu putu să deschidă gura.

- îmi cer scuze, spuse Millie. Nu am vrut să aduc la suprafaţă amintiri grele. Să înţeleg că Lorcan a avut ceva de-a face cu nemernicul care te-a părăsit?
Toby trase aer în piept, simţind cum se înfurie.
-Nu! reuşi să spună. Graydon nu „m-a părăsit". Este un om loial şi onorabil care îi pune pe alţii pe primul loc. El... Se opri şi se aşeză cu greutate pe un scaun de la masă. A făcut ce trebuia să facă, şopti ea.
Millie se aşeză lângă ea şi-i luă mâna într-a ei.
- îmi pare foarte rău pentru ce am spus! Nu ştiu exact ce s-a întâmplat. Victoria mi-a povestit, tunând şi fulge-rând, despre cum ţi-a frânt bărbatul acesta inima. Cred

că l-ar fierbe în ulei, dar sunt sigură că există şi o altă latură a poveştii.
Toby privi în sus. Chipul femeii era foarte înţelegător. Era mai bătrână, dar avea o piele absolut perfectă şi Toby îşi dădu seama că Millie fusese o frumuseţe când era tânără. Femeia arăta de parcă urma în orice secundă să plângă, din simpatie pentru ea.
-Nu a fost chiar aşa. Victoria nu are dreptate. Dar oricum, am nevoie de timp ca să trec peste toate şi nu vreau să vorbesc despre asta. Vreau să lucrez şi să încerc să las trecutul în spate.
Zâmbind, Millie îi strânse mâna.
- înţeleg, dar vreau să ştii că sunt aici pentru tine dacă ai nevoie să te confesezi cuiva. Ştiu şi eu câte ceva despre bărbaţi şi lacrimi.
- Mulţumesc, spuse Toby şi îşi dădu seama că se sim-ţea mai bine, într-adevăr. Ce zici să-ţi arăt grădina pe care vrea Jared să o aranjez?
-Jared e...?
-Gazda şi prietenul meu, spuse Toby în timp ce Millie îi întinse o farfurie plină cu clătite. Te pricepi la grădinărit?
- Ştiu doar că trandafirii şi crinii arată bine împreună, spuse Millie.
- E de ajuns, spuse Toby şi începu să mănânce.

Lui Toby nu-i luă mult să-şi dea seama că Millie fusese modestă în privinţa cunoştinţelor despre grădinărit şi orice altceva. Femeia era o sursă enormă de informaţii şi o persoană eficientă.
După o privire scurtă asupra grădinii lui Jared, Millie îi spuse:
- Eu aş face-o simplu. în stil clasic. Uşor de întreţinut.
- Mi-ai citit gândurile, spuse Toby şi începură să dis-cute despre ce plante să pună în ce loc, despre amenajarea unor zone cu bănci şi chiar despre un pavilion micuţ în spate. Până să ajungă înapoi pe Kingsley Lane, erau pregătite să facă schiţe pe baza măsurătorilor pe care le luaseră Toby şi Lorcan.
‘Maipresus cCe timp 309
Jared avea un atelier de design în Kingsley House şi, cu permisiunea lui, cele două femei folosiră planşeta de proiectare veche pentru a schiţa planurile pentru grădină. Millie trasă şi un tabel cu tot ce fusese făcut şi ce mai trebuia organizat pentru nunta Victoriei. După trei zile, cele două femei avansaseră destul de rapid.
Iniţial, ideea de a-i chema pe scriitori în costumaţii la nuntă fusese excelentă, dar pe lângă scrisori, Toby nu mai primise în viaţa ei atât de multe e-mailuri şi mesaje pe telefon. Unele erau atât de lungi, că puteau la fel de bine să fie scene dintr-un roman - şi toţi scriitorii se aşteptau ca Toby să fie expertă în orice însemna Regenţa.
- Spune-le că nu eşti redactorul lor şi că-şi pot verifica singuri documentarea, spuse Victoria.
Dar adevărul era că Toby le putea răspunde cu uşu-rinţă la orice întrebare. La urma urmei, fusese acolo pe viu.
- Cum de ştii atât de multe despre perioada asta isto-rică? o întrebă Millie în timp ce verificau florile coman-date pentru nuntă.
-Am... începu Toby, dar nu continuă.
Ce putea să-i spună? Că se întorsese în timp?
-Am citit multe romane aparţinând epocii Regenţei, spuse ea şi se concentră pe formularele de comandă.
în timpul săptămânilor de dinainte de nuntă Toby vorbi cu Lexie la telefon de câteva ori pe săptămână, dar lucrurile se schimbaseră între ele două. Toby începuse să creadă că Lexie îi ascundea la fel de multe cât nu-i spunea nici ea.

- Sunt bine, îi spuse Toby prietenei ei. Graydon are o ţară întreagă de condus. Nu ar fi putut să renunţe la asta ca să rămână cu o persoană de rând.
-Nu te uiţi la ştiri? spuse Lexie nervoasă. Uită-te la prinţul William. Iar viitoarea regină a Suediei s-a măritat cu antrenorul personal.
-Ah, da, spuse Toby. Aşa scrie şi în constituţia Lan- coniei. Instructorii de aerobic sunt în ordine, dar floră-resele nu.
- Ar trebui să râd? întrebă Lexie.
-Tu te înţelegi bine cu Roger?

-Suntem bine, răspunse Lexie, imitând răspunsul lui Toby. Sunt mai îngrijorată pentru tine acum.
Şi aşa continuară toate conversaţiile lor. Toby se in- teresa de Lexie, Lexie de Toby. Dar nici una din ele nu dădea prea multe informaţii. Oricât de mult ar fi încercat Toby să se îngroape în muncă, existau momente în care aproape că-şi pierdea calmul. La o săptămână după ce plecaseră, Lorcan îi trimise lui Toby un colet mare cu brânză şi cârnaţi, şi dantelă lucrată manual. Fusese nevoită să apeleze la căi diplomatice pentru ca mâncarea să treacă de vamă, dar ajunsese în siguranţă.
In pachet era un bileţel de la Lorcan.
Ne e dor de tine în fiecare zi şi EL este foarte,
foarte nefericit.
Lorcan
-Aşa-i trebuie! spuse Toby, lăsându-se mânată de furiera să nu izbucnească în lacrimi.
împărţi cadoul cu Millie, Ken şi Jilly. Millie cumpără vin şi Jilly găti o plăcintă cu zmeură. Fusese o seară plăcută şi doar atunci când Jilly vorbi despre Lanconia, Toby ridică o mână. Refuză să asculte fie şi un cuvânt despre acea ţară. Dar Ken vorbi oricum.
- Ceremonia de logodnă a fost amânată, spuse el şi se uită spre Millie, care se uita în jos şi nu se amesteca în conversaţie.
Toby dădu din cap.
-Asta pentru că Rory încă are mâna în ghips. Nu-şi pot permite ca persoana nepotrivită să se logodească. Graydon trebuie să fie cel care să-şi ia un angajament faţă de ea.

-Conform explicaţiei oficiale...
Toby ridică mâna din nou şi, de data aceasta, Ken nu mai continuă. Pe lângă faptul că Toby refuza să citească/asculte/ audă orice ştire despre Lanconia, nici nu se interesă

despre soarta Tabithei şi a lui Garrett. Ultima oară când ea şi Graydon îl întrebaseră pe doctorul Huntley despre ei, Toby petrecuse zile în şir plângând din cauza a ce aflase. Dacă ultima lor vizită în trecut nu-i salvaseră pe cei doi, iar acum că Graydon nu mai era cu ea, nu aveau cum să mai schimbe istoria. Şi de data aceasta, nu mai avea cine să o ţină în braţe când plângea.
Nu, îşi spuse Toby. Era mai bine să trăiască în prezent şi pentru viitor. Trecutul şi tot ce ţinea de Lanconia tre-buiau să rămână în urmă.
Pe măsură ce ziua nunţii se apropia, Millie şi Toby deveniseră o echipă. Lucrau atât de eficient împreună, încât rezolvau totul fără să vorbească una cu cealaltă.
Millie proiectă premiile pentru cele mai bune costume - şi inventaseră atât de multe categorii, încât foarte puţini participanţi aveau să nu primească o plachetă Lucite. Premii pentru cea mai bună coafură, cea mai bună coroniţă, cea mai bună rochie albă, pantofi etc. Găsiseră premii pentru orice, stând şi conversând la un pahar de Mărgărită. Fusese o seară distractivă.
Singurul moment neplăcut fusese atunci când Toby spusese că şi-ar fi dorit să aibă o bucăţică de brânză gal-benă pe care Graydon nu o putea suporta.
- Cine e acest Graydon de care tot aud vorbindu-se? întrebă Millie, umplându-i din nou paharul lui Toby.
Toby era puţin ameţită, dar nu era chiar beată încă.
- Un adevărat prinţ, spuse ea, ridicându-şi paharul şi sorbind din el.
- E iubirea vieţii tale?
- Bineînţeles că nu! spuse Toby. După nunta Victoriei, voi întâlni un bărbat care mă va cuceri. Un bărbat inteligent şi educat, care va face dragoste cu mine toată ziua. Nu voi mai fi virgină! spuse Toby dând peste cap paharul.

- Eşti...? întrebă Millie, cu ochii mari de mirare.
- Da şi nu, spuse Toby şi puse jos paharul. Tabitha s-a distrat pe cinste, dar Toby nu a primit nimic. Bărbaţii onorabili sunt în regulă pe hârtie, dar în viaţa reală sunt o adevărată bătaie de cap.

-Trebuie să-mi povesteşti, spuse Millie.
-Nu, răspunse Toby. Nu acum. Niciodată, de fapt. Mă duc în pat. Ne vedem dimineaţă.
Urcă scările şi se prăbuşi în pat.
Până veni şi ziua de dinaintea nunţii, atât Toby, cât şi Millie erau epuizate - dar totul era pus la punct. Rochia Victoriei - cea albă, Lorcan câştigase pariul - fusese trimisă de către Martha Pullen, şi era pur şi simplu superbă. Avea o croială simplă, un decolteu adânc, cu talie înaltă, şi mâneci trei sferturi, cu o trenă scurtă în spatele fustei. Dar ce făcea rochia să fie magnifică era fineţea bumbacului elveţian pe care-l folosiseră Martha şi doamnele ei şi broderia albă, fin lucrată şi complexă, de pe fustă şi mâneci. Victoria, Millie şi Toby se adunaseră în jurul rochiei, admirând cusătura splendidă, precizia şi frumuseţea fiecărui fir.
Millie cunoştea pe cineva din Departamentul de cos-tume de la Opera Metropolitană din New York şi rochia ei sosise împachetată în hârtie de mătase. Rochia era din satin, acoperită cu un voal fin, decorat cu broderie din fir de argint. De-a lungul anilor, firul se oxidase şi acum avea un lustru vag care amplifica frumuseţea rochiei. Era o reproducere atât de perfectă, încât părea cusută de mână.
Cât despre Jilly, Alix şi bărbaţii lor, doctorul Huntley ştia unde anume în podul de la Kingsley House erau ascunse haine de epocă. Ken le găsi, iar el şi Jared se plânseră fără încetare de costumele pe care trebuiau să le poarte.
Toby îşi agăţă rochia pe uşa de la dulap şi, văzând-o, fu asaltată de atât de multe amintiri, că abia se mai putu ţine pe picioare. Se aşeză pe marginea patului şi fixă cu privirea rochia, în timp ce în minte îi apărură scene cu ea şi Graydon împreună.
-Eşti în ordine? o întrebă Millie din pragul uşii. O! Asta e rochia ta? E cu adevărat magnifică. Eşti sigură că îţi vine?
- Da, e mărimea mea, spuse Toby.

- Poate că ar trebui să o încerci înainte.
Toby se ridică.
313
- Ştiu sigur că îmi vine! spuse ea, pe un ton aproape nervos. Am purtat-o foarte des, mi-a fost şi dată jos. Am dansat în ea şi am râs. M-am căsătorit în ea!
Toby îşi puse mâinile peste faţă.
-Cred că ar trebui să te las singură, spuse Millie cu blândeţe.
-Nu, te rog, zise Toby. Nu pleca. Nu avem nimic de făcut?
-Am putea să verificăm dacă lumânările din capelă au fost puse cum trebuie.
- Bun! spuse Toby. Şi putem să le şi aprindem ca să fim sigure că nu se prelinge ceara. Nu vreau să curăţ din nou cum am făcut ultima dată. Dacă nu era Graydon...
Toby trase aer în piept. Millie îşi puse un braţ în jurul ei.
- Durează mai mult, draga mea, dar îl vei uita.
-Se pare că în ultimele zile amintirile sunt şi mai intense. E ca şi cum m-ar chema la el.
- Atunci poate că ar trebui să te duci.
- E imposibil, spuse Toby, coborând scările înaintea lui Millie şi luându-şi cheile de la maşină.
în ziua de dinaintea nunţii Victoriei, Toby simţi că nu se mai poate controla. Se trezi devreme şi coborî la parter, în bucătărie. îşi pregăti o cană de ceai negru, puternic, şi auzi televizorul din sufrageria de^ la parter. Probabil că Millie se trezise deja, se gândi ea. îşi luă cea-iul şi intră în cameră.
Millie era pe canapea şi urrnărea o transmisiune CNN în direct, din Lanconia. îşi ridică încet privirea spre Toby.
-Aud ţara asta menţionată atât de des, şi am văzut emisiunea asta la televizor. Ştii despre ce e vorba?
Toby simţi cum i se strânge inima când se uită la ecran. O sală enormă, covor roşu, lămpi aurii şi brocart albastru din mătase pe pereţi. în faţa camerei erau peste o duzină de scaune mici pe care stăteau bărbaţi îmbrăcaţi la costum, femei cu pălării, şi toţi ţineau în mână o cameră de filmat sau un pix şi un carneţel. în spate erau camerele de televiziune.

- Este... presupun că e ceremonia de logodnă, spuse Toby.
Raţiunea îi dicta să iasă din cameră şi să nu privească ce avea să se întâmple. Dar nu reuşi să plece. Când Millie îi făcu semn să vină lângă ea, Toby ocoli canapeaua şi se aşeză, ţinând strâns între palme cana cu ceai.
Reporterul CNN declară că prinţul Graydon de Lanconia avea să intre în sala palatului cu Lady Danna Hexonbath şi să anunţe în mod public logodna lor.
- Graydon? întrebă Millie, privind-o pe Toby. Nu este Graydon al tău, nu-i aşa?
Când Toby nu răspunse, Millie îi luă cana cu ceai din mână şi o puse pe măsuţa de cafea. Lui Toby îi bătea inima cu putere şi, hipnotizată, se zgâia la ecran.
După câteva momente mai lungi, veni şi prinţul, la fel de înalt şi de chipeş cum şi-l amintea. La braţul lui se afla Lady Danna, şi era o frumuseţe, cum se temuse şi Toby.
- Arată foarte fericiţi împreună, spuse Millie, cu tris-teţe în voce.
- Rory a iubit-o întotdeauna pe Danna, şopti Toby.
- Rory? Cine e Rory?
Toby ieşi din transă şi se ridică brusc.
- E Rory, nu Graydon.
Se îndepărtă încet de canapea, ţinându-şi mâinile pe urechi.
- Nu, nu, nu, nu! Nu poate să-mi facă una ca asta!
- Ce să facă? Nu înţeleg.
-Graydon! Mă obligă pe mine să fiu personajul negativ.
- îmi pare foarte rău, spuse Millie, dar nu înţeleg ce vrei să spui.
Toby arătă cu degetul înspre televizor.
- Bărbatul acela nu e prinţul Graydon. E fratele lui, Rory. Graydon va veni aici ca să-mi spună ca va renunţa la tron pentru mine!
- O! spuse Millie. Eşti sigură? Pare o măsură drastică. Dar dacă, intr-adevăr, aşa e, ce ai de gând să-i spui?

- Că nu poate să facă aşa ceva, asta o să-i spun, zise Toby şi încercă să se calmeze. Poate mă înşel. Te rog,

uită-te în continuare şi vezi dacă-l arată pe cel despre care cred ei că e prinţul Rory. Dacă nu e acolo, înseamnă că Graydon e pe drum înspre insulă. Mă duc sus să mă îmbrac, apoi mă duc la corturi. La naiba cu tine, Graydon! murmură ea fără oprire cât urcă scările.

capitolul 27

Veni şi ziua nunţii, şi Ţoby era convinsă că se înşelase în legătură cu logodna. In ziua precedentă tresărise la orice zgomot, aşteptându-se să-l vadă pe Graydon ieşind de după fiecare uşă.

Dar, pe măsură ce ziua se apropiase de sfârşit şi el nu apăruse, Toby se liniştise. Luase cina cu Millie, băuseră vin şi plecase devreme la culcare.

Astăzi avea loc nunta, era doar şase dimineaţa, şi Toby era deja la locaţie. Avea nevoie de cât mai mult timp pentru a se asigura că totul mergea conform planului. Ieri fusese o zi groaznică, mulţi invitaţi sosiseră cu avionul şi se aşteptaseră să fie conduşi la hotel. Toby îi recrutase pe toţi verii lui Jared pentru a-i duce cu maşina pe invitaţi oriunde voiau să meargă.

Imediat ce parcă maşina lângă capelă, Toby deschise portbagajul pentru ca personalul de servire să ajungă la materialele pe care le adusese cu ea. Cartonaşele care indicau locul pe care trebuiau să-l ocupe invitaţii fuseseră scrise de mână, pentru că Millie avea o prietenă care era caligraf. De fapt, Millie adăugase multe detalii semnificative nunţii, detalii la care Toby nu s-ar fi gândit niciodată. Discutaseră despre toate aranjamentele cu Victoria, desigur, dar aceasta doar fluturase din mână şi fusese de acord.

Victoria era atât de cufundată în romanul pe care-l scria, încât acorda foarte puţină atenţie propriei nunţi. Toby se îngrijorase că neglijenţa ei avea să-l facă pe doc-torul Huntley să sufere, dar el era foarte protector.

- Scrie povestea Valentinei acum, spuse el, şi se simte una cu ea. înlăuntrul ei, cunoaşte povestea. Când o să o aibă şi pe hârtie, se va întoarce la noi.

în dimineaţa aceea Toby văzuse un e-mail trimis de Victoria târziu noaptea trecută. Cartea era terminată şi spunea că avea să doarmă vreo douăsprezece ore. „Sufle-tul meu e liber, în sfârşit", scrisese ea.
Privind în jurul ei, Toby încercă să-şi dea seama ce mai trebuia făcut. Cortul era ridicat, mobila era depozitată înăuntru, şi capela era plină de scaune mici. „Scaune de operă", le numise Millie. „Sunt genul de scaune pe care le pun în separeuri la operă: tari, mici, extrem de incomode. Nu vor să le adoarmă clientela."
Toby zâmbise când auzise explicaţia. După ce totul avea să se termine, voia să petreacă mai mult timp cu Millie şi să afle despre viaţa ei. Până acum, nu avusese încă ocazia să facă asta.
Câteva luminiţe atârnau dintr-un copac şi de trunchi era proptită o scară. Toby îşi făcea griji că, atunci când personalul avea să sosească, cineva s-ar putea împiedica de fir. Trase scara, o deschise şi urcă până în vârf ca să fixeze firul de luminiţe cât de sus ajungea.
- Ştiam că am să te găsesc aici, spuse o voce pe care nu credea că avea să o mai audă vreodată.
Pe Toby o încercară o multitudine de emoţii dintr-oda- tă: fericire, furie, dor, iubire. încercă să rămână calmă, dar când păşi pe treapta de jos, puse piciorul pe lângă scară şi căzu în spate.
Graydon o prinse în braţe. Toate deciziile luate, de a se comporta raţional, îi fugiră din minte când se uită în ochii lui negri. Aşa cum spusese Lexie odată, ochii lui Graydon erau ca o flacără înăbuşită. îşi petrecu braţele în jurul gâtului său şi-şi lipi buzele de ale lui, iar limbile li se întâlniră.
- N-am putut să trăiesc fără tine, spuse Graydon să- rutându-i faţa, mâinile şi ridicând-o de la pământ, strân- gând-o atât de tare în braţe, că Toby abia mai putea să respire. Mi-a fost dor de tine în fiecare secundă.
Toby îl sărută la rândul ei. Nu crezuse că avea să-l mai vadă vreodată, cu atât mai puţin să-l atingă. Era atât de cald, de familiar, o parte din ea.

îşi dădu seama că el mergea, dar mintea ei era acaparată de mângâierile lui, de bucuria pură de a fi din nou aproape de el, şi nu vedea ce se întâmpla în jurul ei.
Graydon o lăsă din braţe, şi picioarele îi atinseră pă-mântul din nou, dar nu se opri din a o săruta, şi Toby începu să-şi vină în simţiri. O dusese printre copaci, departe de capelă şi de corturi şi îi desfăcea cămaşa. Graydon avea să facă dragoste cu ea - cu Toby, nu cu Tabitha - aici şi acum.
Fu nevoie de o putere de care nu se ştia capabilă, dar îl împinse înapoi. Ochii lui Graydon erau ca nişte ape întunecate de dorinţă, şi o trase spre el.
- Nu, şopti ea.
-Ai dreptate. Mergem acasă, murmură el, cu faţa îngropată în gâtul ei.
- La tine sau la mine? întrebă ea.
- La tine. Rămân aici. Cu tine. Pentru totdeauna.
Stătea cu capul aplecat spre al ei şi vorbea pe un ton
care spunea că totul fusese decis deja. Toby se îndepărtă de el din nou.
- Nu poţi să faci asta!
De data asta Graydon păru să o audă, dar se mărgini să zâmbească.
-Totul e în ordine, spuse el pe o voce calmă. Nu trebuie să-ţi faci griji! Am rezolvat totul.
-Ai rezolvat tot? întrebă Toby, cu mâinile întinse, ţinându-le pe umerii lui.
- Da, spuse Graydon şi-i aruncă un zâmbet încântă-tor. Am stabilit un plan cu Rory. Hai să mergem undeva mai intim şi-ţi povestesc tot.
- Intim? Cum ar fi dormitorul meu? Facem dragoste, apoi ne cuibărim unul în braţele celuilalt şi îmi spui ce planuri de viitor aţi făcut tu şi Rory pentru mine?
- Exact! spuse Graydon cu un rânjet. Noi doi am fost întotdeauna pe aceeaşi lungime de undă.
Toby se dădu în spate, departe de el.

-Vreau să fiu sigură că înţeleg planul vostru. M-am făcut de râs când erai aici încercând să te conving să faci dragoste cu mine. Dar ai refuzat.

- Trebuia să mă întorc în ţara mea şi nu voiam să-ţi răpesc fecioria.
- Dar acum e în ordine să o faci?
Graydon zâmbi.
- O parte din plan e că noi doi ne vom căsători. Azi. M-am documentat şi se pare că putem merge direct la tribunalul din Nantucket, luăm o licenţă, mergem la etaj şi un judecător ne va căsători.
- Deci nu trebuie să ne obosim cu toate astea? spuse Toby, fluturând din mână spre corturi şi spre capela care se vedea printre copaci.
După tonul ei, Graydon începu să bănuiască faptul că Toby nu era prea încântată de propunerea lui.
-O să avem o nuntă enormă mai târziu, spuse el rapid. La palat.
- Chiar aşa? Şi cum îl cheamă pe bărbatul cu care mă căsătoresc?
- Trebuie să vorbim despre asta. S-ar putea să trebu-iască să mă prefac că sunt Rory pentru încă o perioadă de timp.
Toby făcu un pas înspre el, cu furie în privire.
- Spune-mi despre Danna. Ştie cu cine se căsătoreşte?
Graydon se trase în spate.
- Mai ţii minte că mi-ai spus că ar trebui să o întreb ce vrea cu adevărat? A fost o idee genială. Am întrebat-o şi, crede-mă, a avut destule de spus.
Toby făcu încă un pas spre el.
- Ce a spus Danna?
Toby nu era sigură, dar i se păru că Graydon începuse să se înroşească.
-Ea... hm... Se pare că a ştiut întotdeauna când a vorbit cu mine şi când cu Rory, şi nu i-a plăcut niciodată de mine cu adevărat. Conform spuselor ei, sunt o „sabie înţepenită în teacă". Este o expresie lanconiană care înseamnă...

-îmi dau seama ce înseamnă. A refuzat să te ia de soţ?
- Da, spuse Graydon.
- Deci Danna te-a abandonat şi tu ai fugit la mine. Şi acum îmi oferi o nuntă de doi bani şi o viaţă trăită

pe ascuns, plină de minciuni. Dacă se află vreodată că ţi-ai părăsit regatul pentru mine, o ţară întreagă mă va urî. Poate lumea întreagă mă va urî. Se vor scrie cărţi despre mine, cum am sedus un bărbat crescut şi educat pentru a fi rege, căruia i-am răpit destinul.
Chipul lui Graydon se înăspri şi privirea lui rugătoare dispăru. Corpul îi deveni rigid şi îşi trase umerii în spate. Era prinţul acum.
- Nu am înţeles eu bine. Vrei să fii regină.
- Sigur că da. Atunci doar familia ta mă va urî. Şi dacă se află adevărul despre tine şi Rory, tatăl Dannei va renunţa la investiţiile din Lanconia şi ţara va sărăci. Şi va fi numai vina mea. Toby îşi coborî vocea şi, când vorbi, tot ce simţea era în cuvintele ei: Ce vreau eu e ca tu să fii rege.
Pe dată, Graydon renunţă la postura ţeapănă şi se transformă din prinţ în bărbatul de care se îndrăgostise ea. îşi vârî mâinile în buzunare şi se propti de un copac.
-Ai dreptate, bineînţeles.
Când se uită la ea, privirea lui era atât de tristă, încât Toby aproape că se duse spre el. Dar nu o făcu.
- Nu ar fi trebuit să vii aici, spuse ea încet. Abia înce-pusem să cred că pot intr-adevăr să trăiesc fără tine.
în ciuda intenţiilor ei, ochii i se umplură de lacrimi.
- Te-ai gândit la mine în ultimele săptămâni? întrebă el. Măcar un pic?
-Să mă gândesc la tine? Nu, nu am făcut-o. Te-am respirat şi te-am trăit. Te-am simţit în inima mea, în su-fletul meu. Aerul, soarele, luna, toate mi-au adus aminte de tine. Sufletul şi mintea mea te-au râvnit, au tânjit după tine. Nu suportam să-ţi aud numele sau să aud de Lanconia. Nu am fost în stare nici să aflu despre Tabitha şi Garrett. în fiecare...
Toby se uită la el. întinzându-şi braţele, Graydon o trase spre el, dar de data asta nu cu pasiune. Ea se lipi de el, cu obrazul pe pieptul lui,

şi îi putea auzi inima bătând cu putere. Aproape că putea să simtă cât de disperat era, cât de neajutorat - şi ea se simţea la feL

-Tabby şi Garrett au trăit fericiţi până la adânci bă-trâneţi, spuse el încet. Nici eu nu am fost în stare să caut istoria lor, dar Lorcan şi Daire au făcut-o, cu ajutorul mătuşii Jilly.
- ideea ta cu călăreţul fără cap i-a salvat.
-Nu, spuse el, sărutând-o pe păr. Tu i-ai salvat, în ciuda încercării mele. Le-ai implorat pe Valentina şi pe Parthenia să nu permită nici unui doctor să te asiste la naştere. Când doctorul Hancock nu a vrut să vină în Nantucket, Garrett a angajat alt doctor. Prietenele tale l-au închis într-un dulap.
- Chiar aşa? întrebă Toby, zâmbind, lipită de pieptul lui. Şi copilul?
- Un băieţel mare şi gras, urmat de încă doi băieţi şi o fată despre care Valentina a scris că era la fel de fru-moasă ca mama ei.
- Şi copiii au crescut şi au fost fericiţi? şopti ea.
Ii curgeau lacrimi pe obraz.
- Urmaşii noştri au ajutat mult lumea. O strănepoa- tă a organizat o campanie pentru a reforma orfelinatele din New York. în al Doilea Război Mondial, un stră-stră... nepot a salvat un vas întreg cu soldaţi. Senatori, guvernatori, profesori, fizicieni, o femeie-pi- lot care a ajuns faimoasă, toţi au existat datorită ţie. Datorită nouă.
Toby încuviinţă.
- Pentru asta am fost trimişi înapoi.
- Da, murmură el, cu buzele lipite de părul ei.
Toby îşi simţi părul umed de lacrimile lui.
-Ba chiar avem o urmaşă contemporană cu noi, o tânără femeie, care se află într-o situaţie deloc fericită acum. De vreme ce ea nu a existat până de curând, m-am gândit să-i fac cunoştinţă cu un văr de-al meu, Nicholas. Se spune că a fost conceput în 1564. Poate că se vor înţelege unul pe altul.
Toby înţelese că încerca să o înveselească.
- Graydon, eu...
-Şşşşt... spuse el. Nu vom mai vorbi despre asta. Astăzi vom fi cum am fost odată. Vom dansa în lumina lunii şi vom bea şampanie.

- Pentru ultima dată, spuse Toby.
- Da, şopti Graydon. Pentru ultima dată.

Toby era în cortul cel mare cu tabelul locurilor în mână, şi aşeza cartonaşele cu nume. Ea şi Millie coman-daseră volume folosite ale fiecărui autor, şi apoi petre-cuseră câteva seri tăind pagini şi copiindu-le. Din ele făcuseră inele pentru şerveţele, partea din spate a carto-naşelor cu locuri, şi împachetaseră cutiuţe cu ciocolată în cuvintele fiecărui autor. Pentru invitaţii care nu erau scriitori, folosiseră cărţile Victoriei.

Era aproape ora patru şi, în scurt timp, începură să sosească şi oaspeţii, costumaţi pentru ceremonie. Alix, fiica Victoriei, avea să supravegheze totul în capelă, dar Toby trebuia să meargă acasă şi să se îmbrace înainte ca invitaţii să sosească.

Pierdu timpul uitându-se peste lista cu sarcini, aran-jând vaze cu boboci de trandafiri, asigurându-se că micile cuiburi făcute din bucăţi de pagini din cărţi conţineau destule scoici de mare, verificând masa pe care erau aşe-zate multele premii şi vorbind cu furnizorii de mâncare care începuseră să se instaleze. Dar nu voia să meargă acasă unde nu ar mai fi fost înconjurată de oameni.

Nu-l mai văzuse pe Graydon de dimineaţă. Nu ştia unde stătea - sau dacă era încă pe insulă. O parte din ea voia ca el să fie acolo cu ea, dar pe de altă parte, spera că nu avea să fie nevoită să-şi ia rămas-bun de la el încă o dată. Durea prea tare!

Când telefonul îi sună, îl scoase din buzunar şi văzu un mesaj de la Millie care-i spunea că trebuie să vină acasă şi să se pregătească. „îţi aranjez eu părul“, adăugă ea.

Lacrimile din ochii ei ameninţau să-i inunde obrajii, dar Toby clipi şi le ascunse. Câteodată avea impresia că-şi petrecuse întreaga viaţă căutând o mamă adevărată, cineva care să o asculte şi căruia să-i pese...
- Maturizează-te! spuse ea răstit, punându-şi telefonul în buzunar.

Nu era ca şi cum ar fi intrat în încurcătura asta cu Graydon fără să fie avertizată. Lexie îi spusese să nu o facă. Şi... Toby îşi impuse să nu se mai gândească la asta,

apoi se urcă în maşină şi conduse înapoi pe Kingsley Lane. Millie o aştepta la uşă.
- Dacă nu ne grăbim să te aranjăm, sigur vom pierde ceremonia.
Millie era îmbrăcată în rochia ei superbă, împodobită cu fir argintiu. Părul ei era aranjat şi elegant, iar pe cap îi strălucea o diademă care părea făcută din diamante.
-Arăţi minunat, spuse Toby.
- Şi tu arăţi de parcă tocmai ţi-a murit câinele. Ce s-a întâmplat?
Poate din cauză că era atâta linişte în jur sau pentru că se afla într-un loc familiar, Toby nu-şi mai putu reţine emoţiile.
- El e aici, şopti ea.
Millie îşi deschise braţele şi Toby se aruncă la pieptul ei, aproape înecându-se în lacrimi. Millie o ţinu în braţe o vreme, apoi aproape că o împinse pe scări, spre dormitor.
-Tu vorbeşti, eu te aranjez, spuse Millie. Şi povesteşte-mi de la început. Cum Dumnezeu ai întâlnit un prinţ?
Millie nu o lăsă pe Toby să stea jos, o împinse spre baie şi îi spuse să facă un duş.
- Dar să nu te uzi pe păr. Nu avem timp să-l uscăm.
- Graydon îmi adoră părul, spuse Toby.
Dându-şi ochii peste cap, Millie trase perdeaua de la duş.
- Intră şi spală-te!
Toby se supuse şi Millie stătu afară şi ascultă.
Odată ce Toby începu să vorbească, parcă nu mai avea puterea să se oprească sau chiar să încetinească, începu cu momentul în care se întâlniseră, la nunta lui Jared cu Alix.
-Rory a fost cel care l-a făcut pe Graydon să jure că-mi va spune că e prinţ.
- Rory e fratele?
- Da. Teoretic sunt gemeni, dar Graydon e mai inteligent, mai atrăgător şi, în general, mai matur.
Millie îşi ascunse zâmbetul şi trase de firele corsetului lui Toby.

- Deci Graydon plănuise să rămână doar câteva zile?
- Da, dar apoi Rory şi-a rupt încheietura şi Graydon a trebuit să rămână mai mult timp.
Toby se aşeză pe canapea în timp ce Millie îi despleti părul şi i-l pieptănă, şi îi spuse de momentul în care sosiseră Lorcan şi Daire.
- Nu m-au plăcut la început. Cred că amândoi au cre-zut că îl vreau pe Graydon doar pentru obârşia lui, dar el i-a pus la punct.
Toby îi povesti cum amândoi făcuseră o plecăciune în faţa ei.
- Sună ca un prinţ dintr-un basm. Sigur e ceva în ne-regulă cu el.
-Vorbeşti despre faptul că are impresia că poate să facă totul de unul singur şi nu are nevoie de nimeni? A făcut pe şeful cu Rory atât de des, încât deseori îmi părea rău pentru el.
- Cu tine nu a făcut la fel?
-Am învăţat cum să-i spun să nu o facă.
- La ce te refereai când ai spus că te-ai căsătorit în rochia asta? spuse Millie şi făcu un semn cu capul spre rochia care atârna de uşa dulapului.
Toby putea să-i povestească despre ea şi Graydon, dar cu nici un chip nu avea de gând să dezvăluie ce se întâmplase cu Tabitha şi Garrett.
- M-am prefăcut şi eu, spuse ea, apoi rămase tăcută în timp ce Millie îi aranja părul.
- Dacă înţeleg eu bine, fratele e logodit acum cu fe-meia cu care prinţul Graydon trebuia să se însoare. Asta nu înseamnă că se poate căsători cu tine acum?
Lui Toby îi luă puţin timp să răspundă.
- Dacă am face asta, familia lui m-ar urî. Are o mamă care... Trase aer în piept. Am vorbit cu ea o singură dată, mai bine zis am ascultat-o. Mi-a fost milă de Graydon. Copilăria lui trebuie să fi fost foarte singuratică, mai ales cu o astfel de mamă. Au!

- Scuze, spuse Millie. Ţi s-a răsucit părul în jurul pieptenului. Şi nu puteţi face nimic ca să vă căsătoriţi?
-Asta vrea Graydon. Voia să mergem la tribunal şi să ne căsătorim azi, dar i-am zis că nu putem face asta.

îţi imaginezi, dacă am face una ca asta şi apoi am merge în Lanconia, şi i-ar spune mamei lui cumplite că s-a în-surat cu o americancă de rând? Mi-aş petrece toată viaţa fiind umilită de ea.
- Deci e mai important să te simţi tu bine decât să te căsătoreşti cu bărbatul pe care-l iubeşti?
- Nu, spuse Toby. Problema e că Graydon ar fi între ciocan şi nicovală. Nu s-ar putea concentra la problemele ţării dacă ar fi prins în războiul dintre două femei. Şi dacă tatăl Dannei şi-ar retrage afacerile din ţară din cauza mea, lanconienii ar protesta. Graydon nu ar putea să lucreze într-o situaţie atât de stresantă.
- Ce nobil din partea ta, spuse Millie.
Fie din cauza modului în care le rostise Millie, fie a cuvintelor în sine, lacrimile o podidiră. Millie se aşeză pe canapea lângă ea şi o îmbrăţişă.
-Nu am intenţii nobile. Mi-ar plăcea să le scuip în ochi tuturor! Aş vrea să fug cu Graydon şi să ne căsătorim şi apoi să stau în faţa mamei lui şi să o provoc să îmi mai spună lucruri răutăcioase. Dar nu-l pot răni pe Graydon. îl iubesc prea mult ca să-i fac una ca asta.
Millie îi dădu drumul lui Toby şi o privi în ochi.
- Bine! Atât am avut la dispoziţie pentru a-ţi plânge de milă. Trebuie să te machiem, să-ţi pui rochia, şi să ne grăbim spre capelă. Altfel, o să ratăm nunta Victoriei şi a lui Caleb.
-Nu cred că pot...
Millie se ridică, îndreptându-şi umerii şi se uită de sus la Toby.
- Dacă vrei ca bărbatul pe care-l iubeşti să fie rege, trebuie să te porţi ca o regină. O regină nu permite altora să ştie ce simte înlăuntrul ei.
-Poate aşa o fi în Lanconia, dar....
-Carpatbia! spuse Millie pe un ton care o făcu pe Toby să sară în sus.
-Am înţeles, Alteţa Voastră. Regina din mine va ieşi la iveală.
Millie nu zâmbi, dar îşi puse mâinile pe umerii lui Toby şi o privi în ochi.

- Probabil că şi prinţul tău va fi la nuntă. Va fi îm-brăcat într-un costum din secolul al XVIII-lea şi va arăta atât de chipeş încât nu o să te mai poţi ţine pe picioare. Dacă te roagă din nou să fugi cu el, o vei face?
- Poate.
Millie îi aruncă o privire cruntă.
- Bine. Nu fugim împreună, nu ne căsătorim pe fugă, dar ne putem zbengui în dormitor.
Millie se încruntă.
-Atât pot să-ţi promit acum.
- Bine atunci, spuse Millie. Doar anunţă-mă şi pot să dorm la Jilly şi la Ken la noapte.
Toby făcu o grimasă.
- La ce noroc am eu la bărbaţi, probabil că Graydon şi-a găsit deja pe altcineva.
- Dar nimeni nu are un păr blond ca al tău. Dacă încearcă să plece, îţi faci un lasou din el şi îl aduci ime-diat înapoi.
Toby râse.
- De unde ştii de Graydon şi de părul meu?
-Tu mi-ai spus, nu mai ţii minte? Acum hai să vedem cât de repede putem să te machiem.
Casa masivă şi cu faţadă din sticlă a lui Roger Ply- mouth se afla pe apă, în sudul insulei. Era genul de casă despre care se scria în Arhitectural Digest. Toată mobila dinăuntru era perfect amplasată şi totul era fie alb, fie albastru, culoarea apei şi a aerului pur.
Lexie ura interiorul casei. Oamenii din Nantucket se întrebau de ce decoratorii costisitori din afara insulei nu avuseseră o idee mai bună decât mobilă albă cu perne albastre. Pereţii erau acoperiţi într-un mod artistic cu reproduceri drăgălaşe de balene şi cu câte o ancoră ici şi colo. în toată casa nu exista un strop de creativitate.
Lexie îi spusese deja lui Roger că, după ce se căsătoreau, voia să redecoreze întreaga casă. Răspunsul lui fusese: „Demoleaz-o pe toată dacă vrei şi spune-i verişorului tău Jared să ne construiască una nouă“. Replica lui Lexie fusese o prelegere despre inutilitatea extravaganţei.

Fusese nevoie de patru ore petrecute în pat ca să se îm-pace după cearta aceea.
Chiar acum Lexie stătea pe o canapea albă, iar în partea opusă, pe o canapea identică, se afla Graydon. Amândoi erau îmbrăcaţi în costumaţii din secolul al XVlII-lea şi erau gata să meargă la capelă pentru ceremonie. Lexie ştia că el îşi petrecuse aproape toată ziua vorbind la telefon cu oameni din Lanconia. Se părea că nu primise răspunsuri pozitive, pentru că acum stătea cocoşat şi nu avea postura lui obişnuită, ţeapănă. Părea imposibil ca bărbatul acesta să fie urmaşul unor regi.
Graydon apăruse în noaptea precedentă, cu o valiză în mână. Când Roger îi deschisese, Graydon îl întrebase dacă putea să stea cu ei, iar Roger, adormit, îi arătase cu degetul un dormitor. Când se întorsese în pat, nu se obosise să-i spună lui Lexie cine fusese la uşă. Ea presupusese că unul dintre amicii lui de la curse sunase la uşă şi adormise la loc.
Dis-de-dimineaţă coborîse la parter şi văzuse un prinţ morocănos stând aplecat peste un bol cu cereale. După doar câteva secunde de conversaţie, îşi dăduse seama că amândoi aveau veşti destul de mari pentru Toby. Lexie avea să-i spună că era logodită cu şeful ei. Cât despre Graydon, probabil că prezenţa lui neaşteptată era înde-ajuns pentru a o şoca pe Toby.
-Roger mi-a cumpărat-o de la Paris, spuse Lexie arătând spre rochia ei roz acoperită cu broderie albă.
- E foarte frumoasă. Şi inelul la fel.
Lexie îşi ridică mâna stângă şi se uită la inelul de logodnă cu diamant de cinci carate pe care i-l dăduse Roger.
-N-aş fi crezut să-mi placă un astfel de inel. Este prea ţipător, e bătător la ochi, dar...
- E exact ca Roger?
- Da, spuse Lexie. Parcă l-aş purta pe el pe deget.
Când se uită spre Graydon, începu să se încrunte.
- Eşti îngrijorată despre cum va reacţiona Toby când îi vei spune despre logodnă? întrebă el.
- Nu, nu neapărat. Probabil că va spune că ştiuse deja că asta se va întâmpla.

-Probabil, spuse Graydon. Este o persoană foarte intuitivă.
Lexie nu suporta să-l vadă arătând atât de jalnic şi îi veni o idee. Şi bănuia că Roger putea să o ajute. Se ridică.
-Trebuie să plec. O să fii bine dacă rămâi aici singur?
-Minunat, spuse Graydon, apoi se întinse şi-i luă mâna lui Lexie într-a lui, sărutând-o. Toby va fi fericită pentru tine.
- Mi-aş dori ca voi doi să...
Se opri, îi aruncă lui Graydon un zâmbet şi apoi părăsi sufrageria enormă. La etaj, îi spuse lui Roger că trebuia să stea de vorbă cu Graydon.
- Toby şi Graydon au nişte probleme grave.
-Spre deosebire de noi doi, vrei să zici? întrebă Roger, rânjind. Mi-a luat ceva timp, dar m-am băgat pe sub pielea ta.
-Ca o ciupercă, spuse Lexie şi se îndepărtă de el. Fii drăguţ cu el, atât te rog.
- Eu sunt tot timpul drăguţ.
-Tocmai de-asta te trimit jos ca să-l ajuţi.
- Şi ce ar trebui să-i spun?
- Nu ştiu. Lucruri pe care le vorbesc bărbaţii între ei. Dar fii blând! Sărmanul om suferă.
La parter, Roger se uită la Graydon. Erau singuri în sufragerie şi ambii purtau pantaloni cafenii şi haină scurtă. Graydon era încălţat cu pantofii pe care îi purtase strămoşul lui, în timp ce Roger avea o pereche de cizme înalte în picioare. Roger îi oferi o băutură, dar când fu refuzat, nu se putu abţine să nu se gândească la cei doi fraţi şi la cât de diferiţi erau. Petrecuse mult timp cu Rory şi se distraseră întotdeauna, dar Graydon era în stare să deprime şi un clovn. Aşadar, cum se abordau viitorii regi?
- La naiba, spuse el şi se aşeză în faţa lui Graydon, cu paharul în mână. Lexie vrea să te cocoloşesc, dar nu mai suport să te văd atât de mohorât. Nu poţi să renunţi. Mă auzi? Nu poţi. Uită-te la mine. Am epuizat-o pe Lexie. Mi-a luat câţiva ani, dar am făcut-o.

asta am planificato de mult, iar ea crede că totul a fost spontan. Am convins-o pe sora mea mai mică să mintă pentru ca Lexie să poată merge în Franţa cu ea. A fost intenţionat atât de plictisitoare, încât Lexie era gata să sară de pe o clădire, spuse Roger şi bău din pahar. Ca să o conving pe sora mea să mă ajute, i-am promis că-l aduc pe Bobby Flay să gătească la următoarea petrecere pe care o dă. In fine, am apărut în Franţa cu mâna în ghips, când de fapt nu aveam nimic, şi am convins-o pe Lexie să vină cu mine într-o călătorie cu maşina.
Roger se aplecă în faţă şi îl scrută cu privirea pe Graydon.
-Ştii ce am făcut? Am lăsat-o pe Lexie să şofeze. Când auzi cum scrâşneşte transmisia unui motor V12 cu combustie internă supraîncălzit şi nu scoţi un cuvânt, atunci chiar e Iubire Adevărată.
Roger făcu o pauză pentru a accentua cruzimea scenei. Dacă renunţi doar pentru că o femeie spune că nu se va căsători cu tine, atunci nu ai dreptul de a te numi bărbat.
Graydon îi aruncă lui Roger o privire răbdătoare.
-în cazul de faţă, există mai multe circumstanţe atenuante.
-Da, da, ştiu, spuse Roger. Vei fi încoronat rege. Şi ce dacă? Cu toţii avem dezavantaje. în cazul meu, femeile cred că nu sunt bun de nimic. Sunt bogat, da, şi atrăgător, dar nu valorez nimic. Unul dintre motivele pentru care îmi place de Lexie e că mă pune la treabă. Toby ce face pentru tine?

- Mă împiedică să mă cred cu adevărat un prinţ.
- Şi eşti pe cale să renunţi la asta pentru că...? De ce renunţi la ea, de fapt?

-Pentru Lanconia? spuse Graydon pe un ton foarte sarcastic.
Roger râse batjocoritor.

- Nu ştiu eu foarte multă istorie, dar cred că bărbaţii patetici şi nefericiţi nu sunt nişte regi foarte buni. Gândeşte-te la treaba asta! Eşti bărbat înainte de toate sau rege?

Roger îşi termină paharul, îl puse jos şi părăsi camera.
“Maipresus de timp 329
Graydon se ridică şi merse afară să se uite la apă şi să se gândească.
capitolul 28
Când Millie şi Toby ajunseră la capelă, aceasta se um-plea deja de invitaţi. Aproape jumătate din oaspeţi erau costumaţi şi, aşa cum

prezisese Victoria, încercaseră din răsputeri să se întreacă unii pe alţii. Femeile erau împo-dobite cu mătăsuri, satin, panglici şi pietre strălucitoare. O autoare faimoasă declarase că o onora pe Jane Austen prin costumaţie, nu pe Victoria.

- Mă bucur că am clarificat problema, spuse Millie pe un ton atât de sarcastic, încât Toby râse.

Era seară şi cele două femei stăteau împreună lângă uşa deschisă a capelei, împărţind programe care anunţau ordinea în care se desfăşura ceremonia: muzică (Verdi), un poem (citit de către editorul îndrăgit al Victoriei), jurămintele (mirelui şi ale miresei). Verişorii lui Jared îi escortau pe oameni spre altar.

-Acum ştii totul despre mine, dar eu nu ştiu nimic despre viaţa ta, îi spuse Toby lui Millie în timp ce îi în-tindea o broşură unei femei ale cărei volume rareori nu se aflau pe lista New York Times. Eşti căsătorită?

- Da. Cu un om minunat. Şi poate te-ar interesa să afli că nu m-am născut în ţara aceasta şi că mariajul meu a fost aranjat.
- Glumeşti!

Toby rămase cu programul în mână, uimită, dar un scriitor de romane poliţiste i-l smulse din mână.

- Ah, îmi pare foarte rău, spuse ea şi se uită înapoi la Millie.
- Nu are de ce. A fost aranjat de către părinţii noştri, dar ce nu ştiau ei era că eu şi viitorul meu soţ ne-am întâlnit pe ascuns înainte de căsătorie. El a planificat întâlnirea. Millie privea în gol, amintindu-şi. Urma să ne întâlnim la miezul nopţii, iar planul implica şi un cal şi lumina lunii. M-am furişat şi am ieşit pe fereastră

şi am călărit fără şa până întro pădure unde ne aşteptau şampania şi căpşunile trase în ciocolată.

Millie făcu o pauză şi mai împărţi încă trei programe.

-Am stat împreună până la răsărit, apoi am plecat pe cal înapoi spre casă.

Millie păru să se întoarcă în prezent.

-După asta l-aş fi urmat oriunde. Este iubirea vieţii mele.

Toby oftă.

- Este cea mai romantică poveste pe care am auzit-o vreodată.
-Nu e mai romantică decât a ta, draga mea. N-ai avut şi tu şampanie şi căpşuni când l-ai întâlnit pe prinţul tău? Nu era atât de îndrăgostit de tine, încât a găsit o cale prin care să se mute la tine?
- Da, cu mutatul aşa este, dar nu a fost din cauză că mă iubea.
Toby luă încă un teanc de programe.
-Atunci de ce? Din câte îmi dau eu seama, aţi fost inseparabili din momentul în care v-aţi văzut. Aţi lucrat împreună, aţi rezolvat probleme împreună. Nu-mi dau seama de ce aţi evitat aspectele fizice ale iubirii voastre. Ai avut mult de pierdut din cauză că ţi-ai refuzat puţin-tică zbenguială în pat.
- Dar nu am neglijat partea fizică, spuse Toby. Adică, am neglijat-o, dar nu chiar. Graydon e un amant mi-nunat şi am rămas însărcinată în noaptea nunţii noastre, dar...
Millie se uita la ea cu ochii mari de mirare.
-Am spus prea mult. Mă duc să verific dacă nu ne-a ocupat nimeni scaunele.
Millie o prinse de braţ.
-Nu e treaba mea, dar câteodată problemele se rezolvă cu puţină logică sau chiar bun-simţ. Câteodată ai nevoie doar de încredere şi speranţă. Dacă renunţi la iubire de frica urii, nu te face asta o învinsă?
- Nu ştiu, spuse Toby.
Muzica de pe fundal o anunţa că era pe cale să înceapă ceremonia şi se trase de lângă Millie pentru a-şi
Mai presus cCe timp 331
ocupa scaunul. Cele două locuri rezervate pentru ele erau legate cu panglici. Toby le desfăcu şi se aşeză.
După câteva minute, Caleb şi Ken intrară pe o uşă laterală şi se îndreptară spre altar. Toby ştiu că, în spate, Alix şi Jilly o asistau pe Victoria, care aştepta momentul în care să intre şi să fie condusă de Jared spre altar.
Când îşi dădu seama că Millie nu o urmase şi nu era lângă ea, Toby se uită în spate, dar noua ei prietenă era de negăsit. In locul ei, îndreptându-se spre ea, era Graydon în costumul lui de epocă, şi inima lui Toby îi sări în gât. Când se aşeză lângă ea, Toby vru să-i

spună că stătea pe scaunul lui Millie, dar nu o făcu. Graydon îi luă mâna, i-o sărută şi apoi o puse sub braţul lui. Scaunele mici îi ţineau lipiţi unul de celălalt.
Muzica se schimbă, şi Jilly, întro rochie de un roz pal cu broderie crem, se apropie pe culoarul îngust, pe care era aşezat un covor alb presărat cu petale de trandafiri roşii. Alix o urmă, într-o rochie de culoarea caiselor coapte. Ambele duceau în mâini buchete cu trandafiri albi şi flori mici albastre.
Când începu marşul nupţial, toată lumea se ridică în picioare.
- De unde sunt florile acelea albastre? şopti Graydon.
- De la New York. Millie le-a luat, şopti ea.
- Cine e Millie?
-Asistenta mea. Nu ai cunoscut-o încă.
Victoria, la braţul lui Jared, care era foarte chipeş în pantalonii lui crem şi cu haina neagră, veni ultima. Pe lângă rochia albă, în jurul umerilor avea un şal din stofă fină în sute de nuanţe verzui. Ochii ei de smarald se potriveau cu şalul şi radia. în mâini avea un bucheţel de orhidee albe, înconjurate de flori albastre îmbobocite, cele despre care întrebase Graydon.
Toby nu îşi dăduse seama până acum, dar era ciudat că ea, care lucrase cu o multitudine de flori în ultimii ani, nu mai văzuse niciodată astfel de flori albastre.
Când toată lumea ajunse în faţă, invitaţii se aşezară şi ceremonia începu. Se rostiră cuvintele tradiţionale, iar, la sfârşit, vorbi şi Caleb. Spuse că o va iubi pe Victoria „de-a lungul secolelor, în vremuri de nelinişte şi lacrimi,

de durere şi fericire, de pierderi şi victorii. Te voi iubi o eternitate".
Când termină, Graydon o strânse de mână pe Toby atât de tare, că aproape îi rupse degetele, dar ea îşi dori ca el să îi strângă tot corpul cu forţă.
- Nu mă lăsa să fac totul singur, şopti el, în timp ce pastorul îi declara pe Caleb şi Victoria soţ şi soţie. Aici sau acolo, nu mă mai interesează unde sunt. Dar te rog, fii alături de mine!

Când Graydon se întoarse cu capul spre ea, Toby îi văzu lacrimile din ochi. Dădu rapid din cap, încuviinţând, apoi se uită la cuplul căsătorit care se săruta.
Graydon îi ridică mâna şi i-o sărută, apoi toată lumea începu să aplaude şi să ovaţioneze şi cuplul proaspăt că-sătorit fugi în jos pe culoar.
-Acum putem mânca, rosti un bărbat din spatele lor, şi toţi invitaţii râseră, în timp ce se ridicau de pe scaune.
Toby îşi ridică privirea spre Graydon.
-Am lucruri de făcut, spuse ea.
- Pot să te ajut? întrebă el.
Toby voia să rămână cu el să vorbească, dar ştia că nu o putea lăsa singură pe Millie să se descurce cu cina.
- Da, spuse ea, mergând cu spatele şi îndepărtându-se de el. Aranjează scaunele astea de-a lungul pereţilor, pentru ca lumea să aibă loc să stea şi aici. 11 trimit şi pe Wes să te ajute. Apoi, te rog, găseşte-o pe Millie - Toby era deja la uşă - şi îţi va spune ea ce mai e de făcut. Eu... începu ea, dar ezită.
- Ştiu, spuse Graydon, zâmbind. Apropo, Lexie e aici şi are o surpriză pentru tine
- Lasă-mă să ghicesc. E despre Roger. Sunt căsătoriţi sau doar logodiţi?
Graydon râse.
- Logodiţi. Vrea să-i planifici tu nunta.
-O, Dumnezeule! Cum de m-am ales cu ocupaţia asta?
Aruncându-i o ultimă privire lui Graydon, fugi din capelă spre cort, dar se opri afară. Nu ştia cu ce fusese de acord, sau ce avea să se întâmple. Tot ce ştia
(Maipresus de timp 333
cu siguranţă era că Graydon era acolo, şi ea era fericită. Pentru prima dată de când el plecase de pe insulă, nu mai simţea că o bucată din ea lipsea.
Prima persoană pe care o văzu înăuntru fu Millie.
- Ai ratat ceremonia.
- Nu, am văzuto.
Chipul de regulă zâmbăreţ al lui Millie era încruntat,

-Te-am văzut cu prinţul tău şi arătaţi amândoi foarte serioşi. Unde e el acum?
- L-am rugat să aranjeze scaunele de operă din capelă.
-Aşa le-ai spus?
Când Toby dădu din cap, Millie adăugă:
-Şi l-ai pus pe un prinţ să facă treaba asta?
Toby râse.
-Graydon poate face orice! Ştie să gătească, să facă ordine, să organizeze...
- Să conducă o ţară?
-Da, şi asta, spuse Toby, apoi îşi coborî vocea. Nu sunt sigură, dar cred că am fost de acord să mă căsătoresc cu el.
- Cum adică nu eşti sigură? întrebă Millie, dar când văzu că Toby tremura, o conduse afară din cort şi o aşe-ză pe unul dintre scaune.
- Mi-e frică, spuse Toby. Foarte, foarte frică. Una este să trăim aici în lumea mea, dar... Se uită la Millie, cu teamă în privire.
- El e un prinţ şi într-o zi va fi rege. Are o ţară de care să se ocupe. Are o mamă.
Millie se încruntă.
- Sunt convinsă că nu e atât de groaznică pe cât ţi-o închipui tu.
-E mai rău de-atât. Mă va urî. După standardele Lanconiei sunt scundă şi palidă, şi..., se opri şi zâmbi.
-Ce e?
-Aşa i-am spus lui Graydon că e el.
Millie o privea, părând să-i analizeze cuvintele.
-Vreau să rămâi aici şi să te liniştești. Nu te mişca de aici, mă duc doar să verific dacă oaspeţii sunt în ordine.
Millie se răsuci.

- De unde ai cumpărat florile acelea albastre pe care le-am folosit la buchete? întrebă Toby.
-Ţi-am spus, de la New York.
- Lui Graydon i s-au părut neobişnuite.
Millie era cu spatele la Toby.

- Chiar aşa? A mai întrebat şi despre altceva?
-Nu, doar de flori. Se întâmplă ceva de care eu nu ştiu?
- Ce să se întâmple? spuse Millie într-o doară şi intră în cort. înăuntru, se îndreptă spre invitaţi, dar în ultimul moment se întoarse spre colţul îndepărtat al cortului şi păşi afară în pădurea din jur. Când se asigură că nu o putea vedea nimeni, se opri şi aşteptă. îşi îndreptă spatele şi îşi ridică semeţ capul.
După cum se aşteptase, Graydon ieşi dintre copaci. Brusc, se opri în faţa ei şi îşi puse un picior în faţă, îngenunchind. Nu avea o sabie cu el, dar îşi întinse braţele în faţă, cu palmele spre pământ şi capul aplecat astfel încât gâtul îi era expus, într-o poziţie de capitulare absolută.
- Poţi să te ridici, spuse Millie în lanconiană.
Când Graydon se ridică în picioare, ochii îi scăpărau.
- Ce naiba cauţi aici, mamă?
capitolul 29
- îmi place rochia ta, spuse Graydon. Parcă am mai văzut-o undeva.
Pentru prima dată în viaţa lui nu-i arăta mamei sale respectul cuvenit. Dar pe de altă parte, nici nu credea că îl merita, având în vedere tertipurile la care apelase, venind în Nantucket deghizată. Rochia ei fusese purtată de străbuna ei pentru un portret oficial. Venise aici ca să-l spioneze pe Rory?
- Să înţeleg că fratele şi tatăl meu sunt în ordine?
- Dacă întrebi de Rory, e bine.
-Ah, deci ştii.
'Maipresus de timp
335
Graydon încercă din răsputeri să nu se arate şocat. Deci mama sa îl spiona.
- Că fiii mei şi-au schimbat locurile între ei? Bineîn-ţeles că ştiu.
- Dar m-ai sunat şi mi-ai spus lucruri oribile despre Rory. Ai...
- Crezi că nu ştiam că vorbeam cu tine la telefon şi că v-aţi schimbat rolurile între voi? Nu cred că am mai fost atât de furioasă în toată viaţa mea! Şi încă sunt furioasă, spuse ea, ridicând vocea. Nu e

destul că erai pe punctul de a te căsători cu femeia pe care o iubeşte fratele tău? A fost o mişcare crudă din partea ta! Nici dacă-l închideai în temniţă şi-l torturai, nu l-ai fi rănit mai mult. Abuzul fizic se vindecă, dar nu şi-ar fi revenit niciodată din ce aveai de gând să faci!
Graydon se uita la ea, cu gura căscată de uimire.
- Dar tu ai ales-o pe Danna pentru mine.
- Şi ce altceva puteam să fac? Aveam doi fii în vârstă de 31 de ani, şi nici unul nu părea interesat să-şi găsească o soţie. Şi ai fost extrem de indiferent când ţi-am spus că te vei căsători cu Danna. Şi Rory nu a scos un cuvânt! Avea de gând să te lase să te căsătoreşti cu femeia pe care o iubea.
-Vrei să spui că ai ales-o pe Danna pentru că Rory era îndrăgostit de ea?
- Da, bineînţeles. Voiam să vă oblig să interveniţi şi să vă declaraţi public sentimentele pentru ea. Rory trebuie să termine cu stilul acesta de viaţă, nu face altceva decât să fugă în jurul lumii de la un sport periculos la altul.
Sprâncenele lui Graydon erau pe cât se poate de ridicate.
- Şi pentru mine ce planuri aveai?
- Speram să te îndrăgosteşti de o tânără femeie pentru care să ai mai multă preţuire decât pentru ţara ta. Te asigur că de asta e nevoie într-un mariaj regal. Dar am renunţat să mai sper, după ce ai împlinit 30 de ani. Când vine vorba de femei, până şi cu Rory e mai uşor să te înţelegi decât cu tine.

Graydon nu auzise în viaţa lui nimic mai şocant. Tot ce crezuse că se aştepta de la el era infirmat.
-De ce? reuşi el să îngaime. L-ai trimis pe Rory departe când eram copii. Nu înţeleg.
Millie se calmă.
- Ştiu, spuse ea cu blândeţe. Dar într-o zi o să ai şi tu copii şi o să înţelegi. Aveam două sarcini de îndeplinit: să fiu regină, dar să fiu şi mamă. Nu puteam să te cocoloşesc şi să te sărut de fiecare dată când ceva nu era bine. A trebuit să te instruiesc pentru funcţia pe care urma să o ocupi.

Millie făcu câţiva paşi înspre pădure, apoi se întoarse cu spatele la el.
- Să-l educi pe Rory era ca şi cum ai fi încercat să pui cizme unui peşte. Ar fi dat foc camerei doar ca să scape de orice trebuia să facă. Dar tu, tu ai crescut mai puternic din cauză că ai fost disciplinat. Iubeai disciplina. Erai nefericit când trecea o zi în care nu realizai nimic. Pentru tine, distracţia însemna să înveţi o limbă nouă sau să te lupţi cu Lord Daire până vă omorâţi unul pe celălalt. Nici nu ştii câte ore am petrecut cu profesorii tăi încercând să găsesc ceva care să te facă să râzi.
-Toby o face, spuse Graydon. Presupun că din cauza ei eşti aici şi nu în Elveţia la Spa, cum mi s-a spus.
- Recunosc că am vrut să văd cu ce fel de femeie te-ai încurcat. Am fost atât de curioasă! Oare era o femeie care te venera şi care îţi încuraja... perfecţionis- mul? Sau te făcea să râzi? O femeie care refuza să-ţi spună „Maiestate" şi care-ţi spunea să te faci folositor şi să aranjezi scaunele?
- Exact asta face Toby.
Graydon nu mai era atât de furios, dar nu se putea calma întru totul.
- Se pare că m-ai manipulat întreaga viaţă.
Chipul lui Millie îi trăda confuzia.
- Bineînţeles. In asta constă rolul meu.
- De regină faţă de un supus loial?
- Nu! sări ea. De mamă, care, ca să ştii, e pe primul loc. E cel mai important rol al meu.
"Maipresus de timp 337
- Dar am crescut atât de izolat. De ce a fost nevoie de asta?
- Graydon, dragul meu fiu, eşti o persoană care e loia-lă până la limită. Voiam să îţi lărgeşti cercul de prieteni.
- De aceea l-ai trimis pe Rory departe de mine, şi mai târziu pe Daire.
- Da, spuse ea şi făcu o pauză. Cine ar fi crezut că, fu-gind să iei parte la o nuntă avea să funcţioneze mai bine decât tot ce am încercat eu să fac în 31 de ani? Trebuie să-i mulţumesc verişoarei tale din America, lui Jilly.
- Deci ai venit aici ca să afli mai multe despre Toby?

- Da. Am fost fascinată de planurile tale şi ale fratelui tău. Eu şi tatăl tău stăteam în camera lui de spital şi râdeam de ce făceaţi. Şiretlicul cu telefonul în limba rusă a fost extrem de ingenios. Am fost foarte mândri de voi doi.
Graydon încerca să înţeleagă tot ce auzea.
- De curiozitate, ai avut ceva de-a face cu rochia lui Toby?
- Desigur. Eu şi Aria am decis care era mai potrivită. Şi înainte să întrebi, bunicul tău, J.T., nu ştie nimic despre toată treaba asta. Este la fel de integru şi de ono-rabil ca şi tine.
- Naiv şi încrezător, vrei să spui.
- Cum spun americanii? Dacă se potriveşte pantoful, Cenuşăreaso...
Pentru prima oară, Graydon zâmbi.
- Cred că ai stat prea mult în ţara asta.
- Sunt gata să mă întorc acasă, la tatăl tău. întrebarea e, ce ai de gând să faci acum?
- Să înţeleg din tonul tău că eşti de acord cu relaţia mea cu Toby?
-Da, spuse Millie, zâmbind. Aproape orice femeie poate fi instruită pentru rol, dar voiam să ştiu dacă te iubea pe tine sau rangul.
-Şi?
Graydon ridică o sprânceană.
- Te iubeşte atât de mult, încât e în stare să-şi sacrifice propria fericire pentru a ta. Va fi o soţie excelentă, şi Lanconia va avea numai de profitat cu ea drept regină.

Pentru un moment, Graydon nu putu să articuleze nici un cuvânt. Era greu să priceapă că avea să-şi petreacă viaţa cu femeia pe care o iubea.
- Şi cu tatăl Dannei cum rămâne?
-Nu-ţi face griji în privinţa lui, spuse Millie pe un ton demn de o regină. Nu şi-a făcut averea fără să calce pe nimeni pe bătături. Se va mulţumi să fie tatăl unei prinţese, nu al unei regine. Dacă nu, îi voi arăta ce în-seamnă justiţia lanconiană.
Graydon îşi plimbă mâna pe faţă, în timp ce mama sa îl privea.
-Trebuie să-i spun lui Toby că... că putem...

Se uită în jur.
-Aici a început totul, lângă capelă, cu o cină şi şampanie. Poate pot să repet cumva scena. Aduc o faţă de masă şi lumânări, şi...
- Căpşuni trase în ciocolată, spuse Millie pe un ton visător pe care fiul ei nu i-l cunoştea. Păcat că nu ai şi un armăsar negru, dar costumul pe care-l ai pe tine este suficient.
- Desigur, spuse Graydon, clipind.
Nu o mai auzise niciodată pe mama lui vorbind despre lucruri romantice.
- Du-te şi găseşte-o, spuse Millie. Aşteaptă jumătate de oră, apoi adu-o pe Toby aici. Pregătesc eu totul.
Graydon nu ştiu ce să mai zică. Făcu o plecăciune, aşa cum merita suverana lui, apoi intră înapoi în cort.
De îndată ce Toby îl văzu pe Graydon, îşi dădu seama că se întâmplase ceva. De fapt, nu-l mai văzuse niciodată aşa. Graydon străbătea cu paşi mari cortul enorm, ignorându-i pe invitaţi, având ochi doar pentru Toby. Deseori îl văzuse făcând pe prinţul, dar bărbatul acesta care venea spre ea era regele.
-Ce s-a întâmplat? întrebă ea, când Graydon ajunse lângă ea.
- în jumătate de oră trebuie să vii cu mine, chiar dacă trebuie să te iau de-aici pe un armăsar negru.
Toby râse.
- Parcă ai fi Garrett... sau soţul lui Millie.
“Maipresus cCe timp 339
- Ce vrei să spui?
In timp ce Toby împărţea farfurii cu felii de tort, îi povesti de Millie şi de picnicul ei nocturn.
-A ieşit pe fereastră?
Toby se uită la el.
- Graydon, mai devreme m-ai rugat să nu te lassin- gur şi am încuviinţat, dar nimic nu s-a schimbat. încă există obstacole peste care nu putem trece. Noi...
Aplecându-se, Graydon o sărută scurt şi copiii din jurul lor începură să chicotească.
-Douăzeci şi cinci de minute, spuse el, apoi se întoarse şi ieşi din cort.

-Ţi-am spus că o să-ţi dea de furcă, spuse Lexie din spatele ei.
Cu câteva minute în urmă apăruse la braţul lui Roger Plymouth cu un diamant enorm pe deget. Arătase spăşită, de parcă Toby avea să fie şocată. După câteva scâncete şi îmbrăţişări, Toby spusese:
- Eu şi Alix am ştiut încă de la Festivalul Narciselor că asta avea să se întâmple. Felul în care te privea Roger era irezistibil.
-Aş fi vrut să-mi spună şi mie cineva, spusese Lexie.
- Nu ne-ai fi băgat în seamă. Povesteşte-mi tot!
Dar în acel moment unul dintre oaspeţi întrebase dacă era timpul pentru decernarea premiilor. Era o scriitoare faimoasă pe care o invitase Victoria şi purta o rochie divină din mătase roşie, tivită cu negru.
-Du-te! spuse Lexie. Fă ce trebuie să faci. Vorbim mâine. Unde a dispărut prinţul tău?
- Nu ştiu. Cred că Millie s-a dus după el. Spunea că vrea să-l cunoască.
Mulţimea de invitaţi le despărţi pe cele două femei, iar Roger o prinse pe Lexie de braţ şi o trase în spate.
- Mâine, strigă Lexie.
Dând din cap, Toby se concentră asupra premiilor pe care trebuia să îe acorde. Planul fusese să o ajute şi Vic-toria, Millie şi Alix, dar Victoria dansa de o oră cu mire-le ei, şi nu părea să-i pese nici unuia de ce se întâmpla în jur. Iar Millie şi Alix dispăruseră. Aruncându-şi mâinile

în aer, exasperată, Toby se îndreptă spre masa cu plăcuţe şi începu să decidă cine primea ce premiu.
Când Graydon se întoarse în cort, o mulţime de scriitori aveau în mâini plachete Lucite şi zâmbeau. Toby nu credea că va reuşi să plece, dar Millie şi Alix apărură de nicăieri şi mai că n-o împinseră afară din cort.
- Nu mai avem nevoie de tine aici, spuse Millie, pen-tru tot restul nopţii. Pleacă!

- E rândul nostru acum, adăugă Alix. Şi am de gând să o târăsc pe Lexie de lângă Roger şi să o oblig să ne ajute. Sper ca logodnicul ei chipeş să se opună şi să ne luptăm.
- Să nu te audă Jared că ai spus asta, spuse Toby, zâm-bind şi îndepărtându-se. Dar dacă ai nevoie de ajutor cu Roger, nu sunt departe.
Îşi dorea foarte mult să scape de zgomot şi de lumini şi să meargă la Graydon.
- Du-te! spuse Millie şi închise uşa în urma ei.
Graydon o aştepta la marginea pădurii. Toby îl luă
de braţ şi se plimbă cu el. Acolo, direct pe pământ, o aştepta un aranjament ca de basm. Lumânări în sfeşnice aşezate pe o faţă de masă albă ca zăpada, şampanie, pâi-ne, brânză, pateu şi un platou de argint plin de căpşuni învelite în ciocolată.
- Cum ai reuşit să faci toate astea?
-Sunt prinţ şi am un duh într-o lampă, spuse el solemn.
în privirea lui observă o scânteiere pe care o mai văzuse doar în noaptea în care se căsătoriseră. Dar atunci el fusese Garrett, iar ea Tabitha, şi aveau o viaţă întreagă înaintea lor.
- Ce s-a întâmplat? întrebă ea, din nou.
- Stai jos şi mănâncă, spuse el, şi discutăm.
Toby se aşeză pe pânza albă, în faţa lui şi, în timp ce mâncau, el o întrebă ce făcuse cât fusese el plecat, îi puse multe întrebări despre noua ei prietenă, Millie, şi Toby îi povesti totul.
- Nu aş fi reuşit fără ea. Este persoana cea mai prie-tenoasă şi de nădejde pe care am cunoscut-o vreodată.

Mi-a aranjat părul, m-a ajutat să mă îmbrac. M-a lăsat să-i plâng pe umăr.
- Presupun că plângeai din cauza mea?
- Bineînţeles, spuse Toby în timp ce întindea pateu pe un biscuit sărat şi i-l vâra în gură lui Graydon. Din ce alt motiv ar putea plânge o femeie, dacă nu din cauza unui bărbat?
- Nu-mi face plăcere să aflu aşa ceva. Şi ce crezi despre femeia aceasta care se pare că e un model al virtuţilor?
- Pari gelos.

- Sunt invidios pe oricine petrece timp cu tine.
- Graydon, spuse Toby pe un ton serios, nu s-a schimbat nimic. Nu putem să...

Graydon îi vârî o bucăţică de brânză în gură. După ce terminară de mâncat, Toby se propti cu spinarea de un copac, iar Graydon se întinse şi se aşeză cu capul în poala ei.

- Ce-ai face dacă aş fi un bărbat normal? întrebă el. Te-ai căsători cu mine?

Toby nu voia să se gândească la aşa ceva. Şampania i se urcase la cap si nu voia decât să trăiască acum şi aici, în locul acesta. Ii mângâie fruntea şi îşi vârî degetele în părul lui.

- Şi cum ţi-ai câştiga traiul? întrebă ea, tachinându-1.
- Aş putea fi bucătar. Sau striper. Voi apărea în urmă-torul film cu Magic Mike.

Toby nu se lăsă păcălită de dispoziţia bună în care se afla.

- Nu poţi să abdici şi să devii striper.

-E o fantezie, spuse el. Dacă aş fi un tip obişnuit, asemenea verilor mei, şi aş fi crescut în Mâine şi aş fi absolvit la Princeton...

- Şi dacă ai fi avut o mamă minunată care nu purta o coroană pe cap, spuse Toby.
- Da, ce-ai zice de o mamă precum prietena ta, Millie?

-Ar fi foarte bine, spuse Toby.

- Şi atunci te-ai mărita cu mine?

-Da. Dacă ai fi Domnul Normal m-aş căsători cu tine într-o secundă. Aş... Se opri. Dacă nu ai fi un viitor rege, aş sări chiar acum pe tine şi te-aş ţine atât de strâns

că nu ai mai putea să respiri. Văzu cum zâmbetul lui Graydon se lăţea. Şi m-aş lupta cu mama mea pentru tine, chiar dacă ar trebui să folosesc armele voastre lan- coniene. Tatăl meu ar fi de acord, dar mama...

Graydon se ridică.

- Cum adică te-ai lupta cu mama ta? Ce nu i-ar con-veni la mine?

- Ştiu că e o fantezie, dar dacă nu ai fi rege, cum ţi-ai câştiga traiul? Nu poţi spune că ai o profesie, nu-i aşa? Nu-mi imaginez că se caută oameni care să ştie cum să conducă o ţară. Dar ştii multe limbi străine, ceea ce s-ar putea să-ţi folosească. Ai putea să...
Se opri pentru că el o sărută.
- Chiar ştii cum să faci un rege să se simtă prost.
Graydon îşi duse mâna în buzunarul pentru ceas de
la vestă.
-Am ceva pentru tine.
Ii întinse un inel care strălucea în lumina lumânărilor. Avea o culoare ciudată, şi Toby ştiu că era un diamant de culoarea lavandei. Nu reuşi să îngaime nimic atunci când el i-l puse pe deget.
- Sper că nu te deranjează că e identic cu cel pe care-l are Danna, dar până la urmă, veţi fi cumnate, aşa că...
-Termină! Toby se ridică în picioare. Graydon, nu e amuzant! Ţi-am făcut pe plac şi am intrat în joc, dar e prea mult.
incercă să-şi dea jos inelul, dar se înţepenise. Graydon se ridică şi o trase la pieptul lui. încercă să o sărute, dar ea îşi întoarse capul.
- Din câte îmi dau eu seama, spuse el, singurul lucru care stă în calea căsătoriei noastre e faptul că nu avem binecuvântarea celor din afară. Nu cred că respingi în totalitate ideea de a fi regina unei ţări la un moment dat. Te rog, spune-mi că măcar te-ai gândit la asta.
- Nu. Deloc.
- Ştiai că, atunci când minţi, clipeşti mai des?
Toby se trase de lângă el.
-Bine, ai dreptate, m-am gândit la asta. Americanii parcă sunt blestemaţi să fie săritori cu toată lumea. Ne naştem cu atitudinea asta de binefăcători. Ne pasă.

Când casa cuiva ia foc, suntem prezenţi, cu pături, cu mâncare.
Graydon făcu un pas spre ea.
-Ţara mea mai are nevoie de multe reforme. Există locuri în munţi unde copiii nu pot ajunge la şcolile pu-blice. M-am gândit să înfiinţez un fel de clase speciale pentru ei.
- Şi în America aveam şcoli cu o clasă. Au avut un succes răsunător.

- E doar o idee, dar sunt prea ocupat să mă ocup de ea. Ai văzut ce am fost nevoit să fac prin intermediul lui Rory.
- Poate Danna...
-Dannei îi plac animalele. Vrea să exporte rasele noastre de oi lanconiene. Toby, iubirea mea, adevărul e că ţara mea are nevoie de ajutor în multe domenii. Dacă îţi demonstrez că prezenţa ta va fi aprobată de toată lumea, primeşti să fii regină?
Toby se încruntă.
-Ştii că fantezia ta nu e posibilă. Tatăl Dannei şi-ar retrage afacerile, şi mama ta...
Graydon îşi puse mâinile uşor pe umerii ei şi o privi în ochi.
- Mă iubeşti?
-Da. Ştii asta. Cum a spus şi Caleb, te iubesc de-o eternitate.
-Vrei să fii soţia mea?
-Nu dacă...
-Uită de asta. Vrei să-ţi petreci restul vieţii alături de mine? Cu mine? Crezi că poţi să te obişnuieşti cu modul de viaţă lanconian, cu prietenii mei lanconieni?
-Am reuşit până acum, spuse Toby.
Graydon se uita la ea, aşteptând un răspuns.
-Da, m-aş căsători cu tine şi aş sta alături de tine pe vecie.
Graydon îşi coborî capul şi o sărută. Era un sărut ca o promisiune, un sărut al viitorului. Când îşi ridică frun-tea, în ochii lui sclipea o lumină care-i arăta lui Toby că luase o decizie.
- Dar nu putem... începu Toby.

Graydon îşi puse degetele pe buzele ei, apoi, ţinând-o de mână, se plimbă în jur şi stinse lumânările. Când se uită din nou la ea, Toby zâmbea, iar privirea îi era întunecată de anticipaţia momentelor de pasiune care aveau să urmeze.
- Haide, spuse el. Vreau să cunoşti pe cineva.
- Minunat! murmură Toby, sarcastic.
Graydon se întoarse spre ea cu o privire întrebătoare.
- Pentru a nu ştiu câta oara, am şansa să scap de virgi-nitatea asta afurisită şi tu vrei să-mi prezinţi pe cineva.
Graydon râse.

- îţi promit că te scap de povara asta foarte curând. De fapt, vreau doar să adaug puţin entuziasm situaţiei. Dacă ţin minte bine, îţi place să fii deasupra, şi asta necesită o energie care izvorăşte din fericire.

Graydon se îndreptă spre cortul de nuntă, încă ţi- nând-o pe Toby de mână.

- Ce ţin eu minte e că aveai o gheişă blondă pe spate. Nu ai fi dispus să...

- Nu, nu aş fi, spuse el, ferm.

Când se apropiară de marginea pădurii, Toby o văzu pe Millie stând lângă cort, cu spatele la ei.

- Haide, spuse Toby, trăgându-l pe Graydon de mână. Vreau să o cunoşti pe prietena mea.

Când Millie se întoarse cu faţa spre ei, Graydon se opri brusc, iar Toby îl privi, surprinsă. îşi trase umerii în spate, îşi ţinu capul sus, apoi făcu o plecăciune adâncă.

- Carpathia, spuse el pe un ton pe care Toby îl atribuia prinţului, vreau să ţi-o prezint pe mama mea, Maiestatea Sa, Millicent Eugenia Jura, regina Lanconiei.

Privirea lui Toby fugi dinspre Graydon spre Millie de mai multe ori, şi întrebările ei căpătară răspuns. Schim-barea de dispoziţie a lui Graydon - de la depresie la exaltare - avea de-a face cu faptul că vorbise cu mama lui, regina. Prin mintea lui Toby începură să se deruleze imagini din ultimele săptămâni. Ea râzând cu Millie, îmbrăţişări prieteneşti. Confesiuni, secrete dezvăluite, sticle de vin şi cutii de pizza pe care le împărţiseră. Toate aceste scene îi veniră în minte deodată, amestecându-se într-un văl de ceaţă care păru să acopere lumina.

(Maipresus de timp 345

- Cred că... şopti Toby, închizând ochii, ameţită. Graydon o prinse înainte să lovească pământul. Ţinând-o lipită de el, se uită spre mama lui şi îi aruncă un zâmbet ştrengăresc care îi dădu de gol fericirea profundă ce-i încălzea sufletul.

-A spus „da“.

epilog

O săptămână mai târziu.
Toby intră în casă şi îşi şterse fruntea de transpiraţie, dând la o parte firele de păr care ieşiseră din împletitură şi-i intrau în ochi. Avea să-i ia ceva timp să se deprindă cu modul de viaţă lanconian. întreaga dimineaţă lucrase în grădină împreună cu Graydon şi părinţii lui. Acum voia să facă un duş şi să ia prânzul pentru o ultimă dată cu Lexie şi Alix. Mâine, pe vremea asta, avea să fie pe drum spre noua ei viaţă. Millie nu contenea să-i spună că avea să fie perfectă pentru rol, în toate aspectele, dar Toby încă îşi făcea griji. Numai după ce ajungea în Lan- conia avea să...
Se opri pentru că un bărbat tânăr pe care nu-l cunoştea stătea în sufrageria ei, citind un ziar. Pentru un moment se gândi să-l cheme pe unul dintre cei şase paznici care erau afară cu familia regală. Dar pe de altă parte, se afla încă în Nantucket. Era posibil ca bărbatul să fie doar un alt văr de-al lui Jared.
începu să spună ceva, dar el se întoarse şi se uită la ea, de sus până jos, într-un mod care părea să spună că picase un soi de test. Toby era îmbrăcată într-un maiou roz de yoga, în pantalonii ei vechi de trening gri, iar în picioare avea o pereche de bascheţi uzaţi.
- Eşti fiica Lavidiei? întrebă el pe un ton neîncrezător.
-Da, eu sunt, spuse Toby şi îşi îndreptă umerii.
Nu-i plăcea atitudinea lui. Cine eşti dumneata?
-Sunt Steven Ostrand, răspunse el cu mândrie. Mi s-a spus că ştii să găteşti. E adevărat?
- Nu ştiu cine eşti, dar vreau să ieşi din casa mea în secunda asta.
Bărbatul ridică dintro sprânceană, parcă pentru a-i spune că doar ea avea de pierdut, apoi se ridică încet.

-Mama ta mi-a spus că ai un temperament vulcanic şi că va trebui să trec peste asta. îmi dau seama acum că avea dreptate.
Toby se pregăti să răspundă afirmaţiei arogante când mama ei dădu buzna în cameră. Fără să-şi salute fiica, se îndreptă grăbit spre bărbat şi-l prinse de braţ cu ambele mâini.
-Steven! Nu pleci, nu-i aşa? îi aruncă o privire lui Toby. Ce i-ai spus?

- Mamă, nu ştiu cine e acest bărbat. I-am spus să iasă din casa mea.
- O, spuse Lavidia, fluturând din mână. Doar atât? Trebuie să faceţi cunoştinţă. Steven, ea e fiica mea despre care ţi-am povestit atât de multe.
Bărbatul îi dezlipi mâna Lavidiei de pe braţ şi păşi spre uşa din faţă.
- Lavidia, spuse el ferm, cred că ar trebui să plec până rezolvaţi problema.
O analiză pe Toby din cap până în picioare din nou.
- Cu toate acestea, nu sunt sigur că putem ajunge la un aranjament.
Cu asta, ieşi pe uşă.
-Mamă! începu Toby, dar Lavidia nu o lăsă să termine.
-Vezi ce-ai făcut! Ai vreo idee cât m-am chinuit să-l conving să vină aici?! Tatăl tău şi cu mine l-am întâlnit pe vaporul de croazieră. Deţine o duzină de supermarketuri.
Toby începuse să înţeleagă, în final, despre ce era vorba.
- Deci ai încercat să-l convingi pe bărbatul acela să mă ia de soţie? Se opri şi trase aer în piept. Dacă vrei să ştii, am cunoscut pe cineva care...
-Un Kingsley, fără îndoială! Lavidia aproape că o scuipă pe fiica ei. I-am spus tatălui tău când ai fugit cu acel Jared, că nimic bun nu o să se aleagă din asta, dar nimeni nu m-a ascultat. Şi acum aud că trăieşti în păcat cu unul dintre ei. Ce face pentru a-şi câştiga pâinea? Are o barcă de pescuit? Chiar aşa, Carpathia! Nu ai pic
'Maipresus de timp

de mândrie? Lavidia îşi aruncă mâinile în aer. O să te descotoroseşti de el şi gata.
-Toby, se auzi Graydon din spatele ei.
Ea nu se întoarse, dar se dădu câţiva paşi în spate pentru a fi mai aproape de el. Avea impresia că mai fusese prezentă la o astfel de scenă. Noaptea în care fusese Tabitha, şi mama ei încercase să o oblige să se mărite cu un tânăr proprietar de magazin, Silas Osborne, îi veni în minte. Oare acest Steven Ostrand era Silas Osborne dintr-o altă epocă?

Când Lavidia se uită la Graydon, păli brusc, ca şi cum ar fi fost şocată. Ochii ei deveniră sticloşi şi îşi duse mâna la inimă.
-Te-am mai văzut undeva. Vrei să îmi răpeşti fiica, dar... nu poţi să ai grijă de ea. Va duce o viaţă scurtă şi nefericită.
Lavidia rostise toate aceste lucruri şoptit, de parcă nu s-ar fi auzit pe sine. Deodată, Toby înţelese. In ciuda schimbărilor pe care ea şi Graydon le aduseseră în trecut, mama ei încă avea o teamă înnăscută de viitor. Toby se îndepărtă de Graydon şi, pentru prima dată în mulţi ani, îşi puse un braţ în jurul umerilor mamei ei.
-E în ordine, spuse Toby cu blândeţe. Nu va mai pleca pe mare şi nu ne va lăsa să ne câştigăm singure existenţa. Mai ţii minte? Garrett a rămas cu noi.
Pentru o secundă, chipul furios şi îngrijorat al Lavi- diei păru să se relaxeze, apoi se încruntă şi se îndepărtă de fiica ei.
-Despre ce vorbeşti? Mare? Ce-are a face oceanul? Carpathia, ţi-am oferit pe tavă un bărbat care are un viitor în faţă.
II analiză pe Graydon. Avea un tricou ud de trans-piraţie pe el şi o pereche de pantaloni de trening zdrenţuiţi.
- Ce poate să-ţi ofere bărbatul acesta?
-O coroană, un palat, spuse Millie din spatele fiului ei.
- Lavidia! spuse tatăl lui Toby, dând buzna în cameră, cu Steven Ostrand lângă el. Ce Dumnezeu faci?

Se întoarse şi o văzu pe fiica lui, un bărbat înalt şi tânăr lângă ea şi o femeie mai în vârstă în spatele lui. Ochii aproape că-i ieşiră din orbite. Tatăl lui Toby era tot timpul la curent cu ultimele ştiri şi îi recunoscu pe oamenii din faţa lui.
- Pentru numele lui... sunteţi...
Nu fu în stare să-şi termine propoziţia.
în următoarele secunde şase bărbaţi tineri şi înalţi, îmbrăcaţi în costum şi cu căşti în urechi intrară în cameră. In mijlocul lor se afla un bărbat mai în vârstă, la fel de înalt, care, chiar dacă era îmbrăcat în haine de grădinărit, avea un aer distins.

Tatăl lui Toby se holba la el, cu ochii mari de uimire. Apoi se uită la fiica lui.

- El e... ? Şi voi doi vă...? reuşi el să îngaime.
- Da, spuse Toby.

Tatăl ei fusese întotdeauna pe aceeaşi lungime de undă cu ea.

-Nu-mi place ce se întâmplă, spuse Lavidia furioasă. Steven, poţi, te rog, să...?

Se opri pentru că soţul ei îţi puse braţul strâns în jurul umerilor ei.

-Ei sunt regele şi regina Lanconiei, iar acest tânăr este prinţul. Se va căsători cu fiica noastră, iar Toby va fi prinţesă.

Ii luă Lavidiei un minut întreg pentru a înţelege ce-i spunea soţul ei. Rolul ei de-o viaţă fusese să se asigure că singura ei fiică găsea pe cineva care să aibă grijă de ea, şi acum îşi dădea seama că acest lucru avea să se în-tâmple. Povara a zeci de ani de griji i se ridicase de pe umeri dintr-odată. Se uită la soţul ei.

-Eu...

Nu apucă să-şi termine vorba, pentru că-i leşină în braţe. Tatăl lui Toby se uită în sus, cu o privire amuzată.

- Cred că e foarte fericită.

mulţumiri

y

Ca întotdeauna, aş vrea să le mulţumesc cititorilor mei de pe Facebook, unde postez articole despre progresul meu scriitoricesc zilnic. Suişurile şi coborâşurile, bunele şi relele, toate sunt acolo. Comentariile foarte generoase şi răspunsurile la numeroasele mele întrebări mă încurajează să merg mai departe. Mulţumesc!

în colecţia CĂRŢI ROMANTICE vor mai apărea:

Linda Howard

0 noapte de neuitat

Zâne Mackenzie, membru de elită în trupele SEAL, a acţionat ca un profesionist în toate misiunile pe care le-a avut. însă salvarea lui Barrie Lovejoy, superba fiică de ambasador răpită în Libia, îl face să încalce regulile, căci cei doi petrec o pasională de dragoste. Insă sfârşitul poveştii lor este departe de a fi fost scris...

Danielle Steel

(Prieteniyentru totdeauna
Cinci copii se cunosc în prima zi de grădiniţă. în anii ce urmează, devin prieteni - şi mai mult de atât. împreună, vor înfrunta provocările vieţii, vor îndura pierderi, se vor confrunta cu realităţi dure şi îşi vor deschide inimile. Danielle Steel urmăreşte călătoria de neuitat, plină de teste şi încercări, pe care trei băieţi şi două fete o fac către descoperirea legăturilor vitale care pot uni nişte prieteni pentru totdeauna.

în aceeaşi colecţie au apărut:

1. Danielle Steel, O femeie împlinită
2. Danielle Steel, Cu fiecare zi
3. Nora Roberts, Vis în alb
4. Nora Roberts, Parfumul iubirii
5. Nora Roberts, Trăieşte clipa
6. Nora Roberts, Fericiţi pentru totdeauna
7. Danielle Steel, Legături de familie
8. Danielle Steel, Moştenirea
9. Danielle Steel, Misterele dragostei
10. Danielle Steel, Strada Charles 44
11. Nora Roberts, Comori tăinuite
12. Barbara Delinsky, Evadarea
13. Jackie Collins, Celebritate
14. Danielle Steel, Luminile Sudului
15. Mary Jo Putney, O nouă viaţă
16. Mary Jo Putney, Umbrele trecutului
17. Mary Jo Putney, Pasiune şi onoare
18. Danielle Steel, Petrecerea
19. Eloise James, Un sărut la miezul nopţii
20. Eloise James, Atingerea dragostei
21. Sandra Brown, Dulce mânie
22. Sandra Brown, Confruntarea
23. Jackie Collins, Zeiţa răzbunării 24- Sandra Brown, Sărutul ispitei
25. Danielle Steel, Conacul
26. Sandra Brown, Furtună în paradis

27. Danielle Steel, îngerul păzitor
28. Nora Roberts, Vieţi la limită - voi. 1
29. Nora Roberts, Vieţi la limită - voi. 2
30. Fern Michaels, Un Crăciun de neuitat
31. Fern Michaels, O dorinţă de Crăciun
32. Joanna Trollope, Nurorile
33. Joanna Trollope, O altă familie
34. Mary Jo Putney, O iubire imposibilă - voi. 1
Mary Jo Putney, O iubire imposibilă - voi. 2
36. Jo Beverley, Mireasă fără voie
37. Pamela Morsi, O femeie de succes
38. Danielle Steel, Miracolul
39. Jacqueline Susann, Valea păpuşilor - voi. 1
40. Jacqueline Susann, Valea păpuşilor - voi. 2
41. Maryjo Putney, Compromisul inimii
42. Nancy Thayer, Paşi pe nisip
43. Amanda Quick, Alchimia dragostei
44. Ellen Maister, Vieţi paralele
45. Amanda Quick, Tainele trecutului
46. Diane Chamberlain, Minciuni din dragoste
47. Amanda Scott, Regele furtunilor
48. Diane Chamberlain, Secrete şi trădări - voi. 1
49. Diane Chamberlain, Secrete şi trădări - voi. 2
50. Jo Beverley, Fericire periculoasă
51. Diane Chamberlain, înainte de furtună
52. Danielle Steel, Două vieţi
53. Mary Jo Putney, Dansul pasiunii
54. Elin Hilderbrand, Insula
55. Danielle Steel, Rugăciuni ascultate
56. Sarah Jio, Anotimpul regăsirii
57. Nora Roberts, Visuri împlinite
58. Luanne Rice, Barca de argint
59. Mary Jo Putney, Taina contesei
60. Santa Montefiore, Casa de la malul mării - voi. 1
61. Santa Montefiore, Casa de la malul mării - voi. 2
62. Danielle Steel, Vârstele dragostei

63. Loretta Chase, Seducţie
64. Judy Astley, Iubiri clandestine
65. Amanda Quick, Nesocotita
66. Ulrika Jonsson, Suflete regăsite
67. Danielle Steel, Hotel Vendome
68. Anne Golon, Angelica. Marchiza îngerilor
69. Nora Roberts, îmblănzitoarea de suflete
70. Elizabeth Noble, Iubiri de altădată
Amanda Quick, Scandal
72. Leila Meacham, Trandafiri - voi. 1
73. Leila Meacham, Trandafiri - voi. 2
74. Anne Golon, Angelica. Logodnica vândută
75. Fern Michaels, Noi începuturi
76. Amanda Quick, O relaţie periculoasă
77. Elizabeth Noble, Scrisori pentru fiicele mele
78. Nora Roberts, Treptele iubirii
79. Daisy Goodwin, Ultima mea ducesă
80. Danielle Steel, Ecouri
81. Anne Golon, Angelica. Serbări regale
82. Helen Warner, Invitaţie la nuntă
83. Jill Shalvis, Irezistibil
84- Amanda Quick, Legământul iubirii
85. Nora Roberts, Paşi spre fericire
86. Luanne Rice, Un albastru infinit
87. Danielle Steel, Surprizele vieţii
88. Amanda Quick, Dorinţa
89. Lisa Jewell, Petrecerea lui Ralph
90. Mary Jo Putney, Când dragostea te schimbă
91. Helen Simonson, Ultima cucerire
92. Fern Michaels, In căutarea fericirii
93. Julia Quinn, Eloisa James, Patru nunţi şi o moştenire
94. Rebecca Chance, Fete rele - vol.l
95. Rebecca Chance, Fete rele - vol.2
96. Ana Damian, Scenariu pentru dragoste
97. Mary Jo Putney, Călătorie spre iubire
98. Jane Lovering, Muzica inimii

99. Lisa Jackson, Iubire vinovată
100. Beth Kendrick, Greşeli din dragoste
101. Danielle Steel, Dincolo de aparenţe
102. Nora Roberts, Iubire peste timp
103. Kristin Hannah, A doua şansă
104. Julia Quinn, Eloisa James, Aleasa inimii
105. Nora Roberts, Martora
106. Nancy Thayer, Vara iubirii regăsite
Mary Jo Putney, Curcubeie sfărâmate
108. Amanda Quick, O aventură de-o noapte
109. Eileen Goudge, Chipurile dragostei
110. Mary Jo Putney, Răul de foc
111. Amanda Quick, Şarada iubirii
112. Amanda Quick, Frumoasa şi Bestia
113. Judy Duarte, Legături miraculoase
114. Amanda Quick, Misterul Afroditei
115. Joanna Trollope, O pasiune interzisă
116. Amanda Quick, Rendez-vous la miezul nopţii
117. Mary Jo Putney, îmblânzirea unui rebel
118. Amanda Quick, Capcanele iubirii
119. Mary Jo Putney, Aventurile unei lady
120. Jackie Collins, Jocuri periculoase
121. David Nicholls, O zi
122. Julie Maxwell, Faţetele dragostei
123. Amanda Quick, O pradă uşoară 124- Mary Jo Putney, Daruri periculoase
125. Mary Jo Putney, O alegere dificilă
126. Jojo Moyes, Jertfa iubirii
127. Mary Jo Putney, Caruselul inimilor
128. Barbara Taylor, Bradford, Puterea dragostei
129. Mary Jo Putney, Mătase şi umbre
130. Nora Roberts, îndrăzneşte să visezi
131. Elizabeth Naughton, Aşteaptă-mă
132. Nora Roberts, Păstrează-ţi visul
133. Mary Jo Putney, Săruturi furate
134. Barbara Cardand, Triumful dragostei

135. Mary Jo Putney, Mătase şi secrete
136. Barbara Cartland, întoarcerea în paradis
137. Amanda Quick, Un sărut periculos
138. Nora Roberts, Cântecul de sirenă
139. Amanda Quick, Secretele nopţii
140. Mary Jo Putney, Văluri de mătase
141. Barbara Cartland, Pe aripile iubirii
142. Nora Roberts, Găseşte-ţi visul
Amanda Quick, Logodnică de împrumut
144. Jo Beverley, Dulcele păcat al iubirii
145. Nora Roberts, Magia destinului
146. Amanda Quick, Atracţie periculoasă
147. Eloisa James, Jocul dragostei
148. Nora Roberts, Magia umbrei
149. Margot Berwin, Aroma pasiunii
150. Amanda Quick, Otrava perfectă
151. Mary Jo Putney, Tunete şi trandafiri
152. Nora Roberts, Legături primejdioase - voi. 1
153. Nora Roberts, Legături primejdioase - voi. 2
154. Barbara Taylor Bradford, Gustul dragostei
155. Danielle Steel, Până la sfârşitul veacurilor
156. Eloisa James, Alegerea perfectă
157. Amanda Quick, O iubire neconvenţională
158. Nora Roberts, Dalia albastră
159. Danielle Steel, La prima vedere
160. Jude Deveraux, Adevărata dragoste
161. Nora Roberts, Dalia albastră - Visul Stellei
162. Nora Roberts, Trandafirul negru
163. Amanda Quick, O aventură riscantă
164. Mary Jo Putney, Copilul sălbatic
165. Nora Roberts, Crinul roşu
166. Amanda Quick, Cristalul Nopţii
167. Sandra Brown, Amintiri înşelătoare
168. Danielle Steel, Păcatele mamei
169. Linda Howard, O inimă neîmblânzită
170. Amanda Qucik, Focul din oglinzi

171. Mary Jo Putney, Mireasa din China
172. Danielle Steel, Trădarea
173. Nora Roberts, Misterele nopţii
174. Linda Howard, Alegerea inimii
175. Maryjo Putney, Un târg neobişnuit
176. Amanda Qucik, Grădinile de Cristal

La petrecerea de nuntă a lui Alix Madsen cu Jared Montgomery, vărul mirelui, Graydon, nu-şi poate lua ochii de la domnişoara de onoare Toby Wyndam. Este fascinat de ea, dar nu numai pentru frumuseţea ei discretă sau pentru modul în care îl face să râdă. Toby posedă abilitatea cu adevărat remarcabilă de a-l deosebi pe Graydon de geamănul său identic, Rory, şi, conform unei legende de familie, un asemenea har o transformă în Adevărata lui dragoste.
Dar Graydon ştie că nu există nici o posibilitate ca ei să fie vreodată împreună, căci, în calitate de moştenitor regal, trebuie s-o ia de soţie pe femeia de rang nobil care a fost aleasă pentru el. Cu toate acestea, atras de Toby, o roagă să-l ajute să se ascundă pe insula Nantucket pentru o săptămână, departe de responsabilităţile ofi-ciale. Cum amândoi ştiu că nu pot avea o relaţie amoroasă, îşi promit că nu vor fi decât prieteni.
Dar magia insulei şi forţe necunoscute intervin, aruncând asupra lor o vrajă seducătoare, convingându-i că, dacă le este destinat să fie împreună, trebuie să lupte să schimbe trecutul, dar si viitorul.

Jude Deveraux este celebră pentru romanele sale de dragoste, dintre care peste 30 au ajuns pe lista de bestselleruri a New York Times. Cărţile ei au fost traduse în 18 limbi şi vândute în 60 de milioane de exemplare.
Află mai mult pe: $ www.Iirabooks.ro
ISBN 978-606-741-165-2
9 7 8 6 0 6 7 411652

-